„Cea mai inteligentă imagine a evoluției civilizației umane pe care o veți descoperi vreodată într-un roman.“

PETER F. HAMILTON

ADRIAN TCHAIKOVSKY

COPIII TIMPULUI

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Adrian Tchaikovsky s-a născut la Woodhall Spa, Lincolnshire. A studiat psihologia și zoologia la Reading. Din motive care nu sunt clare nici pentru el însuși, a ajuns să studieze Dreptul și să practice avocatura la Reading și Leeds, unde locuiește în prezent. Este căsătorit, îi place să joace diverse roluri, ocazional e actor amator și nu are animale de companie exotice sau periculoase, poate cu excepția fiului său.

Este autorul seriilor de succes *Shadows of the Apt* și *Echoes of the Fall*. A publicat și alte volume, printre care *Copiii timpului*, care a câștigat Arthur C. Clarke Award pentru Cel mai bun roman SF în anul în care s-au împinit treizeci de ani de la înființarea acestei distincții.

ADRIAN

TCHAIKOVSKY

COPIII TIMPULUI

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TCHAIKOVSKY, ADRIAN

Copiii timpului/ Adrian Tchaikovsky ; trad. din lb. engleză: Gabriel Stoian. - București : Nemira Publishing House, 2018

ISBN print: 978-606-43-0170-3

ISBN epub: 978-606-43-0254-0

ISBN mobi: 978-606-43-0255-7

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111

Adrian Tchaikovsky

THE CHILDREN OF TIME

Copyright © Adrian Czajkowski 2015

First published in 2015 by Tor, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited

© Nemira, 2018

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Redactor: Irina CERCHIA

Lector: Oana IONAȘCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Mulțumiri
- 1 - Facerea
- 2 - Pelerinajul
- 3 - Război
- 4 - Iluminarea
- 5 - Schisma
- 6 - Zenit / Nadir
- 7 - Ciocnirea
- 8 - Diaspora
- Note

Pentru Portia

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri consilierilor mei științifici, printre care se numără Stewart Hotston, Justina Robson, Michael Czajkowski, Max Barclay și membri ai departamentului de Entomologie de la Muzeul de Istorie Naturală.

De asemenea, obișnuitele mulțumiri adresate soției mele Annie, agentului meu, Simon Kavanagh, lui Peter Lavery și Bellei Pagan, dar și tuturor celor de la Tor. Le sunt recunoscător pentru susținerea unui proiect atât de profund și ciudat de personal.

1

FACEREA

1.1 Doar un butoi cu maimuțe

În facilitatea Brin 2 nu existau ferestre – rotația însemna că „exteriorul“ era în permanență „jos“, sub tălpi, neluat în seamă. Pe ecranele de pe pereți era o ficțiune plăcută, o priveliște compozită a lumii de dedesubt, care ignora rotirea lor constantă, înfățișând planeta ca atârnând nemișcată undeva în spațiu: marmura verde trebuia să se asorteze cu cea de acasă, aflată la douăzeci de ani-lumină depărtare. La vremea lui, Pământul fusese verde, însă culorile se mai estompaseră de atunci. Probabil că nici nu fusese vreodată la fel de verde ca această lume minunat concepută, unde până și oceanele sclipeau în culoarea smaraldului datorită fitoplanctonului care menținea echilibrul oxigenului din atmosferă. Cât de delicată și complexă era sarcina de a construi un monument viu, care să rămână în picioare mai multe epoci geologice.

Dincolo de desemnarea sa ca astronom, nu avea un nume oficial, deși în rândul membrilor mai puțin inventivi ai echipajului exista o alegere hotărâtă de a fi numită „Simiana.“ Doctorul Avrana Kern a privit planeta și tot ce i-a venit în minte a fost *Lumea lui Kern*. Proiectul ei, visul ei, planeta *ei.* Prima dintre multe altele, a hotărât ea.

Acesta este viitorul. De aici va face omenirea următorul ei mare pas. Aici vom deveni zei.

– Acesta este viitorul, a spus ea cu voce tare.

Glasul ei răsuna în fiecare centru de audiții al membrilor echipajului, nouăsprezece la număr, deși cincisprezece dintre ei se aflau chiar în centrul de comandă, alături de ea. Nu era adevăratul centru de comandă – axa lipsită de gravitație în jurul căreia se roteau: aceea era pentru energie și prelucrarea datelor, dar și pentru încărcătura pe care o aveau.

– De aici va face omenirea următorul ei mare pas.

În ultimele două zile acest discurs îi răpise mai mult timp decât orice alte amănunte tehnice. A fost cât pe ce să rostească propoziția despre oamenii care vor deveni zei, dar a păstrat-o

doar pentru ea. *Mult prea controversată, având în vedere neghiobii din* Non Ultra Natura (NUN) *care rămăseseră acasă.* Proiecte ca ale ei stârniseră deja suficiente reacții adverse. Ah, conflictele din facțiunile existente la acea dată pe Pământ mergeau mult mai departe: sociale, economice sau, pur și simplu, *noi* și *ei*, însă Kern reușise să inițieze facilitatea Brin – cu mulți ani în urmă – în ciuda opoziției în creștere. Ideea devenise deja un fel de țap ispășitor pentru grupurile formate în rândul rasei umane. *Niște primate certărețe, toate. Ceea ce contează este progresul. Îndeplinirea potențialului umanității și al tuturor celorlalte forme de viață.* Ea fusese mereu una dintre cele mai aprige adversare ale reacției conservatoare care creștea în rândul teroriștilor din cadrul *Non Ultra Natura. Dacă și-ar putea pune planurile în aplicare, ne-am întoarce toți în peșteri. În copaci.* Scopul *principal al civilizației este ca noi să depășim limitele naturii, primitivi mărunți și plicticoși.*

– Desigur, ne sprijinim pe umerii altora.

Formularea inițială, cea care exprima modestia științifică acceptată, era „pe umerii giganților", dar ea nu ajunsese în acea poziție îngenunchind în fața generațiilor din trecut. *Pitici, nenumărați pitici,* s-a gândit ea, iar apoi – abia și-a putut reține un chicotit înfiorător – *pe umerii maimuțelor*.

La un gând al ei, un ecran-perete și HUD [1]-urile din Ochiul Minții lor au afișat schița generală a lui Brin 2 pentru a fi văzută de toți. Dorea să le îndrepte atenția și să îi îndrume să aprecieze cum se cuvine triumful ei – pardon, *al lor*. Așa: indicatorul nucleului central, încercuit de inelul vieții și al științei, era lumea lor în formă de tor. La un capăt al nucleului era umflătura inestetică a Modulului-Santinelă, care urma să fie lăsat să plutească liber pentru a deveni postul de observație cel mai lung și mai singuratic din univers. Capătul opus al indicatorului se lăuda cu Butoiul și Flaconul. Conținutul: maimuțe și, respectiv, viitorul.

– Trebuie să le mulțumesc în mod deosebit echipelor tehnice conduse de doctorii Fallarn și Medi pentru activitatea lor neobosită în domeniul reformatării – și, fără să vrea, a fost pe cale să spună „a lumii lui Kern" – planetei-subiect aleasă de noi, pentru a asigura un mediu sigur și ocrotitor pentru mărețul nostru proiect.

Desigur, Fallarn și Medi erau de mult în drum spre Pământ și, după încheierea activității de cincisprezece ani, începuseră călătoria de întoarcere de treizeci de ani. Dar asta nu era decât un mod de a pregăti terenul, ca să deschidă calea pentru Kern și visul ei. *Suntem – sunt – tot ce presupune această activitate.*

O călătorie de douăzeci de ani-lumină spre casă. În timp ce treizeci de ani abia se scurg pe Pământ, pentru Fallarn și Medi vor trece doar douăzeci de ani în sicriele lor reci. Pentru ei,

călătoria este aproape la fel de rapidă ca viteza luminii. De ce minuni suntem în stare!

Din punctul ei de vedere, motoarele care o propulsau cu o viteză apropiată de cea a luminii nu reprezentau decât niște unelte neinspirate pentru a o mișca printr-un univers pe care biosfera Pământului era pe cale să îl moștenească. *Deoarece umanitatea poate fi mai fragilă decât ne putem închipui, de aceea am aruncat năvodul nostru din ce în ce mai în larg…*

Istoria umanității stătea în echilibru pe o muchie de cuțit. În cele din urmă, mileniile de ignoranță, prejudecăți, superstiții și eforturile disperate îi aduseseră în acel punct: omenirea va da naștere unor noi forme de viață, înzestrate cu inteligență, după propria sa imagine. Umanitatea nu va mai rămâne singură.

Chiar și în viitorul neînchipuit de îndepărtat, când Pământul va fi cuprins de flăcări și țărână, va exista o moștenire răspândită dincolo de stele – o specie infinită, în expansiune, alcătuită din vieți de pe Pământ, îndeajuns de diversă pentru a supraviețui, indiferent de noroc, până la dispariția întregului univers și, probabil, și dincolo de asta. *Chiar dacă vom muri, vom trăi prin copiii noștri.*

Să îi lăsăm pe cei din mișcarea NUN să își pună speranțele într-un singur plan și să își predice jalnicul crez al purității și al supremației umane, s-a gândit ea. *Noi vom evolua mai repede decât ei. Îi vom lăsa în urmă. Aceasta va fi prima dintre cele peste o mie de lumi cărora le vom da viață.*

Pentru că suntem zei și suntem singuri, de aceea vom crea…

Acasă lucrurile mergeau rău, cel puțin așa sugerau imaginile vechi de douăzeci de ani. Avrana trecuse fără nicio patimă peste tulburări sociale, dezbateri încinse, demonstrații și violențe, gândindu-se doar: *Cum de am ajuns atât de departe cu atâția neghiobi în fondul nostru genetic?* Lobby-ul desfășurat de cei din *Non Ultra Natura* reprezenta doar latura extremistă a unei întregi coaliții de grupări politice umane – conservatoare, filosofice, chiar profund religioase – care constatau progresul, dar afirmau că mai departe nu se putea merge. Erau cei care luptau în continuare din răsputeri împotriva altor modificări ale genomului uman, împotriva eliminării granițelor ce nu trebuiau depășite de Inteligențele Artificiale (IA-uri) și împotriva unor programe ca ale Avranei.

Și totuși, ei pierd teren.

Terraformarea va continua și în alte locuri. Lumea lui Kern era doar una dintre numeroasele planete care vor beneficia de atenția unor oameni precum Fallarn și Medi, fiind transformate din simple roci chimice, dure – de dimensiuni aproximativ egale cu ale Pământului și situate cam la aceeași distanță de un soare – în ecosisteme echilibrate prin care Kern ar fi putut să se plimbe fără costum spațial, simțind doar un disconfort minor. După eliberarea

maimuțelor și după ce Modulul-Santinelă se va desprinde pentru a le monitoriza, atenția ei se va îndrepta spre ceilalți germeni.

Vom semăna universul cu toate minunile Pământului.

În discursul ei, căruia abia dacă îi acorda importanță, a enumerat o listă de alte nume, ale unor oameni aflați acolo sau acasă. Persoana căreia dorea cu adevărat să îi mulțumească era ea însăși. Luptase pentru acel lucru, longevitatea ei modificată permițându-i să poarte dezbaterea de-a lungul câtorva durate de viață umană. Stârnise conflicte în birourile unor finanțatori și în laboratoare, la simpozioane științifice și în cadrul unor emisiuni populare de divertisment doar ca să facă posibil acest lucru.

Eu, eu am reușit acest lucru. Am construit cu mâinile voastre, cu ochii voștri am măsurat, dar mintea din spatele tuturor realizărilor este doar a mea.

A continuat să vorbească așa cum stabilise, cuvintele plictisind-o probabil mai mult decât pe auditori. Adevărații ascultători vor recepționa acel discurs abia peste douăzeci de ani: confirmarea definitivă de acasă privind modul în care aveau să evolueze lucrurile. Mintea ei a luat legătura cu centrul lui Brin 2. *Confirmă sistemele Butoi*, a cerut ea prin legătura cu computerul de control al facilității; era o verificare care în ultima vreme devenise un tic nervos.

În parametri normali, i-a răspuns acesta. Iar ea, dacă cerceta din urmă acel sumar tern, va vedea indicatoarele exacte ale navei de aterizare, starea ei de pregătire, ba chiar și semnele vitale ale celor zece mii de primate care constituiau încărcătura ei, câțiva aleși care vor moșteni, dacă nu Pământul, măcar acea planetă, indiferent cum va fi ea numită.

Nu contează cum o vor numi *ele*, odată ce nanovirusul ridicat le va conduce îndeajuns de mult pe calea dezvoltării. Biotehnicienii estimaseră că doar vreo treizeci sau patruzeci de generații de maimuțe le vor duce la stadiul în care ele ar putea lua legătura cu Modulul-Santinelă și cu singurul său ocupant.

Alături de Butoi se afla Flaconul: sistemul de livrare a virusului care va accelera dezvoltarea maimuțelor în direcția dorită – după un secol sau două, ele vor putea merge în două picioare, depășind distanțele fizice și mentale cu care se confruntase umanitatea milioane de ani plini de greutăți.

Încă un grup de oameni cărora trebuia să le mulțumească, pentru că ea nu era specialistă în biotehnologie. Văzuse însă planurile și simulările, iar sistemele specializate examinaseră teoria și o exprimaseră succint în termeni pe care doar ea, un geniu în polimatematică, îi putea înțelege. Din câte pricepuse, virusul acela era cu siguranță o realizare impresionantă. Indivizii infectați cu el vor da naștere unor progenituri mutante, care vor suferi o serie de modificări folositoare: o dimensiune și o complexitate sporită a creierului, un corp mai mare pentru a-l

găzdui, comportamente mai flexibile, capacități de învățare rapidă… Virusul va recunoaște chiar și infecțiile prezente la alți indivizi din aceeași specie, astfel încât să încurajeze înmulțirea selectivă, astfel încât cele mai bune specimene să dea naștere altora și mai bune. Era vorba de un întreg viitor într-o carapace microscopică, atât de hotărâtă și aproape la fel de inteligentă ca și creaturile pe care le va îmbunătăți. Va interacționa cu genomul-gazdă la un nivel profund, se va replica în celulele sale ca un nou organit, transferându-se în urmașul gazdei până când întreaga specie va fi supusă contaminării benevole. Indiferent cât de multe transformări aveau să sufere maimuțele, acel virus se va adapta la orice genom cu care devenea partener, analizând, modelând și improvizând indiferent ce moștenea – până lua naștere ceva care își putea privi creatorii în ochi, înțelegând totul.

Îi convinsese pe cei de acasă descriind felul în care coloniștii vor ajunge la planetă, iar apoi vor coborî din ceruri ca niște zeități pentru a-și cunoaște noul popor. Creatorii nu vor fi întâmpinați de o lume sălbatică și dură, ci de o rasă de slujitori și asistenți evoluați și înzestrați cu inteligență. Asta le spusese celor din sălile de consilii și membrilor de comisii de pe Pământ, dar nu acesta fusese scopul eforturilor ei. Argumentul principal era cel legat de maimuțe și de ceea ce vor deveni ele.

Era unul dintre aspectele care i-a scandalizat cel mai mult pe cei din NUN. Au zbierat că niște biete fiare vor fi transformate în superființe. În realitate, ca niște copii răsfățați, ei se răzvrăteau împotriva ideii de a *împărtăși*. Doar umanitatea tânjea după atenția exclusivă a universului. La fel ca multe alte proiecte prezentate drept chestiuni politice, elaborarea virusului fusese periclitată de proteste, sabotaje, acte de terorism și crime.

Și totuși, până la urmă, ne ridicăm deasupra propriei naturi josnice, a gândit Kern cu satisfacție. Și, desigur, exista un mic grăunte de adevăr în insultele pe care NUN i le arunca, deoarece ei *nu* îi păsa de coloniști sau de visurile neoimperialiste ale semenilor ei. Ea dorea să creeze o nouă viață, fidelă propriei imagini, cât și umanității. Voia să afle ce ar putea apărea, ce fel de societate, ce capacitate de înțelegere va rezulta după ce maimuțele vor fi lăsate să evolueze în felul lor simiesc… Pentru Avrana Kern *acesta* era prețul, recompensa pentru că își folosise geniul pentru binele rasei umane: acest experiment; acea întrebare planetară *ce-ar fi dacă*. Eforturile ei declanșaseră un șir de lumi terraformate, dar prețul ei era că prima lume născută să fie a *ei*, un cămin pentru oamenii ei nou-creați.

Prin tăcerea ce avea să urmeze și-a dat seama că ajunsese spre finalul discursului, iar acum toată lumea considera că ea doar adăuga un suspans inutil unui lucru care nu avea nevoie să fie descris în culori prea sclipitoare.

– Domnule Sering, ești pe poziție? a întrebat ea, folosind un canal deschis, pentru a fi auzită de toți.

Sering era voluntarul, cel pe care îl vor lăsa acolo. Va orbita mulți ani în jurul laboratorului lor de dimensiuni planetare, petrecându-și timpul în somn criogenic până când va sosi momentul să devină mentorul noii rase de primate înzestrate cu rațiune. Aproape că îl invidia, pentru că el va vedea, auzi și trăi lucruri la care nici o altă ființă umană nu avusese acces. El va deveni noul Hanuman, zeul maimuțelor.

Aproape că îl invidia, dar de fapt Kern prefera să plece de acolo pentru a întreprinde alte proiecte. Îi lăsa pe alții să devină zei ai unor lumi izolate. Ea va păși spre stele și va urca în panteon.

– Nu, nu sunt pe poziție.

Din câte se părea, Sering simțea că și el merita un public mai numeros, pentru că transmisese acel mesaj pe canalul general.

Kern a simțit un fior de iritare. *Fizic, nu pot să fac totul singură. Cum de alți oameni nu reușesc să se ridice la standardele impuse de mine exact când trebuie să mă bazez pe ei?*

– Poate ne explici de ce, i s-a adresat ea doar lui Sering.

– Speram să pot spune și eu câteva cuvinte, doctore Kern.

Acesta era ultimul contact cu specia lui pentru că multă vreme nu va mai avea pe nimeni aproape, și-a dat ea seama, astfel că solicitarea era justificată. Dacă făcea o demonstrație convingătoare, atunci ea va fi adăugată legendei create. A pregătit discursul principal, dar, cu toate acestea, a decalat mesajul lui Sering cu câteva secunde în cazul în care el ar fi devenit siropos sau ar fi spus ceva nepotrivit.

– Acesta este un punct de cotitură în istoria umană, a auzit ea vocea lui Sering, de obicei ușor gravă, iar apoi, prin ea, a ajuns la toți ceilalți. Imaginea lui era în HUD-urile Ochiului Minții lor, cu gulerul strălucitorului echipament de protecție de culoare oranj, încheiat până la bărbie. După cum vă puteți imagina, a trebuit să mă gândesc îndelung și serios înainte de a mă dedica acestei acțiuni. Însă unele lucruri sunt prea importante. Câteodată trebuie doar să faci ce e mai bine, indiferent care ar fi prețul pe care îl vei plăti.

Kern a încuviințat încântată. *Fii o maimuță de treabă și încheie cât mai curând, Sering. Unii dintre noi avem de construit un viitor.*

– Am ajuns atât de departe și, totuși, comitem cele mai vechi erori, a continuat cu încăpățânare Sering. Ne aflăm aici, cu universul în mâini, și, în loc să ne continuăm destinele, complotăm împotriva propriei noastre desuetudini.

Atenția ei a fost distrasă puțin și, până să-și dea seama ce spusese Sering, cuvintele ajunseseră și la urechile membrilor echipajului. Brusc, a auzit un murmur de îngrijorare printre ei și chiar cuvinte rostite simplu, în șoaptă, de cei aflați aproape de ea. Între timp, doctorul Mercian i-a trimis o alertă pe un alt canal: „De ce se află Sering în nucleul motorului?“

Sering nu trebuia să se afle în nucleul motorului cu indicator. Trebuia să fie în Modulul-Santinelă, gata să se lanseze în orbită și să intre în istorie.

A întrerupt transmisia către echipaj și i-a ordonat furioasă lui Sering să spună ce avea de gând. Pentru câteva momente, avatarul lui s-a uitat la ea, în câmpul vizual, și abia apoi vocea i s-a sincronizat cu imaginea.

– Doctore Kern, trebuie să fii oprită! Tu și cei care îți seamănă – noile tale ființe umane, noile mașini, noile specii. Dacă vei reuși aici, atunci vor urma alte lumi acolo – chiar tu ai spus-o, și știu că ele sunt terraformate chiar acum. *Non Ultra Natura*! Nu mai mare decât natura.

Apelând la jigniri personale, Kern a risipit momente vitale în care l-ar fi putut descuraja, după care el a vorbit din nou.

– Doctore, am întrerupt legătura cu tine. Fă același lucru cu mine dacă vrei, dar deocamdată o să vorbesc și să nu mă mai întrerupi!

Ea a încercat să preia controlul asupra lui, cercetând prin sistemele computerului de comandă ca să descopere ce făcuse Sering, dar el i-a interzis elegant accesul. Existau sectoare întregi din sistemele facilității care nu apăreau pe schema ei mentală, iar când le-a căutat în computer, acesta a refuzat să confirme existența lor. Niciunul dintre acele sisteme nu reprezentau o prioritate pentru misiunea ei – nici Butoiul, nici Flaconul, nici măcar Modulul-Santinelă – așadar niciunul dintre ele nu fusese verificat obsesiv în fiecare zi.

Nu puneau în pericol misiunea, dar afectau grav *facilitatea*.

– A deconectat sistemele de siguranță ale reactorului, a anunțat-o Mercian. Ce se petrece? De ce a ajuns tocmai în nucleul motorului?

Alarmă, dar nu panică, ceea ce reprezenta doar un semn de atenționare pentru starea membrilor echipajului.

Este în nucleul motorului deoarece moartea lui va fi instantanee și absolută și, prin urmare, probabil fără dureri, a bănuit Kern. Spre surprinderea celorlalți, ea începuse deja să se miște. S-a îndreptat spre tunelul de acces care ducea spre pilonul central și subțire al stației, îndepărtându-se de etajul exterior care rămânea „jos“ atâta vreme cât ea era aproape de el; urcând în afara acelui puț gravitațional fals spre acul lung în jurul căruia se roteau toate. A urmat o rafală de mesaje din ce în ce mai

îngrijorate. Voci care strigau după ea. Știa că unii dintre ei o vor urma.

Sering continua să vorbească însuflețit.

– Doctore Kern, acesta nu e nici măcar începutul.

În ciuda faptului că se răzvrătise, tonul vocii lui rămăsese necruțător de politicos.

– Întoarcerea acasă cred că a început deja. Întoarcerea acasă probabil că s-a și încheiat. Probabil că peste câțiva ani vei afla că ființelor umane le-au fost redate Pământul și viitorul nostru. Fără maimuțe supraevoluate, doctore Kern. Fără computere invincibile. Fără spectacole bizare ale înfățișărilor umane. Vom avea universul pentru noi, așa cum ne-a fost menit – așa cum a fost mereu destinul nostru. Pe toate coloniile, în sistemul solar și în afara lui, agenții noștri au acționat deja. Vom prelua puterea – cu consimțământul majorității, înțelegi, doctore Kern?

Ea se simțea din ce în ce mai ușoară în timp ce urca spre un „sus“ care devenea un „înăuntru.“ Știa că ar fi trebuit să îl blesteme pe Sering, dar ce rost avea dacă el nu o va auzi?

Nu era drum prea lung până la starea de imponderabilitate din interiorul gol al indicatorului. A avut de ales: fie să înainteze spre nucleul motorului, unde Sering sigur își luase măsuri că nu va fi deranjat; fie spre exterior. Cât mai departe, în înțelesul cel mai propriu al cuvântului.

Putea trece peste orice făcuse Sering. Avea încredere deplină în superioritatea capacităților ei. Cu toate astea, îi va lua ceva timp. Dacă se arunca pe acolo, în josul indicatorului, spre Sering, spre capcanele și barierele blocate de el, însemna că nu va avea prea mult timp.

– Doctore Kern, dacă cei care ne hotărăsc soarta ne refuză, a continuat vocea aceea respingătoare în urechile ei, atunci vom lupta. Dacă va trebui să smulgem înapoi destinul omenirii, atunci vom lupta.

Abia dacă a înțeles ce spunea acel om, dar a cuprins-o un fior de gheață – nu din cauza pericolului care îi pândea pe ea și pe Brin 2, ci din cauza a ceea ce spunea despre pământ și colonii. *Un război? Imposibil. Nici măcar dacă membrii NUN…* Însă era adevărat că avuseseră loc câteva incidente – asasinate, tulburări sociale, explozii. Întreaga Bază Europa fusese compromisă. Însă oamenii din NUN stârneau o furtună inevitabilă a destinului evident. Crezuse mereu asta. Astfel de răbufniri reprezentau ultimele chinuri ale subdezvoltaților umanității.

Acum se îndrepta în cealaltă direcție, îndepărtându-se de nucleul motorului, de parcă Brin ar fi avut suficient spațiu în interiorul său ca ea să scape cu viață din explozia ce va urma. Cu toate acestea, era perfect rațională. Știa exact încotro se îndrepta.

În fața ei se afla portalul circular al Modulului-Santinelă. Doar după ce l-a văzut și-a dat seama că o parte a minții ei – cea pe care se baza întotdeauna pentru exactitatea calculelor mai complexe – înțelesese pe de deplin situația în care se afla și analiza singura cale, redusă, dar posibilă, de salvare.

Acela era locul în care trebuia să se afle Sering. Aceea era nava înceată spre viitor, pe care el – într-un timp potrivit – ar fi pilotat-o. A dat ordin ușii să se deschidă și a descoperit ușurată că aceasta – singura parte din echipamentul de care se ocupa Sering – părea să fi fost scutită de modificările făcute de el.

A urmat prima explozie și Kern a crezut că era și ultima. Brin a scrâșnit și s-a cutremurat în jurul ei, dar nucleul motorului a rămas stabil – dovadă faptul că ea însăși nu se dezintegrase. A revenit la agitația dementă a mesajelor disperate, schimbate între membrii echipajului. Sering blocase modulele de salvare. Nu voia ca vreun om să scape de soarta pe care o alesese pentru el. Uitase cumva de Modulul-Santinelă?

Modulele care explodau îl vor scoate pe Brin 2 de pe traiectorie, propulsându-l fie spre planetă, fie în spațiu. Trebuia să se desprindă de el.

La comanda ei, ușa s-a deschis, iar Butucul-Santinelă a afișat diagnosticul mecanismului de eliberare. Înăuntru era foarte puțin spațiu, doar sicriul de somn criogenic – *nu te gândi ca la un sicriu!* – și terminalele sistemelor asociate lui.

Butucul a interogat-o – nu era persoana potrivită și nici nu purta îmbrăcămintea adecvată pentru un somn criogenic prelungit. *Dar nu am de gând să stau aici secole, ci îndeajuns de mult cât să fiu salvată.* A trecut repede peste comentariile lui, iar în același timp diagnosticele au localizat intervenția lui Sering ori, mai degrabă, au identificat, printr-un proces de eliminare, acele părți ale procesului de eliberare care fuseseră șterse din baza lui de date.

Sunetele de afară i-au sugerat că cea mai bună soluție era să dea comanda de închidere a ușii, iar apoi să blocheze sistemele, astfel încât nimeni din afară să nu o poată deranja.

A urcat în tancul de somn criogenic, iar aproape simultan au început să se audă bătăi în ușă; ceilalți membri ai echipajului ajunseseră la aceeași concluzie ca și ea, dar ceva mai târziu. Le-a blocat mesajele. A blocat și mesajele lui Sering, care cu siguranță nu avea cum să îi spună ceva folositor. Era mai bine să nu trebuiască să păstreze legătura cu oricine ar fi fost afară, exceptând sistemele de control ale Butucului.

Nu avea habar cât timp îi mai rămăsese la dispoziție, dar a acționat cu repeziciunea și atenția care o caracterizau și care o ajutaseră să devină ceea ce era acum. *Ajută-mă să conduc Brin 2 și du-mă în Modulul-Santinelă. Ce maimuță deșteaptă și blestemată am ajuns să fiu!* Bătăile înfundate deveneau tot mai

insistente, dar în acel modul nu încăpea decât o persoană. Întotdeauna fusese lipsită de inimă, dar atunci a descoperit că era și mai nemiloasă, nemaigândindu-se la toate acele nume și chipuri, la colegii ei fideli, pe care ea și Sering îi condamnau acum la un sfârșit exploziv.

De care încă nu am scăpat nici eu, a ținut ea să își reamintească. Iar apoi a reușit: o cale cotită și ascunsă, care evita sistemele-fantomă activate de Sering. Oare o să meargă? Nu avea posibilitatea să facă o probă, dar nici alte soluții. Și nici, probabil, prea mult timp.

Eliberează! a comandat ea Butucului, apoi a spus cu voce tare toate modurile în care era programat să întrebe: „Ești sigură?“, până când ea a simțit că mecanismele din jur se mișcă.

Apoi Butucul i-a cerut să intre în somn criogenic imediat, așa cum fusese planul, dar ea l-a făcut să mai aștepte. În cazul în care căpitanul nu dispărea odată cu nava ei, măcar putea să urmărească distrugerea de la distanță. *Dar de ce distanță ar fi nevoie?*

Până în acel moment primise câteva sute de mesaje care îi solicitau insistent atenția. Fiecare membru al echipajului dorea să discute cu ea, dar ea nu avea ce să le spună niciunuia dintre ei.

Pe de altă parte, Modulul-Santinelă nu avea ferestre. Dacă ar fi dorit, i s-ar fi putut oferi o prezentare HUD a lui Brin 2, care dispărea în depărtare, în vreme ce mica ei cuvă a vieții pătrundea pe orbita prestabilită.

Apoi a revenit la sistemele lui Brin, la canalele interne de comunicație, amplificate de Butucul Santinelei, care i-au transmis instrucțiunea: *Lansează Butoiul!*

S-a întrebat dacă era vorba doar de o sincronizare proastă, dar, gândind retrospectiv, aceea fusese prima și cea mai bine îndeplinită sarcină a lui Sering – îndeajuns de subtilă cât să se substragă tuturor verificărilor ei, deoarece, practic, lansarea Flaconului și a Butoiului nu intrase în atenția ei. *Pe umerii altora*, spusese ea, însă nu se gândise nicio clipă la cei de sub ea, în piramida reușitei. Până și cel mai neînsemnat dintre ei trebuia să accepte să suporte povara, altfel totul avea să se prăbușească.

A văzut racheta nu doar cu ochiul minții, ci și prin floarea apărută scurt în rapoartele prezentate de computerele de pe Brin 2 privind avariile, în timp ce toți colegii și facilitatea ei, dar și Sering-trădătorul și întreaga ei muncă s-au transformat brusc într-un simplu nor de fragmente care s-au dispersat cu rapiditate, o răsuflare fantomatică a atmosferei care se disipa, împreună cu niște rămășițe organice imposibil de identificat.

Corectează cursul și stabilizează-l! Anticipase o undă de șoc, dar Modulul-Santinelă era deja destul de departe, iar energia și materia lui Brin 2 erau atât de minuscule în comparație cu

distanțele existente, încât a fost nevoie doar de o ajustare minoră ca Modul-Santinelă să rămână pe orbita programată.

Arată-mi! S-a resemnat în legătură imaginea dar, de la acea distanță, nu părea să fie mare lucru. O explozie; o navă minusculă arsă, tot ce mai rămăsese din ideile și prietenii ei.

La ultima analiză, la urma urmei nu fusese vorba decât de un butoi cu maimuțe supraevoluate. De la acea distanță, pe fundalul uriaș și nepăsător al Restului, îi venea greu să spună de ce vreuna dintre acele ființe contaseră cât de puțin.

Semnal de alarmă! a ordonat ea. Asta pentru că oamenii de pe Pământ trebuiau să afle ce se întâmplase. Trebuiau să știe că era cazul să vină și să o ia de acolo, să fie trezită ca Frumoasa Adormită. La urma urmei, ea era doctorul Kern. Reprezenta viitorul omenirii și se afla acolo. Aveau *nevoie* de ea.

Era nevoie de o perioadă de douăzeci de ani pentru ca semnalul ei să ajungă pe Pământ. Și de mult mai mulți ani pentru ca echipele de salvare să ajungă acolo, chiar dacă navele ar fi fost dotate cu cele mai bune motoare pe bază de fuziune, capabile să accelereze până la trei sferturi din viteza luminii. Însă corpul ei fragil va supraviețui îndelungului somn criogenic – ba chiar și mai mult de atât.

Câteva ore mai apoi a văzut și finalul: Butoiul pătrundea în atmosferă.

Nu urma traiectoria planificată, deoarece explozia de pe Brin 2 îl lansase pe o tangentă, astfel încât el abia a evitat să fie aruncat pentru totdeauna în spațiu. Pe termen lung, încărcătura lui nu mai conta. Butoiul a ars, lăsând o dâră ca de meteorit în atmosfera unei lumi înverzite. Într-un fel, gândul la groaza teribilă prin care treceau primatele, în timp ce mureau de spaimă sau arse, a mișcat-o ceva mai mult decât moartea semenilor ei umani. *Iar Sering nu ar susține că asta reprezenta o dovadă că avusese dreptate?*

Din obișnuință, cu o meticulozitate profesională, acum inutilă, a localizat Flaconul, urmărind cum recipientul mai mic se rătăcește prin atmosferă într-un unghi ceva mai bun, livrând încărcătura sa virală unei lumi fără maimuțele cărora le era destinată.

Putem aduce și mai multe maimuțe. Aceasta a fost o mantră curioasă, dar a făcut-o să se simtă mai bine. Virusul care grăbea evoluția avea să reziste milenii. Proiectul putea supraviețui trădării și dispariției creatorilor lui. Se va ocupa personal de asta.

Ascultă schimbarea semnalelor radio. Să mă trezești când le auzi! a ordonat modulului.

Computerul modulului nu s-a arătat prea încântat de asta. Avea nevoie de parametri mai precișI. Kern s-a gândit la toate evenimentele de acasă pentru care ar fi dorit să fie apreciată. Enumerarea lor era totuna cu încercarea de a prezice viitorul.

Atunci, oferă-mi opțiuni!

HUD-ul ei a derulat o serie de posibilități. Computerul modulului era o operă de inginerie complicată, îndeajuns de complexă să mimeze sensibilitatea, chiar dacă nu era chiar a lui.

Încarcă facilitatea! a cerut ea. Nu era cel mai plăcut gând din lume, dar nu spusese mereu cât de ușoară ar fi fost viața dacă ar fi putut organiza lucrurile chiar ea? Modulul putea încărca în el o imagine a conștiinței ei. Deși era o copie imperfectă, ea putea alcătui un compozit Kern-computer ca să poată reacționa la evenimentele externe printr-o simulare a propriei sale aprecieri. A scanat avertismente și notații – o tehnologie mai avansată pe care ei trebuiau să o inventeze. Cu timpul, se anticipa că rețeaua de IA-uri o va încorpora pe Kern cea uploadată, astfel încât compozitul să poată face distincții din ce în ce mai bune. Probabil că rezultatul final va fi ceva mai inteligent și mai competent decât produsul rezultat din combinarea umanului cu mașinăria.

Asta să faci! a dat ea instrucțiune, lăsându-se pe spate și așteptând ca modulul să înceapă scanarea creierului ei. *Numai ca ei să se grăbească să trimită echipa de salvare.*

1.2 Micuța și curajoasa păienjeniță-vânător

Ea este Portia, și vânează.

Are opt milimetri lungime, dar este o tigroaică în lumea ei micuță, feroce și vicleană. Ca orice păianjen, are corpul alcătuit din două părți. În micul ei abdomen sunt plămânii și intestinele. Partea cu capul este dominată de doi ochi uriași, îndreptați spre înainte pentru o vedere binoculară perfectă, pe dedesubtul unei perechi de smocuri minuscule, care formează o coroană ca niște coarne. Nu se vede foarte bine de perișorii cu model întrerupt, în cafeniu și negru. Pentru prădători, pare mai curând o frunză moartă decât o pradă vie.

Așteaptă. Dedesubtul ocelilor [2] ei formidabili, chelicerele ei sunt înconjurate de părți ale gurii, ca niște membre: pedipalpii ei au o culoare uimitor de albă, ca o mustață care tresare. Știința a numit-o *Portia labiata*, ca fiind o specie nevinovată de păianjen-săritor.

Atenția ei este ațintită asupra unui alt păianjen aflat în cuibul lui din pânză. Acesta se numește *Sciytodes pallida*, un păianjen cu picioare lungi și cocoșat, dar capabil să scuipe o pânză otrăvitoare. Păianjenul Scytodes este specializat în a prinde și consuma păianjeni-săritori precum Portia.

Portia este specializată în a consuma păianjeni care mănâncă păianjeni, mulți dintre ei fiind mai mari și mai puternici decât ea.

Ochii ei sunt extraordinari. Acuitatea vizuală a unei primate este asigurată de acele discuri de mărimea unei gămălii de ac și de camerele flexibile dinapoia lor, care aduc laolaltă lumea din jurul lor.

Portia nu gândește. Cei șaizeci de mii de neuroni abia dacă pot alcătui un creier, comparativ cu cei o sută de miliarde de neuroni din creierul unui om. Însă în acel nod minuscul de țesuturi se întâmplă ceva. Ea și-a recunoscut deja dușmanul și știe că scuipatul lui va face ca orice asalt frontal să devină fatal. S-a jucat deja cu marginea pânzei păianjenului Scytodes, trimițându-i false indicii tactile de diferite nuanțe, pentru a afla dacă poate fi ademenit. Ținta a tresărit o dată sau de două ori, dar nu s-a lăsat păcălită.

Asta pot face câteva zeci de mii de neuroni: Portia a încercat de mai multe ori și a dat greș, ghidându-se după cele care demonstrau rezultatul cel mai bun, dar acum va acționa în mod diferit.

Ochii ei ageri au examinat ce se află în jurul pânzei, crengile și rămurelele care atârnau deasupra și dedesubtul ei. După o analiză meticuloasă, undeva în micul ei nod de neuroni s-a format o hartă tridimensională, după care a conceput un traseu chinuitor pentru a-l ataca pe Scytodes de deasupra, ca un asasin minuscul. Abordarea nu e perfectă, dar reprezintă cea mai bună soluție pe care o permite mediul, iar fărâma ei de creier a pregătit dinainte totul ca pe un exercițiu teoretic. Abordarea planificată o va scoate din câmpul vizual al prăzii aproape pe tot parcursul deplasării, dar, chiar și atunci când nu o va mai putea vedea, prada va rămâne în mintea ei micuță.

Dacă prada ar fi altceva decât Scytodes, ar aplica o tactică diferită – ori ar experimenta până când va reuși. De obicei, metoda dă roade.

Strămoșii Portiei au făcut astfel de calcule și au luat decizii vreme de milenii, fiecare generație fiind, puțin câte puțin, mai avansată, întrucât cei mai buni vânători sunt cei care se hrănesc bine și depun mai multe ouă.

Deocamdată, cu naturalețe, Portia se pregătește să pornească în căutare, când privirea îi este atrasă de o mișcare.

A sosit și altcineva din specia ei, un mascul. Și el a examinat prada, dar acum privirea lui ascuțită o fixa pe ea.

Indivizii din trecut ai speciei ei ar fi socotit probabil că micul mascul era o masă mai sigură decât Scytodes și ar fi acționat în consecință, dar acum s-a schimbat ceva. Prezența masculului îi vorbește. Este o experiență nouă și complexă. Silueta ghemuită acolo, la capătul celălalt al pânzei, nu este doar irelevantă ca pradă/pereche. Între ei s-a țesut o legătură invizibilă. Ea încă nu

înțelege că el este *ceva asemănător ei*, dar capacitatea ei formidabilă de a calcula strategii a căpătat o nouă dimensiune. A apărut o nouă categorie, care înmulțește de o sută de ori opțiunile pe care le are: *aliat*.

Câteva minute întregi, cei doi păianjeni-vânători își examinează hărțile mentale, în timp ce Scytodes atârnă absent între ei. Apoi Portia urmărește masculul cum se furișează puțin pe după marginea pânzei. Așteaptă mutarea ei. Ea nu face nimic. El se mișcă din nou. În cele din urmă, a ajuns în locul în care prezența lui schimbă calculele ei instinctive privind șansele de reușită.

Ea se mișcă pe traseul pe care îl stabilise, târându-se, sărind și coborând pe un fir, și în tot acest timp mintea ei păstrează imaginea acelei lumi tridimensionale și a celorlalți doi păianjeni incluși în ea.

În cele din urmă, ea a ajuns pe poziție deasupra plasei Scytodes-ului, având în ochi imaginea masculului nemișcat. Așteaptă până când el face o mișcare. Acesta se strecoară pe firele de mătase, testând cu precauție echilibrul. Mișcările lui sunt mecanice, repetitive, ca și cum ar fi doar o bucată dintr-o frunză uscată care a alunecat pe pânză. Scytodes face o mișcare, apoi rămâne neclintit. O adiere face pânza să tresară, iar masculul se mișcă mai rapid la adăpostul zgomotului de fond, scos de firele care vibrează.

Brusc, sare și dansează, vorbind limbajul pânzei în termeni siguri și puternici: *Pradă! O pradă aici, care încearcă să scape!*

Scytodes pornește instantaneu, iar Portia atacă, aruncându-se asupra dușmanului și înfigându-și chelicerele în el. Otrava injectată de ea imobilizează rapid păianjenul celălalt. Vânătoarea s-a încheiat.

Imediat apoi, micul mascul revine și cei doi se privesc, încercând să construiască o nouă imagine a lumii lor. Se hrănesc. Ea este mereu pe punctul de a-l izgoni, însă acea nouă dimensiune, acel punct comun o face să nu își scoată chelicerele. El e pradă. *Nu* e pradă.

Mai târziu, pornesc din nou împreună la vânătoare. Formează o echipă bună. Amândoi sunt capabili să atace și să scape din situații din care, dacă ar fi fost pe cont propriu, oricare dintre ei s-ar fi retras.

În cele din urmă, el a trecut de la pradă/nu-pradă în poziția de partener, deoarece cunoștințele ei sunt limitate în ceea ce privește masculii. După împerechere, ies la suprafață alte instincte și parteneriatul dintre ei se încheie.

Ea își depune sacul, numeroasele ouă ale unei păienjenițe-vânător foarte pricepute.

Copiii vor fi frumoși și sclipitori și vor crește de două ori mai mari decât ea, fiind infectați cu nanovirusul pe care îl poartă atât

Portia, cât și masculul. Generațiile viitoare vor fi mai mari, mai puternice și mai de succes, evoluând una după alta într-un ritm accelerat de virus, astfel încât cei capabili să folosească acest avantaj vor domina fondul genetic al viitorului.

Copiii Portiei vor moșteni lumea.

1.3 Se sting luminile

Doctorul Avrana Kern a fost trezită de o mulțime de informații complexe, dar niciuna dintre ele nu a ajutat-o să își amintească ce se întâmplase și să înțeleagă de ce, încet-încet, își recăpăta cunoștința într-o unitate de somn criogenic. Nu a putut deschide ochii; o durea tot corpul, iar în spațiul ei mintal nu exista nimic în afară de fluxul copleșitor de informații care o asalta, deoarece fiecare sistem al Modulului-Santinelă îi cerea să prezinte rapoarte.

Simțindu-se deopotrivă amețită, umflată și suprastimulată, a reușit să transmită o instrucțiune: *Mod Eliza*!*,* în timp ce mecanismele sicriului încercau să o readucă la o stare care să semene cât de cât cu viața activă.

– Bună dimineața, doctore Kern! s-a auzit Butucul Santinelei în centrele sale auditive.

Adoptase o voce de femeie, puternică și liniștitoare, dar asta nu a încurajat-o deloc. A vrut să întrebe de ce se afla în Modulul-Santinelă, dar, chiar dacă nu a sosit, bănuia că răspunsul ar fi cutremurat-o.

Dă-mi ceva ca să-mi recuperez amintirile! a ordonat ea.

– Nu este recomandabil, a prevenit-o Butucul.

Dacă vrei să iau vreo hotărâre… iar apoi, rând pe rând, totul s-a închegat la loc în mintea ei, blocajele s-au sfărâmat, dezlănțuind un flux de revelații înfiorătoare. Brin 2 dispăruse. Colegii ei, la fel. Maimuțele dispăruseră și ele. Cu excepția ei, totul se pierduse.

Și ea îi ceruse Butucului să o trezească imediat după recepționarea semnalului radio.

A vrut să respire profund, dar plămânii nu au funcționat normal, astfel că a scos doar un șuierat. *E o chestiune de timp*, i-a spus Butucului, deși acea afirmație va rămâne lipsită de înțeles pentru computer. Acum, când acesta îi vorbea, a simțit instinctiv că trebuia să converseze cu el ca și cum ar fi fost uman. Întotdeauna acela fusese un efect secundar supărător al modului Eliza. *Câți ani se scurseseră potrivit standardelor pământești?*

– Paisprezece ani și șaptezeci și două de zile, doctore.

– Asta înseamnă…

A simțit că i se pune un nod în gât. Nu se poate…

Dar nu avea rost să îi spună unui computer că nu ar fi corect, dar chiar *nu* era. Însă nu era de ajuns. Probabil că știrea ajunsese pe Pământ, iar o navă de salvare sosise acolo în acel interval de timp. Apoi s-a instalat speranța. Desigur, nava pornise *deja* spre ea înainte ca Sering să distrugă Brin 2. Fără îndoială că statutul acelui om ca agent NUN fusese descoperit cu mult timp în urmă, când revolta lor ridicolă dăduse greș. Era salvată. Cu certitudine că era salvată.

Inițiază contactul! i-a cerut ea Butucului.

– Regret, dar nu este posibil, doctore.

A țistuit și a solicitat informații sistemelor, pentru că se simțea mai capabilă să lucreze cu ele. Fiecare parte a modulului i s-a deschis, confirmând că funcționa normal. A verificat comunicațiile. Receptoarele erau în parametri. Emițătoarele funcționau – trimiteau semnalul de alarmă, exercitându-și funcția primară, adică transmiterea unui set complex de mesaje spre planeta de dedesubt. Desigur, se intenționa ca într-o bună zi acea planetă să devină leagănul unei noi specii, care putea recepționa și decodifica acele mesaje. Însă acum nu exista o asemenea șansă.

– Totul e…

Vocea răgușită a înfuriat-o.

Clarifică! Care este problema?

– Regret, doctore, dar nu am cu cine să inițiez contactul, i-a răspuns politicos modul Eliza al Butucului.

Apoi și-a îndreptat atenția spre o simulare a spațiului din jur: planeta, Modulul-Santinelă. Nicio navă pământeană.

Explică!

– S-a produs o schimbare în semnalele radio, doctore. Regret, dar solicit o decizie de Comandă pentru această situație.

– Ce-ar fi să încetezi cu acest „Regret“? a spus ea furioasă.

– Desigur, doctore.

Și așa va face, și-a dat ea seama. Din acel moment, aparența de politețe avea să fie eliminată din discursul computerului.

– De când ai intrat în somn criogenic, am monitorizat semnalele venite de pe Pământ.

– Și? a întrebat ea cu vocea tremurându-i puțin. *Sering vorbise despre un război. Se primiseră știri despre așa ceva?* Și în continuarea acelei întrebări: *Va ști oare Butucul să mă trezească? Nu va fi capabil să filtreze un astfel de conținut. Așadar, ce…?*

Pierdut prin amalgamul de informații, acel lucru existase, dar Butucul a scos totul la iveală abia acum. Nu era vorba de o prezență, ci de o absență.

S-a gândit să întrebe: *La ce mă uit?* A vrut să îi spună că s-a înșelat din nou. A vrut ca el să mai verifice o dată, ca și cum nu

ar fi verificat în fiecare clipă.

Dinspre Pământ nu mai veneau semnale radio. Ultimele trecuseră pe lângă Modulul-Santinelă și, venind dinspre Pământ cu viteza luminii și zburând pe lângă ea în spațiu, erau deja depășite cu douăzeci de ani.

Vreau să ascult ultimele douăsprezece ore în care semnalele s-au putut recepționa.

Crezuse că vor fi prea multe, însă erau câteva, împrăștiate și codificate. Cele pe care le-a putut interpreta cereau ajutorul. Le-a localizat cu încă patruzeci și opt de ore în urmă, străduindu-se să le pună pe toate laolaltă. Reportofonul rotativ al Butucului nu putuse să rețină mai mult decât atât. Amănuntele clare se pierduseră deja, îndepărtându-se de ea atât de repede, că nu le putea urmări. Războiul anunțat de Sering izbucnise, deci; nu se putea gândi la altceva. Acel război se pornise și începuse să distrugă toată coloniile din întregul spațiu uman. Luminile se stinseseră în întregul Sistem Solar, în vreme ce oamenii din NUN și aliații lor se ridicaseră și porniseră lupta împotriva dușmanilor pentru a salva soarta umanității.

Era de necontestat faptul că existase o tensionare a conflictului. Kern era perfect conștientă că guvernele Pământului și cele ale coloniilor dețineau arme îngrozitor de puternice și că existau posibilități tehnologice pentru ceva mult mai grav.

Războiul de pe Pământ se încinsese, de asta era convinsă. Nici unii, nici alții nu dăduseră înapoi. Ambele tabere au continuat și au tot continuat, scoțând jucării noi din arsenal. A pierdut începuturile războiului după o pauză radio de două zile și jumătate, însă a avut cumplita bănuială că întregul conflict global durase mai puțin de o săptămână.

Iar acum, aflat la douăzeci de ani-lumină depărtare, Pământul rămâne tăcut – de fapt, era așa de două decenii. Mai existau oameni? În afară de ea, fusese exterminată întreaga rasă umană, ori fusese ea aruncată într-o nouă epocă întunecată, în care oamenii ajunși niște brute prostite urmăreau pur și simplu luminile mișcătoare de pe cer și uitaseră că strămoșii lor le construiseră?

– Stațiile, coloniile din interiorul sistemului solar… celelalte… a reușit ea să spună.

– Doctore, în una din ultimele transmisii de pe Pământ s-a amintit de un virus electronic ajuns pe toate frecvențele și către toate direcțiile, i-a raportat Eliza pe un ton îndurerat. Scopul lui a fost să infesteze orice sistem care l-a primit. Se pare că a putut să pătrundă în orice dispozitiv de securitate existent. Presupun că sistemele multor colonii au fost închise.

– Bine, dar asta înseamnă…

Ca orice altă ființă umană, Avranei i s-a făcut frig. A așteptat fiorul de gheață de după înțelegerea situației, dar acesta nu a mai

venit. Coloniile din interiorul Sistemului Solar și cele câteva aflate în afara lui erau încă în curs de terraformare; fuseseră construite în decursul istoriei spațiale a omenirii, iar după ce evoluase tehnologia, așezările umane din ce în ce mai extinse au încetinit procesul: pentru că prea mulți oameni se călcau în picioare. Planetele pustii se puteau terraforma mult mai rapid, iar Lumea lui Kern era prima care fusese modificată. Dincolo de Pământ, omenirea depindea cumplit de mult de tehnologie, dar și de computere.

Dacă un asemenea virus preluase controlul asupra sistemelor de pe Marte sau din Europa și reușise să le dezactiveze, asta însemna moartea. O moarte rapidă, prin îngheț și fără să se poată respira.

– Și atunci, cum de *tu* ai supraviețuit? Cum de am supraviețuit *noi*?

– Doctore, virusul nu a fost conceput pentru a ataca constructe experimentale încărcate cu personalități umane. Prezența ta în sistemele mele m-a ajutat să nu fiu o gazdă potrivită pentru virus.

Avrana Kern a privit dincolo de luminile HUD-ului ei, spre întunericul din interiorul Modulului-Santinelă, gândindu-se la toate locurile din bezna mai densă în care umanitatea își construise cândva un cămin fragil ca o găoace de ou. În cele din urmă, singura întrebare care i-a venit în minte a fost:

– De ce m-ai trezit?

– Doctore, îți cer să iei o hotărâre de Comandă.

– De ce hotărâre de Comandă ai putea avea nevoie acum? a întrebat ea iritată.

– Va trebui să revii la somnul criogenic, i-a spus Butucul, iar de data asta a sărit peste acel… regret, care ar fi făcut-o să ezite. Cu toate acestea, din cauza lipsei de informații referitoare la circumstanțele externe existente în acest moment, nu pot stabili un mecanism adecvat pentru a te trezi. Pe de altă parte, cred că nici tu nu îmi poți da astfel de instrucțiuni, deși îmi poți spune orice dorești sau, ca alternativă, poți specifica o anumită perioadă de timp. La fel, te poți baza pe propria-ți personalitate ca să te trezești la momentul potrivit.

Ecoul nerostit al acelor cuvinte i-a răsunat în minte: *Sau niciodată. S-ar putea să nu mai existe un asemenea moment. Arată-mi planeta!*

I s-a arătat marele corp ceresc verde în jurul căruia se rotea, dar și dimensiunile și proprietățile, toate legate de un arbore alcătuit din diverse alte amănunte. Între ele se găseau genericul și numele celor morți, cei care proiectaseră și construiseră fiecare părticică din el, care îi îmbinaseră plăcile tectonice, care porniseră sistemul meteorologic, care grăbiseră eroziunea și care dăduseră viață solului.

Dar maimuțele au murit arse. Totul a fost în zadar.

I s-a părut ireal să se fi aflat atât de aproape de realizarea acelui vis măreț, de răspândirea vieții în întregul univers, de diversificarea inteligenței, de supraviețuirea garantată a moștenirii Pământului. *Iar apoi a început războiul și tâmpeniile lui Sering, mult prea curând.*

Cât timp putem rezista? a venit întrebarea ei.

– Doctore, rețelele noastre solare ar trebui să permită supraviețuirea noastră pe o perioadă nedeterminată de timp. Deși este posibil ca impactul extern sau defecțiunile mecanice acumulate să întrerupă funcționarea, așa că nu putem vorbi de o durată de viață exactă.

Probabil că acele vorbe voiau să-i aducă puțină speranță. Însă pentru Kern ele sunaseră mai curând ca o condamnare la închisoare pe viață.

Lasă-mă să dorm! i-a cerut ea modulului.

– Cer instrucțiuni referitoare la momentul în care să te trezesc.

Auzind asta, ea a izbucnit în râs, dându-și seama că vocea ei suna chiar oribil în acel spațiu strâns.

– Când va sosi nava de salvare. Când vor răspunde maimuțele. Când voi hotărî eu, cea uploadată și vie. E de ajuns?

– Doctore, cred că pot funcționa în limitele admise. Iar acum te voi pregăti pentru somnul criogenic.

Voi dormi sigură mult timp. Probabil că va reveni în mormânt, iar un simulacru al ei va veghea o planetă tăcută, într-un univers mut, ca un ultim avanpost al civilizației umane din spațiu.

2

PELERINAJUL

2.1 La două mii de ani depărtare de casă

Holsten Mason s-a trezit într-un coșmar în care era claustrofob, zbătându-se până ce și-a dat seama ce se petrece. Din experiență a recunoscut locul în care se afla și de ce nu avea motiv să se alarmeze, însă vechile instincte de maimuță au ieșit totuși la suprafață, iar țipătul s-a lovit de pereții propriei minți: *Capturat! Capturat!*

Maimuțe nenorocite! Era înghețat și închis într-un spațiu în care abia încăpea, la care se adăuga și senzația a mii de ace care ieșeau din pielea lui cenușie și flască – în mare parte, tuburile îi erau smulse din zonele intime – niciuna dintre acele proceduri nu se desfășura cu prea multă grijă sau atenție.

Ceva obișnuit pentru camera de hibernoterapie. Ar fi dorit să creadă că le detesta, dar în acele momente asta nu era tocmai o opțiune bună pentru vreun membru al rasei umane.

Pentru câteva clipe, a crezut că despre asta este vorba; era trezit, dar nu eliberat, rămânând în continuare prizonier sub sticla rece ca gheața și fără să fie auzit sau băgat în seamă pe această navă uriașă și pustie, plină de cadavre înghețate, care acum se îndrepta spre nicăieri în spațiul imens.

Claustrofobia instinctivă l-a cuprins a doua oară. Se chinuia deja să ridice mâinile ca să bată cu pumnii în capacul transparent de deasupra lui, când a auzit șuieratul capacului desprins, iar lumina slabă, dispersată a fost înlocuită de una orbitoare, stabilă a lămpilor de pe navă.

Abia a reușit să clipească. Camera de hibernoterapie ar fi trebuit să îi pregătească trupul pentru trezire cu mult timp înainte de a catadicsi să îi trezească mai întâi conștiința. Într-un târziu, s-a întrebat dacă se întâmplase ceva rău. La urma urmei, exista un număr limitat de circumstanțe în care trebuia să fie trezit. Însă nu a auzit sirenele de alarmă, iar pe puținele indicatoare din cameră se puteau vedea doar niște linii albastre, semn că totul era sub control. *Doar dacă nu cumva tocmai acestea s-au defectat.*

Nava-arcă *Gilgamesh* fusese construită pentru a rezista cât mai mult timp și, pentru asta, se folosise de toate cunoștințele tehnice și științifice pe care civilizația lui Holsten reușise să le smulgă din mâinile reci și îmbătrânite ale strămoșilor. Chiar și așa, dacă ar fi avut de ales, nimeni nu ar fi luat-o în seamă. Cum ar putea cineva să creadă că o mașină – orice mașină, orice produs ieșit din mâinile umanității – ar face față perioadelor de timp îngrozitor de lungi, necesare pentru a porni într-o astfel de călătorie?

– La mulți ani! Ești cel mai bătrân om din istorie! s-a auzit o voce tăioasă. Și acum, ridică-te, idiot puturos! Avem nevoie de tine.

Holsten și-a îndreptat privirea spre acea figură, invariabil a unei femei. Era serioasă, ridată, cu bărbia și pomeții osoși, cu părul la fel de scurt ca al lui. Camerele de hibernoterapie nu erau prea blânde când venea vorba de părul uman.

Isa Lain, inginer-șef al Echipajului Principal de pe *Gilgamesh.*

El a încercat să facă o glumă cum că nu se gândise niciodată că ea îi va cere chiar lui ajutorul, dar abia a bolborosit cuvintele, și astfel efectul s-a pierdut. Ea a înțeles îndeajuns cât să îl privească disprețuitor.

– *Avem nevoie de tine* nu e totuna cu *îți ducem lipsa*, moșule. Și încheie-ți costumul, pentru că-ți atârnă fundul afară din el.

Simțindu-se ca un olog bătrân de o sută de ani, s-a săltat și s-a aplecat peste marginea bazinului în formă de sicriu, care fusese locul lui de odihnă vreme de…

Cel mai bătrân din ce punct de vedere? cuvintele lui Lain i-au revenit în minte și l-au făcut să tresară când și-a dat seama.

– Hei! a făcut el răgușit. Cât timp a trecut? Cât de departe am ajuns?

Am reuşit măcar să ieşim din Sistemul Solar? Doar ea îmi poate spune asta. Și, ca și cum ar fi putut să vadă prin pereții apropiați care îi țineau captivi, și-a dat seama dintr-odată de golul imens de dincolo de corpul navei, un hău pe care niciun om nu îl cercetase înainte de era glaciară, cu milenii în urmă, pe vremea Vechiul Imperiu.

Camera de hibernoterapie a Echipajului Principal era strâmtă, nemairămânând spațiu decât pentru ei doi și pentru șirurile de sicrie: al lui și alte două erau deschise și goale. În celelalte se aflau „cadavrele“ altor membri importanți ai echipajului, care puteau fi treziți oricând, în situația în care ar fi fost nevoie ca ei să își reia rolul activ la bordul navei. Lain s-a strecurat spre bocaport și l-a deschis înainte să-i răspundă, aruncându-i o privire peste umăr, însă fără nicio urmă de batjocură.

– O mie opt sute treizeci și șapte de ani, Mason. Sau cel puțin așa afirmă *Gilgamesh.*

Holsten s-a așezat pe capacul camerei de hibernoterapie, pentru că, brusc, a simțit că picioarele nu îl mai puteau susține.

– Cum… cum rezistă? Ai…? Propozițiile deveneau din ce în ce mai fragmentate în mintea lui. De când ești trează? Ai verificat… încărcătura, pe ceilalți…?

– De nouă zile sunt, în vreme ce tu ai fost trezit ușor și cu blândețe, Mason. Am verificat totul. E satisfăcător. Au făcut o treabă bună și serioasă când l-au construit pe băiețelul ăsta.

– Satisfăcător? a repetat el, simțind nesiguranța acelui cuvânt. Înseamnă că toată lumea…?

– Satisfăcător în sensul că am înregistrat un procent de patru la sută eroare în camerele de hibernoterapie în ceea ce privește încărcătura, i-a spus ea sec. Având în vedere perioada de aproape două milenii, cred că rezultatul este satisfăcător. Putea fi mai rău.

– Ai dreptate. Da, desigur.

S-a ridicat din nou în picioare și s-a îndreptat spre ea, simțind podeaua rece sub tălpile goale, și a încercat să își dea seama dacă nava accelera sau decelera sau dacă secțiunea se rotea în jurul axei pentru a face posibilă atracția gravitațională. Era limpede că *ceva* îl ținea lipit de podea. Însă dacă ar fi existat vreun simț care să facă deosebirea între diferitele grade de gravitație, însemna că unul dintre strămoșii lui nu reușise să evolueze.

Acum încerca să nu se gândească la ceea ce însemna acel *patru la sută*, sau dacă prin „încărcătură“, un cuvânt atât de impersonal și la îndemână, ea se referise la un procent foarte mare din rasa umană supraviețuitoare.

– Și, până la urmă, de ce ai nevoie de mine?

Pentru că majoritatea membrilor echipajului încă dormeau, așadar, ce circumstanțe ciudate îi puteau solicita prezența, când mai toți oamenii din secțiile de Comandă, Știință, Securitate și Inginerie erau încă într-o stare de inconștiență, înghețați și fără vise?

– E vorba de un semnal, i-a spus Lain, urmărindu-i cu atenție reacția. Da, m-am gândit că te va activa.

În timp ce mergeau pe coridorul care ducea spre sala de comunicații, el și-a pus o sumedenie de întrebări, dar Lain avea un ritm de mers infernal și l-a ignorat, lăsându-l să se împiedice și să se împleticească, astfel încât părea că picioarele încercau să îl trădeze la fiecare câțiva pași.

Așa cum anticipase Holsten, Vrie Guyen era cel de-al treilea trezit mai devreme de termen. Indiferent de starea de urgență, era nevoie de comandant, de inginerul-șef și de clasicistul navei *Gilgamesh.* Însă ceea ce spusese Lain era perfect adevărat. *Un semnal*. Dar aici ce putea însemna asta? Fie ceva cu totul străin, fie vreo rămășiță din Vechiul Imperiu, domeniul de specialitate al lui Holsten.

– Este slab și foarte deformat. Serios! Lui *Gilgamesh* i-a luat mult timp ca măcar să-l recunoască drept semnal. Am nevoie de tine să vezi dacă-i poți face ceva.

Guyen era un bărbat slab, cu o statură modestă, cu nasul și gura parcă împrumutate de la o altă față, mai lată. Holsten și-a adus aminte că felul în care el dădea comenzi era un amestec de motivație agresivă și de pricepere în împărțirea sarcinilor. A avut impresia că trecuseră doar câteva zile de când se aflase sub privirea fermă a comandantului, pe când urcau în camera de hibernoterapie, însă după ce și-a verificat amintirile ca să vadă câte zile trecuseră de atunci, a descoperit o zonă gri, de netrecut, și a trăit senzația că pentru el timpul se dilatase.

Asta ți se întâmplă după două mii de ani, evident. Cu fiecare minut scurs, își amintea din nou că erau ridicol de norocoși că se aflau acolo aproape toți. *Satisfăcător*, după cum se exprimase Lain.

– Dar de unde vine semnalul? a întrebat Holsten. De unde am preuspus noi?

Cu o expresie calmă, Guyen s-a mulțumit să dea aprobator din cap, iar Holsten a simțit cum îl cuprinde un val de emoție. *E acolo! A fost real, tot timpul.*

Gilgamesh nu se lansase la întâmplare în spațiu pentru a scăpa de toate lucrurile pe care le lăsase în urmă. Fuseseră la un pas de a face o mișcare sinucigașă. Urmăriseră hărțile și graficele Vechiului Imperiu, furate de pe sateliții defecți, de pe fragmentele fostelor nave, din carcasele zdrobite ale stațiilor orbitale în care se aflau cadavrele mumificate ale foștilor stăpâni ai Pământului. Vidul și orbitele stabile îi salvaseră, în vreme ce gheața acoperea toată planeta.

Iar printre relicve găsiseră hărțile stelare, care le arătaseră în amănunt locurile din galaxie prin care trecuseră strămoșii lor.

I-au arătat semnalul, așa cum a fost recepționat de la distanță de instrumentele navei. Era un mesaj destul de scurt, care se repeta la nesfârșit. Nu era flecăreala radio a unei colonii agitate din afara Sistemului Solar: având în vedere timpul care se scursese, asta ar fi fost cu siguranță o speranță mult prea optimistă.

– Ar putea fi un avertisment, a sugerat Guyen. Dacă așa stau lucrurile și dacă există vreun pericol, trebuie să știm.

– Și dacă e vorba de vreun pericol, ce putem face ca să îl evităm? a întrebat Holsten în șoaptă. Oare putem schimba cursul îndeajuns de mult încât să nu lovim sistemul?

– Ne putem pregăti, a spus Lain cu un aer pragmatic. Dacă vorbim de vreun eveniment cosmic pe care noi nu l-am recepționat și care nu a distrus emițătorul, am putea încerca să modificăm traseul. Dacă e vorba de… vreo molimă ori de extratereștri ostili sau de cine știe ce, atunci… în fine, asta s-a

petrecut cu mult timp în urmă, sunt sigură. Probabil că nici măcar nu mai este relevant.

– Dar avem hărțile. Dacă lucrurile se agravează din ce în ce mai rău, putem stabili un alt curs spre următoarea lume, a adăugat Guyen. Doar vom trece în mare viteză prin dreptul Soarelui lor și apoi ne putem vedea de drum.

Din acel moment, Holsten nu i-a mai acordat atenție și, ghemuindu-se, a ascultat în cască semnalul transmis de *Gilgamesh*, analizând în același timp reprezentările vizuale ale frecvenței și tiparului său și apelând totodată la diverse lucrări de referință din biblioteca navei.

A ajustat semnalul transmis de *Gilgamesh*, analizându-l cu ajutorul tuturor algoritmilor de decodificare cunoscuți, pe care îi folosise și civilizația de mult dispărută. Mai făcuse asta de o grămadă de ori. În cele mai multe cazuri, semnalul era atât de criptat, încât depășea capacitatea de decodificare a criptografiei moderne. Alteori, era vorba de simple expresii, însă într-un limbaj pe care nimeni nu reușise să îl descifreze.

A ascultat și a derulat diversele coduri, până când anumite cuvinte i-au atras atenția, toate într-o limbă antică și oficială a unei epoci de mult apuse, o epocă a minunilor și a prosperității, dar și cu o capacitate îngrozitoare de distrugere.

– Imperială C, a rostit el încrezător.

Era una dintre cele mai comune limbi cunoscute și, dacă se concentra puțin, acum, după ce se odihnise atât, ar fi fost o joacă de copii să traducă mesajul. Era un cod acolo, care, în cele din urmă, se deschidea ca o floare, exprimând conținutul scurt și succint într-un limbaj care dispăruse înainte de era glaciară.

– Poftim? a sărit Guyen destul de furios, dar Holsten i-a făcut semn să tacă și a lăsat mesajul să se deruleze din nou, bucurându-se de acel moment atât de important.

– Este un semnal de alarmă, a anunțat el.

– Un fel de „Îndepărtați-vă“? a insistat Lain.

– Un semnal de alarmă, adică „Veniți și găsiți-mă“, le-a spus Holsten și, fixându-i cu privirea, a văzut în ochii lor prima scânteie de speranță și uimire, aceleași pe care le trăia și el. Chiar dacă la bord nu ar mai fi nimeni – și cu siguranță așa era – vom descoperi tehnologii noi, unele care să și funcționeze. Este ceva acolo care ne așteaptă de mii de ani. Ceva doar pentru noi.

Pentru o clipă, acea revelație s-a dovedit suficient de puternică, astfel încât sentimentul că nu îl plăceau a dispărut. Erau trei păstori care își conduceau turma spre un nou tărâm al făgăduinței. Ei erau părinții fondatori ai viitorului.

Apoi Guyen a bătut din palme.

– Bine! Ai făcut o treabă bună. Voi pune nava să-i trezească la timp pe membrii principali ai personalului pentru a începe

decelerarea. Am câștigat partida.

Nu s-a rostit niciun cuvânt despre cei rămași în urmă, cărora nici măcar nu li se acordase șansa să lupte sau să-și pună întrebări în legătură cu mulțimea de nave-arcă ce urmau alte trasee, în vreme ce Pământul scăpa de ultimele rămășițe de locuitori, înainte ca mareea tot mai puternică de otravă să îl invadeze. „Înapoi la cuvele voastre, amândoi!“ Pe puțin, mai era un secol de călătorie tăcută, prin frig ucigător până să ajungă la sursa semnalului.

– Lasă-mă să mai stau treaz o jumătate de oră! a cerut Holsten instinctiv.

Amintindu-și pe neașteptate că nu îl dorise pe Holsten printre membrii echipajului, Guyen i-a aruncat o privire tăioasă – era prea vârstnic, prea încântat și prea mândru de educația lui deosebită.

– De ce?

Pentru că este frig. Pentru că mă simt ca și cum aș fi mort. Pentru că mă tem că nu mă voi mai trezi – ori că tu nu mă vei trezi. Pentru că mă tem. Însă Holsten a ridicat imediat din umeri.

– O să am timp să dorm după aceea, nu? Măcar lasă-mă să privesc stelele. Doar jumătate de oră, apoi voi trece la somn. Care ar fi problema?

Guyen a murmurat ceva disprețuitor spre el și, deși cam reticent, a dat din cap că da.

– Să mă înștiințezi când te vei întoarce. Ori, dacă rămâi ultimul viu, când…

– Da, sting luminile. Cunosc procedura.

La o adică, procedura presupunea o dublă verificare a sistemelor navei, dar *Gilgamesh* a rezolvat mai toate procedurile dificile. Toți membrii Echipajului Principal fuseseră instruiți cum să procedeze. Era mai obositor decât să citești o listă: o treabă potrivită și pentru o maimuță.

Dând din cap, Guyen s-a îndepărtat, iar Holsten a aruncat o privire spre Lain, însă ea, profesionistă până în măduva oaselor, verifica deja encefalogramele virtuale.

Însă mai târziu, în timp ce Holsten stătea în cupolă și urmărea câmpul stelar necunoscut, la două mii de ani distanță față de constelațiile pe care, probabil, le cunoscuseră și strămoșii lor, ea i s-a alăturat și a stat lângă el, destul de agitat, cam un sfert de oră, fără să scoată o vorbă. Niciunuia dintre ei nu-i venea să rostească ceva, dar, ridicând din sprâncene și făcând tot felul de gesturi inutile din mâini, au sfârșit dezbrăcându-se de costume și îmbrățișându-se pe podeaua rece, în timp ce întreaga creație se rotea încet deasupra lor.

Numele la care ea răspunde are deopotrivă o formă simplă și una complexă. Forma simplă cuprinde o serie de gesturi telegrafiate, o mișcare precisă a pedipalpilor, care transmit un număr redus de informații. Forma mai complexă include retragerea însoțită de bătăi din picioare și tremurături, care adaugă un subtext vibratil subtil acelei simple fluturări, variind în funcție de dispoziție și de starea de tensiune, adică atunci când vorbește cu o femelă dominantă sau cu una supusă ori cu un mascul.

Nanovirusul a avut mult de lucru, făcând tot ce se putea face cu acea materie imprevizibilă. Ea este rezultatul generațiilor de mutații genetice prestabilite, prezența ei fiind o dovadă tacită a tuturor acelor eșecuri, care nu s-au dezvoltat. Să o numim Portia.

Să se plimbe prin pădure este la fel ca pe șosele, căci toate au ramuri, iar fiecare copac devine o lume în miniatură și traversează acolo unde crengile se ating: când întoarsă cu susul în jos, când invers, escaladând trunchiuri verticale, ca apoi să sară în locul în care crengile cedează, urmându-și cursul firesc al vieții și ajutându-se de vedere și de minte pentru a calcula distanța și unghiul potrivit.

Apreciind distanțele, Portia se furișează înainte: creanga pe care stă acum cade în gol, iar ea se oprește o clipă, analizând cu atenție dacă poate face saltul spre următoarea creangă, dar socotește că nu va reuși. Deasupra ei, coronamentul se pierde într-o rețea de rămurele care nicidecum nu ar putea să o susțină. Având jumătate de metru de la celichere până la organele filiere, Portia este cu mult mai mare decât strămoșii săi micuți, ceea ce e un adevărat coșmar pentru orice arahnidă. Exoscheletul ei este susținut de cartilajul intern, care cândva nu era decât o inserție musculară. Și mușchii ei sunt mai eficienți, iar unii dintre ei îi dilată și îi contractă abdomenul, plămânii ei pompând aer activ, în loc să preia oxigenul în mod pasiv. Acest lucru îi întărește metabolismul, reușind să-și regleze singură temperatura corpului și să facă o grămadă de acțiuni repezi și de lungă durată.

Dedesubt se află solul pădurii, o zonă care nu se poate traversa ușor. Acolo se află prădători mai mari decât Portia și, deși este încrezătoare în capacitatea ei de a-i păcăli, asta ar însemna să piardă timpul, iar amurgul se apropie.

Cercetează împrejurimile și analizează posibilitățile. Are o vedere excelentă, moștenită de la micul vânător din care a evoluat. Globii oculari principali sunt mult mai mari decât ai oricărei ființe umane.

Se întoarce pentru a-și vedea însoțitorii, bazându-se pe ochii periferici să o avertizeze în caz de pericol. Bianca, cealaltă

femelă, este încă în urmă, pe trunchi, urmărind-o pe Portia și străduindu-se să aibă încredere în judecata ei. Bianca este mai mare, dar Portia conduce, pentru că, multă vreme, mărimea și forța nu au fost cele mai prețuite calități ale speciei lor.

Al treilea membru al grupului, masculul, se află mai jos decât Bianca, cu picioarele desfăcute ca să-și mențină echilibrul în timp ce atârnă pe copac și privește în jos. Probabil crede că stă de veghe, dar Portia simte că, mai degrabă, și-a lăsat mintea să rătăcească. Păcat, pentru că are nevoie de el. E mai mic decât ea, ceea ce înseamnă că poate sări mai departe, pe crengi mai subțiri.

Cei trei și-au părăsit teritoriul acum cincizeci de zile. Specia lor se caracterizează mai ales prin curiozitate. Aceeași abilitate care le-a permis strămoșilor lor să creeze o hartă mentală a mediului, pentru ei s-a transformat în capacitatea de a-și imagina, de a se întreba ce există dincolo de pădure. Cei din neamul ei sunt niște exploratori înnăscuți.

Își ridică pedipalpii, arătând partea albicioasă a acestora, și semnalizează: *Vino aici*! Nu e nevoie să îi spună pe nume. Femelele nu li se adresează masculilor pe nume. El îi surprinde mișcarea cu ochii laterali și tresare. Mereu face așa, temându-se și de propria umbră – creatură jalnică. Are o părere deosebită despre el, și altele, mult mai bune, despre Bianca. Lumea ei este alcătuită din peste o sută de indivizi – majoritatea femele – cu care menține grijuliu relațiile. Nanovirusul a făcut ca ea și întreaga ei specie să ducă o existență în comun. Deși creierul ei este cu siguranță mai mic decât cel al unei ființe umane, așa cum prima Portia se putea folosi de nodul redus de neuroni ca să realizeze lucruri remarcabile, această fiică îndepărtată deține o abilitate impresionantă de a rezolva diverse probleme: fizice, spațiale, teoretice, sociale. Specia s-a dovedit a fi un teren fertil pentru virus.

Precaut, masculul traversează pe sub Bianca și sare pe creanga ei, firul alb, sigur rămânând în urma lui.

Traversează! îi spune ea, când el ajunge suficient de aproape pentru a o putea auzi. *Grăbește-te!* Conținutul de bază al limbajului ei este vizual, printr-un semnal rapid al pedipalpilor. O mare parte din context – de cele mai multe ori nemulțumirea ei generală față de el – este transmisă prin vibrațiile picioarelor.

Umil, el îi face semn că a înțeles și înaintează pe creangă atât cât îndrăznește, așezându-și și repoziționându-și picioarele de multe ori pentru saltul următor. Portia se uită cu disperare spre Bianca, dar tovarășa ei urmărește ceva de pe sol. O apariție, un fel de covor mișcător, care se târăște pe sol, un alt păianjen, dar dintr-o specie pe care nanovirusul a reușit să o dezvolte foarte tare, dăruindu-i totodată și încă ceva. Cam de șase ori mai mare decât Portia, el ar putea să o ucidă într-o clipă, dar, înainte de toate, trebuia să o prindă.

Bianca este flămândă. Face semn spre păianjenul-târâtor și le sugerează discret să își întrerupă călătoria.

Portia analizează și ia în considerare sugestia ei. Așteaptă până când masculul face saltul – cu ușurință, în ciuda temerilor lui – și îl lasă să se legene pe fir pentru a începe să construiască puntea. Apoi Portia îi transmite un mesaj Biancăi și, împreună, încep să coboare.

Vânătorul păros de dedesubt este împins de foame – pădurea nu duce lipsă de specii de diferite dimensiuni care pot deveni pradă pentru el, multe dintre ele, rezultate nefericite ale acțiunii nanovirusului. Există unele specii de vertebrate – șoareci, păsări, căprioare pitice și șerpi – însă virusul, deși a încercat, a dat greș cu ele. Experimentul lui Kern avea în vedere maimuțele și ea s-a asigurat că aleșii de pe planeta verde nu vor concura cu verii lor apropiați. Vertebratele cu care maimuțele trebuiau să interacționeze au fost concepute în așa fel încât să respingă virusul. Aceste specimene nu s-au schimbat aproape deloc.

Nimeni nu a luat în considerare, însă, nevertebratele, deoarece ecosistemul vast, format din creaturi mărunte, târâtoare, nu va fi decât un eșafodaj pe care maimuțele, acum absente, trebuiau să urce.

În foarte multe cazuri – de exemplu, urmașul imens al tarantulei, pe care îl analizează acum Portia – deși virusul a fost capabil să accelereze creșterea, în privința dezvoltării neuronale a dat greș. Deseori, presiunea mediului, aceea de a alege o astfel de cale, pur și simplu a lipsit. Conștiința de sine și capacitatea de a putea privi în univers nu sunt neapărat niște trăsături care să garanteze supraviețuirea. Portia este o excepție rară – deși nu singura – cu o capacitate cognitivă sporită, care i-a asigurat un avantaj imediat și fascinant.

Vânătorul-târâtor se oprește, căci poate să simtă chiar și cele mai slabe vibrații. Solul este împânzit de firele lui, care alcătuiesc un organ de simț dezordonat, dar eficient, care îi semnalează mișcările prăzii. Împotriva unei creaturi atât de simple, Portia și neamul ei preferă să folosească metodele vechi, aceleași de mii de ani.

Portia a observat firele de pe sol, ascunse prin stratul de frunze moarte, însă nu și pentru niște ochi atât de ageri ca ai ei. Întinde un picior și se joacă cu ele atent, comunicând prin atingeri și mișcări, creând o pradă-fantomă și închipuindu-și cu abilitate mărimea, distanța și greutatea ei. Se plasează în mintea primitivă a vânătorului terestru, cu o siguranță de care se lasă influențată.

Face câțiva pași, testând acea senzație, dar nu este pe deplin convinsă. Se întreabă dacă vânătorul a reușit să scape până acum ca prin urechile acului în urma confruntării cu cei din neamul ei. Abdomenul mare și păros stă ridicat, pregătit să arunce un nor de

perișori țepoși, care i-ar sufoca plămânii Portiei și care i-ar irita picioarele.

Portia întinde din nou un picior și, cu mare grijă, curioasă, sugerează că prada închipuită se îndepărtează și că va scăpa curând. Corpul ei este pătat, fără vreo formă anume, la fel ca al strămoșilor ei, astfel că ochii simpli ai vânătorului terestru încă nu au zărit-o.

Brusc, se lasă ademenit de momeală și pornește grăbit într-o direcție oarecare, iar Bianca aterizează pe spatele lui, cu chelicerele înainte, pe care le înfige în locul în care picioarele i se unesc cu corpul, iar apoi sare la câțiva pași din calea oricărei riposte. Vânătorul se repede după ea, dar se împleticește și brusc își pierde echilibrul. Câteva momente mai apoi, tresare și tremură, ca efecte ale veninului, dar cele două femele așteaptă ca el să rămână nemișcat – deși viu – după care se vor apropia să se hrănească. Bianca rămâne încordată, în caz că va mai fi nevoie de un salt ca să scape, iar abdomenul ei se dilată și se contractă, forțându-și plămânii să pompeze aerul.

De deasupra, masculul se uită tânguitor și, când Portia îl privește, el îi trimite un semnal prin care îi cere voie să se hrănească. Ea îi transmite ca, mai întâi, să-și termine treaba.

Imediat apoi, el cade pur și simplu peste ea, aterizând stângaci și dând din picioare pe spatele ei, făcând-o să sară instinctiv înapoi după care, furioasă, se îndreaptă. Bianca a fost cât pe ce să îl ucidă pe mascul, însă el încă bate din picioare și semnalizează cu disperare: *Pericolul se apropie! Pericol! Păianjeni scuipători!*

Și are dreptate: iată că apar străvechii dușmanii ai neamului ei.

Păianjenii-scuipători, Scytodes, au pornit odată cu neamul Portiei încă de când erau foarte mici. Ca dimensiune, se situează între ai ei și vânătorul terestru; dar mărimea nu reprezenta un atuu al dominației nici măcar în vremurile mai vechi, de dinainte de virus. Acum, Portia îi vede furișându-se cu precauție, o trupă întreagă: șase – ba nu, opt – indivizi, împrăștiați în toate părțile, dar pe poziții, veghind, coboară de pe pânze ca să vâneze. Acești Scuipători evoluați vânează în grup și, deși Portia înțelege că nu sunt niște bestii, ei tot nu au reușit să devină ca *ea*. Sunt ucigași târâtori mari, rămași pentru totdeauna la marginea lumii Portiei; niște primitivi brutali, mereu la pândă, a căror prezență nevăzută și implicită îi face pe pui să nu se aventureze prea departe de cuib.

Dacă nu ar fi fost depășite numeric, Portia și Bianca ar fi atacat prada – pentru că amândouă și-au dat seama că Scuipătorii o luaseră pe urmele aceleiași prăzi. Opt adversari, însă, era prea mult, indiferent de trucurile suplimentare pe care le puteau folosi cei trei. Păianjenii Scytodes i-ar putea împroșca cu stropii lor, care imediat formează o plasă lipicioasă și veninoasă. Cu toate că vederea lor este slabă, iar Portia și ai ei sunt suficient de

inteligenți ca să anticipeze și îndeajuns de agili ca să se ferească, numărul plaselor ar reduce șansele de a scăpa cu viață.

Pe de altă parte, Scuipătorii știu prea bine cât de periculoși sunt Portia și cei din neamul ei. Cele două specii s-au înfruntat de-a lungul mai multor generații la rând și de fiecare dată s-au convins, din ce în ce mai mult, de capacitatea dușmanilor lor. Acum, ambele tabere recunosc nu doar că ceilalți le sunt mai puțin apropiați, ci și faptul că reprezintă mai mult decât o pradă.

Fără să stea pe gânduri, Portia și Bianca încep amenințările, ridicându-și picioarele din față și arătându-și chelicerele. Portia se gândește dacă noua armă secretă ar putea egala situația. Își imaginează tot felul de scenarii posibile, cu sau fără sprijinul masculului. Numărul dușmanilor i se pare prea mare ca să fie sigură de victorie, dar misiunea ei este mai importantă. În mintea ei se conturează deja un megaplan, acel gen de descoperire a unei rute clare, de la A la B, pe care au realizat-o strămoșii săi îndepărtați, numai că scopul ei nu era să descopere un anumit loc, ci să găsească o soluție care să-i asigure victoria. O luptă cu Scuipătorii nu i-ar fi lăsat șansa să realizeze ce și-a propus să facă.

Cu gesturi largi și îndeajuns de lente pentru ca ochii inferiori ai Scuipătorilor să le poată percepe, le face semn celorlalți doi să se retragă. O pot înțelege? Nu știe. Nu ar putea nici măcar să spună dacă exista vreo modalitate de a comunica între ei care să se apropie cât de cât de limbajul ei vibratil și vizual. Cu toate acestea, ei rămân pe loc – nu scuipă, ci doar îi amenință puțin, în timp ce camarazii Portiei se retrag. Mișcarea frenetică a picioarelor Biancăi exprimă un fel de refren bolborosit de frustrare și iritare. Fiindcă este mai masivă decât Portia, preferă o confruntare fizică. Se află alături de ea pentru că îi este de folos, însă, din același motiv, ea știe că trebuie să accepte rolul de conducător al Portiei.

Conștiente că vor trebui să vâneze din nou și, sperând că neamul Scytodes va fi mulțumit cu ceea ce le-a rămas, urcă din nou în copac. Câteodată, dacă sunt în număr mare, Scuipătorii pornesc în urmărire, iar în acest caz Portia și ai ei vor avea de ales între a fugi cât mai repede sau a se întoarce să organizeze o ambuscadă.

Până la căderea întunericului, au doborât un păianjen care-și construia o pânză, iar masculul s-a năpustit asupra unui șoarece neatent, dar niciunul dintre cei doi nu era suficient pentru o cină consistentă. Din cauza stilului de viață activ și a anatomiei modificate, Portia are nevoie de mult mai multă hrană decât predecesoarele ei. Dacă vor fi silite să trăiască doar vânând, călătoria lor va dura mult mai mult decât ar fi cazul. Însă, printre bagajele ei, Bianca are vreo patru afide vii. Își lasă micile creaturi să se hrănească cu sevă, ținându-l la distanță pe mascul, în cazul

în care acesta ar uita că nu trebuie să le mănânce – cel puțin deocamdată. La lăsarea serii, după ce Portia a improvizat un cort în coronament, plin de fire care să-i avertizeze, din toate direcțiile, în caz de pericol, afidele produc un fel de miere cleioasă, pe care păianjenii o pot bea ca și cum ar fi măruntaiele lichefiate, nutritive ale prăzii lor. Ceva mai târziu, creaturile îmblânzite revin cu sfială în pânza țesută de Bianca, înțelegând că pot trăi în siguranță cu ea, fără să își dea seama că, într-o situație extremă, vor deveni ele însele o masă pentru ea.

Portia încă este flămândă – mierea este o hrană de subzistență, dar lipsită de satisfacția pe care i-o poate oferi o pradă adevărată. Îi este greu să se ghemuiască pentru a lua mierea, știind că afidele – plus masculul – sunt în apropiere, dar își dă seama că planul ei pe termen lung va avea de suferit dacă acestea vor fi mâncate imediat. Ca și strămoșii ei, a gândit mereu în perspectivă.

Dar, mai mult decât atât, a aruncat o privire și înapoi. Acum se ghemuiește la intrarea în cortul improvizat, care reprezintă tabăra lor, cu Bianca și masculul lipiți de ea pentru a se încălzi, și, prin spațiile goale din coronament, privește luminile de pe cerul nopții. Cei din neamul ei le cunosc și văd în ele tot felul de hărți, de tipare și își dă seama că și ele se mișcă. Portia înțelege că deplasarea lor celestă este îndeajuns de previzibilă pentru a o folosi când își alege drumul. Însă una anume este deosebită. Una dintre lumini nu urmează un curs lent, cu o durată de aproximativ un an prin ceruri, ci se grăbește, fiind o călătoare adevărată, ca și ea. Portia ridică privirea și vede acea strălucire slabă de lumină care îi trece pe deasupra capului, o scânteie mișcătoare în întunericul de necuprins, și simte că între ele este o legătură, împrumutându-i acelui punct orbital cât mai mult din personalitatea ei de arahnidă.

2.3 Variații ale enigmei

De data aceasta, îi scoseseră de la morgă pe toți membrii Echipajului Principal – Holsten era ultimul care a apărut, împleticindu-i-se picioarele amorțite și tremurând. Cu toate astea, arăta mai bine decât ceilalți. În scurta sa plimbare – care-i răpise doar câteva momente din timpul său și pe care o începuse cu mai bine de un secol în urmă – se mai relaxase puțin. Mai toți oamenii la care se uita acum deschiseseră ochii, în timp ce *Gilgamesh* afișa un sistem solar în care Pământul se vedea tot mai slab.

Erau îngrămădiți în sala de ședințe, având toți fețele cenușii și capetele rase, unii dintre ei părând subnutriți, iar alții umflați.

Unora le apăruseră chiar și câteva pete pe piele, un fel de efect secundar al procesului de somn pe care Holsten nu și-l putea explica.

L-a văzut pe Guyen, mai agitat decât oricare dintre ei, și s-a gândit că acest comandant al misiunii ceruse să fie trezit mai devreme, astfel încât să își poată afirma puterea de dominație, sclipitoare, energică, asupra acelei încăperi pline cu oameni ajunși acum niște zombi.

Holsten a verificat departamentele: Comanda, Ingineria, Știința și pe mai toți membrii din ceea ce părea a fi Securitatea. A încercat să-i surprindă privirea lui Lain, însă ea abia dacă s-a uitat la el, astfel încât nimic din comportamentul ei nu a trădat legătura apropiată pe care au avut-o în urmă cu un secol.

– Așa! a făcut Guyen, iar tonul tăios a atras atenția tuturor, pe când ultimii sosiți se grăbeau să intre în sală. Suntem aici. Am reușit asta cu o pierdere de cinci la sută din încărcătură și cu daune de aproximativ trei la sută, potrivit estimării inginerilor. Eu consider că aceasta este cea mai mare reușită a spiritului uman și a puterii sale, pe care istoria a cunoscut-o vreodată. Ar trebui să fiți cu toții mândri de ce am realizat.

Tonul lui era oarecum contradictoriu, deloc elogios, și astfel a continuat:

– Însă adevărata muncă abia acum începe. Am sosit la destinație și, după cum știți cu toții, se presupune că acesta este un sistem de tipul celui pe care flota stelară a Vechiului Imperiu îl folosea în mod obișnuit. Am stabilit cursul navei spre locul ăsta pentru că acestea au fost cele mai apropiate coordonate din afara sistemului solar, un loc în care să putem trăi și care, probabil, să poată salva tehnologia noastră. Știți cu toții planul: deținem hărțile lor stelare și, în plus, există tot felul de locuri la o distanță nu foarte mare de aici – doar un mic salt în comparație cu distanța pe care am parcurs-o deja fără nicio problemă.

Sau doar cu o eroare de cinci la sută, a gândit Holsten, dar fără să o spună cu voce tare. Din perspectiva clasiciștilor, nu era decât o simplă speculație faptul că Guyen considera importantă prezența regală în acel sistem – și chiar termenul de „Vechi Imperiu*"* era absurd de nepotrivit. Mai toți cei prezenți în sală păreau prea amețiți ca să vadă dincolo de cuvintele pe care le auzeau. A aruncat din nou o privire spre Lain, dar toată atenția ei era îndreptată spre comandant.

– Ceea ce mulți dintre voi nu știți este că, în timp ce noi ne apropiam, *Gilgamesh* a interceptat transmisii care proveneau de la acest sistem, mesaje în care ni se solicita ajutorul. Deținem o tehnologie funcțională, s-a grăbit el să continue înainte ca vreunul din cei prezenți să îi adreseze vreo întrebare. Prin urmare, *Gilgamesh* a descoperit o traiectorie de zbor care să ne permită să ne oprim în jurul stelei. De asemenea, la plecare vom

călători suficient de încet încât să putem trece la o distanță considerabilă de sursa acelui semnal – planeta de acolo.

Imediat apoi, ascultătorii lui au început să se trezească și astfel a urmat un lung murmur de întrebări, pe care Guyen l-a redus la tăcere printr-un semn din mână.

– E cât se poate de bine. O planetă aflată în locul potrivit, așa cum ni s-a promis. Au trecut mii de ani, chiar dacă spațiului nu îi pasă de asta. El există, iar Vechiul Imperiu ne-a lăsat și un cadou, care ar putea fi bun sau rău. Va trebui să fim precauți. Și ca să știți și voi: semnalul nu vine dinspre planetă, ci de la un fel de satelit – fie este doar un fel de emițător, fie, poate, ceva mai mult de atât. Vom încerca să comunicăm cu el, deși nu avem nicio garanție că vom reuși.

– Și planeta? a întrebat cineva.

Guyen a făcut un semn spre Renas Vitas, șeful echipei de știință.

– Deocamdată nu ne aventurăm să facem vreo afirmație, a spus femeia zveltă – o altă ființă umană care fusese trezită de ceva vreme și care, probabil, nu voia să comită o eroare prin spusele ei. Analiza efectuată de *Gilgamesh* în timp ce noi ne apropiam de planetă sugerează existența a ceva mai mic decât Pământul, situat la o distanță aproximativ egală cu cea a Pământului față de stea, având, totodată, și componentele necesare: oxigen, carbon, apă, minerale…

– Și atunci, de ce să nu ne aventurăm? De ce să nu spunem lucrurilor pe nume?

Holsten l-a recunoscut pe cel care vorbea: masivul Karst, care conducea echipa de securitate. Bărbia și obrajii îi erau grosolane, înroșite și pielea se exfoliase cumplit și, brusc, Holsten și-a amintit că omul refuzase să renunțe la barbă când intrase în camera de hibernoterapie, iar acum plătea pentru acel moft.

Țin minte că din cauza asta s-a certat cu cei de la Inginerie, s-a gândit el. Potrivit momentului în care el s-a trezit, totul părea să se fi întâmplat cu doar câteva zile înainte, dar era limpede că suspensia era imperfectă. Desigur, Holsten nu putea simți secolele care trecuseră de când părăsiseră Pământul, dar ceva din mintea lui a recunoscut acel timp trecut: o senzație de pustietate îngrozitoare și adâncă, un purgatoriu al imaginației. Și-a dat seama că sub nicio formă nu voia să se mai întoarcă vreodată acolo.

– Ca să fiu sinceră, de ce? a răspuns Vitas cu seninătate. E prea frumos ca să fie adevărat. Vreau să verific toate instrumentele. Planeta aceea seamănă prea mult cu Pământul ca să fie adevărată.

Privind în jur spre toate acele fețe schimonosite brusc, Holsten a ridicat o mână.

– Păi, bineînțeles că seamănă cu Pământul, a spus el.

Privirile îndreptate spre el nu erau prea încurajatoare: unii s-au strâmbat cu dispreț, dar cei mai mulți au părut de-a dreptul exasperați. *Ce dracu' vrea clasicistul ăsta? E disperat să fie băgat în seamă?*

– Este un proiect de terraformare, a explicat el. Dacă seamănă cu Pământul, asta arată că este finalizat – sau aproape finalizat.

– Nu există nicio dovadă că strămoșii noștri au făcut vreodată apel la terraformare, i-a spus Vitas pe un ton prin care voia să îl pună la punct.

Să vă prezint arhivele: lucrul ăsta e menționat de o sută de ori în scrierile lor. În schimb, Holsten doar a ridicat din umeri, recunoscând imediat dramatismul la care se făcea apel.

– *Există*, le-a spus el. Acolo. Ne îndreptăm direct spre planetă.

– Foarte bine! a spus Guyen, bătând din palme, probabil iritat că nu-și auzise glasul de două minute. Fiecare aveți niște sarcini de îndeplinit, așa că pregătiți-vă! Vitas, verifică instrumentele, așa cum ți-ai propus. Vreau să efectuăm o inspecție completă a planetei și a satelitului de cum ne apropiem. Lain, să stai cu ochii pe sistemele navei de cum intrăm în câmpul gravitațional al stelei – până acum, *Gilgamesh* a înaintat doar în linie dreaptă. Karst, pune-ți oamenii să se reacomodeze cu instrumentele, în cazul în care vom avea nevoie de voi. Mason, vei face echipă cu oamenii mei pentru monitorizarea acelui semnal. Dacă cumva acolo există ceva care ne-ar putea răspunde, vreau să aflu imediat!

Câteva ore mai târziu, Holsten era aproape ultima persoană rămasă în sala de Comunicații, după ce, cu răbdarea sa tenace și diplomată, le ținuse piept aproape tuturor oamenilor lui Guyen. În urechile lui, semnalul – cu multe interferențe – continua să se audă, transmițând un mesaj simplu, ceva mai clar decât atunci când îl recepționaseră din afara sistemului, și totuși nu comunica nimic în plus. Transmisese regulat răspunsuri, încercând astfel să stârnească ceva nou, un joc complicat pentru un savant, formulând totodată întrebări în limbajul imperial oficial și sperând să treacă drept un interlocutor de care semnalul avea nevoie.

A tresărit când a simțit că ceva se mișcă brusc lângă el, moment în care Lain s-a prăbușit în scaunul alăturat.

– Cum mai e pe la Inginerie?

Și-a scos căștile.

– Nu se discută despre organizarea oamenilor, a mormăit ea. Trebuie să decongelăm aproape cinci sute de sicrie din încărcătură pentru a face reparațiile necesare. Apoi va trebui să le spunem celor cinci sute de coloniști treziți recent că trebuie să treacă iar în hibernoterapie. I-am chemat pe cei de la securitate.

Treaba e urâtă. Ia spune, ai descoperit cum sună mesajul? Cine e în pericol?

Holsten a dat din cap.

– Nu e chiar așa. Adică, ba da, așa e. Este vorba de un semnal de alarmă. Cere ajutor, dar nu face nicio precizare. Este semnalul standard pe care îl folosea Vechiul Imperiu în acest scop, un mesaj care se voia a fi clar, insistent și inconfundabil – presupunând că ești membru al culturii care l-a inițiat. Mi-am dat seama ce este fiindcă primii noștri călătorii în spațiu puteau reactiva o parte dintre materialele pe care le găseau pe orbita Pământului, iar apoi extrapolau funcțiile lor din context.

– Atunci, transmite-i un salut. Dă-i de înțeles că l-am auzit.

Și-a ținut respirația și, cu un aer de savant jignit, a vrut să răspundă pe un ton la fel de pedant:

– Nu e…, după care încruntarea ei l-a făcut să reformuleze: E un sistem automat. Așteaptă un răspuns pe care să îl recunoască. Nu este ca acele posturi extrasolare de ascultare pe care le aveam noi – care caută să recunoască orice fel de tipar în semnalele primite. Chiar și acele… Nu am fost niciodată convins de ele – de ideea că am putea recunoaște o transmisiune extraterestră drept ceea ce este. În mintea noastră s-a fixat ipoteza cum că extratereștrii vor semăna în vreun fel cu noi. Doar că… Înțelegi conceptul de specificitate culturală?

– Nu-mi ține o prelegere, moșule.

– Este.. vrei să încetezi cu apelativul ăsta?

– Sunt cu doar șapte ani mai în vârstă decât tine, nu? Sau opt?

– Dar tot rămâi cel mai bătrân om din univers.

Auzind asta, Holsten și-a dat seama că, sincer, nu știa care era relația dintre ei doi. *Probabil că atunci am fost* ultimul *om din univers. Sau eu şi Guyen, cel mult. Se pare că acum nu mai contează.*

– Da, în fine, cu cât timp ai fost trezită înaintea mea? a provocat-o el. Dacă mai muncești mult peste program, o să mă ajungi curând din urmă la ani, știi, nu?

Neștiind ce să-i răspundă pe moment, i-a aruncat o privire, iar Holsten a înțeles că ea rămăsese pe gânduri. *Nu așa se conduce o civilizație*, s-a gândit el. *Dar, desigur, noi nici măcar asta nu mai suntem. Suntem doar o civilizație transhumantă, care așteaptă să se întâmple ceva. Poate chiar aici. Suntem ultima părticică din vechiul Pământ.*

Fiindcă Holsten nu a găsit o modalitate de a-i pune capăt, liniștea dintre cei doi a tot continuat până când Lain s-a dezmeticit și a spus:

– Așa, specificitatea culturală. Hai să vorbim despre asta!

El s-a simțit profund recunoscător pentru această invitație salvatoare.

– Așadar, știu că este un semnal de alarmă, dar asta doar pentru că am mai avut contacte cu tehnologia Imperială în suficient de multe situații încât să putem face presupuneri – dintre care unele ar putea fi chiar greșite. Și asta nu este o specie extraterestră – suntem *noi*, strămoșii noștri. Și nici ei, la rândul lor, nu vor recunoaște semnalele noastre, e limpede. Există mitul potrivit căruia culturile avansate devin atât de cosmopolite, încât sunt capabile să comunice fără niciun efort cu oamenii mărunți, corect? Însă Imperiul nu a intenționat niciodată să construiască o tehnologie compatibilă cu primitivii – adică noi. Și de ce ar fi făcut-o? Ca oricare alții, ei intenționau să discute doar ei între ei. De aceea, când îi spun „Salutări, iată-ne!“ eu nu știu ce protocoale și coduri se așteaptă să primească de la salvatorul la care se gândeau acum mii de ani. Nici măcar nu ne pot auzi. Pentru ei suntem doar o interferență de fundal.

– Și ce dacă? a făcut ea ridicând din umeri. Ajungem acolo și îl trimitem pe Karst cu o lampă de sudură ca să o deschidem?

El a privit-o lung.

– Uiți câți oameni au murit la începutul călătoriilor în spațiu, încercând să folosească tehnologia Imperiului. Chiar și cu sistemele arse de vechile lor arme cu puls electromagnetic, tot găseau nenumărate moduri în care să te ucidă.

Obosită, ajunsă la capătul puterilor, ea a ridicat din nou din umeri.

– Poate ai uitat cât de mult îmi displace Karst.

Am uitat? Dar am știut asta vreodată? Dintr-odată, a avut senzația că ar fi știut asta, doar că îi ieșise complet din minte în timpul îndelungatei epoci de somn în hibernoterapie. Și într-adevăr fusese o *epocă*. Existaseră mai multe perioade în istoria omenirii care nu duraseră atât de mult. S-a surprins ținându-se de consolă, ca și cum, dintr-un moment în altul, iluzia de atracție gravitațională, asigurată de încetinirea navei, va dispărea, iar el va aluneca într-o direcție aleatorie, pierzând orice contact cu ceva solid. *Aceștia sunt toți oamenii care mai există,* și și-a imaginat o încăpere plină cu oameni aproape necunoscuți, pe care nu apucase să îi cunoască înainte să fie închis în sicriu. *Iată viața, societatea și contactul uman, acum și pentru totdeauna.*

Acum îi venise rândul lui Lain să descopere că tăcerea chiar era stânjenitoare, însă ea era o femeie practică. S-a ridicat pur și simplu, retrăgându-se brusc chiar în momentul în care el a încercat să o apuce de mână.

– Așteaptă! a spus el și, fără să vrea, replica sa a părut a fi mai mult o rugăminte. Ești aici și am nevoie de ajutorul tău.

– Pentru ce?

– Ajută-mă cu semnalul – cu baliza de semnalizare. Sunt multe interferențe, dar cred… e posibil să existe, de fapt, un al doilea semnal care îl perturbă pe primul din cauza frecvențelor

apropiate. Uite! i-a arătat el, derulând o serie de analize pe ecranul ei. Poți să-l cureți – sau să îndepărtezi zgomotul, sau măcar… să-i faci ceva, orice? Nu știu ce să mai încerc.

Ea a părut ușurată de faptul că el îi ceruse un ajutor atât de rezonabil și s-a așezat din nou. În următoarea oră au lucrat unul lângă altul fără să scoată o vorbă, ea ocupându-se de ceea ce acum era în sarcina ei, iar el transmițând întrebări din ce în ce mai disperate spre satelit, însă fără să primească vreun răspuns. În cele din urmă, și-a dat seama că ar putea la fel de bine să transmită și cuvinte fără noimă, oricum era în zadar.

– Mason? a făcut Lain, glasul său schimbându-și dintr-odată tonalitatea.

– Mda.

– Ai dreptate. Există și un alt semnal. După o pauză, a continuat: Dar nu îl primim de la satelit.

El a așteptat și a urmărit cum degetele i se mișcă pe panouri, verificând iar și iar.

– Vine de pe planetă.

– Ei, rahat! Vorbești serios? apoi a dus o mână la gură. Iartă-mă! Nu e un limbaj potrivit pentru… etcetera, dar…

– Nu, nu, cu siguranță e o situație de rahat.

– E tot semnal de alarmă? Se repetă?

– Nu e ca semnalul *tău*. E mult mai complex. Cred că de fapt este o discuție liberă. Nu se repetă…

O clipă Holsten a simțit cum speranțele ei cresc, făcând ca atmosfera dintre ei să devină din ce în ce mai încordată din cauza posibilităților nebănuite ale viitorului, după care ea a scos un șuierat.

– Ei, la naiba!

– Ce e?

– Ba nu, *se repetă.* E mai lung și mai complicat decât semnalul tău, dar acum apare iar aceeași secvență, a zis, mișcându-și din nou mâinile. Și e… suntem, a făcut ea, încovoindu-și umerii osoși E… Cred că e o reflexie.

– A apărut din nou?

– Cred că celălalt semnal este reflectat de planetă. Eu… Ei bine, uite care e ipoteza cea mai plauzibilă: satelitul transmite un semnal spre planetă, iar noi recepționăm reflexia lui. Drace, scuze! Chiar am crezut că…

– Lain, ești sigură?

Ea a ridicat supărată din sprânceană, căci, fără îndoială, nu împărtășeau aceeași dezamăgire.

– Poftim?

– Satelitul comunică cu planeta, a sugerat el. Nu e doar o reflexie a semnalului de alarmă – e ceva mai lung. Un mesaj

diferit, transmis mai degrabă spre planetă decât spre restul universului.

– Dar e cumva în buclă, la fel ca… după care a continuat mai în șoaptă. Crezi că există cineva acolo, jos?

– Cine știe?

– Dar ei nu au cum să transmită.

– Dar cine știe? E o lume terraformată, indiferent de ce spune Vitas. A fost creată pentru a fi locuită. Și, chiar dacă acum satelitul nu e decât un strigăt de ajutor, dacă ei au adus atâția oameni pe lumea asta… sau poate că sunt doar niște sălbatici. Poate nu dispun de tehnologia necesară care să le permită să primească sau să transmită mesaje, dar e posibil ca ei să fie acolo… pe o planetă creată special pentru a fi locuită de oameni.

Lain s-a ridicat brusc.

– Mă duc să-l chem pe Guyen.

O clipă, el s-a uitat la ea, gândindu-se: *Serios, ăsta a fost primul lucru la care te-ai gândit?* Însă a dat resemnat din cap, iar ea a plecat, lăsându-l să asculte noul contact dintre satelit și planetă și să încerce să descifreze mesajul.

Spre marea lui surprindere, nu i-a luat foarte mult timp.

– Ce e? a întrebat Guyen.

Vestea îi adusese acolo nu doar pe comandant, ci și pe majoritatea membrilor din Echipajul Principal.

– O serie de probleme matematice, le-a explicat Holsten tuturor. Singurul motiv pentru care mi-a luat atât de mult timp a fost că mă așteptam la ceva mai… mai sofisticat, ceva plin de informație, cum ar fi un semnal. Însă e vorba doar de matematică.

– O matematică bizară, a comentat Lain, privind transcrierea. Secvențele se complică, dar sunt setate pas cu pas din principii primare, un fel de secvențe de bază, a explicat ea, încruntându-se. E ca… Mason, ai amintit mai devreme de niște posturi extrasolare de ascultare, nu?

– E un test, sigur, a aprobat-o Holsten. Un test de inteligență.

– Dar ai spus că era îndreptat spre planetă, da? a precizat Karst.

– Da, iar asta implică o serie de întrebări, a spus Holsten, ridicând din umeri. Cum să spun, este vorba de o tehnologie foarte veche. Cea mai veche tehnologie pe care a descoperit-o cineva vreodată. Așadar, ceea ce vedem ar putea fi rezultatul unei defecțiuni, o eroare. Dar, desigur, asta ne dă de gândit.

– Sau nu, a intervenit sec Lain și, cum ceilalți doar s-au mulțumit să o privească lung, a continuat pe un ton sarcastic: Haideți, oameni buni, sunt singura care gândește aici? Hai, Mason, de cât timp încerci să faci acel lucru ca să te ia în seamă?

Când ne-am apropiat de planetă, am ocolit steaua și am impresia că tu chiar nu-ți dai seama de niște lucruri. Așadar, acum spui că planeta este supusă unui test de matematică?

– Da, dar…

– Atunci, trimite-i răspunsurile! i-a sugerat ea.

– Nu știm ce… a făcut Holsten, uitându-se îndelung la ea, apoi aruncându-i o privire lui Guyen.

– Fă-o! a ordonat Guyen.

Foarte precaut, Holsten a apelat răspunsurile pe care le adunase, rezolvând cu ușurință problemele de început pe degete, iar pe cele din urmă, cu ajutorul computerului. Trimisese până acum ore în șir semnale jalnice către satelitul atât de îndepărtat. Era destul de simplu acum să transmită un șir de numere.

Toți membrii Echipajului Principal au așteptat. A fost nevoie de șapte minute și câteva secunde pentru ca mesajul să ajungă la destinație. Oamenii au început să se agite. Karst și-a pocnit degetele, iar un membru al echipei de știință a tușit.

La mai puțin de paisprezece minute de la transmiterea mesajului, activitatea semnalului de alarmă s-a încheiat.

2.4 Rude îndepărtate

Cei din neamul Portiei sunt exploratori înnăscuți. Niște carnivori activi, cu un metabolism mult mai pretențios decât al strămoșilor lor, când sunt prea mulți laolaltă se ajunge rapid la o vânătoare excesivă pe teritoriul cunoscut. Dintotdeauna, unitățile familiare se destramă des; femelele cele mai slabe, cu cei mai puțini aliați, sunt și cele care se aventurează mai departe de cămin, în speranța că vor întemeia noi cuiburi. Astfel de diaspore apar cu regularitate, deoarece, deși depun mult mai puține ouă decât strămoșii lor și, deși nu se îngrijesc la fel ca o ființă umană, astfel încât rata mortalității infantile rămâne crescută, specia se înmulțește în mod colosal. Cu fiecare familie care se dezbină, membrii acesteia se răspândesc pe întreaga planetă.

Expediția organizată de Portia reprezintă, însă, ceva diferit. Ea nu caută un teren pentru un nou cuib, însă a găsit un loc, iar pentru ca planurile ei să funcționeze trebuie să se întoarcă acolo. Este vorba de Marele Cuib de lângă Oceanul de Vest, iar câteva sute de indivizi din neamul ei – majoritatea, dar nu toți, rude de vreun grad sau altul – trăiesc acolo. Îmblânzirea afidelor și creșterea lor de către păianjeni a permis Marelui Cuib să capete o dimensiune nemaipomenită, fără lipsuri care să ducă la migrare sau expulzări.

De-a lungul câtorva generații, structura socială a Marelui Cuib a devenit în mod evident mai complexă. S-au stabilit contacte cu alte cuiburi, fiecare dintre ele având propriul mod de a-și hrăni membrii. De câteva ori, unii s-au oprit pentru un fel de comerț, având în vedere hrana, dar, mai ales, cunoștințele. Poporul Portiei este curios când vine vorba de locurile îndepărtate ale lumii lui.

Tocmai de aceea călătorește ea acum, urmând cărările, poveștile și zvonurile, dar și relatările transmise prin viu grai. A fost *trimisă*.

Cei trei pătrund deja pe teritoriile care li se cuvin. Semnele sunt inconfundabile – nu doar punți de pânză bine întreținute și fire printre copaci, ci tipare și desene care, după cum arată și miros, le dau de înțeles că aceste terenuri de vânătoare sunt ale cuiva.

Exact asta căuta Portia.

Urcându-se cât mai sus, călătorii văd că, spre nord, pădurea altădată nesfârșită se schimbă în mod spectaculos. Coronamentul masiv se subțiază, lăsând pe alocuri să iasă la iveală porțiuni de pământ goale; dincolo de ele mai sunt copaci, dar ei sunt de alt soi și, aflându-se la distanțe egale, în ochii lor par a fi cumva plantați artificial. Asta au venit să vadă. Ar putea să evite pur și simplu teritoriul acestei familii peste care au dat și să se ducă mai departe să vadă. Însă planul Portiei – ruta aleasă pas cu pas, pe care a plănuit-o încă de la începutul călătoriei până la încheierea ei cu succes – îi cere în mod special să adune informații. Pentru strămoșii ei, asta ar fi însemnat o minuțioasă recunoaștere vizuală. Pentru ea, nu înseamna decât să le pună întrebări localnicilor.

Înaintează precauți, rămânând totuși la vedere. Este conștientă că există și posibilitatea ca locuitorii de acolo să îi pună pe fugă; cu toate acestea, Portia poate pătrunde în mintea lor, gândindu-se cum ar reacționa ea dacă ar întâlni intrus. Luând în calcul mai multe posibilități, își dă seama că, dacă este agresivă sau se furișează, asta nu face decât să crească riscurile unei primiri ostile.

Bineînțeles, localnicii sunt îndeajuns de ageri pentru a-i depista imediat pe nou-sosiți, dar și îndeajuns de curioși încât să își facă de departe simțită prezența, dându-le de știre Portiei și însoțitorilor ei să se apropie. Sunt șapte, cinci femele și doi masculi, care au un cuib frumos prins între doi copaci, înconjurat din plin de fire care să-i avertizeze când sosesc vizitatori din cale-afară de îndrăzneți. De asemenea, mai sunt acolo cel puțin douăzeci de păienjenei de diferite vârste, născuți într-o creșă comună. Abia ieșiți din ou, ei pot să se târască și să prindă prăzi vii, înțelegând totodată o mulțime de sarcini și de concepte, fără să fi fost măcar nevoie să fie învățați. Probabil nu mai mult de trei sau patru vor ajunge adulți. Poporul Portiei e lipsit atât de

grija pe care mamiferele o au față de puii neajutorați abia născuți, cât și de legătura maternă care îi unește. Cei care supraviețuiesc vor fi cei mai puternici, cei mai inteligenți și mai capabili să interacționeze cu ceilalți din neamul lor.

Când este vremea bună, pedipalpii le permit să comunice chiar și de la o distanță de peste un kilometru și jumătate, însă nu este suficient pentru discuții complexe. Limbajul mai subtil, cel al vibrațiilor picioarelor, nu poate trece dincolo de pământ sau de crengi. Pentru a avea un schimb liber și sincer de păreri, una dintre femelele de acolo țese o pânză care se întinde între câțiva copaci, suficient de mare ca fiecare să rămână cât mai aproape de locul în care erau agățați și, totodată, să urmărească discuția în curs de desfășurare. Una dintre localnice se urcă pe pânză și, la invitația ei, Portia i se alătură.

Vă transmitem salutări din partea Marelui Cuib de lângă Oceanul de Vest, începe Portia, dar ceea ce vrea să spună este: suntem doar trei, dar avem prieteni. *Venim de departe și am văzut multe lucruri.* Informația a fost dintotdeauna o afacere bună.

Localnicii rămân bănuitori. În numele lor vorbește cea mai mare dintre femele, care se cutremură pe pânză și dă din picioarele, întrebând: *Care vă e scopul? Acesta nu este locul vostru.*

Nu am venit să vânăm, afirmă Portia. *Și nici nu am venit să ne stabilim aici. Ne vom întoarce în curând la Marele Cuib. Am primit vești* – pentru mințile lor, toate aceste concepte sunt comunicate foarte clar: vibrații care se transmit printr-un fir întins. Păianjenii sunt bine antrenați, firește, să comunice la distanță. *Ne interesează tărâmul de dincolo de ținutul vostru.*

Localnicii devin din ce în ce mai neliniștiți. *Pe acolo nu se poate călători*, spune conducătoarea lor.

Dacă e adevărat, atunci de aceea am venit. Vrem să descoperim de ce. Ne poți spune ce știi despre el?

Alte mișcări agitate, iar Portia își dă seama că harta ei mentală a ceea ce se petrece trebuie să aibă un gol pe undeva, căci ele reacționează într-un mod pe care nu și-l poate explica.

Conducătoarea lor dorește totuși să pară mai îndrăzneață. *Și de ce ar trebui să îți spunem?*

La întoarcere, vă vom dezvălui lucruri noi. Sau vom avea cunoștințe de schimbat. Pentru păianjeni, oricare cuvânt simplu și „cunoștințe“ reprezintă două monede diferite.

La semnalul conducătoarei lor, localnicii se retrag de pe pânză și se ghemuiesc, stăruind totodată cu privirea asupra nou-veniților. Urmează o șușoteală agitată, cu bătăi ușoare din picioare, ceva mai înfundate, pentru ca ele să nu ajungă la vizitatori. Portia se retrage și ea, iar însoțitorii ei i se alătură.

Bianca nu are un plan anume, ci doar anticipează că va trebui să o atace pe femela-lider, care este vizibil mai mare. Masculul, însă, o surprinde pe Portia.

Se tem, sugerează el. *Indiferent ce se află în fața noastră, se tem că am putea porni un atac împotriva lor.*

Este normal ca un mascul să se gândească înainte de toate la teamă, crede Portia. Faptul că este de acord cu el face ca descoperirea adevărului în ceea ce privește destinația lor să devină cu atât mai importantă.

În cele din urmă, localnicii revin pe pânză și negocierile se încheie. *Arătați-ne cunoștințele voastre*, îi provoacă lidera.

Portia îi face un semn Biancăi, care își desprinde una dintre afidele ascultătoare de pe abdomen și o arată mulțimii speriate. Micuța ființă este secată de miere, iar Portia face un mic pachet cu substanța dulce, pe care o așază în centrul pânzei, iar localnicii se apropie.

După ce o gustă, ei își dau imediat seama de puterea pe care Portia o are asupra animalelor și devin din ce în ce mai dispuși să facă un soi de târg. Valoarea unei surse independente de hrană le este imediat clară, având totodată în vedere și faptul că vecinii lor misterioși de la nord s-ar putea să le amenințe terenurile de vânătoare cât de curând.

Câte creaturi sunteți dispuși să negociați? întreabă lidera, agitându-se nerăbdătoare.

Oferim două astfel de animale pentru cei care ne spun o poveste completă a ceea ce se află dincolo de teritoriul vostru, propune Portia, știind că localnicii nu vor fi prea încântați să se târguiască pentru așa ceva. *Pe de altă parte, avem ouă, dar trebuie să știți să le creșteți și să le îngrijiți, altfel vor muri de tinere și nu veți rămâne cu nimic.*

Urmează o discuție aprinsă între femela dominantă și ceilalți membri ai grupului, iar Portia surprinde câteva frânturi cu ajutorul pânzei. Membrii grupului sunt prea agitați ca să fie și precauți. *Ai spus că poți negocia?* întreabă femela masivă.

Da, putem negocia, dar vom cere mai mult în schimb. Portia nu se referă la simple cunoștințe, ci la mult mai mult de atât, la unul dintre secretele care i-au asigurat succesul speciei ei.

Nanovirusul în sine este supus unor variații de transcriere. A fost conceput astfel pentru a-și îndeplini, cât mai creativ, scopul inerent: să își aducă gazda la un nivel înalt de sofisticare, stabilit de creatorii lui, și, imediat ce se întrunesc condițiile privind reușita, să înceteze să mai acorde vreun sprijin. Creatorii l-au dotat cu astfel de dispozitive de securitate pentru a-i împiedica pe protejații lor să se dezvolte până la nivelul de zei-maimuță superumani.

Cu toate acestea, virusul a fost conceput pentru primate și, prin urmare, starea finală la care a fost programat să ajungă este ceva ce *Portia labiata* nu va putea deveni niciodată. Însă virusul a suferit mutații și s-a transformat într-o căutare programatică a unei ținte imposibile, un scop care să justifice toate mijloacele posibile.

Variantele mai reușite conduc spre gazde mai reușite care, la rândul lor, transmit mai departe infecția mutantă superioară. Din punctul de vedere microscopic al nanovirusului, Portia și celelalte specii afectate de pe planetă sunt doar niște vectori care duc mai departe genele evolutive ale virusului.

Cu multă vreme în urmă, în istoria evolutivă a Portiei, dezvoltarea socială a speciei ei a fost mult accelerată de o serie de mutații ale infecției dominante. Virusul a început să transcrie comportamentul învățat în genomul de spermă și de ou, transformând informațiile dobândite într-un comportament ce se poate moșteni genetic. Creierele economice, evoluate forțat ale neamului Portiei au o logică mai structurală decât mințile umane, dezvoltate aleatoriu. Circuitele mentale pot fi transcrise, reduse la niște informații genetice, apoi transferate urmașilor, căci sunt scrise în așa fel încât să poată fi înțelese instinctiv – câteodată, este vorba de aptitudini concrete și memorie musculară, dar de cele mai multe ori, tranșe întregi de cunoaștere, cu marginile zimțate din cauză că au pierdut fragmente din context, cu care nou-născuții să se obișnuiască încă de la începutul vieții.

Mai întâi, procesul a fost fragmentar, imperfect, câteodată fatal, dar, mult mai sigur, tulpinile mai eficiente ale virusului s-au înmulțit de la generație la generație. De-a lungul vieții, Portia a învățat foarte multe lucruri, unele fiind trăsături înnăscute, iar altele dobândite odată cu dezvoltarea sa. Așa cum toți păianjenii nou-născuți pot vâna, se pot târî, sări și țese, tot astfel năpârlirile de început ale Portiei au făcut-o să înțeleagă de la sine limbajul și să aibă acces la fragmente din viețile strămoșilor ei.

Acum, acest lucru nu e decât o poveste de demult, o calitate a poporului Portiei încă de dinainte ca istoria lui să înceapă. Cu toate acestea, mai recent, cei din neamul ei au învățat să exploateze calitățile îmbunătățite ale nanovirusului, după cum și virusul, la rândul lui, îi exploatează pe ei.

El deține cunoștințele, răspunde Portia, făcând un semn cu un pedipalp spre însoțitorul ei mascul. *Dar vom negocia una pentru alta. Aveți cunoștințe despre cum se trăiește aici și despre măsurile de precauție pe care trebuie să le luați. Asta dorim să aflăm.*

Imediat apoi, își dă seama că și-a forțat norocul, pentru că femela masivă rămâne nemișcată pe pânză – o neclintire specifică vânătorii, un semn de agresiuvitate pură.

Așadar, marele vostru Cuib va veni până la urmă pe teritoriile noastre. Nu ai venit aici ca să vânezi, și totuși mâine neamul tău intenționează să vâneze aici. Dar o asemenea Cunoștință negociată nu îi aducea beneficii Portiei, ci doar generațiilor următoare, cele ale căror genomi nici măcar nu sunt încă formați.

Noi căutăm Cunoștințe din toate locurile, protestează Portia, însă îi este greu să separe limbajul mișcărilor de cel al vibrațiilor. O mare parte din limbajul pe care nu ar fi vrut să-l transmită se strecoară în conversația lor, confirmând astfel suspiciunile femelei masive.

Brusc, femela lider se cabrează, ridicând două perechi de picioare și arătându-și totodată chelicerele. Este un limbaj primitiv, același de milioane de ani. *Uite cât de puternică sunt*. Își încordează picioarele din spate, pregătindu-se de salt.

Mai gândește-te! Retrage-te! o avertizează Portia. Și ea este încordată, dar nu îi dă de înțeles că s-ar supune sau că s-ar retrage, după cum nici nu își compară picioarele cu ale oponentei.

Ori pleci, ori lupți! îi cere femela furioasă. Portia își dă seama că nu se poate baza cu totul pe sprijinul tovarășilor săi, care se agită neliniștiți și care îi transmit îngrijorați avertismente prin intermediul firelor de pânză.

Portia se dă într-o parte, simțind un fel de dans nou în spatele ei: un salt înainte al Biancăi, o mișcare ce slujește drept imn de luptă. Femela lider este uimită că purtătoarea de cuvânt a adversarilor ei nu este și luptătoarea lor, de aceea, precaută, se retrage puțin. Pe de altă parte, Bianca are armură.

Există o limită funcțională în ceea ce privește cantitatea de Cunoștințe pe care un individ o poate moșteni de la virus. Noile informații le rescriu pe cele vechi, deși capacitatea fiecărei generații de a stoca asemenea cunoștințe înnăscute este mai mare decât a celei precedente. Cu siguranță, chiar și în această pustietate, localnicii cunosc o mulțime de trucuri pe care le-au păstrat cu grijă de-a lungul timpului. Indivizii grupului pot învăța – și transmite mai departe – , însă baza de cunoștințe înnăscute este limitată.

O comunitate mai extinsă, precum Marele Cuib, are numeroase Cunoștințe la care poate oricând recurge. Astfel, mai multe generații își transmit misterele și le negociază cu altele. De asemenea, pot experimenta și combinații cu diferite descoperiri, trucuri și fel de fel de găselnițe. Marele Cuib e mai mult decât suma părților lui. Bianca nu este artizan – nici prin educație, nici prin Cunoștințele ei inerente – dar poartă roadele muncii altora, adică niște scuturi din lemn curbate, prinse de pedipalpi și vopsite în culori stridente și agresive. Se ridică foarte sus, măsurându-și picioarele cu cele ale femelei masive, dar apoi se lasă în jos, menținând, totuși, scuturile ridicate.

Luptă asemenea celor din specia ei: se ridică, amenință, își arată chelicerele. Dansează pe pânză, fiecare pas sunând ca un îndemn. Femela lider este mai mare și ea știe ce înseamnă asta. Mărimea ei o va convinge pe intrusa mai mică să se retragă, pentru că, altfel, nou-venita va muri.

Cei din neamului Portiei au ceva în comun cu omul care folosește uneltele: sunt în stare să-și facă rău unul altuia. Dintotdeauna au existat ucigași de păianjeni, dar și veninul lor poate imobiliza un dușman din aceeași specie, la fel cum ar imobiliza și un Scuipător. Dacă se va ajunge la asta, de obicei învingătorul va ceda instinctului și se va hrăni. Din acest motiv, ele sunt învățate să stea departe de o înfruntare deschisă, tocmai din cauza riscurilor inerente pe care le implică orice conflict. Pericolul la care se expun și unii, și alții a avut o influență importantă asupra civilizațiilor, la fel de mult cum a avut și acel sentiment de rudenie, dobândit în urma moștenirii virale comune.

Însă Bianca nu se retrage, chiar dacă adversara ei este mai mare. Amenințările devin tot mai agresive; femela masivă sare și se repede haotic pe pânză, în timp ce Bianca se dă într-o parte și își ține scuturile ridicate, ca pentru un atac iminent.

În ceea ce o privește, Portia își țese o pânză și se pregătește să folosească un alt truc al Marelui Cuib – unul destul de nou, pe care a trebuit să-l învețe din mers și pe care, poate, va reuși să-l transmită viral și urmașilor ei.

Femela masivă sare exact după ce Portia și-a luat toate măsurile de apărare. Bianca contracarează atacul chelicerelor cu scuturile, dar izbitura o trântește pe spate. Înfuriată, femela se ridică pentru o nouă lovitură.

Piatra care o lovește o dărâmă de pe pânză. Aceasta se rostogolește și rămâne atârnată de firul de siguranță, zvârcolindu-se în convulsii. Abdomenul îi este crăpat într-o parte, în locul în care a lovit-o proiectilul, iar pierderea de fluid din corp îi face picioarele să i se îndoaie involuntar spre rană. Porția a reîncărcat praștia din mătase, întinsă într-un „V“, de la picioarele din față, desfăcute, până la picioarele din spate, mai puternice.

Localnicii se uită stupefiați la ea. Doi dintre ei s-au târât ușor spre conducătoarea rănită, dar Bianca le-a luat-o înainte, coborând fulgerător și înfigându-și chelicerele în carapacea crăpată a victimei.

Portia îi măsoară din priviri pe localnici. Complet intimidați, aceștia au adoptat o atitudine docilă. Una dintre celelalte femele – nu cea mai mare, dar probabil cea mai îndrăzneață – pășește respectuoasă pe pânză. *Ce vreți?* întreabă ea printr-un dans.

Bine! Să negociem, spune Portia, iar Bianca i se alătură. *Povestește-ne despre vecinii voștri.*

După aceea, în timp ce fiecare tabără cântărește ceea ce vrea să împartă în funcție de puterea de negociere a celeilalte, masculul

Portiei ajunge pe pânză și își prezintă Cunoștințele legate de îngrijirea afidelor într-un pachet de spermă învelit în mătase. Unul dintre masculii locului face același lucru, prezentând o radiografie de zi cu zi a teritoriului propriei familii și a vecinilor lor agresivi. Folosirea din plin a transcrierii virale nu este determinată de virus în sine, ci rămâne o tradiție culturală a poporului Portiei: informația ca monedă, cu ajutorul unui transfer care ajută virusul să își propage codul său genetic. Totodată, următoarea generație de pui le va semăna, va fi un fel de punte între Marele Cuib al Portiei și această familie restrânsă, o mică parte dintr-o rețea extinsă de interrelații, ale căror conexiuni pot fi recunoscute de la o comunitate la alta aproape în orice loc al planetei.

Ceea ce află de la localnici despre cei din nord este alarmant, căci ei reprezintă un potențial pericol pentru Marele Cuib al Portiei, pericol pe care îl vor înfrunta, probabil, foarte curând. În același timp, este și intrigant, iar Portia este de părere că planul necesită o atenție deosebită și de aceea se ocupă personal de asta.

2.5 Toate aceste lumi sunt ale voastre [3]

Răspunsul primit de la satelit nu a fost codificat intenționat, dar Holsten s-a chinuit, cum ar spune el, cam un secol, străduindu-se să transforme semnalul radio în ceva inteligibil. În cele din urmă, el i-a descoperit secretele cu ajutorul lui Lain și al lui *Gilgamesh*, oferindu-i în schimb un mesaj scurt și concis în limbajul Imperial clasic, pe care a reușit să îl traducă destul de aproximativ.

Într-un sfârșit, conștient de toate privirile ațintite spre el, s-a rezemat de spătar.

– E un avertisment, le-a spus el. Susține că transmitem de pe niște coordonate incorecte sau ceva de genul ăsta. Spune că ni se interzice accesul aici.

– Se pare că se încălzește, a remarcat cineva din echipa de știință, după ce a examinat datele afișate despre obiectul îndepărtat. Constat o creștere rapidă a energiei folosite. Reactorul obiectului și-a crescut capacitatea.

– Înseamnă că e treaz, a afirmat și Guyen, oarecum fără rost, după părerea lui Holsten.

– Cred că e totuși vorba de niște semnale automate, a bănuit Lain.

– Comunică-i că am răspuns la semnalul lor de alarmă.

Holsten formulase deja un răspuns într-un limbaj savant, care suna la fel de oficial ca un exercițiu academic, apoi i-a pus pe

Lain și *Gilgamesh* să transcrie mesajul în același format electronic pe care îl folosea satelitul.

În vreme ce semnalele au trecut prin milioane de kilometri în spațiu, așteptarea a făcut ca toți să devină extrem de încordați.

– Se numește Habitatul-Santinelă de pe al Doilea Brin, a tradus în cele din urmă Holsten. Practic, ne cere să ne modificăm traiectoria pentru a evita planeta. Înainte ca Guyen să pună vreo întrebare, Holsten a adăugat: Și acum nu se referă la semnalul de alarmă. Întrucât am răspuns semnalului, sau ce-o fi el, îndreptat spre planetă, cred că, de fapt, interacționăm cu sistemul.

– Ei bine, spune-i cine suntem și că-i venim în ajutor! i-a ordonat Guyen.

– Serios vorbind, nu sunt sigur că…

– Fă cum îți spun, Mason!

– Dar de ce ar trimite semnale încriptate într-o matematică elementară spre planetă? s-a plâns Vitas, fără a se adresa cuiva anume.

– Constat că apar tot felul de sisteme online, a adăugat subalternul ei, aflat la consolă. Incredibil! N-am mai văzut așa ceva!

– Lansez niște drone, atât spre satelit, cât și spre planetă, a anunțat Karst.

– Se aprobă, l-a încurajat Guyen.

– Nu ne *recunoaște*, a intervenit Holsten, traducând precipitat ultimul mesaj transmis de satelit și căznindu-se cu gramatica lui. Spune că ne este interzis să fim aici. Și ceva despre un… hazard biologic. Însă, văzând groaza care i-a cuprins pe membrii echipajului, a continuat: Nu, stați puțin, pe *noi* ne consideră un biohazard neautorizat. E… Cred că ne amenință.

– Cât de mare e obiectul? a întrebat Karst.

– Puțin sub douăzeci de metri pe cea mai lungă axă, a fost răspunsul celor din echipa de știință.

– Atunci, să îl aducem aici.

– Karst, e vorba de o tehnologie a Vechiului Imperiu, a protestat Holsten.

– Vom vedea de ce e în stare când vor ajunge dronele la el.

În timp ce nava făcea eforturi să încetinească, dronele au depășit-o cu rapiditate, iar propulsiile le-au făcut să gonească spre planetă și spre santinela solitară cu o viteză atât de mare încât, dacă ar fi întâlnit un vehicul cu oameni la bord, i-ar fi strivit.

– Mai e un avertisment, a anunțat Holsten. Ascultați, cred că suntem în aceeași situație ca în cazul semnalului de alarmă. Nimic din ce transmitem noi nu este recunoscut de sistem. Probabil, dacă ar fi trebuit într-adevăr să ajungem aici, am fi avut codurile corecte sau ceva de genul ăsta.

– Tu ești clasicistul, așa că descoperă-le! s-a răstit Guyen la el.

– Lucrurile nu stau chiar așa. Nu e ca și cum Vechiul Imperiu ar fi avut o singură… *parolă* sau mai știu eu ce.

– Dar avem arhivele cu transmisiunile Imperiului, nu? Extrage câteva protocoale din ele.

Holsten a aruncat o privire complice spre Lain, dar ea l-a evitat. Fără mari speranțe, s-a apucat să adune coduri referitoare la saluturi și la ID-uri din fragmentele de mesaje pe care a reușit să le salveze, pe care apoi le-a lansat la întâmplare spre satelit.

– Am primit semnale de la drone, a anunțat Karst, și imediat apoi cei prezenți au putut vedea planeta.

Deocamdată, chiar și mărită la maximum de ochii electronici ai dronelor, era doar o sclipire, dar au văzut cum ea creștea. După un minut, Vitas a arătat spre umbra minusculă a lunii ei, care trecea peste suprafața planetei.

– Unde e satelitul? a întrebat Guyen.

– Nu se poate vedea de la distanța asta, dar se apropie din depărtare, folosind atmosfera planetei și luna pentru a-și transmite semnalele spre noi.

– Grupurile de drone se despart, a raportat Karst. Să aruncăm o privire la acel Brin.

– Și mai multe avertismente! Niciun mesaj de-ale mele nu ajunge la el, a intervenit Holsten, conștient că în acele momente nu îl asculta nimeni.

– Karst, nu uita, satelitul nu trebuie avariat în momentul contactului, tocmai spunea Guyen. Indiferent ce tehnologie se află acolo, o vrem intactă.

– Nicio problemă. Uite-o! Începem să rulăm.

– Karst…

– Calmează-te, domnule comandant! Știu ele ce fac.

Holsten a ridicat privirea și a văzut dronele țintind într-un punct de pe circumferința globului verde în creștere.

– Priviți, ce culoare… a exclamat Vitas.

– Nesănătoasă, a completat-o Lain.

– Nu, asta e… e culoarea vechiului Pământ. Verde.

– Asta e, a șoptit unul dintre ingineri. Am ajuns aici. Am reușit!

– Vizualizare satelit! a anunțat Karst, arătând o sclipire minusculă pe ecran.

– „Acesta este Habitatul-Santinelă Brin Doi“, a citit Holsten cu voce tare și insistentă. „Această planetă este deținută de…“ Poftim? Ceva… „Programul de Venerare. Și orice amestec este interzis.“

– Ce program? a întrebat brusc Lain.

– Nu știu. Eu…

Scotocind prin arhivele navei, Holsten s-a concentrat să găsească câteva referințe.

– Era ceva despre… Vechiul Imperiu s-a prăbușit pentru că a ales niște căi nu tocmai corecte. Ați auzit despre ciclul miturilor?

Au urmat câteva bombăneli în semn de aprobare.

– Venerarea animalelor – acesta a fost unul dintre păcatele anticilor.

Karst a exclamat suprins și, după câteva momente, transmisiile dronelor care se îndreptau spre satelit au fost întrerupte de interferențe.

– Ei, drace! Tot ce se îndrepta spre satelit a dispărut! a răcnit el.

– Lain… a început Guyen.

– Sunt deja pe fază. Ultimele momente ale…

S-a lăsat o tăcere preocupată cât ea a lucrat. Iată, asta e ultima care a murit, cu aproape o secundă în urmă! Iar acolo – scurte pierderi de tensiune – și celelalte drone au dispărut. Apoi s-a mai stins una. Karst, ți-a distrus dronele!

– Cu ce? De ce ar avea nevoie de o…?

– Ascultă, din câte știm acum, acel lucru ar putea fi un echipament militar serios, s-a răstit Lain.

– Sau poate trebuie să fie antrenat să depisteze și să reziste impactului cu un obiect venit din spațiu, a sugerat Vitas. Să fie vorba oare de lasere antiasteroizi?

– Eu… a făcut Lain, încruntându-se la toate acele date. Nu sunt convinsă că a tras… Karst, cât de deschise sunt sistemele dronelor?

Șeful securității a scăpat o înjurătură.

– Continuăm să ne îndreptăm spre el, a spus Holsten.

În momentul în care a rostit aceste cuvinte, câteva dintre ecranele altor drone s-au stins – acele mașinării pe care Karst le trimisese spre planetă. Satelitul le-a văzut în momentul în care a ocolit lumea, suficient cât să obțină un unghi favorabil.

– Ce mama dracului se întâmplă? a întrebat Karst, încercând să redobândească controlul și să trimită în zigzag ultima pereche de drone spre planetă.

Imediat apoi, a apărut un fulger, un consum colosal de energie pentru satelit, iar una dintre mașinile care supraviețuiseră a dispărut.

– Asta a fost o lovitură *grozavă,* a confirmat Lain pe un ton sumbru. A transformat drona în atomi.

Karst a mai scăpat o înjurătură, după care a codificat instrucțiunile pentru ultima dronă, dirijând-o să coboare în spirală spre planetă, încercând totodată să mențină curbura orizontului între mașină și satelit.

– Armele acelea reprezintă un pericol și pentru *Gilgamesh*? a întrebat Guyen, iar în sală s-a lăsat tăcerea.

– Probabil că da, a spus Vitas nefiresc de calmă. Cu toate acestea, având în vedere câtă energie a fost consumată, capacitatea obiectului de a le folosi ar putea fi limitată.

– Nu va avea nevoie să tragă a doua oară în noi, a intervenit Lain, la fel de serioasă. Nu vom reuși să deviem de pe cursul actual – adică, nu considerabil. Deja încetinim cât putem – inerția este prea mare. Am programat nava să intre pe orbită.

– Ne cere să plecăm, altfel ne va distruge, a spus Holsten fără nicio inflexiune în glas.

Pe măsură ce s-au adaptat, computerele navei s-au pus în mișcare, oferind o versiune inteligibilă a mesajului, și a constatat că acum citea aproape cursiv o reproducere a unui script antic. Înainte de a primi vreun ordin de la Guyen, el deja avea răspunsul formulat: *Călători în pericol. Fără acțiuni ostile. Nava civilă are nevoie de ajutor.* Când a transmis mesajul, Lain i-a aruncat o privire sceptică peste umăr.

– *Își* reglează poziția, a spus cineva din echipa de știință.

– Își îndreaptă armele spre noi, a concluzionat Guyen.

– E o comparație inexactă, dar…

Dar da, a răsunat același gând în mințile tuturor.

Holsten a simțit cum inima îi bătea nebunește în piept. *Călători în pericol. Fără acțiuni ostile. Nava civilă are nevoie de ajutor.* Însă mesajul nu ajungea la destinație.

Guyen a deschis gura, gata să dea un ordin disperat, dar Lain a izbucnit:

– Trimite-i același mesaj prin care cerea el ajutor, ce dracu'!

Holsten s-a holbat o clipă la ea, apoi a țipat, cuprins de emoție necunoscută – triumf, inexplicabil amestecat cu un soi de iritare, din cauză că nu se gândise chiar el la asta. După câteva momente, a trimis mesajul.

Au urmat câteva minute apăsătoare, timp în care au așteptat să vadă cum va reacționa satelitul și să afle dacă nu cumva mesajul fusese lansat prea târziu. Era posibil ca, atunci când Holsten trimisese înapoi satelitului același semnal de alarmă, atacul să fi fost deja declanșat prin spațiu spre ei, suficient de rapid încât să nu-și dea seama când vor fi loviți.

În cele din urmă, ușurat, Holsten s-a așezat pe scaun. Ceilalți s-au îngrămădit în jurul lui, dar niciunul nu avea o pregătire în studiul limbilor clasice încât să poată traduce mesajul, așa că a pus capăt suspansului.

– Vă rog să rămâneți pentru alte transmisii, le-a spus el, sau ceva de genul ăsta. Cred – *sper* – că va transmite și ceva mai elaborat.

Cu murmur agitat în spatele lui, număra secundele până la sosirea următoarei transmisii. În clipa în care ecranul s-a umplut instantaneu de coduri, s-a entuziasmat preț de o fracțiune de secundă, după care a scos un șuierat de disperare.

– E neinteligibil. Un zid de absurdități. De ce…?

– Stai, stai puțin! l-a întrerupt Lain. E alt gen de semnal, atâta tot. *Gilgamesh* a comparat codificarea cu unele documente din arhiva ta, bătrâne. E… ha-ha, e audio. E vorbire.

Încă o dată, cei prezenți au amuțit. Holsten a privit în jur și a văzut sala plină de oameni chei, de parcă toți erau bolnavi, încă tremurând după efectele stării de hibernoterapie incredibil de lungi și, mai ales, încă incapabili să facă față revelațiilor și traumei emoționale provocate de situația în care se aflau. *Sincer, nu sunt sigur dacă cineva mai este atent la ce se petrece.*

– Probabil că e un fel de mesaj automat… a început el, dar s-a oprit, nefiind convins că avea măcar energia necesară pentru a se contrazice cu cineva.

– Exact! În baza fragmentelor din arhivă, *Gilgamesh* și-a dat toată silința să-l decodifice, l-a informat Lain. Vreți să auziți ce spune?

– Da, a hotărât Guyen.

Ceea ce s-a auzit din difuzoarele navei era îngrozitor: un amestec ciudat, sacadat și plin de interferențe, în care abia se putea discerne o voce de femeie, și nimic altceva decât niște cuvinte izolate, care abia se puteau auzi – cuvinte într-o limbă pe care, în afară de Holsten, nimeni nu o putea înțelege. Holsten urmărise fața comandantului, pentru că era clar ce mesaj vor primi, și a văzut un scurt spasm de furie, care a fost curând reprimat. *Vai, nu e de bine!*

– Mason, tradu-ne!

– Lăsați-mi puțin timp. Și, Lain, dacă ai putea să cureți puțin mesajul…

– Deja mă ocup de asta, a murmurat ea.

În spatele lor, ceilalți au început să facă fel de fel de speculații. Despre ce anume vorbise? Era doar un mesaj automat sau…? Vitas vorbea despre așa-zisele mașini inteligente ale Vechiului Imperiu – nu doar un motor autonom și sofisticat precum *Gilgamesh*, ci dispozitive care puteau gândi și interacționa ca și cum ar fi fost oameni. Sau ceva mai mult de atât.

Cu căștile în urechi, ascultând versiunea oarecum mai clară pe care Lain o obținuse, Holsten s-a aplecat deasupra consolei. La început nu a înțeles decât câteva cuvinte, fiind nevoie să încetinească transmisia și să se concentreze asupra unor porțiuni mai mici, încercând să descifreze o intonație cu totul neașteptată, dar și un tipar necunoscut de vorbire. Existau și multe

interferențe: o creștere și o descreștere bizară, neregulată a zgomotelor de fond, care interferau permanent cu mesajul.

– Am reușit să introduc drona în atmosferă, a anunțat Karst pe neașteptate.

În timp ce el a trimis instrucțiuni către singura dronă supraviețuitoare, fără să aibă idee dacă fiecare modificare a cursului ei va ajunge la timp pentru a împiedica distrugerea ei, ceilalți aproape că uitaseră de el. Când toți și-au îndreptat atenția spre el, a adăugat:

– Cine vrea să vadă noua noastră casă?

Imaginile transmise de dronă erau neclare și distorsionate, reprezentând o scanare de la mare altitudine a unei lumi atât de verzi, încât unul dintre oamenii de știință a întrebat dacă imaginea fusese cumva recolorată.

– Vedeți exact ceea ce înregistrează drona, i-a asigurat Karst.

– E frumoasă! a intervenit cineva.

Majoritatea oamenilor s-au mulțumit să privească. Era ceva dincolo de experiența și imaginația oricăruia dintre ei. Pământul pe care și-l aminteau nu arătase astfel. O asemenea explozie de verde fusese cunoscută doar în anii de dinaintea înghețului, însă după topire, care fusese toxică, ea nu mai revenise. Veneau de pe o planetă invariabil mai săracă decât aceasta.

– În regulă.

Discuțiile din spatele lui Holsten se transformaseră într-un vacarm de speculații, după care s-au stins în plictis în intervalul în care el a readaptat noua transmisie.

– Iată și traducerea!

A afișat-o pe ecrane: *Habitatul-Santinelă Brin 2 recunoaște cererea voastră de ajutor. În prezent, vă aflați pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferați. Vă rugăm să prezentați detaliile complete privind situația de urgență, astfel ca sistemele habitatului să poată analiza și face recomandări. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinată de măsuri imediate de ripostă. Nu aveți voie să luați niciun fel de contact cu această planetă!*

– Mai vedem noi, a afirmat Karst. Înseamnă că nu a aflat nimic de ultima dronă. Am programat-o în așa fel încât să încerce să rămână de partea cea mai îndepărtată a planetei, pentru a nu fi depistată de acel lucru.

Mason a continuat să ruleze mesajul, străduindu-se să descopere ce însemna acea interferență continuă. La fel ca semnalul de ajutor, se auzea ca și cum mai exista un semnal pe lângă cel al satelitului.

– Mai transmite spre planetă? a întrebat Lain.

– Da, și îți sunt foarte recunoscător. Nu ar trebui să devii…

– Lumea lui Kern? a remarcat Vitas. Acela e un nume?

– Kern și Brin sunt fonetice, a explicat Holsten. Dacă sunt cuvinte, ele nu se află în fișierele mele de vocabular. Ce să-i răspund?

– Va înțelege dacă îi vorbim direct? a insistat Guyen.

– O să trimit un mesaj codificat, ca mai devreme, i-a spus Holsten. Eu, unul… indiferent ce este acel lucru, nu vorbește Imperiala C așa cum socotesc manualele că s-ar cuveni. Un alt fel de accent, probabil o altă cultură. Nu cred că aș putea vorbi suficient de bine acea limbă încât să mă fac înțeles.

– Transmite asta! a spus Guyen și a împins în față un text pe care Holsten trebuia să îl traducă și să îl codifice: *Suntem nava-arcă* Gilgamesh*, care transportă cinci sute de oameni în hibernoterapie. Este imperios necesar să ni se permită prezența pe planeta voastră. Este o chestiune de supraviețuire a speciei umane. Vă solicităm sprijinul pentru conservarea încărcăturii noastre.*

– Nu va da roade.

Holsten s-a întrebat dacă Guyen ascultase alt mesaj venit de la satelit, pentru că, după părerea lui, acela nu era un răspuns potrivit. Cu toate acestea, l-a trimis și a reluat ascultarea transmisiei anterioare, sugerându-i lui Lain să încerce să separe semnalul dominant, pentru a obține ceva inteligibil. Apoi, brusc, a început să îl audă, ascultând printre cuvinte, și a rămas neclintit, strângând consola în mâini pe măsură ce descifra mesajul.

Habitatul-Santinelă Brin 2 recunoaște cererea voastră de ajutor. În prezent, vă aflați pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferați. Vă rugăm să prezentați detaliile complete privind situația de urgență, astfel ca sistemele habitatului să poată analiza și face recomandări. Orice amestec în lumea lui Kern va fi întâmpinată de măsuri imediate de ripostă. Nu aveți voie să luați niciun fel de contact cu această planetă! Frig atât de frig atât de frig și aștept de mult de ce nu vin ce s-a întâmplat chiar au dispărut toți nu a mai rămas nimeni acasă atât de frig e în sicriu sicriu rece nimic nu funcționează nimic nu funcționează nu a mai rămas nimic Eliza Eliza Eliza de ce nu îmi răspunzi vorbește cu mine scoate-mă din rahatul ăsta spune-mi că vor veni spune-mi că vor veni și mă vor lua mă vor trezi mă vor încălzi din acest frig frig frig frig frig frig

– Hm…

Mason și-a împins scaunul mai în spate, dar vocea a continuat să îi răsune supărător în căști – exact aceeași voce ca în mesajul oficial, dar chinuită de o disperare îngrozitoare.

– S-ar putea să avem o problemă cu…

– Sosește o nouă transmisiune, a spus Lain chiar în momentul în care ceilalți voiau să știe la ce se referea Holsten.

– Ce să fac cu drona? a intervenit și Karst.

– Oprește-o deocamdată. Spune-i să nu mai comunice cu habitatul! i-a ordonat Guyen. Mason…

Însă Holsten încerca deja să descifreze noua transmisiune. Era un mesaj mult mai scurt, mai direct decât primul, dar un cuvânt i-a rămas în minte. *„Habitat“: asta e traducerea mea. La asta se refereau și Anticii? Cu siguranță că nu se gândiseră la ceva în care putea trăi cineva. Ceva de douăzeci de metri, pentru câte milenii? Nu, nu era posibil.*

– Ne întreabă dacă vrem să vorbim cu Eliza, a spus el cu vocea sugrumată.

Inevitabil, cineva a trebuit să întrebe: „Cine este Eliza?“, de parcă vreunul din sală ar fi putut să răspundă.

– Vrem, a hotărât Guyen, ceea ce era de bine, întrucât Holsten trimisese deja răspunsul.

După câteva minute – întârzierea fiind de fiecare dată mai scurtă, pe măsură ce se apropiau de planetă – ceva nou li s-a adresat.

Holsten a recunoscut vocea de mai devreme, acum mult mai clară, chiar dacă tot mai încerca să iasă la suprafață acel flux al conștiinței oribil. Traducerea lui pentru ceilalți a venit imediat. Deja era conștient de faptul că vorbea Imperiala C la fel de cursiv ca oricine din era post-glaciară.

A făcut transferul pe ecranele celorlalți: *Bună seara, călătorilor! Sunt Eliza Kerns, din sistemul compozit expert al Habitatului-Santinelă Brin 2. Îmi pare rău, dar probabil că mi-au scăpat elemente importante din comunicațiile pe care mi le-ați transmis deja. Vreți să rezumați ceea ce s-a spus până acum?*

În acel moment, a apărut o divizare interesantă în rândul ascultătorilor. Cei de la Comandă și de la Securitate au rămas mai toți neclintiți, în vreme ce membrii departamentelor de știință și inginerie au început imediat să dezbată situația: ce voia să spună acea voce prin expresia „sistem expert“? Era oare Holsten sigur că asta era traducerea corectă? Era vorba de o mașină inteligentă sau de una care doar pretindea ca e?

Holsten se chinuia să pună cap la cap mesajul de fundal, deși, în ceea ce-l privește, nu se mai simțea la fel de fericit. Cuvintele, ba chiar și tonul de oroare și de disperare care-i răsunau în urechi îl făceau să se simtă rău.

Bună seara, călătorilor! Sunt Eliza Kerns, din sistemul compozit expert al Habitatului-Santinelă Brin 2. Îmi pare rău, dar probabil că mi-au scăpat elemente importante din comunicațiile pe care mi

le-ați transmis deja. Vreți să rezumați ceea ce s-a spus până acum? Ce faceți ce faceți cu mintea mea luați luați de ce nu mă pot trezi de ce văd doar vidul singură și nimeni nimic nu există nicio navă de ce nu există nicio navă unde sunt nu există nicio Eliza Kern mi-a furat mintea mi-a furat mintea

Holsten a retransmis ultimul mesaj substanțial al lui *Gilgamesh. Suntem nava-arcă* Gilgamesh*, care transportă cinci sute de oameni în hibernoterapie. Este imperios necesar să ni se permită prezența pe planeta voastră. Este o chestiune de supraviețuire a speciei umane. Vă solicităm sprijinul pentru conservarea încărcăturii noastre.*

Și a primit răspuns:

Regret, nu este posibil să vă apropiați sau să luați vreun contact cu lumea lui Kern. În conformitate cu directivele Programului de Venerare, vă este absolut interzis. Vă rog să mă informați dacă vi se poate acorda ajutor în alt fel. Avrana sunt Avrana maimuțele sunt tot ce contează dacă toți au dispărut ce să mai venerăm în afară de venerare nu se poate lua legătura contaminare Sering nu va învinge le vom venera dar trebuie să fie atât de frig greu de gândit

– Aceleași cuvinte, dar de pe un alt computer, a spus furios Guyen.

Lain s-a uitat peste umărul lui Holsten, urmărind traducerea celei de-a doua voci ascunse. El i-a citit pe buze: *Ce dracu'…?*

– Mason, nu-mi pasă cum te exprimi – îmbracă totul cât de frumos vrei. Trebuie să înțeleagă că suntem ființe umane și că avem nevoie de ajutor, a spus Guyen. Trebuie să descoperi dacă există vreo cale de a-i rescrie codul, de a sparge programul.

Atunci, fără să exercit presiuni; dar Holsten deja își plănuia răspunsul. Indiferent ce gândea Guyen, nu era o chestiune lingvistică. Era o problemă tehnologică, una pentru rezolvarea căreia nici măcar Lain nu era pregătită. Se adresau unui sistem Imperial funcțional și autonom. Epavele distruse de EMP [4] și aflate pe orbită în jurul Pământului nu conținuseră așa ceva

Eliza, a transmis el, *avem nevoie disperată de ajutor. Am călătorit departe de Pământ pentru a găsi un nou cămin pentru acea parte a rasei umane de care răspundem. Dacă nu putem descoperi o astfel de lume, sute de mii de ființe umane vor muri. Sistemul tău de prioritate îți permite să îți asumi răspunderea pentru asemenea consecințe?* Arhivele de pe *Gilgamesh* nu conțineau asta, dar Holsten și-a amintit că citise undeva despre

unele reguli filantropice impuse faimoaselor inteligențe artificiale.

Îmi pare rău, dar în acest moment nu vă pot permite să compromiteți experimentul de venerare. Înțeleg că aveți alte preocupări, dar mi se permite să acord ajutor în funcție de prioritățile pe care și eu trebuie să le respect. Dacă veți încerca să compromiteți planeta, nu voi avea de ales și va trebui să pornesc un atac împotriva navei voastre. Ce navă vreau să văd nava vine de pe Pământ dar este Pământul lui Sering ori Pământul meu ori Pământul nu mai există pentru ca vreo navă să sosească tăcută au încetat să transmită de mult de aceea lasă-mă să ies târfă tu vrăjitoareo Eliza mi-ai luat mințile numele nu mă poți ține aici trezește-mă lasă-mă să vorbesc lasă-mă să mor fă ceva.

Asta este.

– Este exact aceeași replică de mai devreme. Nu ajungem nicăieri, decât că…

– Ce e? a întrebat Guyen.

– Vreau să încerc ceva mai pe ocolite, a explicat Holsten.

– Este posibil să fim atacați înainte de termenul programat?

– Nu cred.

– Atunci încearcă ce ți-ai propus, Mason.

Holsten și-a făcut curaj și a transmis un mesaj simplu, o întrebare suprarealistă: *Mai este cineva cu care am putea discuta?*

– Te ostenești degeaba, i-a șoptit Lain la ureche.

– Ai vreo idee mai bună?

– Eu sunt inginer. Nu am treabă cu ideile.

Auzind asta, a schițat un zâmbet slab. În așteptarea răspunsului, toți ceilalți erau încordați la maximum, mai puțin Guyen, care s-a uitat urât la Holsten, ca și cum privirea lui încruntată ar fi putut să îl facă pe clasicist să depună și mai mult efort.

Vrei să vorbești cu sora mea? Te rog te rog te rog te rog te rog te rog

Lain a înjurat din nou, iar Guyen a coborât privirea spre ecranul lui. În jurul lor creșteau șușotelile celor care, nedumeriți, făceau tot felul de speculații.

– Ascultați, am o teorie, a spus Holsten. Încă discutăm cu un fel de sistem automat, asta este evident, chiar dacă e programat să

răspundă ca o ființă umană. Dar mai e ceva acolo. E… diferit. Pare mai puțin rațional. Să vedem dacă ne permite să facem ceva ce principalul sistem expert nu ne permite. În cazul cel mai rău, într-un fel sau altul, putem să îl întoarcem împotriva principalului sistem, nu știu.

– Dar ce este „sistemul“ ăsta? l-a întrebat Vitas. De ce au două sisteme?

– Ca o măsură de siguranță? a sugerat Holsten, întrucât păstra pentru el cele mai sumbre suspiciuni.

– Încearcă, a spus Guyen. Karst, vreau să-mi propui câteva soluții în cazul în care situația se agravează. Cursul ne va aduce în câmpul gravitațional al planetei la viteza corectă pentru a ne plasa pe orbită. Alternativa este să nu mai încetinim și să zburăm mai departe, iar apoi… și apoi, ce? Era o întrebarea retorică, un mod prin care, supus presiunii, comandantul arăta că se concentrează. Apoi stabilim un curs spre următorul punct de pe hărțile stelare, sperând că acolo vom găsi ceva diferit? Am văzut planeta asta. Ea va fi noul nostru cămin. Mason, spune-i asta!

Da, de ce nu, Eliza, te rog să ne lași să discutăm cu sora ta.

Holsten a încercat să se exprime la fel de politicos și de oficial ca sistemul expert.

Nu știa ce răspuns va primi și era pregătit să întrerupă transmisia dacă va da iar peste aceeași bolboroseală dementă și îndurerată, deoarece astfel nu va putea comunica. Nu exista posibilitatea de a negocia cu acea furtună internă de nebunie.

– Ni se cere să așteptăm, a anunțat el după ce a primit instrucțiunea.

După aceea, a urmat un moment lung de liniște. Fără a mai putea fi oprit, *Gilgamesh* a continuat să coboare spre zona de atracție a planetei verzi. Satelitul era încă mut când Lain și echipa ei, cuprinși de neliniște, au început să verifice sistemele navei, care scârțâiau și se încordau sub povara nefirească a atracției gravitaționale, îndeajuns de mare și de aproape cât să influențeze structura ei. Toți au simțit o ușoară schimbare: în perioada de trezire din călătorie, percepția gravitației fusese produsă de încetinirea treptată a navei. Acum, o forță străină îi atingea, trăgându-i ușor cu niște degete fantomatice, imateriale, un prim contact cu lumea de jos.

– Toate semnele sugerează că încă ne aflăm pe o orbită stabilă, a raportat Lain încordată.

A urmat o mișcare lentă, la încetarea decelerării, după care a început să se rotească, iar forța gravitațională a ridicat obiectele de la nivelul podelei pentru a le găsi un nou cămin în tavan, iar consolele și echipamentele navei s-au reordonat ușor. O vreme nu a existat niciun punct de referință; o sală plină de oameni în stare de imponderabilitate, care încercau să își amintească instruirea făcută demult, trăgându-se unul pe altul spre suprafața corectă

înainte de a se izbi de ea. În toată acea agitație ciudată, printre accidentări ușoare, gândul la posibilitatea de a fi distruși în mod iminent a fost aproape uitat.

– O nouă transmisie, i-a alertat Holsten când a primit semnalul.

În urechile lui suna aceeași voce de femeie, dar intonația și ritmul vorbirii erau foarte diferite și totul era desprins de acel fundal chinuit.

Sunt doctorul Avrana Kern, om de știință și administrator al Proiectului de Venerare Brin 2, a sunat traducerea. Chiar și prin filtrul vechii Imperiale C, glasul trăda fermitate și mândrie. *Ce sunteți? De unde veniți?*

– Ăsta nu mai pare a fi un computer, a murmurat Lain.

– Ba sigur e computer, s-a răstit Vitas. E doar o aproximare mai sofisticată a…

– De ajuns! a intervenit Guyen pentru a pune capăt disputei. Mason?

Suntem o navă-arcă de pe Pământ, a transmis Holsten, *și dorim să înființăm o colonie pe Lumea lui Kern.* Dacă obiectul căruia i se adresa era într-o oarecare măsură uman, s-a gândit că puțină lingușire nu strică.

Al cui Pământ? Pământul lui Sering sau al meu? a venit imediat răspunsul. Acum, după ce se aflau pe orbită, nu mai exista decât o defazare minoră: era aproape ca o conversație reală.

Conversație reală cu o minte-mașină fără chip, a ținut să-și amintească Holsten. A transmis traducerea către cei din încăpere, așteptând ajutor, dar nimeni nu avea vreo sugestie legată de ceea ce voia să spună satelitul. Înainte de a putea răspunde într-un fel sau altul a sosit o nouă transmisiune.

Nu vă recunosc. Nu sunteți ființe umane. Nu sunteți de pe Pământ. Nu aveți ce căuta aici. Eliza îmi arată ceea ce vede și nu aveți nimic pământean în voi dar de ce nu vă pot vedea cu ochii mei de ce nu pot deschide ochii unde îmi sunt ochii unde îmi sunt ochii unde îmi sunt ochii. Și apoi, o întrerupere bruscă a mesajului, ceea ce l-a făcut pe Holsten să se cutremure, pentru că asta era: o tranziție bruscă în vocea nebuniei, fără niciun avertisment.

– Nu cred că e computer, a spus el, dar într-atât de încet încât doar Lain l-a auzit.

Ea continua să citească peste umărul lui, încuviințând din cap cu un aer sobru.

Nava noastră este arca Gilgamesh *de pe Pământ. Această navă a fost construită după epoca ta,* a pregătit el mesajul și l-a trimis având sentimentul amar că era o afirmație incompletă. Era îngrozit de răspunsul pe care l-ar putea primi.

Bună seara, sunt Eliza Kern, sistem expert compozit al al al am primit instrucțiuni să vă cer să vă întoarceți la punctul vostru de origine. Gonește-i, nu-i vreau dacă spun că vin de pe Pământ se pot întoarce se pot întoarce întoarce nu nu vreau nu pot nu nu nu nu nu

– E complet demență, a afirmat Karst sec, ținând seama doar de jumătate din ceea ce s-a spus. Ne putem menține pe poziție astfel încât să avem planeta între noi sau ceva de genul ăsta?

– Nu, dacă menținem pe o orbită stabilă, a spus unul din echipa lui Guyen. Serios, nu uitați cât de mare este *Gil*. Nu putem manevra nava de colo până colo ca pe o dronă.

Holsten transmitea deja, deoarece Guyen terminase de dictat, iar acum părea că hotărârea îi aparține. *Întoarcerea pe Pământ este imposibilă. Te rog, pot vorbi din nou cu sora ta, Eliza?* pledând pentru viața umanității într-o limbă moartă – nevoit să aleagă între intransigența unei inteligențe artificiale și o minte umană atinsă în mod sigur de demență.

Cealaltă voce din nou, rostind cuvintele cu o înverșunare pe care a descifrat-o drept: *De ce nu vă puteți întoarce de unde ați venit? Sunteți oamenii lui Sering? Am învins noi? V-am alungat? Ați venit aici ca să încheiați ceea ce a început el?*

– *Ce s-a întâmplat* aici? a întrebat Vitas nedumerită. Ce este Sering? O navă de război?

Pământul nu mai poate fi locuit, a transmis Holsten, în timp ce Lain l-a avertizat:

– Asta o va face să înnebunească și mai rău!

Expediase mesajul chiar în timp ce ea i se adresase, iar senzația de gol în stomac a apărut un moment mai târziu. *Are dreptate.*

Dar a constatat totuși o doză de sănătate mintală în vocea doctorului Avrana când aceasta i-a răspuns. *Absurd! Explică!*

Arhivele navei *Gilgamesh* dețineau istorii, dar cine s-ar fi gândit că ele ar trebui traduse într-o limbă care acum nu prezenta interes decât pentru istorici? Holsten a făcut tot ce a putut: Istoria 101 pentru călătorul care s-a pierdut în timp, având la bază cele mai plauzibile presupuneri privind ceea ce se întâmplase de fapt dincolo de zorii timpului său consemnat, pe vremea când Vechiul Imperiu era la conducere. Practic erau puține lucruri pe care le putea spune. Golul dintre ultimele evenimente trăite de Kern trebuie să îl știe și realitatea certă consemnată istoric pe care se putea baza Holsten era de netrecut.

A avut loc un război civil între facțiunile imperiului, a explicat el. *Ambele tabere au folosit arme de o natură pe care tu nu o poți înțelege, dar care au fost eficiente pentru devastarea civilizației superioare de pe Pământ și distrugerea completă a coloniilor.* Și-

a amintit că văzuse ruinele pustiite din Europa. Toate coloniile din interiorul sistemului avuseseră dinaintea Imperiului puterea de a terraforma. Existaseră flori de seră pe planete și luni modificate la întâmplare pentru a susține mai bine viața, bazându-se pe biosfere care cu siguranță necesitaseră ajustări permanente. Pe Pământ, oamenii s-au întors la barbarie. În alte locuri, când această putere dispăruse, când armele electromagnetice distruseseră motoare vitale sau când virușii electronici uciseseră mințile artificiale, oamenii muriseră. Muriseră într-un ger de neînchipuit, după care venise dezghețul, sub ceruri cu efect corosiv. Deseori, muriseră luptând unii cu alții. Prea puține lucruri rămăseseră intacte.

A tastat totul. Ca și cum ar fi scris un rezumat al unui text istoric, a consemnat cu o precizie seacă faptul că o societate post-industrială ar fi putut rezista aproape un secol și poate că ar fi reușit să atingă un grad de dezvoltare similar cu cel al predecesorilor, dar după aceea a venit înghețul. Atmosfera care sufocase planeta în semiîntuneric ascunsese soarele, fapt ce a dus la apariția unui frig glacial care oferise prea puține șanse acelei renașteri chinuite. Privind înapoi în timp, Holsten nu a putut oferi informații precise despre oamenii care rămăseseră acolo și nici despre era glaciară care urmase. Unii oameni de știință speculaseră că, în momentul în care gheața ajunsese la apogeu, întreaga populație a Pământului nu mai număra decât cel mult zece mii de oameni, îngrămădiți în peșteri de jur împrejurul Ecuatorului, cu privirile îndreptate spre un orizont înghețat.

A continuat, descriind lucruri ceva mai clare, adică evenimentele cele mai recente din istoria poporului său. Ghețurile se retrăseseră. Umanitatea se dezvoltase cu repeziciune, se extinsese, luptase în războaie minore, se reindustrializase, împiedicându-se mereu de amintirea a ceea ce specia lor realizase înainte. Ochii ființelor umane priviseră din nou spre cerurile traversate de numeroase puncte luminoase.

Apoi i-a spus lui Kern de ce nu se puteau întoarce acolo: din cauza războiului, războiul Imperiului care se desfășurase cu o mie de ani în urmă. Având în vedere o perioadă atât de lungă, savanții afirmaseră că, cu cât gheața se retrăgea mai mult, cu atât era mai bine, și totuși nimeni nu bănuise ce otrăvuri și boli se ascunseseră în acea gheață, asemenea insectelor captive în ambră, gerul amenințător protejând biosfera fragilă de ultimele excese ale Imperiului.

Nu există posibilitatea de a ne întoarce pe Pământ, a transmis el spre satelitul tăcut și gânditor. *În cele din urmă, nu vom putea contrabalansa toxicitatea mediului. De aceea, am construit nava-arcă. Și nu am avut decât o veche hartă stelară care să ne îndrume. Și nu am primit mesaje de la niciuna dintre celelalte arce pentru a afla dacă au găsit vreun loc în care să se*

stabilească. Doctore Avrana Kern, asta este tot ce avem. Te rugăm, ne putem stabili pe planeta ta?

Întrucât gândea în termeni umani, s-a așteptat la o pauză considerabilă, astfel ca interlocutorul să poată înțelege toată acea istorie amestecată. Cu toate acestea, un membru al echipei de știință a exclamat:

– Noi semnale energetice! Cred că activează ceva!

– O armă? a întrebat Guyen, și toate ecranele s-au stins, după care s-au reaprins, însă afișând niște lucruri absurde: fragmente de coduri, texte și zgomote de fond.

– A pătruns în sistemul de control al lui *Gilgamesh*! a spus brusc Lain. Atacă sistemele de securitate – ba nu, a pătruns în ele. La dracu', sunem descoperiți cu totul! A preluat total controlul. Karst, asta a făcut și cu dronele tale, cele pe care nu le-a vaporizat. Suntem terminați!

– Fă tot ce se poate! a îndemnat-o Guyen.

– Ce dracu' îți închipui că aș putea face? Sunt blocată! Fac ceva pe „specificitatea ta culturală" Mason. S-a răspândit în sistemele noastre ca o ciumă.

– Cum stăm pe orbită? a întrebat cineva.

– Nu am informații și nici instrumente, a spus Vitas, destul de încordată. Cu toate astea, nu am simțit nicio schimbare a propulsiei și simpla pierdere a controlului nu ar trebui să afecteze poziția noastră față de planetă.

La fel ca acele epave care se roteau în jurul Pământului, a gândit Holsten, simțindu-se neajutorat. *Nave moarte, arse, având la bord cadavre uscate, toate rămase în posturile lor după mii de ani.*

Brusc, luminile au pâlpâit, după care, pe fiecare ecran a apărut o față.

Era o față osoasă, cu maxilarul lung; faptul că era a unei femei nu a fost evident din prima clipă. Amănuntele au devenit clare curând: părul negru, pieptănat peste cap, pielea umbrită și texturată, linii aspre în jurul gurii și al ochilor, deloc frumoase potrivit criteriilor moderne, dar cine își putea da seama de estetica antică pe care o reprezenta acel chip? Aparținea unei ere, unei societăți și unei etnicități pe care timpul le șterse. Asemănarea dintre ea și membrii echipajului navei *Gilgamesh* era slabă, mai mult accidentală.

Vocea care a răsunat din difuzoare era însă sigur aceeași, dar de această dată folosea limba comună a echipajului, chiar dacă mișcarea buzelor nu se sincroniza cu vorbele rostite.

– Sunt doctorul Avrana Kern. Aceasta este lumea mea. Nu tolerez niciun amestec în experimentul meu. Am văzut ce sunteți. Nu sunteți de pe Pământul *meu*. Nu sunteți umanitatea *mea*. Sunteți maimuțe, nimic altceva. Nici măcar nu sunteți maimuțele

mele. Maimuțele mele parcurg un proces de evoluție, marele experiment. Ele sunt pure. Nu vor fi corupte de voi, niște simpli oameni. Nu sunteți decât niște maimuțe inferioare. Nu reprezentați nimic pentru mine.

– Ne poate auzi? a întrebat Guyen în șoaptă.

– Dacă propriile sisteme vă aud, atunci vă aud și eu, a răspuns Kern tăioasă.

– Să înțelegem că vei condamna la moarte ultimii supraviețuitori ai speciei tale?

Intervenția lui Guyen s-a dovedit a fi extrem de manierată și de răbdătoare.

– Pentru că se pare că asta ne spui.

– Nu sunteți în răspunderea mea, a continuat Kern cu fermitate. Planeta este singura mea răspundere.

– Te rugăm, a intervenit Lain, ignorându-l pe Guyen, chiar dacă acesta îi făcuse semn să tacă. Nu știu ce ești, dacă ești ființă umană sau mașină sau altceva, dar avem nevoie de ajutorul tău.

Fața i-a încremenit, rămânând pentru câteva secunde doar o imagine imobilă.

– Lain, dacă ai… a început Guyen, dar a amuțit pentru că, brusc, imaginea lui Kern a început să se destrame, distorsionându-se și modificându-se pe ecran, iar trăsăturile ei s-au umflat și atrofiat, după care au dispărut.

Vocea s-a auzit din nou, o șoaptă amară în limba ei maternă, și doar Holsten a putut înțelege ce spunea. *Sunt ființă umană. Trebuie să fiu ființă umană. Sunt sistemul? Sunt uploadată? A mai rămas ceva din mine? De ce nu-mi pot simți corpul? De ce nu pot deschide ochii?*

– Celălalt lucru, acea Eliza, a vorbit despre un alt ajutor, a murmurat Lain, deși era evident că până și o șoaptă ar fi fost auzită. O putem întreba?

– Vă voi ajuta, a spus Kern, vorbind din nou în limba ei și părând ceva mai calmă. Vă voi ajuta să plecați. Aveți la dispoziție tot universul, dar nu și lumea mea. Puteți merge oriunde.

– Dar nu putem… a început Guyen, care a fost întrerupt de Lain.

– Am revenit. Verific toate sistemele.

A urmat un minut de încordare, în care computerul navei a anunțat-o că totul funcționa cum trebuie.

– Am primit date noi. Obiectul acela ne-a încărcat o sumedenie de informații. E… *Gilgamesh* recunoaște hărțile stelare. Mason, am primit niște materiale în limba aia păsărească a ta.

Holsten a scanat multitudinea de date.

– Eu… nu sunt sigur, dar e legat de hărțile stelare. E… cred că e…

Și-a simțit gura uscată.

– Alte proiecte de terraformare? Cred că… ni s-au dat cheile pentru următorul sistem. Ne oferă destinații. Ținând seama că erau ascultați, nu a spus: *Își vinde vecinii, ne mituiește să plecăm de aici.* Cred că… ceva de aici ar putea fi chiar codurile de acces.

– Cât de departe? a întrebat Guyen.

– Mai puțin de doi ani-lumină, a răspuns imediat Vitas. De fapt, doar un pas.

În tăcerea lungă și încordată, au așteptat hotărârea lui Guyen. Fața Avranei Kern a revenit pe câteva ecrane, fulgerându-i cu privirea, tresărind, deformându-se și refăcând-se.

2.6 Metropolis

Negocierile cu localnicii decurseseră destul de bine, mai ales după ce Portia și grupul ei își impuseseră superioritatea, iar aceștia le-au împrumutat un mascul care să le servească drept ghid în tărâmurile de la nord. Creatura este mai mică decât masculul Portiei, dar cu un caracter diferit, îndrăzneț până la indolență, după standardele Portiei. Are și nume: Fabian. Deși știe că masculii își dau nume de obicei, Portia rareori a simțit nevoia să știe vreunul, indiferent cât de mulți se găseau și la Marele Cuib. Bănuiește că în familiile mici, așa cum sunt ele la acești localnici, e posibil ca masculii să fie mai siguri pe ei, așadar, mai capabili și cu o gândire mai independentă. Cu toate acestea, consideră că obrăznicia lui este deranjantă. Bianca pare să îl socotească mai puțin respingător și, în cursul călătoriei spre nord, Portia îl surprinde pe Fabian etalându-se în fața ei, o încercare de a-i oferi în dar sperma. Bianca nu a părut prea interesată, dar Portia observă că, totuși, nici nu l-a gonit.

Portia a lăsat în urma ei câteva ouă – femelele rareori pleacă de la Marele Cuib fără să lase câțiva urmași în alte locuri –, dar simte că acest comportament îi distrage de la misiunea pe care o au. Pe de altă parte, Bianca a luptat pentru ea și consideră probabil că jocul cu acest nou mascul reprezintă recompensa ei. Portia speră, totuși, ca Bianca să își poată stăpâni dorințele. Ar fi mai avantajos din punct de vedere diplomatic dacă Fabian nu ar fi ucis sau mâncat în chinurile pasiunii.

Nu este nevoie să călătorească prea departe spre nord ca să vadă ce se află la marginea rețelei de conștiință a Marelui Cuib. Curând găsesc copaci doborâți – pe trunchiurile lor se observă o combinație de înnegrire și eroziune, cu tăieturi surprinzător de curate, majoritatea făcute cu migală, pe secțiuni. În mai multe cazuri rădăcinile au fost scoase cu totul, asigurându-se astfel că acolo nu va mai crește nimic. Pădurea este ținta unui atac la scară largă, liziera ei fiind tocată mărunt. Fabian își amintește de

locurile în care altădată erau mai mulți copaci, le mărturisește el. Defrișarea pădurii continuă an de an, iar Cunoștințele moștenite de el sugerează că acum procesul se desfășoară mai repede decât pe vremea mamei lui.

Dincolo de liziera ciopârțită, ceilalți copaci – cei străini – sunt dispuși în rânduri clare. Sunt mici, scunzi și bulboși, cu frunze cărnoase și au trunchiurile adânc crestate. Spațiul exagerat de mare dintre crânguri are rolul de a împiedica extinderea incendiilor – lucru care le este bine cunoscut păianjenilor. Nivelul de oxigen din atmosfera planetei este mai mare decât pe Pământ, iar incendiile provocate de fulgere reprezintă o amenințare constantă.

Ceea ce au în fața ochilor nu este mâna naturii. Aceasta este o plantație la scară largă, iar cei care trudesc pe ea se văd limpede. Oriunde și-ar întoarce ochii, Portia vede și mai mulți și, dacă se uită dincolo de rândurile care par să alcătuiască o tablă de șah, poate distinge o movilă înaltă și abruptă care sigur reprezintă marginea superioară a coloniei celor care dețin plantația, majoritatea fiind ascunși sub pământ. O dâră de fum se ridica deasupra ei, semn că vremea se va înrăutăți.

Cei din neamul Portiei își dau seama că nu sunt singurii moștenitori ai acelei lumi. Cu toate că nu au de unde să știe felul în care nanovirusul le-a reorganizat viața pe parcursul mai multor milenii, există anumite specii cu care Portia împarte planeta și pe care le recunoaște ca fiind ceva mai mult decât simple animale. Scuipătorii sunt o specie inferioară, pentru că ei abia dacă au depășit nivelul de brută, însă, privind în ochii lor mici și nedezvoltați, ea poate recunoaște o sclipire de inteligență – așadar prezintă un pericol.

Oceanele din vest spre care dă tărâmul populat de Marele Cuib al Portiei sunt populate de un fel de crevete-călugăriță cu care poporul ei se află în relații precaute și oarecum ritualice. Strămoșii lor erau vânători inventivi și feroce, înzestrați cu o vedere nemaiîntâlnită și cu arme naturale fatale și obișnuiți să trăiască în colonii în care negocierile asupra spațiului de locuit erau frecvente. Și ei s-au dovedit a fi un teren fertil pentru virus, evoluând în paralel cu neamul Portiei. Probabil din cauza mediului lor acvatic sau pentru că e în natura lor să-și aștepte prada, potrivit standardelor Portiei, societatea lor este simplă și primitivă, dar cele două specii nu au motive de dispută. Mai mult, în zona litoralului cele două specii se întâlnesc și fac uneori schimb de daruri, fructe de pământ pentru fructe de mare.

O îngrijorare în plus o reprezintă însă furnicile.

Portia înțelege felul de a fi al furnicilor. În apropiere de Marele Cuib există colonii, iar ea are de-a face cu ele atât din motive personale, cât și din unele care se află în codul ei genetic. Din experiența comună a membrilor Marelui Cuib se știe că furnicile

sunt niște vecine complicate. Cu ele trebuie tratat totul cu hotărâre – dacă sunt lăsate în pace, furnicile își extind teritoriul în defavoare oricărei specii de care ele nu au nevoie, iar printre acele specii se numără și cea a Portiei. Furnicile pot fi distruse – Cunoștințele moștenite cuprind cronici referitoare la astfel de conflicte – însă chiar și un război cu o colonie mică este costisitoare și inutilă. Ca alternativă, ar fi preferabil ca ele să poată fi tolerate și limitate teritorial prin manipularea atentă a hotărârilor luate de ele.

Portia știe că furnicile nu seamănă cu cei din neamul ei sau cu Scuipătorii ori crevetele-călugăriță din apele puțin adânci dinspre vest. Ea știe că, privite individual, nu se poate stabili o înțelegere sau un dialog cu ele. Nici măcar amenințate nu pot fi. Felul în care Portia înțelege acest lucru este destul de dur, forțată de împrejurări, dar se apropie cumva de adevăr. Nicio furnică nu gândește. Ele dispun de un set complex de reacții bazate pe mai mulți stimuli, dintre care majoritatea sunt doar niște mesaje chimice ale altor furnici, care vin ca răspuns pentru numeroase situații. În colonia lor nu se poate vorbi de inteligență, însă există acolo o asemenea ierarhie în ceea ce privește interacțiunea și instinctul de codependență, încât Portia pare să creadă că o *anumită* entitate se ascunde în spatele tuturor acțiunilor și reacțiilor lor.

În cazul furnicilor, nanovirusul a dat greș, dar a avut și succes. În rețeaua de hotărâri reactive, virusul a introdus o strategie experimentală și investigatoare care capătă cumva caracterul unei metode științifice riguroase, dar care nu le-a oferit o inteligență pe care orice ființă umană sau păianjen ar putea-o recunoaște. Coloniile de furnici evoluează și se adaptează, întemeiază caste noi, investighează și se folosesc de resurse, inventează noi tehnici, le perfecționează și le pun în legătură una cu ala, făcând toate acestea fără a fi ghidate de vreun fel de conștiință. Nu este vorba neapărat de o minte-stup, ci există un motor biologic diferențial foarte flexibil, o mașină care se autoperfecționează, în scopul perpetuării. Ea nu înțelege modul în care funcționează, însă își îmbogățește permanent repertoriul comportamental, continuând să urmeze acele căi de încercare și eroare care, într-un final, se dovedesc a fi fructuoase.

Modul în care Portia înțelege toate acestea este foarte limitat, însă pricepe cum acționează furnicile și cum nu. Știe că, pe cont propriu, membrii acestei specii nu pot aduce inovații, însă colonia poate – într-un mod ciudat – lua decizii corecte, în cunoștință de cauză. Folosirea forței și a recompensei, dar și o restrângere considerabilă a opțiunilor viabile ale coloniei, astfel încât cea mai avantajoasă să rămână cea pe care și-o doresc păianjenii, pot impune unei colonii să accepte anumite limite teritoriale, dar și locul ei în lume, devenind astfel un partener

chiar productiv. Coloniile sunt exponentul perfect al teoriei jocului; cooperează doar atunci când cursul este mai puțin costisitor și mai benefic decât alte strategii, cum ar fi un război fatal, un genocid.

Coloniile din apropierea Marelui Cuib, pe care deja le cunoaște, sunt cu siguranță de zece ori mai mici decât cele pe care le are acum în fața ochilor. Fabian îi spune că, demult, acolo erau câteva colonii aflate în război, însă una dintre ele a devenit dominantă. În loc să îi distrugă definitiv pe vecinii săi, colonia dominatoare i-a integrat pe membrii acesteia în propria strategie de supraviețuire, îngăduind existența lor, dar transformându-i totodată într-o extensie a ei și folosindu-se astfel de hrana pe care ei o strâng și de tehnologiile pe care le-au elaborat. Așa s-a înfăptuit primul super-stat din lume.

Portia poartă o discuție scurtă și agitată cu ceilalți. Această supercolonie este suficient de departe de Marele Cuib încât să nu reprezinte o amenințare, dar așa cum poate anticipa, este conștientă că prezența ei aici pune în pericol viitorul poporului ei. Trebuie găsită o soluție dar, pentru a concepe un *asemenea* plan, cei de acasă vor avea nevoie de toate informațiile pe care ea le poate culege.

Va fi nevoie să își continue călătoria pe tărâmul furnicilor.

Fabian se dovedește a fi surprinzător de util. El a călătorit mai departe; de fapt, familia lui a făcut din asta un adevărat obicei. Este primejdios, dar ei au descoperit un mod prin care să reducă riscul de a trezi suspiciuni. Când roadele vânătorii sunt sărăcăcioase, cămările furnicilor reprezintă ultima lor șansă de a găsi hrană.

A sosit o nouă coloană de furnici, venite după material lemnos. Păianjenii se retrag mai adânc în pădure și urmăresc cum insectele se pun pe treabă și, folosindu-se de acidul pe care îl elimină și de fălcile puternice, sfărâmă trunchiurile deja prăbușite în secțiuni pe care să le poată căra. Portiei nu îi trebuie mult timp ca să descopere ceva nou: o castă pe care nu a mai văzut-o până acum. Dacă ramurile mai subțiri sunt retezate și cărate de niște lucrătoare nu foarte mari, de trunchiurile mai groase se ocupă furnici cu mandibule lungi și curbate, prevăzute cu margini interioare zimțate. Ele își fixează aceste mandibule pe circumferința unui trunchi și își mișcă treptat, în opoziție, părțile mobile ale gurii, scrijelind de jur împrejur, astfel încât să reteze o secțiune circulară. Însă acele mandibule nu au apărut încă din cocon, odată cu restul furnicii. Acestea sclipesc în soare într-un mod nemaivăzut: un fel de manșete rigide și zimțate, care acționează remarcabil de bine când vine vorba de a mușca și de a tăia lemnul în bucăți.

Cu Fabian în frunte, organizează o ambuscadă împotriva unei echipe de furnici-lemnare, prinzându-le și ucigându-le rapid și

eficient, apoi decapitându-le și disecându-le pentru a le găsi glandele de miros. Furnicile sunt mai mici decât Portia – între cincisprezece și treizeci de centimetri lungime –, iar păianjenii sunt niște luptători mult mai eficienți, mai puternici și mai iuți, mai ales când vorbim de o luptă corp la corp. Ceea ce trebuie să evite este declanșarea unei alarme generale, pentru că, în acest caz, mai multe părți ale coloniei s-ar mobiliza împotriva lor.

Furnicile comunică între ele mai ales prin feromoni – pentru simțurile chimice foarte dezvoltate ale Portiei, aerul chiar este foarte încărcat în acest sens. Folosesc mirosul furnicilor pentru a-l ascunde pe al lor și iau capetele retezate cu ei, prinzându-și-le de abdomene. Într-o situație extremă, pot distrage atenția printr-un spectacol morbid de marionete, mișcând antenele inerte ale victimelor sub pretextul unei comunicări.

Se deplasează cu viteză. Victimelor li se va simți lipsa, dar ele vor fi căutate în locul în care se aflaseră inițial, nu în cel în care sunt acum. Aleg drumul principal. Se deplasează prin cele mai înalte zone ale plantațiilor, iar de fiecare dată când ajung într-un loc în care incendiile s-ar putea extinde, unul dintre membrii grupului se furișează de-a lungul terenului cu un fir care apoi formează baza unei punți temporare. Ascunzându-și propriul miros, păianjenii călătoresc pe deasupra furnicilor, fără a fi simțiți.

Fabian le arată că umflăturile de pe trunchiurile copacilor îngrijiți de furnici pot fi înțepate cu colții, acestea eliberând un lichid dulce și hrănitor, care nu se deosebește cu mult de mierea secretată de afide, un gust care le place mult furnicilor. Această plantație agricolă reprezintă cu siguranță un secret folositor, iar Portia îl adaugă listei de observații pentru a-l include în raportul pe care îl va prezenta când va ajunge acasă.

Pentru început, se îndreaptă spre mușuroiul principal al coloniei, evitând furnicile sau ucigându-le imediat, în cazul în care nu reușesc să le ocolească. Fiecare mic semnal de alarmă va contribui la o atenție sporită față de cuib, asta până când vor avea resursele necesare ca să-i localizeze pe intrușii a căror prezență a fost percepută prin simțul intern, ineluctabil al coloniei.

Portia și-a propus să cerceteze mușuroiul din centrul coloniei, care pare că are de oferit multe secrete. În timpul zilei, suflă o adiere prin anumite zone și astfel apar norișori de fum care urcă prin hornuri scunde. Noaptea, din unele intrări în mușuroi se zărește o lumină slabă.

În bezna căminului lor, în atmosfera bogată în oxigen, furnicile întrețin focuri, pe care le aprind prin reacții exotermice, folosindu-se de substanțele chimice pe care o anumită castă a lor le poate produce. Dispunerea complicată a pasajelor interne face ca diferențele de temperatură să stimuleze circulația aerului: adică să încălzească, să răcească și să oxigeneze cuibul. Furnicile

folosesc focul ca să defrișeze pădurile, dar pentru ele reprezintă totodată și o armă de apărare.

Lumea Portiei – ne referim aici la geologia fundamentală care a existat înainte de terraformare – este bogată în zăcăminte metalice, aflate la mică adâncime, iar furnicile trebuie să sape mult pentru a-și construi mușuroaiele. În această colonie, după secole de incendii, s-a ajuns la producția de cărbune, iar topirea întâmplătoare a metalelor a dus la confecționarea uneltelor. Supraveghetorul orb a fost foarte ocupat.

Portia nu îndrăznește să pătrundă în mușuroi și de aceea este tentată să plece doar cu informațiile deja culese. Însă curiozitatea o îndeamnă să continue. Ajunsă în vârful mușuroiului, vede sub vălul de fum o turlă ascuțită care lucește în razele soarelui suficient cât să-i atragă privirea. La fel ca oricare membru al neamului ei, este tentată să investigheze orice lucru nou. Acest far care reflectă lumina reprezintă punctul cel mai înalt al mușuroiului, iar Portia vrea să descopere ce este el de fapt.

Portia le găsește spionilor ei un loc de pândă în plantația aflată cel mai aproape de mușuroi și analizează drumurile pe care le urmează lanțurile de furnici lucrătoare. În creierul ei, care se află în partea anterioară a corpului, se adună tot felul de gânduri, după cum se întâmpla și în cazul străbunei sale minuscule: să alcătuiască o hartă mentală a lumii, pe care apoi să o dezmembreze pentru a descoperi cea mai bună cale de a ajunge în locul în care dorește.

Merg singură acolo, îi comunică Biancăi. *Dacă nu mă întorc, plecați spre casă și spuneți ce am aflat.*

Bianca înțelege.

Portia coboară pe un fir din copacul care i-a servit drept turn de veghe și își începe călătoria, urmând drumul pe care l-a plănuit cu greu. Furnicile urmează aceleași căi pe care merg în mod constant, încât ele devin netede și uniforme, reprezentând totodată și cele mai eficiente rute. Portia o ia pe un drum mai ferit, mai delicat, situat între cele două drumuri principale. Se mișcă cu șovăială, oprindu-se și tremurând, după care își continuă drumul, testând adierea ușoară a vântului și mergând în direcția aceea, ca și cum ea nu ar fi decât o bucată ceva mai mare din resturile pe care le poartă pe sus curenții de aer. Vibrațiile provocate de mișcarea ei sunt absorbite de entropia lumii. Cum mirosul ei specific este ascuns, poate trece pe lângă furnicile aproape oarbe ca și cum ar fi invizibilă.

Pe măsură ce se apropie de mușuroi, înaintarea devine din ce în ce mai complicată și mai periculoasă. Planul ei atent alcătuit suferă constant modificări și, de câteva ori, aproape că e descoperită. La un moment dat, folosește capul detașat al unei victime pentru un scurt contact mimat, încercând să îndepărteze o furnică-menajeră, care îi acordă prea multă atenție.

Înaintarea chinuitoare i-a luat câteva ore, până ce soarele a apus. Asta face ca activitatea la suprafață a furnicilor să înceteze și astfel să poată circula mai ușor; doar așa poate ajunge în vârful mușuroiului.

Furnicile au construit acolo o turlă diformă, pe care deja o observase, dar nu și ce era deasupra ei: un cristal palid care strălucea translucid în lumina lunii. Nu avea idee la ce folosea, astfel că a așteptat ca furnicile să o lămurească.

După ce luna începe să coboare spre orizontul îndepărtat, se întâmplă ceva. Brusc, din gaura din vârful mușuroiului ies mai multe furnici, astfel că Portia trebuie să se retragă rapid și să se deplaseze până ce găsește un loc pe care furnicile nu intenționează să îl ocupe, ceea ce înseamnă că trebuie să coboare panta lină. Insectele alcătuiesc un covor, un fel de rețea din corpurile lor, atingându-și una alteia antenele și picioarele. Porția este nedumerită.

Furnicile par să aștepte ceva – cel puțin așa interpretează ea comportamentul lor. Nu este ceva obișnuit pentru furnici. Iar asta o îngrijorează.

Apoi, dintr-o gaură mică de la baza turlei iese o altă insectă și urcă pe ea. Își lipește o antenă de cristal, îndreptând-o pe cealaltă în jos, pentru a atinge mulțimea de furnici de dedesubt. Portia deschide larg ochii ca să poată cuprinde cât mai mult din lumina lunii și se concentrează asupra nou-venitei: o furnică măruntă, care nu atrage atenția în niciun fel. Ea are o prelungire pe antenă, la fel ca furnicile-tăietoare de copaci, dar aceasta este fină, din același material – metal, dar Portia nu știe asta – fiind atât de ascuțită spre vârf că aproape devine invizibilă. Iar furnica atinge cristalul cu un fir minuscul și fragil, cam de grosimea unui fir de păr.

Și, în timp ce Portia urmărește scena, furnicile încep să danseze.

Nu a mai văzut niciodată așa ceva. Prin întregul covor de furnici trece o vibrație, care pare să fie produsă de contactul dintre antena de metal și cristal și care se răspândește în mulțimea strânsă acolo. Furnicile se unduiesc în valuri constante, fiecare dintre ele transmițând vecinelor un fel de mesaj ritmic care face ca întreaga adunare să intre în transă.

În tăcere, Portia privește cu uimire.

Nu este matematician. Nu înțelege pe deplin seria de mișcări aritmetice, de transformări care sunt cuprinse în unduirea furnicilor – după cum nici ele nu înțeleg –, dar depistează un anumit tipar, o semnificație a ceea ce a observat.

Face toate eforturile să interpreteze ce vede prin prisma experiențelor ei, dar și a celor moștenite, însă nu există nimic comparabil în întreaga istorie a lumii ei. Furnicile trăiesc aceeași senzație. Explorarea constantă a posibilităților a dat naștere

acelui contact solitar cu ceva vast și intangibil, iar colonia prelucrează informațiile pe care le primește și încearcă să le găsească un scop. În acest sens, ele folosesc din ce în ce mai multă putere biologică de procesare și astfel din ce în ce mai multe furnici tremură în ritmurile transmise de un semnal radio îndepărtat.

Concentrându-se să descopere un tipar și planul din scena ce se desfășoară în fața ei, ochii flămânzi ai Portiei surprind încă un element, și de aceea se întreabă: *E important?*

La fel ca ființele umane, cei din neamul Portiei identifică imediat tiparele, uneori chiar și atunci când nu există. De aceea, ea face rapid o analogie, dându-și seama că sincronizarea este prea strictă ca să fie vorba doar de o coincidență.

Adunarea se încheie fără niciun semn prevestitor și dintr-odată furnicile se grăbesc să intre în mușuroi, exact în momentul în care călătoarea, acea stea rapidă pe care a urmărit-o deseori deplasându-se pe cer, ajunge sub linia orizontului.

Își face imediat un plan, repede și fără să se gândească prea mult. Este intrigată, iar specia ei este gata să investigheze orice este nou, la fel ca furnicile, deși în moduri diferite.

După ce mai toate furnicile pleacă, se apropie cu atenție de turlă, având grijă să nu declanșeze vreo alarmă. Ridicându-și pedipalpii și lăsând vântul să îi fluture, îi simte astfel puterea și direcția în care bate și își îndreptă mișcările în direcția lui.

Urcă precaută, picior peste picior, până când cristalul se află în fața ei. Pentru ea nu este mare.

Se apucă să țească o plasă deasă din mătase, pe care o ține cu picioarele din spate. Este perfect conștientă că se află exact în mijlocul marii colonii. Orice greșeală ar face ca lucrurile să se termine foarte prost.

Însă prea târziu. Prezența ei – din cauza vibrațiilor pe care le produce – a fost detectată. Furnica măruntă care a condus congregația iese brusc din gaura de la baza turlei și-i atinge Portiei un picior cu antena descoperită.

Furnica trage imediat un semnal de alarmă printr-o substanță chimică acidă, căci, plină de revoltă și furie, a descoperit un străin, un intrus în acel loc. Pe măsură ce mirosul este emanat, el ajunge la gărzile tunelurilor și de alte caste care au rămas aproape de suprafața mușuroiului. Mesajul este transmis și multiplicat.

Portia își dă drumul peste o furnică de sub ea și o ucide dintr-o mușcătură, tăindu-i capul, așa cum a procedat și cu celelalte, deși știe că nu poate păcăli pe nimeni cu asta. De aceea, urcă din nou pe turlă, pentru a fi cât mai sus, și smulge cristalul din vârf.

Cu ajutorul unui fir de mătase își prinde cele două trofee de abdomen, pe când furnicile încep să iasă valuri-valuri în afara coloniei. Portia vede că multe dintre ele au unelte și tot felul de

modificări pe care, brusc, nu mai este suficient de curioasă să le investigheze.

Sare. Un salt de pe turlă, fără niciun sprijin, ar face-o să ajungă exact în mijlocul mulțimii, unde ar fi prinsă cu sălbăticie, apoi înțepată și dezmembrată de vie. În punctul cel mai înalt a saltului ei, picioarele din spate aruncă povara de mătase atent împachetată, alcătuind astfel o plasă fin țesută, care i se desface între picioare și care prinde vântul pe care Portia l-a analizat atât de atent ceva mai devreme.

Nu o ia chiar în direcția Biancăi și a celorlalți, fiindcă nu are cum să-și controleze zborul. În aceste momente, prioritatea ei principală este să plece *de acolo*, plutind peste capetele insectelor înfuriate, care își ridică mandibulele acoperite de metal în încercarea de a descoperi unde a dispărut Portia.

Urmașii ei vor povesti cum Portia a pătruns în templul furnicilor și a furat ochiul zeului lor.

2.7 Exodul

Guyen nu s-a grăbit să ia o hotărâre, timp în care *Gilgamesh* și-a urmat drumul lung și întortocheat în jurul insulei lipsite de viață din vastul deșert al spațiului, traiectoria navei fiind echilibrată constant între inerția care ar fi aruncat-o în spațiu și forța gravitațională care o atrăgea spre planetă.

Fața doctorului Avrana Kern – indiferent cine sau ce ar fi fost ea cu adevărat – licărea și apărea fantomatic pe ecranele lor, câteodată inumană în răbdarea ei stoică, alteori distorsionată de valurile de emoții involuntare, necunoscute, un fel de zeiță dementă a planetei verzi.

Știind că sunt ascultați de Kern, care nu putea fi nicicum îndepărtată, Guyen nu avea cum să primească vreun sfat din partea echipajului, dar Holsten a simțit că el oricum nu l-ar fi ascultat pe niciunul dintre ei: el era comandantul și purta singur răspunderea pentru hotărârile luate.

Și, desigur, indiferent cât de mult s-ar fi străduit Guyen să analizeze întrebarea, răspunsul era unul singur. Chiar dacă Habitatul-Santinelă nu ar fi deținut arme capabile să distrugă nava *Gilgamesh*, sistemele arcei erau la mila lui Kern. Ecluzele, reactorul, toate echipamentele pe care se bazau pentru a scăpa acele vieți de ghearele neantului; Kern putea opri totul.

– Vom pleca, a hotărât Guyen în cele din urmă, iar Holsten a bănuit că nu era singurul care s-a simțit ușurat auzind asta. Îți mulțumesc pentru ajutor, doctore Avrana Kern. Vom căuta acele

sisteme și vom încerca să ne stabilim acolo. Lăsăm în grija ta această planetă.

Fața lui Kern s-a animat imediat, însă în continuare se mișca aproape aleatoriu, expresia ei contrazicând cuvintele ulterioare.

– Sigur că așa vei face. Du-ți butoiul cu maimuțe în altă parte!

– Care-i treaba cu *maimuțele* astea? i-a șoptit Lain lui Holsten, care se gândea la aceeași întrebare.

– Maimuțele sunt o specie de animale. Avem documente doveditoare – Imperiul le folosea pentru experimente științifice. Semănau oarecum cu oamenii. Uite, am câteva imagini…

– *Gilgamesh* și-a reconfigurat cursul, a anunțat Vitas.

Guyen l-a examinat atent.

– Refaceți-l! Vreau să trecem pe lângă planeta asta de aici, giganta gazoasă.

– Nu câștigăm nimic dacă ne propulsăm…

– Fă cum îți cer! a mârâit comandantul. Uite… Afișează-mi o orbită!

Vitas a strâns din buze, enervată.

– Nu văd la ce ar servi o orbită…

– Fă cum îți spun! a insistat Guyen, încruntându-se spre una dintre imaginile lui Kern ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să îl provoace.

S-a simțit o schimbare de forțe când reactorul de fuziune al lui *Gilgamesh* a reactivat motoarele, pregătite să scoată masa uriașă a navei-arcă de pe orbita comodă și să o arunce din nou în spațiu.

Fără niciun semn prevestitor, fața lui Kern a dispărut de pe ecrane, iar Lain a făcut o verificare rapidă a tuturor sistemelor, fără să descopere însă vreo urmă lăsată de intrusă.

– Ceea ce nu reprezintă neapărat o garanție, a spus ea cu convingere. Sistemul nostru de securitate ar putea fi afectat de coduri-spion sau cine mai știe ce.

Nu a adăugat: „Kern ar fi putut programa nava să explodeze undeva în spațiu“, lucru pe care Holsten l-ar fi considerat un act de generozitate. A descoperit același gând pe fețele tuturor, dar nimeni nu avea vreo putere sau opțiune. Doar speranțe.

Viitorul întregii rase umane depinde de o rază de speranță, a gândit el. Bine, dar, întregul proiect al navei-arcă nu fusese același lucru?

– Mason, povestește-ne despre maimuțe, i-a sugerat Lain.

El a ridicat din umeri.

– E doar o speculație, dar acel lucru a vorbit despre un „program de venerare“. Slăvirea animalelor, așa spun poveștile vechi.

– Cum faci asta cu o maimuță?

Lain studia imaginile de arhivă.

– Ce animale mici și caraghioase, nu ți se pare?

– Semnalul către planetă și matematica, a gândit Vitas cu voce tare. Se așteaptă ca maimuțele să răspundă?

Nimeni nu știa ce să spună.

– Ai stabilit cursul? a întrebat Guyen.

– Firește, a venit imediat răspunsul lui Vitas.

– Bine. Așadar, avem la dispoziție tot universul, mai puțin singura planetă pe care se putea trăi, a afirmat comandantul. De aceea, să nu ne punem toate speranțele în acest proiect spre care suntem trimiși. Am fi proști să facem asta – am putea da peste aceeași ostilitate ca aici. Sau ar putea fi chiar și mai rău. Este posibil ca acolo să nu găsim nimic. Vreau ca noi – vreau ca *umanitatea* să găsească un punct de sprijin aici, pentru orice eventualitate.

– Un punct de sprijin, *unde*? a întrebat Holsten. Doar ai spus că singura planetă…

– Aici.

Guyen a afișat imaginea uneia dintre celelalte planete ale sistemului: o gigantă gazoasă, umflată și cu dungi, care semăna cu planetele de la periferia sistemului Solar, apoi s-a concentrat asupra unei luni albăstrui și palide.

– Imperiul a colonizat câteva luni din sistemul Pământului. Avem unități automate de bază care ne pot construi un cămin acolo: energie, căldură, hidroponice, suficiente pentru a supraviețui.

– Propui ca ăsta să fie viitorul rasei umane? l-a întrebat Vitas direct.

– *Viitorul*, nu. Dar *un anume* viitor, da, s-a adresat Guyen tuturor. Întâi ne vom îndrepta spre acel loc pentru a afla dacă această Kern ne-a oferit ceva care chiar să merite – în definitiv ceea ce se află acolo nu are cum să dispară. Dar nu vreau să mizăm totul pe asta. Pentru orice eventualitate, vom lăsa în urma noastră o colonie funcțională. Cei de la Inginerie, vreau ca la întoarcere să găsim o unitate de bază bună de implementat!

– Hm, am înțeles.

Lain făcea calcule și evalua datele pe care senzorii navei le comunicau despre acea lună.

– Văd oxigen înghețat, apă înghețată, chiar și o încălzire mareică datorată atracției exercitate de giganta gazoasă, dar… e cale lungă până va deveni bună de locuit. Va fi nevoie ca sistemele automatizate să muncească, mda, multă vreme – decenii – ca să pregătească totul pentru ca cineva să poată fi *lăsat* aici.

– Știu. Să numești un număr de oameni de la Știință și Inginerie care să fie treziți cu regularitate pentru a verifica cum evoluează lucrurile. Pe *mine* mă treziți când totul este aproape

gata. Auzind gemetele tuturor, Guyen s-a uitat cu asprime la oameni: Poftim? Da, înapoi la camerele criogenice. Sigur că așa vom face. Dar ce vă închipuiați? Singura chestie e că mai avem o trezire înainte de a ieși din sistem. Ne creștem șansele ca specie. Ne stabilim aici.

A privit ecranele, pe care încă se vedea Lumea lui Kern ca un disc verde, tot mai mic. Intenția nerostită de a se întoarce se putea citi atât pe fața, cât și în tonul vocii lui.

Între timp, Vitas făcuse câteva simulări.

– Domnule comandant, apreciez intențiile, însă sistemele automate de bază au fost testate prea puțin, iar mediul în care vor lucra pare extrem de…

– Vechiul Imperiu a avut destule colonii, i-a tăiat-o scurt Guyen.

Care au murit, s-a gândit Holsten. *Toate*. E adevărat, muriseră în timpul războiului, dar asta se întâmplase în primul rând pentru că nu fuseseră stabile sau autonome, iar când cursul normal al civilizației s-a întrerupt, ele nu au mai reușit să supraviețuiască. *Dacă aș avea de ales, nimeni nu ar putea să mă convingă să trăiesc acolo.*

– Floare la ureche, a intervenit și Lain. Am un modul de bază pregătit pentru lansare. Îl lăsăm acolo suficient timp și cine știe? Poate ridicăm un adevărat palat acolo jos. Cu metan fierbinte și rece în fiecare cameră.

– Ține-ți gura și treci la treabă! a ordonat Guyen. Voi, ceilalți, pregătiți-vă să intrați în hibernoterapie.

– Dar mai întâi, i-a întrerupt Karst, cine vrea să vadă o maimuță? Toți s-au uitat nedumeriți la el și au râs.

– Încă primesc semnale de la ultima dronă, mai ții minte? Așa că, să aruncăm o privire în jur!

– Suntem în siguranță dacă faci asta? a adăugat Holsten, dar Karst deja le trimitea imaginile pe ecrane.

Drona se deplasa deasupra unui coronament neîntrerupt, acea bogăție incredibilă de frunziș care li se refuzase.

Apoi imaginea a coborât, iar Karst a trimis drona în jos, făcând-o să treacă prin spațiul dintre niște copaci, plutind într-un zigzag delicat în jurul unei aglomerări de crengi. Lumea care li se arăta le impunea un respect amestecat cu teamă, un fel de catedrală ridicată dintr-o pădure umbrită de crengile încâlcite de deasupra, ca un cer verde susținut de pilonii trunchiurilor de copaci. Drona a plutit prin spațiul întins și cavernos, păstrând aceeași distanță față de sol și de coronament.

Expresiile de pe fețele oamenilor din echipaj erau avide și pline de amărăciune, căci priveau spre acel drept din naștere interzis, un Rai care nu era creat pentru ființele umane.

– Ce e chestia aia din față? a întrebat Lain.

– Nu detectez nimic. Doar o iluzie optică, i-a răspuns Karst, și apoi imaginea s-a învârtit brusc, nebunește, rotindu-se în aer în virtutea inerției frustrante.

Karst a înjurat, iar degetele i-au zburat de pe tastatură când a încercat să transmită noi instrucțiuni. Drona părea să se fi prins în ceva invizibil – sau aproape invizibil. Holsten a văzut doar niște mici sclipiri în aer când imaginea transmisă de dronă se rotea și dansa.

Totul s-a petrecut foarte repede. Acum aveau în față spațiul liber de dinaintea dronei, care, fără vreo explicație, nu avea cum să înainteze, apoi, brusc, o umbră le-a eclipsat vederea. Pentru o secundă au zărit mai multe picioare lungi care veneau tropăind cu pași mari, când, deodată, două gheare ca niște cârlige curbate au lovit camera cu o sălbăticie și cu o rapiditate feroce. La următorul impact, imaginea a dispărut cu totul.

O vreme nimeni nu a spus nimic. Unii, ca Holsten, au rămas cu privirile ațintite la ecranele moarte. Vitas încremenise, și un mușchi i se zbătea frenetic în colțul gurii. Lain rula ultimele fragmente ale imaginii, analizându-le.

– Ținând cont de dronă și de poziția camerei, acel lucru avea mai bine de un metru lungime, a remarcat ea în cele din urmă, tremurându-i vocea.

– Aia nu a fost nicidecum o maimuță! a exclamat Karst.

În urma navei *Gilgamesh*, lumea verde și santinela ei de pe orbită au dispărut în întuneric, lăsându-i pe membrii echipajului de pe arcă cu un gust amar în ceea ce o privește.

3

RĂZBOI

3.1 O deșteptare brutală

A fost trezit la realitate fără voia lui, în spațiul îngust al camerei de hibernoterapie, iar primul gând care i-a venit în minte a fost: *N-am mai făcut asta?* S-a întrebat asta cu mult înainte de a-și aminti propriul nume.

Holsten Mason. Îmi sună cunoscut.

Ușor-ușor, și-a recăpătat o parte din capacitatea sa de înțelegere, ca și cum creierul lui ar fi bifat niște puncte pe o listă.

...cu Lain...

...planeta verde...

...Imperiala C...

... Aș dori să vorbesc cu Eliza...

...doctor Avrana Kern...

...Colonia lunară...

Colonia lunară!

A tresărit și a înțeles pe deplin, având certitudinea absolută că voiau să îl trimită în colonie, în acel pustiu înghețat, cu o atmosferă solidă, despre care Vrie Guyen hotărâse că trebuia să fie prima încercare a umanității de a avea un nou cămin. Guyen nu îl plăcuse niciodată, drept care nu mai avea nevoie de el. Îl trezeau ca să îl trimită în colonie.

Nu...

De ce îl trezesc înainte de termen? Cu ce putea contribui el la întemeierea unei colonii lunare? Îl duseseră *deja* acolo, cât încă era inconștient, în camera de hibernoterapie. Avea să se trezească în sicriele sigure ale structurii de bază, pentru a se ocupa de bazinele cu mioculturi pe veci, pe veci.

Nu își putea ține în frâu convingerea că îi făcuseră deja asta și de aceea a încercat să se zbată și să lovească cu picioarele în pereții strâmți ai camerei de hibernoterapie, strigând din toți rărunchii și auzindu-și ecoul, izbind plasticul rece cu umerii și genunchii, pentru că nu își putea ridica mâinile.

– Nu vreau să merg! striga el, cu toate că știa că era deja plecat. Nu mă puteți obliga!

Deși ei puteau face asta.

Capacul s-a deschis brusc – a fost ridicat imediat ce s-a rupt sigiliul – și el aproape că a sărit cu totul, cât pe ce să cadă cu fața de podea. A fost prins în brațe și, pentru o clipă, a privit în jur, incapabil să își dea seama unde se află.

Nu, nu, nu, e bine. E sala Echipajului Principal. Încă sunt pe Gilgamesh*. Nu sunt pe lună. Nu m-au dus acolo.*

Brațele care îl prinseseră nu au fost chiar atât de blânde când l-au pus pe picioare, iar când genunchii i s-au înmuiat, cineva l-a sprijinit și l-a scuturat, împingându-l și lipindu-l cu spatele de camera de hibernoterapie, astfel încât capacul s-a închis, prinzându-i o cută a costumului de dormit.

Cineva striga la el. Strigau la el ca să tacă. Abia atunci și-a dat seama că răcnea la ei – repetând aceleași cuvinte la nesfârșit, că nu voia să plece și că nu-l puteau obliga.

Ca și cum ar fi vrut să dezmintă toate acestea, cel care îl ținea l-a plesnit peste față și el și-a auzit glasul scăzând până la un scâncet mirat, după care a reușit să și-l stăpânească.

Cam în același timp, Holsten și-a dat seama că în cameră erau patru oameni pe care nu îi cunoștea. Trei bărbați și o femeie: străini, complet străini. Purtau costume spațiale, dar nu făceau parte din Echipajul Principal. Ori, dacă erau din acea echipă, însemna că Guyen nu îi trezise decât după ce trecuseră de planeta verde.

Ca prostit, Holsten a clipit de mai multe ori la ei. Bărbatul care îl ținea era înalt, zvelt și cu oase lungi, apropiat de vârsta lui Holsten și cu mici cicatrici în jurul ochilor. Ceea ce însemna că suferise o intervenție chirurgicală recentă – de fapt, în urmă cu câteva mii de ani, înainte de a fi adormit.

Clasicistul i-a măsurat și pe ceilalți: o femeie care părea tânără, dar destul de masivă; un bărbat scund și slab, cu o față îngustă, zbârcită pe o parte, probabil un fel de efect secundar al ședерii în camera de hibernoterapie; și un bărbat cocârjat, fălcos, care stătea lângă bocaport și care privea încontinuu afară. Acesta avea o armă în mână.

O armă!

Holsten a privit insistent arma, un fel de pistol. Încă nu știa cum să interpreteze ceea ce vedea. Nu găsea niciun motiv pentru care pistolul se afla în acel scenariu. Cu siguranță erau și pistoale pe *Gilgamesh*. Era conștient că, din toate obiectele de pe vechiul Pământ aduse pe nava-arcă, pistoalele, desigur, nu fuseseră lăsate în urmă. Dar, pe de altă parte, ele nu trebuiau aduse la bordul navei, care era plină de sisteme sensibile și cu un spațiu gol, ucigător care aștepta afară.

Sau poate arma era acolo pentru a-l obliga să coboare în colonia lunară – dar nu ar fi fost nevoie de așa ceva. Karst sau doi oameni din departamentul de securitate ar fi fost suficienți și ar fi redus și riscul de a defecta ceva important de la bordul lui *Gilgamesh.* Ceva mai important decât Holsten Mason.

A încercat să articuleze o întrebare inteligentă, dar nu a reușit să scoată decât o bolboroseală confuză.

– L-ați auzit? s-a adresat bărbatul înalt și slab celorlalți. Nu vrea să meargă. Ce părere aveți de asta?

– Scoles, să ne *mișcăm*! a șuierat bărbatul de la ușă, cel cu pistolul.

Holsten nu-și mai lua privirea de la pistol.

Imediat apoi, s-a trezit prins între Scoles și femeie, tras și împins cu brutalitate prin bocaport, apoi pe coridor, cu pistolarul în frunte, care mergea cu arma îndreptată înainte.

Aruncând o ultimă privire prin bocaport, înainte ca bărbatul cu fața zbârcită să-l închidă, Holsten a văzut panourile de observație ale cuvelor care aparțineau membrilor Echipajului Principal și a constatat că ele erau goale. El fusese singurul lăsat să doarmă mai mult.

– Să-mi spună careva ce se petrece! a insistat el, deși vorbele au sunat ca o bâlbâială.

– Avem nevoie de tine… a început femeia.

– Taci! s-a răstit Scoles la ea, făcând-o să-și țină gura.

Până în acel moment, Holsten a crezut că ar fi putut să meargă și singur, dar ei îl duceau mai repede decât l-ar fi ținut picioarele. După aceea s-au auzit niște zgomote puternice dinspre locul de unde tocmai plecaseră, ca și cum cineva ar fi scăpat ceva greu pe podea. Și-a dat seama că sunetul pe care îl auzise era, de fapt, o împușcătură doar după ce pistolarul s-a întors și a răspuns la fel. Pistolul scotea niște sunete slabe, metalice, care, în mod ciudat, nu l-au impresionat, amintindu-i doar de lătratul slab al unui câine mare. Zgomotele de răspuns au venit ca niște bubuituri de tunet, zguduind aerul și zdruncinându-i timpanele lui Holsten, ca și cum în camera alăturată s-ar fi dezlănțuit mânia lui Dumnezeu. Disruptoare, a recunoscut el sunetul: arme pentru controlul mulțimii, care detonează doar pachete de aer. Teoretic, nu erau letale și sigur nu prezentau un pericol prea mare pentru siguranța navei.

– Cine trage în noi? a întrebat el și, de data aceasta, cuvintele s-au auzit suficient de clar.

– Prietenii tăi, i-a răspuns scurt Scoles, iar într-o asemenea situație, acel răspuns era cel mai puțin liniștitor din lume, asigurându-l pe Holsten că însoțitorii lui de acum nu îl socoteau prieten și că adevăraților lui prieteni – indiferent cine ar fi fost ei – nu le prea păsa cine putea să îi facă vreun rău.

– Nava… s-a întâmplat ceva grav cu nava? a întrebat el, iar din tonul vocii și-a dat seama cât de înspăimântat era.

Emoțiile păreau să fie provocate de altceva din mintea lui, ținute cumva departe de funcțiile superioare ale creierului de către peretele cuvei care se dezgheța încet.

– Ține-ți gura, altfel te lovesc! l-a repezit Scoles pe un ton care i-a dat de înțeles că într-adevăr i-ar fi plăcut să facă asta.

Holsten a tăcut.

Cel cu fața zbârcită rămăsese mult în urma lor și, dintr-odată, a căzut la podea. Holsten a crezut că omul se împiedicase – a făcut chiar o mișcare instinctivă, însă nereușită, de a încerca să-l ajute pe cel căzut, dar a fost târât mai departe. Cel cu fața uscățivă nu s-a ridicat, iar pistolarul a îngenuncheat alături de cadavru, a scos un al doilea pistol din partea din spate a centurii mortului și apoi a îndreptat ambele arme spre atacatorii pe care Holsten nici măcar nu îi văzuse.

Împușcătură. Nu se folosise un disruptor împotriva celui cu fața zbârcită. Cineva din cealaltă tabără – se presupune că *prietenii* lui Holsten – își pierduse răbdarea, prudența sau mila.

Apoi au apărut alți doi oameni – un bărbat și o femeie – care i-au sărit în ajutor pistolarului și focurile de armă din spate s-au întețit în mod spectaculos, iar faptul că Scoles rărea pasul l-a făcut pe Holsten să priceapă că acum era în siguranță. Dar rămânea în picioare întrebarea dacă Holsten era și el în siguranță.

Instinctiv, pe buze i-au venit tot felul de cuvinte de protest, întrebări, rugăminți și chiar amenințări, dar și le-a reținut pe toate.

A fost purtat prin dreptul altor șase oameni înarmați – toți în costume spațiale, dar necunoscuți lui Holsten – după care a fost împins printr-un bocaport și azvârlit fără menajamente pe podea, într-o cameră de monitorizare a sistemelor, care nu era mai mult decât un spațiu îngust între două console, cu un singur ecran care ocupa o mare parte din peretele din spate.

Acolo se afla un alt pistolar, care, surprins de apariția lui Holsten, a fost cât pe ce să-l împuște. În încăpere mai era un prizonier, cu mâinile legate la spate, așezat în fața unei console.

Prizonierul era Isa Lain, inginerul-șef.

După ce i-au legat mâinile la fel, l-au aruncat lângă ea. Apoi Scoles nu a mai părut interesat de el, căci, ieșind din încăpere, s-a alăturat unei discuții aprinse, dar în șoaptă, din care Holsten nu a reușit să desprindă decât cuvinte izolate. Nu a mai auzit focuri de armă.

Femeia și pistolarul care îl aduseseră acolo încă se aflau în cameră, ceea ce însemna că nu mai era loc pentru altcineva. Aerul era închis și îmbâcsit, iar în încăpere se simțea un miros puternic de transpirație și, vag, de urină.

O clipă, Holsten s-a surprins întrebându-se dacă nu cumva fusese doar un vis tot ceea ce își amintea de când părăsise Pământul, dacă nu cumva vreo defecțiune a cuvei îl făcuse să aibă halucinații atât de grave încât să creadă că el, clasicistul, era dintr-odată socotit o persoană utilă și necesară în rândurile echipajului.

S-a uitat la Lain. Ea l-a privit cu un aer nenorocit. I s-a părut că avea pe față niște riduri pe care nu le mai văzuse până acum, iar părul ei ajunsese doar o coamă neîngrijită. *Mă… mă ajunge din urmă. Mai sunt cel mai bătrân om din univers? Poate.*

Holsten i-a măsurat din priviri pe paznici, care păreau să acorde mult mai multă atenție spuselor lui Scoles, aflat în afara camerei, decât celor doi oameni pe care trebuiau să îi supravegheze. A încercat să i se adreseze în șoaptă:

– Ce se întâmplă? Cine sunt demenții ăștia?

Lain s-a uitat la el cu amărăciune.

– Coloniști.

A analizat acel singur cuvânt care a deschis o ușă spre un trecut ascuns în care cineva – probabil Guyen – făcuse o greșeală capitală.

– Și ce vor?

– Să nu fie coloniști.

– Ei bine, aș fi bănuit și eu asta, dar… au arme.

Expresia de pe fața ei ar fi trebuit să fie de un dispreț suveran – ca și cum era evident că fiecare cuvânt ar fi contat –, însă ea s-a mulțumit să ridice din umeri.

– Au pătruns în depozitul de arme înainte de plecare. Asta spune totul despre *măsurile de securitate* luate de Karst.

– Vor să preia controlul asupra navei?

– Dacă va fi nevoie.

Și-a imaginat că în acele momente Karst și echipa lui de securitate se străduiau să repare greșeala, făcând tot posibilul să oprească ce se întâmpla, dar situația se înrăutățise și astfel se ajunsese la un schimb de focuri pe coridoarele fragile ale navei. Nu avea idee câți erau implicați în asta. Colonia lunară putea găzdui cel puțin câteva sute de coloniști și probabil mai mulți ar fi rămas în hibernoterapie acolo. Sigur nu erau mai mult de cinci sute de răzvrătiți care goneau liberi pe *Gilgamesh*? Și câți avea Karst? Oare el îi trezise pe membrii echipei secundare ca să îi folosească drept soldați, punându-le arme în mâinile reci?

– Ce s-a întâmplat? s-a interesat el, întrebarea fiind adresată mai degrabă la modul general decât cuiva anume.

– Mă bucur că ai întrebat, iar Scoles a intrat în cameră, aproape împingându-l cu cotul pe pușcaș afară ca să-și facă loc. Ce spuneai când te-am luat din pat? „Nu vreau să merg“, așa-i? Atunci, bine ai venit printre noi! Nimeni nu a acceptat să plece în

călătoria asta de bunăvoie, ca să ajungă apoi înghețat într-o capcană mortală pe o planetă fără atmosferă.

Pentru o clipă, Holsten s-a uitat fix la el, observând cum mâinile lungi și subțiri i se strâng într-un pumn, iar pielea din jurul ochilor și al gurii îi tresare involuntar – s-a gândit că acestea erau urmările unui drog care îl ținuse treaz cine știe câtă vreme. Scoles nu avea armă, dar era un om periculos și imprevizibil, care ajunsese la limita răbdării.

– A, domnule… a început Holsten, cât de calm a putut. Probabil știi că sunt Holsten Mason, clasicistul. Nu sunt convins că aveați într-adevăr nevoie de mine ori dacă doar doreați pe cineva care să slujească drept… ostatic sau… nu știu clar ce se întâmplă aici. Sau dacă există ceva… orice aș putea face eu ca să…

– Să-ți salvezi pielea? l-a întrerupt Scoles.

– Păi, da…

– Nu depinde de mine, a răspuns acesta disprețuitor și parcă ar fi vrut să le întoarcă spatele, dar s-a răzgândit și s-a uitat cu alți ochi la Holsten.

– Bine, ultima oară când ai fost treaz, lucrurile stăteau altfel. Dar, crede-mă, tu știi lucruri – lucruri foarte valoroase. Și apreciez că tu nu ai nicio vină, bătrâne, dar sunt vieți în joc, sute de vieți. Fie că-ți place, fie că nu, ești implicat în treaba asta.

Nu îmi place, a hotărât Holsten serios, dar ce pot spune?

– Transmite un semnal către camera de comunicații! a ordonat Scoles, iar femeia s-a răsucit și s-a aplecat deasupra uneia dintre console, trimițând comenzile aproape de peste umărul lui Holsten.

După o clipă, fața întunecată a lui Guyen a apărut pe ecranul din perete, fulgerându-i cu privirea pe toți cei din încăpere. După părerea lui Holsten, și el părea mai bătrân, ba chiar lipsit de omenie.

– Înțeleg că nu vreți să depuneți armele, s-a răstit comandantul navei *Gilgamesh*.

– Ai înțeles corect, i-a răspuns calm Scoles. În schimb, îl avem aici pe unul dintre prietenii tăi. Poate dorești să-l revezi.

L-a împuns pe Holsten în cap ca să își întărească spusele.

Privind printre sprâncene, Guyen a rămas impasibil.

– Și ce e cu asta? a făcut el, fără să lase impresia că îl recunoscuse pe Holsten.

– Știu că aveți nevoie de el. Știu unde intenționați să ajungeți după ce ne expediați pe noi pe acea planetă pustie, i-a spus Scoles. Și mai știu că o să ai nevoie de prețiosul tău clasicist când vei descoperi toată acea tehnologie veche de care ești atât de sigur. Și să nu te deranjezi să cauți lista pasagerilor, a adăugat asta cu o emfază plină de amărăciune, ca un om care fusese și el

până recent doar o parte din acei pasageri. Pentru că Nessel, aici de față, este foarte bună – nu expertă ca bătrânul vostru, dar cunoaște mai multe decât oricare altul, a continuat el, bătând-o pe umăr pe femeia de lângă el. Așa că, să stăm de vorbă, Guyen. Altfel nu le ofer prea mari șanse clasicistului tău și inginerului-șef.

Guyen s-a uitat la el – apoi la ceilalți – fără să trădeze vreo emoție.

– Echipa inginerului Lain este destul de pregătită să o înlocuiască, dacă ea va lipsi, a spus el, ca și cum Lain doar ar fi contractat vreo infecție trecătoare. În ceea ce privește celălalt membru al echipajului, noi deja deținem codurile necesare pentru a activa mecanismele Imperiului. Membrii echipei de știință pot rezolva această problemă. Nu voi negocia cu cei care îmi sfidează autoritatea.

Fața lui a dispărut, dar Scoles, strângându-și mâinile în pumn, a rămas îndelung cu privirea ațintită asupra ecranului gol.

3.2 Prin foc și sabie

Generațiile au trecut prin acea lume verde cu speranță, cu dorință de cunoaștere, cu spaimă și cu eșecuri. Un viitor de mult preconizat urmează să se instaleze.

O altă Portia de la Marele Cuib de lângă Oceanul de Vest, dar de data asta una războinică, asemenea celor din neamul ei.

În jurul ei se află acum nu Marele Cuib, ci o altă metropolă a păianjenilor: una pe care ea o numește Șapte Copaci. Portia se află acolo în calitate de observator, pentru a ajuta, atât cât se poate. În jurul ei, întreaga comunitate stă sub semnul unui amalgam de activități grăbite, întrucât locuitorii aleargă, sar sau coboară pe fire cu tot felul de treburi, iar ea îi urmărește și ochii ei observă din toate direcțiile haosul de pretutindeni, comparând totodată imaginea cu cea a unui mușuroi de furnici distrus. Ea își dă seama cu amărăciune că anumite circumstanțe i-au coborât poporul la nivelul dușmanilor săi.

Simte spaimă, un fel de anxietate care crește, care o face să bată din picioare și să își agite pedipalpii. Poporul ei se pricepe mai bine să atace decât să se apere, însă în cazul acestui conflict nu a avut de ales. Va trebui să improvizeze. Nu aveau niciun plan pentru ceea ce avea să urmeze.

S-ar putea să moară, iar ochii ei privesc în acel abis, hrănind-o cu groaza dispariției, a neființei, care este probabil moștenirea tuturor celor care trăiesc.

Există semnale transmise de mesageri și observatori urcați în copacii înalți, până acolo unde se întinde eșafodajul de mătase al celor Șapte Copaci. Aceștia trimit semnale cu regularitate. Semnalul este un fel de numărătoare inversă, anunțând cât timp mai e până la sosirea dușmanilor. Firele pentru mesaje, care sunt întinse între trunchiuri și nenumăratele locuințe țesute, vibrează în conversații, ca și cum comunitatea ar protesta la adresa distrugerii sale inevitabile.

Nici moartea Portiei, nici distrugerea celor Șapte Copaci nu este inevitabilă. Comunitatea are apărătorii săi – pentru că în acea epocă fiecare comunitate de păianjeni avea luptători specializați care își petreceau timpul pregătindu-se doar pentru luptă – iar Portia se află acolo, împreună cu vreo doisprezece luptători de la Marele Cuib, pentru a-și ajuta neamul. Aceștia poartă armuri din lemn și mătase și sunt dotați cu praștii. Sunt cavaleri minusculi ai lumii lor, dar care trebuie să se confrunte cu un dușman care îi depășește numeric cu câteva sute la unul.

Portia știe că trebuie să se calmeze, dar neliniștea lăuntrică este prea mare pentru a putea fi înlăturată cu totul. Are nevoie de ceva din exterior care să o liniștească.

Și îl găsește în vârful copacului din centrul cuibului. Acolo se află un cort mare din mătase, ai cărui pereți sunt țesuți în forme geometrice complexe, cu fire care se încrucișează scoase în afară, conform unui plan foarte riguros. Câțiva din neamul ei sunt deja acolo, căutând o liniște spirituală, certitudinea că în lumea lor există ceva mai mult decât pot surprinde cu ușurință simțurile lor; că există o Înțelegere mai cuprinzătoare. Aceea potrivit căreia, chiar dacă totul este pierdut, nu trebuie să se piardă chiar totul.

Portia se ghemuiește alături de suratele ei și începe să țească, formând noduri din fire care alcătuiesc un limbaj compus din numere, un text sfânt care se scrie din nou de fiecare dată când cineva din poporul ei îngenunchează în contemplare și care este apoi consumat când acel cineva se ridică. Ea s-a născut cu această Înțelegere, dar a învățat-o din nou când a venit la Templu, la o vârstă fragedă, așa cum a venit și acum. Înțelegerea înnăscută, asigurată de virus, a acestor transformări matematice pe care le-a moștenit nu a inspirat-o în același fel cum ar fi îndrumat-o pas cu pas niște profesori, pentru a descoperi treptat că aceste șiruri de cifre, aparent arbitrare, descriu ceva mai mult decât o simplă invenție – un adevăr univers lăuntric, de la sine înțeles.

Sigur că la Marele Cuib, căminul ei, se află un cristal care rostește aceste adevăruri cumva inefabil – așa cum au în prezent mai toate cuiburile mari, iar pelerinii din comunitățile mai mici fac deseori călătorii lungi ca să le vadă. A urmărit cum preoteasa atinge cristalul cu antena ei de metal, simțind astfel pulsul mesajului care vine din cer și dansând în acea aritmetică celestă

pentru binele congregației. În asemenea momente, Portia știe că Mesagera însăși va ajunge în cer, continuându-și călătoria – fie noaptea, când poate fi văzută, fie ascunsă de strălucirea soarelui din timpul zilei.

Aici, în Șapte Copaci nu există cristal, dar simpla repetare a mesajului, în complexitatea sa uimitoare, atât de internalizată, de a țese, de a consuma și de a țese din nou, devine un ritual care o calmează, care îi liniștește gândurile și care îi îngăduie Portiei să înfrunte cu seninătate tot ceea ce urmează să se întâmple.

Poporul ei a găsit răspunsuri la ghicitorile matematice pe care le ridica satelitul aflat pe orbită – Mesagera, cum o numesc ai ei –, reținând indiciile mai întâi pe de rost, iar apoi printr-o înțelegere reală, ca pe o îndatorire religioasă și civică. Curioși din fire, intruziunea acestui semnal a atras atenția multor indivizi din specia ei într-o perioadă relativ scurtă de timp. E ceva care îi fascinează, și asta o demonstrează ce e dincolo; ceva care le spune că lumea reprezintă mai mult decât pot înțelege păianjenii; îi face să gândească altfel. Frumusețea matematicii le promite un univers miraculos, asta dacă și ei își pot dezvolta mintea în continuare: un salt pe care îl pot face, dar nu chiar acum.

Portia țese, destramă și țese iar, stăpânindu-și astfel neliniștea care nu-i dă pace, înlocuind-o cu certitudinea indiscutabilă că există ceva *mai mult*. Indiferent ce s-ar întâmpla în această zi, chiar dacă ar cădea răpusă sub mandibulele învelite în fier ale dușmanilor ei, există o profunzime a vieții dincolo de dimensiunile simple pe care le poate percepe și calcula și astfel… cine știe?

Apoi sosește momentul, de aceea se retrage cu spatele din templu și pleacă să se înarmeze.

Există o deosebire considerabilă în ceea ce privește așezările poporului Portiei, dar pentru oameni ele arată mizere și probabil de coșmar. Acum, Șapte Copaci cuprinde mai mult decât cei șapte copaci inițiali, desișul de trunchiuri fiind legat strâns cu sute de fire, fiecare reprezentând o parte din plan, fiecare având un scop precis, fie structural, precum o arteră principală, fie pentru comunicare. Pe anumite distanțe, limbajul vibratil al păianjenilor se transmite bine prin firele de mătase, iar ei au elaborat niște noduri de tensiune care să amplifice semnalul, astfel ca, pe o vreme liniștită, vorbirea să poată circula pe mai mulți kilometri, între orașe. Locuințele celor din neamul ei sunt corturi din mătase ținute strâns de fire de sprijin, luând astfel mai multe forme, potrivite unei specii care își trăiește viața în trei dimensiuni și poate atârna de o suprafață verticală la fel de ușor ca și cum ar sta pe una orizontală. Locurile de întâlnire se stabilesc pe niște pânze întinse, astfel încât cuvintele unui vorbitor să poată ajunge la mai mulți ascultători aflați de-a lungul dansului de fire. În vârful observatorului, care umbrește o mare

parte a orașului, se află rezervorul: o plasă impermeabilă, întinsă bine, care reține apa de ploaie și scurgerile de pe o mare suprafață din jurul celor Șapte Copaci, apa fiind astfel dirijată spre ea prin canale și conducte special amenajate pentru reținerea apei.

În jurul celor Șapte Copaci, pădurea a fost defrișată de furnicile pe jumătate domesticite din acele locuri. Înainte, acea zonă funcționa ca un fel de barieră împotriva extinderii incendiilor. Curând va deveni un teren de luptă.

Portia se cațără și sare ca să își croiască drum prin Șapte Copaci și observă că santinelele semnalizează primul contact cu dușmanul; sistemele automate de apărare ale așezării s-au activat. În jurul ei se desfășoară evacuarea; cei care nu sunt luptători specializați adună ce pot – provizii și acele câteva bunuri care nu se pot recrea – după care părăsesc Șapte Copaci. Unii cară câteva ouă lipite de abdomene. Mulți au pui prinși de corp. Cei care nu sunt îndeajuns de pregătiți să reziste vor muri probabil.

Portia se ridică ușor către unul dintre turnurile superioare de veghe și privește spre liziera pădurii. Acolo se află o armată de sute de mii de luptători care avansează spre Șapte Copaci. Este o ramură independentă a acelei mari colonii pe care strămoașa ei a tot urmărit-o; o formă compozită de viață, veche de secole, care cucerește zi de zi acel colț de lume.

Pădurea din apropiere este înțesată de capcane. Există plase în care se pot prinde furnicile mai neglijente. Există fire-arc, întinse bine între sol și coronament, care se lipesc de insectele aflate în trecere, apoi se desprind de sol și aruncă biata creatură în aer, care va rămâne prinsă în crengile de sus. Există gropi-capcană și puțuri, dar toate acestea nu vor fi de ajuns. Colonia care înaintează va înfrunta și aceste primejdii ca pe oricare altele, sacrificându-se suficient cât să treacă peste, în timp ce lovitura de bază a atacului său abia dacă va încetini puțin. Există o castă aparte de cercetași de care colonia se lipsește, care se află acum în fața coloanei principale a furnicilor, având rolul sinucigaș de a distruge acele măsuri defensive.

Acum începe mișcarea prin copaci. Portia se concentrează asupra agitației și îi vede pe cercetașii care supraviețuiesc cum înaintează dezorganizat, dar respectându-și planul. Pe porțiunea dintre ei și Șapte Copaci sunt puține capcane, dar ei au alte dificultăți de înfruntat. Furnicile din acele locuri pornesc atacul imediat și luptă vitejește, mușcând și înțepând, astfel că pe o distanță de câțiva metri față de lizieră terenul este plin de insecte care luptă între ele, dezmembrându-se nebunește una pe alta și fiind la rândul lor dezmembrate. Din punctul de vedere al oamenilor, furnicile din cele două colonii nu se deosebesc una de alta, dar Portia poate distinge câteva diferențe de tipar și de

culoare, care tinde spre ultraviolet. Este pe poziții, cu praștia pregătită.

Arahnidele din apărare încep bombardamentul de baraj cu muniție solidă, pietre simple, adunate de pe sol, alese în funcție de mărimea și greutatea lor. Au drept țintă cercetașii care au scăpat din încăierarea cu furnicile din acele locuri, nimerindu-i cu o precizie ucigătoare, fiecare lovitură fiind calculată și gândită cu exactitate. Furnicile nu sunt capabile să se ferească și nici să reacționeze, ba, mai mult, nici să-i sesizeze pe apărătorii aflați sus, în punctele de observație. Numărul pierderilor din rândul insectelor invadatoare este copleșitor, sau ar putea fi dacă acea armată nu ar reprezenta nimic altceva decât avangarda la care o forță mult mai mare poate renunța fără regrete.

În ciuda bombardamentului, unii cercetași ajung la poalele celor Șapte Copaci, dar, după ce urcă un metru sau doi pe trunchiul dezgolit înaintarea le este îngreunată. Pe fiecare copac se află niște pliuri din pânză, înclinate în sus și spre exterior, o suprafață pe care furnicile nu pot avea aderență. Ele urcă și cad, urcă și cad, la început cu o perseverență dementă. Apoi, printr-o concentrare suficientă de mesaje, transmise prin mirosuri, furnicile își schimbă tactica, urcându-se una peste alta și formând astfel o structură vie, care se extinde orbește în susul copacului.

Portia bate din picioare, o chemare la luptă, iar surorile ei din Marele Cuib se strâng în jurul ei. Apărătorii locului sunt mai puțin pregătiți, lipsindu-le deopotrivă experiența și înțelegerea înnăscută a războiului împotriva furnicilor. Ea și camaradele ei vor conduce atacul.

Coboară cu rapiditate din înălțimi peste furnicile-cercetași și se apucă de treabă. Sunt mult mai mari decât atacatorii, dar și mai iuți și mai puternice. Mușcătura lor e veninoasă, dar au un venin care este eficient mai mult în cazul păianjenilor și, de aceea, ele se concentrează pentru a-și folosi chelicerele, cu care secționează furnicile acolo unde capul se intersectează cu toracele și toracele cu abdomenul. În primul rând, ele sunt mult mai inteligente decât dușmanii lor, capabile să reacționeze, să manevreze și să se ferească. Cu o grabă nebunească, îi sfârtecă pe cercetași și distrug puntea pe care ei încearcă să o construiască, mișcându-se în permanență astfel încât furnicile să nu se poată agăța de ele.

Portia sare înapoi pe trunchi, după care se grăbește și se agață, fără niciun efort, de pervazul din mătase pe care furnicile nu pot urca. Stând cu capul în jos, ea observă o nouă mișcare la liziera pădurii. A sosit coloana principală.

Aceste noi furnici sunt mai mari – dar tot mici în comparație cu Portia. Fac parte din mai multe caste, fiecare fiind specializată pe ceva anume. În fruntea coloanei, și deja grăbindu-se pe urma mirosurilor lăsate de cercetași în drumul lor spre Șapte Copaci, se află trupele de șoc. Mandibulele lor înfiorătoare au lame

metalice, ascuțite ca fierăstraiele, și pe cap au apărătoare, care coboară pe spate ca să le protejeze toracele. Scopul lor este să monopolizeze atenția apărătorilor și să-și vândă viețile cât mai scump posibil, astfel încât să le permită castelor mai periculoase să se apropie.

Alți dușmani pătrund acum chiar și în tunelurile din mușuroiul furnicilor din zonă, eliminând substanțe chimice care le amețesc și care le trec de partea invadatorilor. Aceasta este o modalitate prin care se extinde megacolonia, mai curând prin cooptarea decât prin distrugerea altor mușuroaie. Însă pentru o specie străină ca a Portiei nu au milă, fiindcă nu prezintă vreun interes.

În Șapte Copaci, masculii rămași lucrează din greu. Unii au fugit, dar majoritatea celor evacuați sunt femelele. Masculii pot fi înlocuiți, întotdeauna încurcă-lume, întotdeauna prea mulți. Majoritatea au primit ordin să rămână în oraș până la final, altfel vor fi uciși. Deși unii au riscat și au fugit, au rămas încă mulți care să distrugă liniile dintre colonie și sol, pentru a bloca accesul furnicilor. Alții se grăbesc să aducă pachete din mătase, pline cu apă, de la rezervor. Portia privește toată această activitate cu un aer aprobator.

Primele rânduri ale coloanei se apropie. Furnicile cu armură suferă mai puțin din cauza loviturilor cu pietre, azvârlite din praștii, însă acum, în joc, este adus alt gen de muniție. Și poporul Portiei are chimiștii săi. Nevoit să trăiască într-o lume în care mirosul este vital – o mică parte a limbajului lor, dar și o parte foarte mare a modului în care percep tot ceea ce-i înconjoară – poporul Portiei a reinterpretat numeroase moșteniri, acele Înțelegeri, cu privire la amestecarea și producerea substanțelor chimice, îndeosebi a feromonilor. Acum, prăștierii trimit globule de lichid înfășurate în fire de mătase, care se împrăștie printre furnicile care înaintează. Mirosurile eliberate astfel acoperă limbajul mirosului folosit de atacatori – blocându-le nu doar comunicarea, ci și gândirea și identitatea. Până la evaporarea substanțelor chimice, formațiunile afectate ale armatei sunt dezarmate, lăsându-se astfel conduse doar de instinctele primare, incapabile să reacționeze corespunzător la situația din jur. Șovăie și rup rândurile, unele dintre ele atacându-și chiar suratele, pe care nu mai sunt în stare să le recunoască. Portia și ceilalți apărători atacă imediat și ucid cât de mulți invadatori pot de-a lungul acelei stări de derută.

Acum, apărătorii încep să se împuțineze. Fălcile din metal pot tăia picioare sau spinteca trupuri. Războinicii Portiei sunt îmbrăcați în fire de mătase și armuri din lemn moale, pentru a se încâlci în dinții acelor fierăstraie, armuri la care renunță când este nevoie și pe care le repară când au prilejul. În ciuda eforturilor făcute de apărători, coloana continuă să avanseze.

Masculii aruncă apă la baza celor Șapte Copaci, ca măsură preventivă împotriva unui eventual incendiu, deoarece colonia de furnici abia acum își folosește adevăratele arme.

În apropierea Portiei are loc o explozie luminoasă, roșiatică, iar două dintre camaradele ei iau foc instantaneu, devenind niște torțe care se clatină pe picioare, se lovesc unele de altele, se chircesc și apoi mor. La fel ca la anumite specii de gândaci, în abdomenul acestor noi furnici se produc niște substanțe chimice. Când își împing în față colții și amestecă aceste substanțe, are loc o puternică reacție exotermă, adică un jet de lichid fierbinte. Atmosfera din lumea Portiei conține un procent de oxigen mai mare decât cel de pe Pământului, suficient ca acel amestec încins să se aprindă instantaneu.

Tehnologia de care dispune neamul Portiei are la bază mătase și lemn, un fel de energie potențială înmagazinată în fire de tensiune și arcuri primitive. Puținul metal pe care îl au îl fură de la furnici. Păianjenii nu folosesc focul.

Portia ajunge mai sus și revine la praștia ei. Furnicile care aruncă flăcări reușesc să ucidă pe distanțe scurte, dar sunt vulnerabile în fața proiectilelor. Cu toate acestea, furnicile controlează acum tot terenul din jurul celor Șapte Copaci, înaintând cu niște arme de o altă amploare.

Vede cum primul proiectil este lansat, iar ochii ei îi urmăresc în mod automat traiectoria: o sferă lucioasă, dintr-un material dur, transparent, dar fragil – pentru că, de-a lungul mai multor generații, furnicile au descoperit întâmplător sticla – care acum descrie un arc deasupra capului ei, după care se sparge în bucăți, undeva în spate. Ochii ei laterali surprind flacăra orbitoare, produsă de substanțele chimice din sferă, care se amestecă și explodează.

Dedesubt, în urma trupelor de șoc armate, artileria este pusă în mișcare: furnici care au capetele protejate de o mască metalică, prevăzută cu o bucată de metal elastic pe care, cu ajutorul mandibulelor, furnica o poate împinge sau arunca înafară, lansând astfel grenade incendiare la o distanță considerabilă. Și chiar dacă furnicile nu țintesc foarte bine, din cauză că se iau orbește după mirosul camaradelor, numărul lor, însă, contează. În ciuda faptului că masculii de la Șapte Copaci se grăbesc să aducă apă pentru a stinge flăcările, incendiile se extind cu repeziciune, făcând ca firele de mătase și lemnul să se carbonizeze.

Șapte Copaci începe să ardă.

Acesta este sfârșitul. Apărătorii, cei care pot, trebuie să plece, altfel se prăjesc. Pentru cei care sar în neștire există, în așteptare, fălcile de metal ale furnicilor.

Portia urcă tot mai sus, gonind ca să nu fie prinsă din urmă de flăcări. Pe deasupra coloniei sunt o mulțime de păianjeni disperați: războinici, civili, femele, masculi. Unii sunt cuprinși de

spasme și cad din cauza fumului. Alții nu pot scăpa din flăcările flămânde.

Portia se zbate să ajungă până în vârf, își aruncă plăcile din lemn ale armurii și țese frenetic. Întotdeauna a fost așa, în speranța că se poate folosi cumva de infernul care se cască sub ea: curenții ascendenți de aer o vor ridica și astfel își va folosi parașuta făcută chiar de ea, care o va duce dincolo de teritoriul coloniei de furnici atât de lacome.

Deocamdată. Doar deocamdată. Această armată se apropie vertiginos de Marele Cuib, iar după aceea nu va rămâne decât oceanul. Dacă neamul Portiei nu poate învinge marșul furnicilor fără minte, înseamnă că nu va mai exista nimeni care să scrie istoriile generațiilor viitoare.

3.3 Între ciocan și nicovală

După plecarea lui Scoles a urmat o tăcere stânjenitoare. Pistolarul fără nume și femeia, Nessel, și-au văzut de treburile lor fără să-și vorbească; ea, aplecată asupra ecranului computerului, el, privindu-i încruntat pe prizonieri. După ce și-a dat seama că oricât s-ar zbate pe furiș nu făcea decât ca legăturile să îi taie tot mai adânc încheieturile mâinilor, Holsten s-a lăsat copleșit de acea tăcere apăsătoare. Da, exista un pistol îndreptat spre el. Da, *Gilgamesh* era gazda unui conflict care putea face ca el să fie ucis în orice moment, dar era *plictisit*. Abia ieșit din starea de hibernoterapie, trezit după decenii de hibernare împotriva voinței lui, corpul lui voia *să facă* ceva. A trebuit să-și muște limba ca să nu gândească cu voce tare, și asta doar așa, ca să mai aducă o schimbare în toată plictiseala aia.

Iar schimbarea a venit, însă nu din partea lui. S-au auzit câteva bubuituri în depărtare, pe care le-a identificat ca fiind împușcături, iar cineva a trecut prin dreptul bocaportului, dând în șoaptă câteva instrucțiuni pe care el nu a reușit să le audă. Însă pistolarul a înțeles și a ieșit imediat cu arma în mână, luând-o la fugă pe coridor. Încăperea mică a părut considerabil mai spațioasă fără prezența armei.

S-a uitat spre Lain, dar ea i-a evitat privirea, rămânând în continuare cu ochii la propriile picioare. Singura persoană rămasă acolo era Nessel.

– Hei! a încercat el.

– Ține-ți gura! a șuierat Lain, încă privind în gol.

– Hei! a repetat Holsten. Nessel, parcă așa te cheamă, nu? Ascultă…

A crezut că va fi ignorat, însă ea l-a fixat imediat cu privirea.

– Brenjit Nessel, l-a informat femeia. Iar tu ești doctorul Holsten Mason. Țin minte că ți-am citit lucrările când… Demult.

– Da, pe vremea… a aprobat-o Holsten cu glasul scăzut. Da… asta e măgulitor, desigur. Înseamnă că Scoles a avut dreptate. Și tu ești clasicistă.

– Studentă, l-a corectat ea. Nu mi-am continuat studiile. Cine știe, dacă aș fi făcut-o, probabil că acum am fi fost unul în locul celuilalt, a continuat ea pe un ton aspru, din cauza emoției și a oboselii.

– Doar o studentă.

Holsten și-a adus aminte de ultimele cursuri ținute – chiar până la sfârșit. Studierea Vechiului Imperiu fusese cândva sângele viu al lumii. Toată lumea dorea să descopere câte un secret al anticilor. Pe vremea lui Holsten, acest lucru căzuse în dizgrație. Deja se întrevedea sfârșitul și se știuse încă de pe atunci că nu vor avea suficiente informații din acea epocă apusă pentru a pune capăt procesului; se știuse că aceiași antici, cu armele și excesele lor, erau cei care aduseseră asupra lor acel sfârșit mult întârziat. Studierea și lăudarea acelor demenți antici în timpul ultimelor zile toxice pe Pământ păruseră a fi de prost-gust. Nimănui nu îi plăceau clasiciștii.

Nessel își întorsese capul în altă parte, de aceea Holsten a strigat-o din nou, impacientat:

– Ascultă, ce ni se va întâmpla? Ne poți spune măcar atâta lucru?

Femeia s-a uitat spre Lain cu un dispreț vădit, apoi a părut ceva mai amabilă când a întors privirea spre Holsten.

– E așa cum spune Scoles, nu depinde de noi. S-ar putea ca Guyen să ia cu asalt acest loc și veți fi împușcați. Sau ar putea să ne spargă sistemele de protecție și să ne oprească alimentarea cu oxigen sau căldura sau cine știe ce. Ori poate învingem noi. Dacă se întâmplă asta, o să fii eliberat. Adică *tu*, mai precis.

A aruncat încă o privire piezișă spre Lain, care acum stătea cu ochii închiși, fie resemnată cu situația ei, fie încercând să uite de toate, să nu se mai gândească la ce se petrecea în jurul ei.

– Ascultă, a încercat Holsten să reia discuția. Înțeleg că luptați împotriva lui Guyen. S-ar putea să fiu chiar de acord cu asta. Dar nici eu, nici ea nu suntem responsabili pentru asta. Nu am participat la luarea hotărârii. Cum să spun, pe mine nu mă consultă în legătură cu asemenea chestiuni. Nici măcar n-am știut că lucrul ăsta… că se petrecea așa ceva, decât când m-ați trezit cu forța.

– Tu? Poate, a spus Nessel, înfuriindu-se brusc. Dar ea? Ea a știut. Pe cine a pus comandantul să supravegheze datele tehnice? Cine a pregătit nava să ne ducă *acolo*? Cine și-a vârât nasul în

fiecare detaliu? Doar inginerul-șef. Dacă am împușca-o acum, s-ar face dreptate.

Holsten a înghițit în sec. Lain nu voia deloc să-și ia apărarea, dar acum probabil înțelegea și el de ce.

– Ascultă, a reluat el, ceva mai blând, sunt convins că îți dai seama de nebunia situației, nu?

– Știi ce cred eu că este o nebunie? i-a replicat Nessel înfierbântată. Să înființezi un congelator pentru o bază de pe un satelit care nu ne folosește la nimic, doar pentru ca Guyen să ridice un steag acolo și să spună că a reclamat acest sistem în numele Pământului. Eu cred că nebunie este să te aștepți ca noi să mergem acolo liniștiți, de bunăvoie și să trăim în acel iad artificial, în vreme ce voi plecați într-o călătorie minunată care vă va duce departe și vă va răpi cam câte vieți umane, doar ca să ajungeți acolo și să vă întoarceți? Asta dacă vă veți *întoarce*.

– Toți suntem la câteva vieți umane departe de casă, i-a reamintit Holsten.

– Dar *am dormit*! a strigat Nessel la el. Și am fost toți laolaltă, toată rasa umană, așa că anii aceștia nu se pun la *socoteală*, deci *nu* a avut vreo importanță. Am luat cu noi timpul, am oprit ceasul cât am dormit și l-am pornit când ne-am trezit. De ce ar trebui să ne pese câte mii de ani au trecut pe vechiul Pământ care a murit? Dar când *Gilgamesh* se îndreaptă spre nu știu unde, noi, sărmanii bastarzi, nu trebuie să mai dormim. Noi ar trebui să trăim acolo, înghețați, înăuntrul acelor cutii ridicole făcute de automatiști. *O viață*, doctore Mason! O viață întreagă în lăzile acelea. Și, ce? Și *copiii*? Îți poți închipui? Generații după generații de locuitori ai gheții, uitând ce am fost, pierzându-ne fără să nu ne putem uita la soare decât ca la o altă stea. Noi să supraveghem cuvele și să mâncăm terci și să dăm naștere altor generații condamnate, care nu vor putea vreodată să se emancipeze, în vreme ce *voi* – voi, glorioși călători printre stele – să adormiți înfășurați în non-timpul vostru și să vă treziți peste două sute de ani ca și cum ar fi a doua zi?

Ajunsese să strige, aproape isteric, iar Holsten și-a dat seama că ea era trează de prea mult timp; că el nu făcuse decât să creeze o fisură în acel baraj și astfel, prin cuvintele lui necugetate, pornise un potop

– Iar când vă treziți *voi*, cei *aleși*, care nu ați fost condamnați să trăiți între ghețuri, noi vom fi morți. Vom fi morți de generații întregi. Cu toții. Și de ce? Pentru că Guyen dorește să aducă oameni pe o lună moartă.

– Guyen vrea să conserve rasa umană, a intervenit Lain, tăios. Și, din câte știm, ceea ce vom întâlni la următorul proiect de terraformare ar putea distruge nava. Guyen pur și simplu vrea să întărească șansele noastre ca specie. Doar știi asta.

– Atunci să rămână *el* aici. Și *tu* la fel. Ce zici de asta? După ce vom prelua controlul și vom pune stăpânire și pe navă, voi doi puteți continua să conservați specia în acea ladă, de capul vostru. Așa vom face, credeți-mă! Dacă trăiți atâta, asta vom face cu voi.

Lain s-a străduit să o ignore, dar Holsten a surprins-o strângând din dinți, încercând să alunge acel gând.

Apoi a apărut din nou Scoles, a prins-o pe Nessel de un braț și a tras-o în pragul ușii ca să discute.

– Lain… a început Holsten.

– Îmi pare rău, a spus ea fără nicio inflexiune în glas, luându-l pe nepregătite.

Holsten nu înțelegea de ce ea își cerea scuze.

– Cât de departe va merge totul? a murmurat Holsten. Câți sunt?

– Cel puțin douăzeci și patru, a spus ea încet, încât el abia a putut să distingă cuvintele. Aceștia trebuiau să fie pionierii – așa avea Guyen în plan. Trebuiau să coboare treji, pentru a demara proiectul. Restul ajungeau acolo adormiți, pentru a fi treziți mai târziu.

– Văd că totul a mers minunat, a remarcat Holsten.

Nici de data aceasta ea nu i-a răspuns ironic. O parte din rigiditatea și ironia lui Lain dispăruse din atitudinea ei de când o văzuse ultima oară, în urmă cu câteva decenii.

– Câți oameni are Karst? a insistat el.

Ea a ridicat din umeri.

– Echipa de securitate are doisprezece oameni, dar el i-ar putea trezi pe militari. Și o va face. Și atunci va avea o armată.

– Nu, dacă îl duce puțin capul.

Holsten analizase o asemenea situație.

– În primul rând, de ce ar primi ei ordine de la el?

– Păi, de la cine altul?

– Nu e bine deloc. Lain, te-ai gândit *cu adevărat* la ce facem? Nici măcar nu mă refer la treaba asta de acum, a spus el, făcându-i un semn din cap spre Scoles, ci la tot circul ăsta. Nu avem o cultură. Nu avem o ierarhie. Avem pur și simplu un *echipaj*, pentru numele lui Dumnezeu! Guyen, pe care cineva l-a considerat cândva potrivit să comande o navă spațială mare, este acum conducătorul categoric al rasei umane.

– Așa trebuie să stea lucrurile, i-a răspuns Lain cu încăpățânare.

– Scoles nu este de acord cu asta. Și cred că nici armata nu va fi de acord cu ideea asta, în cazul în care Karst va fi atât de neinspirat încât să trezească oamenii și să le pună arme în mână. Știi ce ne învață istoria, nu? Ești la pământ dacă nu îți poți plăti armata. Iar noi nu avem deloc economii. Și când își vor da seama ce se petrece, ce le putem noi oferi militarilor? Unde este

superiorul nostru? Ce autoritate are fiecare? Și, imediat ce au arme și un indiciu despre locul în care s-ar putea trezi data viitoare, de ce ne-am mai aștepta să se întoarcă în cuve ca să doarmă? Singura monedă de schimb este libertatea și este destul de limpede că Guyen nu este dispus să o ofere.

– Ah, ia mai taci, istoricule!

Până la urmă, reușise să o enerveze, deși nu asta intenționase până acum.

– Și, deși nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla dacă va învinge Scoles, ce se va întâmpla dacă el va pierde?

Dacă va pierde.

– În fine… Dar ce se va întâmpla atunci? a insistat Holsten. Vom ajunge să îi trimitem pe toți acești oameni într-o – cum se cheamă? – ocnă pe viață? Și ce se va întâmpla când ne vom întoarce? Ce sperăm să descoperim acolo jos, dacă lucrurile iau întorsătura asta?

– Nu va exista nimic *acolo jos*, cel puțin nu pentru noi.

Era Scoles, care apelase din nou la trucul lui, ca să ajungă brusc în fața lor, de data asta lăsându-se pe vine și cu mâinile pe genunchi.

– Dacă se întâmplă ce-i mai rău, noi încă avem un plan de rezervă. Pentru asta îți mulțumim, doctore Mason.

– Bine, a făcut Holsten, privindu-l pe Scoles în ochi, însă neștiind cum să interpreteze acele vorbe. N-ai vrea să-mi explici?

– Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, a surâs Scoles. Deținem controlul unei ecluze a navei. Dacă ceva merge prost, o să plecăm de pe *Gilgamesh,* doctore Mason, iar tu vei merge cu noi.

Cu mintea încă înceată după hibernoterapie, Holsten doar a căscat ochii mari la el.

– Credeam că ideea era să *nu* plecați nicăieri.

– Nu plecăm spre gheață, a adăugat Nessel, aflată în spatele lui Scoles. Dar știm că există un loc chiar în acest sistem, ceva special pentru *noi*.

– Ah! a făcut Holsten, holbându-se la el. Sunteți nebuni de legat! E o… acolo sunt monștri.

– Putem lupta împotriva lor, a spus Scoles fără nicio ezitare.

– Dar lucrurile nu stau chiar așa – există un satelit. A fost cât pe ce să distrugă nava *Gilgamesh.* Ne-a gonit de acolo. Nu există nicio șansă ca nava să poată ajunge acolo…

S-a bâlbâit, apoi a tăcut din cauza zâmbetului lui Scoles.

– Știm toate astea. *Ea* ne-a povestit, a zis el și a făcut prietenește un semn din cap spre Lain. Ne-a spus că nu vom ajunge niciodată pe planeta verde. Că tehnologia antică ne va distruge. Dar tocmai de aceea te avem pe tine, doctore Mason. Poate că ar fi de ajuns și cunoștințele de limbă antică pe care le

are Nessel, dar nu vreau să risc. De ce să risc, dacă tu ești aici și dorești cu disperare să ne ajuți?

Având pe față același zâmbet subțire, cât o lamă de brici, șeful răzvrătiților s-a ridicat cu ușurință în picioare.

Holsten a privit-o pe Lain și de data asta ea s-a uitat în ochii lui. În cele din urmă, Holsten a văzut o emoție în ei: vinovăție. Nu era de mirare că îl menajase. Știind că ea îl adusese în acea situație, Lain suferea în sinea ei.

– Le-ai spus că eu i-aș putea ajuta să treacă de Kern? a întrebat el.

– Nu! a negat ea revoltată. Le-am spus că nu se poate face asta. Am spus că, până și cu *tine*, abia am reușit. Dar eu…

– Dar tu ai reușit să îi faci să se gândească la mine, a încheiat Holsten.

– De unde să știu că acești cretini vor…? a început Lain, dar Scoles a călcat-o pe încheietura mâini.

– Nu uita cine ești și de ce îți meriți soarta, a mârâit el. Și nu-ți face griji: dacă luăm nava, vei merge cu noi, inginer-șef Lain. Măcar de data asta să-ți folosești priceperea ca să-ți prelungești ție viața, în loc să o distrugi pe a altora.

3.4 Lângă oceanul de vest

Marele Cuib. Cea mai mare metropolă a neamului Portiei. Căminul.

Revenind astfel, în fruntea unei trupe de rătăcite învinse – suratele îndeajuns de norocoase care au scăpat din flăcările ce au cuprins Șapte Copaci – Portia se simte cumva rușinată. Nu a reușit să oprească dușmanii și nici măcar nu le-a încetinit înaintarea. În fiecare zi, colonia de furnici se va apropia tot mai mult de Marele Cuib. Privind de-a lungul atât de dragului său loc de naștere, se trezește imaginându-și-l în chinurile evacuării. Cu ochiul minții – o calitate pe care, într-o oarecare măsură, o regăsește chiar și la strămoașa ei cea mai îndepărtată – își vede căminul arzând. Desigur, furnicile nu știu unde este Marele Cuib – răspândirea lor în întreaga lume este metodică, dar lipsită de logică – , dar ele vor ajunge în curând pe coastă. Pot fi numărate zilele până când ele vor ajunge la porțile tărâmului.

Marele Cuib este uriaș, un cămin care găzduiește câteva mii de păianjeni. Pădurea naturală este încă deasă, dar s-au făcut mari eforturi și sacrificii pentru a înălța copaci artificiali astfel încât să se asigure mai mult spațiu pentru locuit. Piloni mari făcuți din trunchiuri doborâte, înfășurate și întărite cu fire de mătase, s-au întins din crângul care forfotea de viață până în centrul orașului –

și chiar și spre mare, permițând rețelei orașului să se întindă peste ape. Spațiul este foarte prețios și, în ultimul secol, Marele Cuib s-a dezvoltat exponențial în toate direcțiile, inclusiv pe verticală.

Dincolo de orașul în sine se află o porțiune bună de exploatat: afide pentru miere, șoareci pentru carne și pâlcuri de copaci cu trunchiurile bășicate, cultivate de furnici, un alt secret furat de la dușmani. Apele mării gem de pești gata să fie luați cu năvoadele, iar în larg, pe fundul mării, se află o colonie-soră; relațiile cu tot ceea ce presupune cultura creveților-călugăriță sunt cordiale și profitabile pentru ambele părți, însă la un nivel minimal. Cu o generație în urmă, s-au iscat conflicte când păianjenii au început să își extindă orașul spre mare. Bazele scufundate ale pilonilor au îmbogățit însă mediul marin, creând astfel un recif artificial de care viața marină a profitat imediat. Privind în retrospectivă, locuitorii maritimi recunosc că au avut de câștigat din acea situație, chiar dacă asta s-a întâmplat fără vreo intenție anume.

Portia și trupa ei ajung repede sus, urcând spre oraș pe firele întinse deasupra fermei de la periferie. S-a întors cu câteva surate războinice și cu un număr rezonabil de masculi, deși puțini îi vor mulțumi pentru prezența acestora din urmă. Mai mici, masculii au mai multe șanse să parașuteze în siguranță: ei au supraviețuit, în vreme ce multe dintre surorile lor au murit. Și ei au luptat, recunoaște Portia. Ideea unor războinici masculi este absurdă, dar ei tot sunt mai puternici, mai iuți și mai inteligenți decât furnicile. Deodată, îi trece o idee nebunească prin minte: să înarmeze și să instruiască masculi, crescând astfel numărul de luptători ai Marelui Cuib. Dar respinge imediat gândul – asta ar deschide calea spre anarhie, spre răsturnarea ordinii firești a lucrurilor. Pe de altă parte, chiar și așa, numărul luptătorilor ei tot nu ar fi suficient. Și chiar dacă ar înarma fiecare mascul din oraș, asta n-ar fi decât o picătură în oceanul pe care îl reprezintă colonia de furnici.

Ajunge într-un punct de observație înalt și privește în jos, spre întinderea elegantă a căminului ei drag, la miliardele de fire care îl țin laolaltă. Jos, în golf, vede un balon mare din mătase, pe jumătate scufundat în apă, umflându-se și dezumflându-se odată cu adierea vântului. Știe, e o ambasadă a creveților-călugăriță: un clopot scufundat care permite celor curioși din neamul ei să își viziteze omologii lor subacvatici. Nu se poate face schimb de Înțelegere cu locuitorii maritimi, desigur, dar ambele părți pot învăța și transmite cunoștințe prin limbajul simplu al gesturilor pe care cele două culturi l-au stabilit între ele.

Căutați-vă semenii! le sfătuiește ea pe suratele ei, războinicele care s-au întors. *Așteptați chemarea!* Pe masculii îi lasă să se descurce singuri. Dacă au voință, își vor găsi de lucru și se vor hrăni. Un oraș uriaș ca Marele Cuib necesită o întreținere constantă – fire și plase din mătase care trebuie reparate. Un

mascul harnic se poate face destul de util pentru a fi recompensat. Pentru el, alternativa ar fi să își câștige traiul făcând curte și măgulind pe cineva, ceea ce presupune mai puține eforturi, dar mult mai multe pericole.

Portia pornește prin oraș, furișându-se și sărind de pe un fir pe altul, căutând să ajungă la căminul suratelor ei.

Folosind creșe comune, fără să aibă vreun instinct matern, neamul ei nu are unități familiale stricte. Puii de păianjen încă aflați în creșă sunt hrăniți de oraș, dar acest trai comod nu durează mult. Tineretul trebuie să se maturizeze rapid și să devină independent încă din primul an de viață. Ca și masculii, tineretul trebuie să se facă util.

Întrucât un păianjen singur este vulnerabil, întotdeauna la cheremul altor păianjeni mai mari, acești tineri care se maturizează tind să formeze grupuri cu cei care au ieșit din ouă în aceeași creșă, în jurul aceleiași ore. Legăturile stabilite între micuții care se ajută și se bazează unul pe altul rezistă până ce devin adulți. Relațiile strânse dintre aceștia alcătuiesc baza unității sociale în cele mai multe dintre așezările păianjenilor și astfel perechile au tendința de a înființa împreună o creșă, supraveghind cu rândul ouăle și perpetuând totodată, fără să vrea, ereditatea pe linie feminină. Legăturile sociale din astfel de grupuri sunt puternice, chiar și după ce membrii lor se despart și își vede fiecare de menirea și specialitatea sa. Toate grupurile mai mari își construiesc case în mijlocul orașului – în acest caz „casă“ însemnând un complex de încăperi cu pereți din fir de mătase.

Masculii nu formează astfel de grupuri – cine ar avea nevoie de un grup mare de masculi? Masculii tineri încearcă din răsputeri să se atașeze de un grup de femele de aceeași vârstă, jucându-se și flirtând, ajutându-le la diverse treburi, plătind prin ajutor și amuzament resturile de mâncare care le pot fi aruncate. Portia abia dacă știe că masculii luptă unii cu alții și că zonele mai sărace – mai puțin apreciate – ale orașului ascund nenumărate mici drame între masculii care luptă pentru un statut social sau pentru hrană. Nu o interesează prea mult acest subiect.

Este epuizată când pătrunde târâș în casa semenelor ei, așezându-se în locul cel mai de jos al camerelor-balon în care locuiesc și se întâlnesc camaradele ei. De când a fost ea ultima oară acolo, s-au mai construit încă două încăperi – restructurarea nu prezenta niciun efort pentru cele din neamul ei – și, pentru o clipă, se simte mândră și fericită că tovarășele ei se descurcă bine, după care memoria o trădează și îi aduce aminte de marșul de neînduplecat al furnicilor. Să construiască mai mult nu însemna mai mult decât să piardă mai mult.

Suratele ei, care în prezent locuiesc acolo, o salută călduros. Câteva dintre prietenele cele mai apropiate conduc adunarea, fiind înconjurate și venerate de un roi de femele mai tinere și

masculi care dansează și se agită. Dansurile lor reprezintă niște ritualuri de împerechere pe care ei le duc la îndeplinire constant, dar nu întotdeauna. În afară de muncile înjositoare, acesta este rolul masculilor în societatea Portiei: o podoabă, un articol decorativ sau ceva care adaugă valoare vieții femelelor. Cu cât este mai mare, mai demnă de luat în seamă sau mai importantă o femelă, cu atât va fi mai curtată de masculii care vor dansa constant în jurul ei. De aceea, a avea în jur o sumedenie de masculi eleganți și inutili reprezintă un simbol al statutului social. Dacă Portia – mare războinică – ar rămâne acolo îndeajuns de mult timp, atunci și-ar atrage și ea propriul anturaj de paraziți plini de speranțe; iar dacă i-ar alunga și ar refuza atențiile lor, i-ar scădea prestigiul în ochii semenelor ei și, mai ales, în fața culturii ei.

Și câteodată flirtul duce până la împerechere, asta dacă femela se simte suficient de sigură și de prosperă pentru a începe să se ocupe de o mână de ouă. Flirtul se consumă ca ritual public, în cadrul căruia masculii încrezători – în clipa lor de măreție – își joacă rolul în fața unui grup de semeni sau chiar a întregului oraș, până când femela își alege partenerul și îi acceptă sperma. Apoi, ea îl poate ucide și mânca, lucru socotit drept o mare onoare pentru victimă, deși Portia bănuiește că masculii nu gândesc chiar la fel.

Este un semn care arată cât de departe a ajuns specia ei, că acesta este singurul moment în care uciderea unui mascul este considerată indicată. Cu toate acestea, este adevărat și că trupele de femele – îndeosebi dintre cele mai tinere, probabil grupuri nou alcătuite, care doresc să întărească legăturile dintre membre – se duc în părțile mai de jos ale orașului și se apucă să vâneze masculi. În secret, această practică este ignorată – la urma urmei, fetele tot fete rămân –, însă în public ea este privită cu ochi răi. Sancționată sau nu, uciderea unui mascul nu este nici pe departe același lucru cu uciderea unei fiare. Încă de când își scot colții, ucigașul și ucisul știu că fac parte dintr-un întreg mai mare. Nanovirusul le vorbește și unuia, și altuia. Cultura Portiei este circumscrisă naturii josnice a păianjenilor și a noii empatii care le este impusă de nanovirus.

Acolo se află mai multe surate decât se așteptase ea să vadă. Una dintre senioarele ei intră în faza de năpârlire și, drept urmare, trebuie să se retragă din societate aproape o lună, iar surorile ei se strâng în jurul ei, astfel încât calvarul să fie cât mai puțin dureros. Portia urcă într-una dintre încăperile interioare pentru a asista la rit, deoarece asta va crea măcar iluzia că aici viața decurge potrivit tiparelor străvechi și că ar putea continua la și fel și pentru generațiile viitoare. Sosește la timp ca să-și vadă sora îndurerată înainte de a se retrage în coconul ei. În timpurile străvechi, primitive ea ar fi fost lăsată singură într-un loc înalt și

sigur, ca să își țească propriul refugiu pentru cât va rămâne în pustietate. Acum, ea le are alături pe suratele sale, care-i creează tot confortul și care îi țin de urât cât năpârlește.

Cei din neamul Portiei își leapădă pielea ca să poată crește. Când sosește momentul ca o femelă mare să își piardă pielea – când o simte prea strâmtă la articulații sau de fiecare dată când respiră – ea se retrage în casa suratelor, alături de cele în care are încredere, iar ele îi țes un cocon care îi va susține corpul mărit până când pielea întinsă se va întări din nou.

În timp ce Portia urmărește scena, femela începe procesul dureros și dificil de a scăpa de pielea veche, întâi mișcându-și abdomenul până când carapacea crapă, iar apoi scoțându-și pielea din spate spre față. Procesul durează ore în șir, timp în care surorile îi mângâie coconul, asigurând-o astfel de solidaritatea și sprijinul lor. Toate au trecut prin asta.

La masculi trebuie să fie mai greu, deoarece, probabil, ei îndură singuri acele chinuri, dar sunt mai mici și mai puțin sensibili, iar Portia, cu toată sinceritatea, nu este sigură dacă sunt capabili să atingă un nivel mai de ridicat de rațiune și simț.

Câteva dintre surate o observă pe Portia și să grăbesc să vină să discute cu ea. Ascultă agitate știrile despre Șapte Copaci – știri care circulă deja peste tot în Marele Cuib, deoarece masculii nu-și pot ține picioarele nemișcate când au ceva de povestit. Camaradele ei își ating pedipalpii și încearcă să îi spună că acolo nu se poate întâmpla același lucru ca la Șapte Copaci, dar nimic din ce spun ele nu-i poate șterge din memorie imaginile văzute – flăcările, întreaga structură a unei așezări prăbușindu-se în foc; rezervorul pârâind și apoi despicându-se și apa curgând ca o cascadă într-o perdea de aburi; păianjenii care nu au putut sări sau fugi îndeajuns de departe fiind copleșiți numeric de curentul mistuitor de furnici, sfârșind astfel dezmembrați de vii.

Face un calcul atent bazat pe numărul zilelor și momentul elevației Soarelui, după care le spune că se va duce la templu. Simte nevoia să se liniștească, iar în curând Mesagera va trece prin dreptul lor.

Du-te imediat. Vei da acolo peste mulți care caută același lucru, o sfătuiește una dintre surori. Chiar și fără experiența personală a Portiei, populația Marelui Cuib este conștientă că se confruntă cu un pericol aparent fără margini. Toate secolele de cultură și dezvoltare ar putea rămâne doar o amintire slabă în mințile creveților-călugăriță care trăiesc în mare.

Templul Marelui Cuib este punctul cel mai înalt al orașului, un spațiu fără pereți, întins dintr-un capăt într-altul al coronamentului de deasupra și cu o podea în pantă dedesubt. În centrul său, în vârful unuia dintre primii copaci ai orașului, se află cristalul pe care strămoașa Portiei l-a furat de la furnici, o ispravă care de atunci a devenit legendă. Cu o privire mai atentă

în sufletul ei, Portia poate ajunge la Înțelegerea celeilalte Portia, dând astfel, prin lentila unei experiențe nemijlocite, o variantă personală binecunoscutei povești.

Sosește înainte de apariția Mesagerei, dar abia dacă își croiește drum printre cei strânși acolo, pe trunchiul copacului. Mulți par a fi niște refugiați – sunt cei care au scăpat cu viață de la Șapte Copaci și de prin alte locuri. Au venit acolo pentru a-și recăpăta speranța, căci lumea materială de afară pare să le ofere prea puțină.

Este greu de spus care este părerea celor din neamul Portiei despre Mesageră și despre mesajul său: mentalitatea lor este depășită și, astfel, se chinuie să descâlcească țelele unui fenomen pe care, deși îl pot analiza, nu îl înțeleg. Ridică privirile spre Mesageră și, în trecerea sa rapidă pe cer, ei văd o entitate care le vorbește în ghicitori matematice, care sunt atrăgătoare din punct de vedere estetic pentru o specie care a moștenit geometria drept element fundamental al civilizației sale. Ea nu o consideră o zeiță-păianjen celestă, care va coborî într-un final în lumea lor verde ca să îi salveze de valul de furnici. Însă mesajul *există*. Și Mesagera *există*. Acestea sunt faptele, iar ele reprezintă o poarta spre lumea intangibilă și invizibilă a necunoscutului. Adevăratul înțeles al mesajului este că există *mai mult* decât ceea ce pot vedea ochii unui păianjen sau decât ceea ce pot simți picioarele lor. Acolo se află speranța, în spatele căreia s-ar putea ascunde acel *mai mult*. Ea îi face să continue căutarea.

Preoteasa a ieșit să danseze, brațul său căutând un punctul de legătură cu cristal, în timp ce, aproape nevăzută, Mesagera traversează bolta albastră a cerului, transmițându-și constant mesajul. Portia țese și înnoadă, recitând în sinea ei mantra numerelor, urmărind călugărița care începe să-și prezinte dovezile ei evidente, elegante, fiecare pas și fiecare mișcare a pedipalpilor ei vorbind despre frumusețea ordinii universale, despre certitudinea că în lume există o logică anume, care se extinde dincolo de haosul celei fizice.

Însă, chiar și aici, simte ceva schimbat, simte o amenințare. În timp ce urmărește dansul, Portiei i se pare că preoteasa se oprește din când în când, câteva clipe, sau că se împleticește de-a binelea. Valuri de neliniște agită mulțimea strânsă acolo, care țese din ce în ce mai intens, ca și cum ar vrea să acopere acele greșeli. *O preoteasă lipsită de experiență*, se liniștește Portia, dar, în sinea ei, este îngrozitor de speriată. Tragica soartă care-i amenință poporul în lumea materială este reflectată și în ceruri? Există mai multe variante ale mesajului etern?

După încheierea slujbei, simțindu-se mai curând îngrozită decât liniștită, întâlnește pe drum un mascul care își semnalizează cu entuziasm bunele intenții și faptul că are un mesaj pentru ea.

E nevoie de tine, spune creatura mică și, prin insistența lui, se apropie îndeajuns de mult încât să pară curajos în fața chelicelelor ei. *Te cheamă Bianca.*

Bianca – această anume Bianca – este una din grupul de surate al Portiei, dar nu una cu care să fi vorbit în ultima vreme. Nu e războinică, ci una dintre savantele de frunte ale poporului Portiei.

Du-mă la ea, îi poruncește Portia.

3.5 Purtând o sabie de foc

Holsten și Lain au fost lăsați singuri o vreme, însă sub supravegherea unuia sau altuia dintre oamenii lui Scoles. Holsten sperase să mai discute cu Nessel, crezând că ar putea cumva să se folosească de titlul lui de doctor pentru a obține un fel de cooperare din partea ei, însă ea a fost retrasă de șeful ei, probabil din același motiv. Făcând cu rândul, au fost supravegheați de mai mulți bărbați și femei, toți taciturni, înarmați cu pistoale, dintre care unul i-a spart buza doar pentru că a îndrăznit să deschidă gura.

Din când în când se auzeau împușcături în depărtare și, chiar dacă acel crescendo anticipat nu s-a produs, nici zgomotul luptelor nu s-a stins cu totul. Părea că nici Scoles, nici Karst nu doreau să forțeze nota până la un punct decisiv.

– În vremuri ca acestea… a început Holsten, vorbind încet, pentru a fi auzit doar de Lain.

Ea a ridicat din sprânceană.

– Vremuri ca acestea, Mason? Când suntem ținuți ostatici de niște răzvrătiți demenți, care ne-ar putea ucide dintr-o clipă în alta? De câte ori ai trăit asemenea vremuri? Câte astfel de momente ai trăit, ia spune? Ori lumea academică e mai interesantă decât mi-am închipuit?

El a ridicat din umeri.

– Ei bine, având în vedere că am fost toți condamnați la moarte pe Pământ, iar apoi, ultima oară când am colaborat, un hibrid furios, o persoană-computer a vrut să ne ucidă ca să nu îi deranjăm maimuțele, deci, ca să fiu sincer, cred că au fost astfel de timpuri.

Ea a zâmbit vag, dar asta spunea totul.

– Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta.

– N-ai idee cât de rău îmi pare mie…

În acel moment, Scoles a dat buzna în încăpere însoțit de încă șase tovarăși, care s-au îngrămădit în spatele lui, în dreptul bocaportului. I-a înmânat ceva pazniculuiui, cu care omul și-a acoperit fața.

O mască: toți își puneau măști de oxigen.

– Ptiu, drace! a exclamat Lain. Karst a preluat controlul asupra alimentării cu oxigen.

Judecând după tonul ei, era ceva la care se gândise de ceva timp.

– Dezlegați-l!

Din cauza măștii, vocea lui Scoles a sunat ca un emițător radio. Imediat după aceea, cineva s-a aplecat lângă Holsten, i-a tăiat legăturile de la mâini și l-a ridicat în picioare.

– El vine cu noi, a spus răstit Scoles și Holsten a auzit câteva focuri de armă, mult mai multe decât până atunci.

– Și ea?

Paznicul a făcut semn din cap spre Lain.

– Împușc-o pe ticăloasa asta!

– Stați! Opriți-vă! a strigat Holsten, tresărind când pistolul a fost îndreptat spre el. Aveți nevoie de mine? Atunci aveți nevoie și de ea. Este inginerul-șef, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă vreți să ajungeți undeva cu nava aceea… dacă vorbiți serios când spuneți că vreți să o atacați pe Kern – sau satelitul acela ucigaș – , atunci aveți nevoie și de ea. Veniți-vă în fire, ea face parte din Echipajul Principal! Asta înseamnă că e cel mai bun inginer de pe navă. Și, în ciuda vorbelor lui, când arma a fost îndreptată spre Lain, a continuat: Nu, serios, așteptați! Știu că mă puteți obliga să fac ce vreți, dar dacă o ucideți, o să lupt cu voi până la ultima suflare. O să sabotez nava. O să… nu știu ce o să fac, dar găsesc eu o soluție. Lăsați-o în viață și o să fac tot ce trebuie și tot ce pot gândi, ca să rămâneți în viață. Ca să rămânem *cu toții* în viață. Haideți, e limpede! Sunt convins că vă dați seama că am dreptate!

Nu a reușit să-i vadă expresia lui Scoles, dar, o clipă doar, șeful răzvrătiților a rămas nemișcat ca o statuie, după care a dat aprobator din cap, părând foarte nervos.

– Dați-le și lor măști! s-a răstit el. Ridicați-i! Legați-le mâinile și luați-i cu voi! Părăsim nava imediat.

Pe coridor așteptau vreo doisprezece oameni de-ai lui Scoles, majoritatea purtând măști. Holsten s-a uitat la fețele lor acoperite de viziere, până ce a surprins ochii lui Nessel – un chip nu tocmai familiar, dar tot era mai bine decât nimic. Restul, bărbați, femei, îi erau necunoscuți.

– La ecluza navei, *acum*! a ordonat Scoles, după care au pornit toți, împingându-i în față pe Lain și Holsten.

Holsten nu cunoștea foarte bine structura navei *Gilgamesh,* dar Scoles și grupul lui au lăsat impresia că ocolesc, indiferent de locul spre care se tot grăbeau. Șeful lor a bolborosit tot timpul, ceea ce demonstra că ținea legătura radio cu subordonații lui. Probabil că în acele momente era în plină desfășurare o ofensivă

serioasă a celor de la Securitate, ritmul deplasării a crescut și a tot crescut – *cei care ajung primii la ecluza navei învinș?*

Apoi, unul dintre răzvrătiți s-a împleticit și a căzut, ceea ce l-a făcut pe Holsten să se întrebe dacă îi scăpase cumva zgomotul împușcăturii. Aflată alături de el, Nessel a căzut într-un genunchi și a început să tragă de mască, după care omul s-a cutremurat ca beat, clătinându-se pe picioare, în timp ce Scoles îl înjura de zor.

– De când avem noi gaze toxice pe navă? a întrebat clasicistul înnebunit.

Întregul episod părea din nou un vis.

Vocea lui Lain s-a auzit clar în urechile sale:

– Dobitocule, modificarea calității amestecului din aer e de ajuns! Cred că maimuțele astea au luptat ca să preia controlul climatizării încă de când au pornit toată porcăria asta, iar acum au pierdut. Nu uita, ne aflăm pe o navă spațială. Atmosfera este așa cum o stabilesc mașinile.

– În regulă, am înțeles, a reușit Holsten să articuleze, după care cineva l-a împins tare din spate ca să îl facă să grăbească pasul.

– Poftim? a întrebat bărbatul de lângă el, aruncându-i o privire bănuitoare.

Holsten și-a dat seama că vorbele lui Lain nu fuseseră auzite de ceilalți, ci doar de el.

– Îmi pare rău de tine, bătrâne, a murmurat ea. În măștile astea poți să efectuezi anumite comenzi cu limba, înțelegi? Sigur că nu știai, și nici clovnii ăștia. Ai patru butoane lângă limbă. Cel de-al doilea selectează meniul de comunicații. Al treilea, pentru canal privat. Alege 9. O să-ți apară pe ecran.

A avut nevoie de aproape zece minute ca să reușească, salivând peste comenzi, îngrozit că o atingere greșită îi va opri alimentarea cu oxigen. În cele din urmă, a reușit să dea comanda corectă, abia când escortele lor s-au oprit brusc și au început o discuție aprinsă, din ce își putea da el seama.

– Cum e?

– Destul de limpede, a venit răspunsul sec al lui Lain. Cât de praf suntem, nu?

– Chiar asta ai vrut să spui?

– Ascultă, Mason, ăștia mă urăsc de moarte. Ceea ce vreau să spun este că ar trebui să-i convingi să te lase liber. Spune-le că ești un ostatic amărât sau că nu au nevoie de tine, ceva de genul ăsta.

El a clipit, căutându-i privirea, dar nu a descoperit decât reflectarea luminilor în plasticul vizierei ei.

– Și tu?

– Eu sunt într-un rahat mai mare decât tine, moșule.

– Toți suntem în rah… suntem în pericol, a răspuns el. Nimeni nu va ajunge pe planeta aia.

– Cine știe? Nu plănuiam ceva de genul ăsta, dar am tot analizat problema.

– Mișcați-vă! s-a răstit deodată Scoles, apoi în fața lor a început să se tragă.

Holsten a zărit două siluete care purtau un fel de costume blindate, cu niște plăci din plastic negru peste materialul cenușiu și strălucitor, aceasta fiind probabil uniforma completă a echipei de securitate. Înaintau greoi, ținându-și puștile cu stângăcie. Scoles a tras-o pe Lain în fața lui.

– Înapoi, altfel ea va muri prima! a răcnit el.

– Asta e singura voastră șansă de a vă preda! s-a auzit o voce, care părea să fie a lui Karst. Jos armele, căcăcioșilor!

Unul dintre proscriși a tras în el, după care împușcăturile s-au întețit. Holsten a văzut ambele siluete clătinându-se pe picioare; una dintre ele a căzut lată pe spate. Însă era vorba doar de impulsul dat de gloanțe. Nu s-a văzut niciun semn cum că glonțul ar fi pătruns, pentru că bărbatul care căzuse se ridica deja și îndrepta arma spre grupul de proscriși.

– Vizierele! Țintiți spre fețele lor! a strigat Scoles.

– Sunt impenetrabile, dobitocule! i-a spus Lain încordată lui Holsten la ureche.

– Stați! a răcnit clasicistul. Opriți-vă, opriți-vă! iar Lain s-a zbătut în strânsoarea lui Scoles, scoțând un urlet care a răsunat înfiorător de puternic în urechile lui Holsten.

– Pămpălăule! M-ai asurzit! s-a răstit ea la Holsten.

Bărbatul de lângă Holsten l-a prins de braț, încercând să îl tragă în față pentru a-l folosi și pe el pe post de scut uman, dar clasicistul s-a smuls instinctiv. Imediat apoi, răzvrătitul a căzut la podea, cu trei petice închise la culoare întinzându-se pe materialul costumului. Totul se petrecuse prea rapid pentru ca Holsten să simtă ceva.

Un alt răzvrătit, o femeie de data aceasta, reușise să se apropie de membrii echipei de securitate și Holsten a văzut cum sclipește lama unui pumnal. Tocmai se gândea că acea armă reprezenta o amenințare minoră, însă ea a pătruns prin materialul costumului și i-a lăsat o tăietură lungă într-un braț; materialul cenușiu s-a desfăcut imediat, iar vesta antiglonț a căzut. Omul rănit a cedat, iar camaradul lui – Karst? – s-a întors și a tras în femeie, iar gloanțele s-au dispersat și au ricoșat din armura lui.

– Mergeți!

Scoles pornise deja, trăgând-o și pe Lain după el.

– Să găsim o ușă între noi și ei. Să câștigăm timp. Încălziți motoarele navei și pregătiți-o de zbor!

Ultimele cuvinte îi erau adresate probabil unui alt camarad care se afla deja în ecluză.

Din urma lor au răsunat focuri de armă și cel puțin un om din grup a căzut în timp ce fugeau. Apoi Nessel a trebuit să închidă ușa grea din urma lor și astfel s-a aplecat deasupra panoului de comenzi, încercând să le blocheze într-un fel sau altul pentru a întârzia acțiunile celor din echipa de securitate. Scoles a lăsat-o să se ocupe de blocarea ușii, dar ea, cu o rapiditate surprinzătoare, a ajuns imediat grupul din urmă.

Așadar, întârziații nu vor fi așteptați odată ce ajungem la navă. Holsten și-a dat seama că nu prea mai avea șanse să se opună. A acționat comenzile măștii cu ajutorul limbii până când a reușit să se facă auzit de toți membrii grupului.

– Ascultați-mă, Scoles, și voi, ceilalți! a început el.

Unul dintre răzvrătiți i-a tras una în cap, dar el a rezistat.

– Știu că vă închipuiți că aveți șanse de supraviețuire dacă plecați de pe navă și vă îndreptați spre proiectul de terraformare. Probabil ați văzut imaginile cu unul dintre păianjenii care trăiesc acolo și, da, aveți arme. Veți dispune de toată tehnologia de la bordul navei. Să spunem că păianjenii nu vor fi o problemă. Însă vorbesc serios, satelitul *nu* va asculta ce aveți voi de spus. Credeți că până acum nu ne-am fi aflat pe planeta aceea blestemată dacă nu exista satelitul? A fost cât pe ce să facă bucăți nava *Gilgamesh* și a distrus toate dronele-spion care au încercat să se apropie de planetă. Naveta asta a voastră e mult mai mică decât *Gil* și mult mai nepregătită decât dronele. Și, vă jur, nu există nicio soluție prin care să-i facem față acelui lucru dement care se găsește în satelit.

– Atunci găsește ceva! i-a răspuns Scoles cu răceală.

– *Vă spun* sincer… a început Holsten, dar deja ajunseseră în ecluza navetei.

Ecluza era mai mică decât își închipuise, iar în ea se afla un singur vehicul, și astfel și-a dat seama că nu știa nimic despre acea latură privitoare la operațiunile navei. Ceea ce avea în fața ochilor era un iaht special pentru plimbările comandantului ori navetele se găseau în ecluze separate? Era un mister absolut pentru el – nu era domeniul lui și nici ceva ce ar fi trebuit să știe.

– Vă rog să mă ascultați, a încercat el din nou.

– Au făcut greșeala de a ne arăta cum va fi noul nostru cămin, a auzit el glasul lui Nessel. Comandantul nu și-a închipuit vreodată că se va găsi cineva care să se îndoiască de înțelepciunea lui nemărginită. Doctore Mason, poți spune ce dorești, dar n-ai văzut cum arătau lucrurile. Nu ai văzut cum erau.

– O să riscăm, în ciuda păianjenilor și a IA-ului, a spus Scoles.

– Dar nu e un IA…

Însă era deja împins în navetă, alături de Lain. A auzit alte împușcături, dar nu îndeajuns de aproape ca ele să poată schimba

situația.

– Deschideți ușile ecluzei! Ignorați măsurile de siguranță! a ordonat Scoles. Dacă vin după noi, vom vedea dacă acele costume ale lor rezistă în spațiu.

– În timp ce Lain îi șoptea lui Holsten să reziste, acesta a simțit cum reactorul începe să miște naveta înainte. După două mii de ani, avea să părăsească nava *Gilgamesh* pentru prima oară.

Cabina navetei nu era foarte încăpătoare. Jumătate din proscriși se duseseră în cambuză, unde Holsten spera că existau centuri și curele care să-l țină în siguranță. Totul se schimba atunci când accelerau. Astfel, în ceea ce privea fiecare obiect liber – sau persoană – , trebuia știut că *jos* era partea din spate a navetei, iar când se va atinge viteza pe care sistemele de economisire a carburantului o recomandau ca fiind cea mai sigură, nu va mai exista „jos".

Holsten și Lain s-au așezat pe două scaune aflate în spatele cabinei, ca oamenii lui Scoles să îi poată supraveghea în continuare. Scoles se așezase lângă pilot, iar Nessel și alți doi oameni erau în spatele lui, la console.

Holsten a simțit un gol în stomac când au accelerat pentru decolare. O clipă, s-a gândit că avea să vomite prin bocaportul care dădea spre cambuza din spatele lui, dar senzația a trecut imediat. Fluxul sanguin era încă nesigur din cauza drogurilor folosite în perioada de hibernoterapie, care luptau din greu pentru a stabiliza senzațiile de instabilitate atât de bruște.

– Păstrează masca pe față! Avem nevoie de un canal sigur de comunicare, a început Lain, primul lucru pe care i l-a spus Lain imediat ce naveta s-a desprins de navă.

Vocea ei controlată a răsunat în receptorul aflat în apropierea urechii lui. Desigur, ajunși într-un mediu în care aveau controlul deplin, proscrișii își scoteau măștile de respirat. Unul dintre ei a întins o mână ca să-i scoată și lui Lain masca, dar ea și-a ridicat capul brusc în momentul în care omul a atins-o, astfel că a sfârșit prin a purta masca de respirat ca pe un fel de basma tehnologizată care îi acoperea gura. Holsten a încercat același truc, dar a ajuns să se hârjonească cu omul care îi trăgea masca, fără niciun rezultat.

– Duceți-vă naibii! i-a spus omul. Sufocați-vă, dacă asta vreți!

Lain s-a aplecat brusc și și-a înfipt dinții în garnitura din cauciuc pentru a-i trage masca înapoi pe cap. Pentru o secundă, cei doi au fost obraz în obraz, iar Holsten a avut un sentiment ciudat, cum că între ei se crease o intimitate îngrozitor de nepotrivită, ca și cum ea ar fi vrut să îl sărute.

Apoi Lain și-a recăpătat echilibrul și au rămas amândoi cu măștile acelea ciudate pe față, iar Holsten s-a gândit: *Cât de mult semănăm cu nişte conspiratori?*

Răzvrătiții aveau însă alte priorități. Aflat la o consolă, unul dintre bărbați se străduia să anuleze încercările navei *Gilgamesh* de a prelua controlul asupra navetei, în timp ce Nessel și o femeie prezentau rapoarte care vizau modul de lucru al sistemelor. După ce a ascultat o vreme, Holsten și-a dat seama că ei așteptau să vadă dacă nava-arcă avea arme pe care să le folosească împotriva navetei. *Nici măcar nu știu.*

Se întreabă dacă eu și Lain îi vom salva prin simplul fapt că suntem aici? Pentru că dacă e așa, înseamnă că nu l-au ascultat cu atenție pe Guyen.

În cele din urmă, Lain s-a adresat tuturor, deși vocea ei a avut un ecou înfundat în difuzorul măștii:

– *Gilgamesh* are doar arme împotriva asteroizilor, iar ele sunt îndreptate înainte. Dacă nu hotărâți să obliterați camerele din față, nimic nu se va putea îndrepta spre noi. Au privit-o cu neîncredere, dar rapoartele lui Nessel au părut să-i confirme spusele.

– Și ce se întâmplă dacă vreun asteroid ne lovește din lateral? a întrebat-o Holsten.

Lain i-a aruncat o privire, care spunea limpede: *Ăsta este cel mai important lucru acum?*

– Riscurile sunt foarte slabe, aproape nule. Nu a fost eficient din punct de vedere al resurselor.

– Nici pentru a proteja întreaga rasă umană? a întrebat Nessel, mai mult ca să o enerveze pe Lain.

– *Gil* a fost proiectat de ingineri, nu de filosofi, a răspuns Isa Lain, ridicând din umeri – adică atât cât a putut s-o facă, din cauză că avea mâinile legate la spate. Eliberați-mă, trebuie să mă ocup de ceva!

– Rămâi acolo! a oprit-o Scoles. Am scăpat. Nu au cum să întoarcă nava ca să ne urmărească. Până să poată prinde viteza necesară, noi am traversa deja jumătate din sistem.

– Și cât de departe vă va duce cutia asta de tablă? l-a provocat Lain. Ce provizii aveți? Și cât combustibil?

– Suficient. Și am știut de la început că asta va fi o călătorie fără de întoarcere, a spus sumbru conducătorul proscrișilor.

– Nici măcar nu veți *ajunge* undeva.

Imediat după aceea, Scoles și-a desfăcut centura de scaun și s-a dus spre ea, prinzându-se cu mâinile de spătarele scaunelor. Semăna cu un pește care înoată, fără niciun efort, semn evident că omul făcuse astfel de antrenamente încă de când era pe Pământ.

– Dacă *Gil* nu trage în noi, mă simt din ce în ce mai convins că nu avem nevoie de tine, și-a dat el seama.

– Nu nava trebuie să vă îngrijoreze. Satelitul acela este un ucigaș. *Are* un laser de apărare care va face naveta bucățele.

Armele de pe *Gilgamesh* nici nu se compară cu ale lui.

– Tocmai de aceea îl avem cu noi pe distinsul doctor Mason, i-a spus Scoles, plutind deasupra ei ca un nor.

– Trebuie să mă lăsați să mă ocup de sistemele voastre. Să-mi acordați acces complet ca să rezolv problema din panoul de comunicații, a surâs Lain vag. Altfel vom muri cu toții, chiar dacă nava nu va trage în noi. Mason, vorbește-le tu. Povestește-le despre cum și-a luat doctorul Avrana Kern rămas-bun de la noi.

Accelerația se stabilizase, iar starea de imponderabilitate înlocuise mâna grea care îl apăsa pe Holsten înapoi pe scaun. După un moment de liniște, surprinzând privirea lui Lain, clasicistul a dat vioi din cap.

– Satelitul a preluat complet controlul asupra sistemelor noastre. A pătruns în computerele lui *Gilgamesh* în câteva secunde și ne-a blocat. Ar fi putut deschide ecluzele, otrăvi aerul, distruge toate cuvele de hibernoterapie…

Glasul i s-a stins. În acele momente nu apreciase întrutotul ce s-ar fi putut întâmpla.

– Cine este această „doctor Avrana Kern“? a întrebat unul dintre proscriși.

Holsten a schimbat priviri cu Lain.

– E… e vorba despre ce se află în satelit. Este, mai degrabă, unul dintre lucrurile din satelit. Există computerele de bază, iar apoi, ceva care își spune Eliza, pe care eu… probabil că e un IA, unul adevărat, ori poate e doar un computer bine construit. Dar mai este doctorul Avrana Kern, care ar putea fi și ea IA.

– Și ce altceva ar mai putea fi? l-a îmboldit Nessel.

– Ori o ființă umană dementă, care a rămas din Vechiul Imperiu și care și-a băgat în cap că îndepărtarea noastră de planetă este singurul obiectiv important din univers, a reușit el să spună, uitându-se când la unul, când la altul.

– La dracu’! a spus cineva, aproape respectuos.

Era limpede că spusele lui Holsten păruseră convingătoare.

– Ori poate că va fi binedispusă și doar va prelua sistemele navetei, făcând-o să se întoarcă la *Gilgamesh,* a sugerat Lain mieros.

– Ah, în ceea ce privește subiectul ăsta, a intervenit pilotul, se pare că daunele pe care le-am provocat ecluzelor din drone sunt foarte mari, dar… stați puțin, *Gil* a lansat o navetă care se îndreaptă spre noi!

Scoles s-a răsucit și s-a apropiat ca să vadă el însuși.

– Guyen e iritat la culme, a sunat glasul lui Lain, *sotto voce*, în urechea lui Holsten.

– A înnebunit! s-a mirat clasicistul.

Lain l-a privit impasibilă și, pentru o clipă, el a crezut că vrea să îl apere pe Guyen, dar ea l-a aprobat.

– Mda… cu siguranță nebun. Probabil că e genul de nebunie de care este nevoie ca să ne aducă până aici, dar începe să o ia razna exact când nu trebuie.

– Ne cer să oprim motoarele, să predăm armele și prizonierii, a transmis pilotul.

– Cum să creadă că aș face asta, mai ales că noi suntem învingătorii? a întrebat Scoles.

Prin privirile pe care le-au schimbat, Lain și Holsten s-au pus de acord că acolo, cu ei, aveau dublura spirituală a lui Vrie Guyen.

Apoi Scoles a plutit din nou deasupra lor și i-a privit de sus.

– Știți că vă vom ucide dacă încercați să faceți ceva, nu? i-a spus el lui Lain.

– Încerc să nu pierd din vedere nici un fel în care aventura asta m-ar putea ucide și acesta este unul dintre ele, a spus ea, uitându-se spre el fără să tresară. Serios vorbesc, mă frământă mai mult satelitul. Trebuie să ne eliberați imediat! Trebuie să securizez sistemele navetei, astfel încât acel lucru să nu poată pătrunde ca să preia comenzile.

– N-ar fi mai bine să întrerupem cu totul sistemele de comunicație? a întrebat unul dintre proscriși.

– Dacă nu putem transmite sau recepționa, atunci spuneți adio încercării lui Mason de a îmbuna satelitul, a zis ea sarcastică. Puteți să puneți pe cineva să privească peste umărul meu tot timpul. Dacă e nevoie, povestesc tot ce fac.

– Dacă pierdem energie sau control chiar și pentru o clipă, dacă voi avea impresia că încerci să încetinești naveta pentru ca nava lor să ne ajungă din urmă… a făcut Scoles.

– Știu, știu…

Strâmbându-se, șeful proscrișilor a scos un cuțit și a eliberat-o pe Lain – și, după ce a stat puțin pe gânduri, și pe Holsten.

– Tu rămâi aici! i-a spus el clasicistului. Deocamdată nu ai ce face. După ce ea își va termina treaba, vei avea și tu o șansă să discuți cu satelitul.

Era evident că Scoles nu trebuia să-l amenințe cu moartea pe Holsten pentru a reuși să-l țină în frâu.

Făcând mișcări stângace din cauza stării de imponderabilitate, Lain a dat din mâini și a plutit spre consola de comunicații, legându-și centura de scaunul de lângă cel al lui Nessel.

– Bun, să vedem ce căutăm… a început ea, după care limbajul dintre ele a devenit destul de tehnic, astfel că Holsten nu a mai reușit să țină pasul.

Era evident că toată această activitate îi va lua ceva timp, pentru că era vorba de reprogramarea și întreruperea fizică a conexiunilor dintre sistemul de comunicații și celelalte sisteme ale navetei.

Treptat, lui Holsten a început să i se facă somn. În starea aceea de reverie, a simțit că era ridicol să țină cont de amenințarea continuă la adresa vieții și a integrității lui, combinată cu faptul că până nu demult lipsise din lume vreme de un secol. Starea de hibernoterapie și somnul nu erau însă unul și același lucru, iar pe măsură ce nivelul de adrenalină scădea în corpul lui, asta l-a făcut să se simtă golit cu totul și obosit de moarte.

Punându-i o mână grea pe umăr, cineva l-a trezit. Tulburat de visele pe care abia dacă și le putea aminti, a rostit un nume din lumea antică, numele cuiva care murise cu doar un deceniu înainte ca el să se îmbarce pe *Gilgamesh*, dar, oricum, mort de milenii.

– Lain? a strigat-o el, fiindcă auzise vocea unei femei, însă în realitate era Nessel, răzvrătita.

– Doctore Mason, a spus ea cu acel respect pe care părea să îl aibă față de el, vă așteaptă.

Și-a desfăcut centura de la scaun și le-a dat voie să îl treacă din mână în mână, lipsiți de orice delicatețe, de-a curmezișul plafonului, până când Lain a putut să-l prindă de mână și să-l tragă în jos, așezându-l pe scaunul de la consola de comunicații.

– Cât de departe am ajuns? a întrebat-o el.

– Mi-a luat mai mult decât crezusem ca să mă asigur că am întrerupt toate legăturile de comunicație. Asta și pentru că amicii noștri nu au încredere în mine, drept care m-au oprit mereu de teamă ca nu cumva să fac ceva rău. Am ecranat toate sistemele navetei față de orice transmisiune din exterior. Nu mai acceptă nicio conexiune exterioară, cu excepția comunicațiilor informale – iar ele nu interacționează cu ce avem noi la bord. Acum doctorul Avrana Kern nu poate decât să preia panoul de comunicații și să strige la noi.

– Și să ne distrugă cu laserele ei, a ținut să puncteze Holsten.

– Da, în fine, și asta. Dar, te rog, spune-i să nu facă asta imediat, pentru că satelitul a început să semnalizeze.

Holsten a simțit un fior rece în tot corpul.

– Arată-mi!

Era un mesaj familiar, în care se prezenta ca fiind Habitatul-Santinelă Brin 2 și care le transmitea instrucțiuni să evite planeta – exact același mesaj pe care îl primiseră atunci când întrerupseseră semnalul de alarmă prima oară. *Însă atunci noi i-am transmis primii un semnal și nu ne observase când ne-am îndreptat spre planetă. De data asta ne aflăm într-o navă mult mai mică, iar satelitul preia inițiativa. Înseamnă că acolo cineva încă este pe poziții.*

Și-a amintit spectrul electronic al doctorului Avrana Kern care apărea pe ecranele din sala de comunicații de pe *Gilgamesh,* cu

vocea tradusă în limba lor maternă – o limbă ușoară, simplă, despre care nici el, nici Lain nu simțiseră nevoia să discute în fața răzvrătiților. În schimb, acum a hotărât să păstreze lucrurile la nivel oficial. A pregătit un mesaj, *Pot vorbi cu Eliza?*, după care l-a tradus în Imperiala C și l-a transmis, numărând minutele tot mai scurte până când aveau de primit un răspuns.

– Să vedem cine este acasă, i-a șoptit Lain lui Holsten, privind peste umărul lui.

Răspunsul a venit, la fel de tulburător și, în aceeași măsură, liniștitor – asta pentru că situația de pe satelit rămăsese așa cum și-o amintea.

În prezent, vă aflați pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferați. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă. Nu aveți voie să luați niciun fel de contact cu această planetă. Maimuțele maimuțele au revenit vor să pună stăpânire pe lumea mea e doar pentru mine și maimuțele mele nu sunt așa cum se spune că par așa cum susțin că sunt de pe Pământ eu știu mai bine viermii sunt viermi care părăsesc nava Pământului care se scufundă s-a scufundat și niciun cuvânt nici măcar un cuvânt

Traducerea a apărut cu ușurință. Așezată lângă celălalt umăr al lui Holsten, Nessel a scos un sunet care i-a trădat nedumerirea.

Eliza, nu vom influența în niciun fel Lumea lui Kern. Suntem într-o misiune științifică, am venit să constatăm progresele înregistrate de experimentul vostru. Vă rugăm să confirmați permisiunea de aterizare. Holsten s-a gândit că merita să facă o încercare.

Așteptarea răspunsului s-a dovedit a fi la fel de chinuitoare precum și-o amintea.

– Ai idee când vom ajunge în raza de acțiune a laserelor? a întrebat-o el pe Lain.

– Ținând seama de ceea ce li s-a întâmplat dronelor lui Karst, cred că mai avem patru ore și nouăsprezece minute. Fă-le să conteze!

Permisiunea de a vă apropia de planetă se respinge. Orice încercare va fi întâmpinată cu o forță ucigătoare conform competențelor științifice. Izolarea habitatului experimental este primordială. Sunteți rugați respectuos să vă schimbați imediat cursul. Viermii mizeri și târâtori care au venit să îmi infecteze maimuțele nu vor să îmi vorbească a trecut atâta vreme atât de multă vreme Eliza de ce nu vorbesc nu vor să îmi vorbească

maimuțele mele sunt mute atât de mute și nu pot vorbi decât cu tine iar tu ești reflectarea mea spartă

Eliza, aș dori să stau de vorbă cu sora ta, Avrana, a transmis Holsten imediat, conștient de timpul care trecea, de rezerva lor de secunde care se scurgea ca printr-o clepsidră.

– Ține-te bine! l-a prevenit Lain. Dacă nu rezolvăm problema, am putea pierde aproape totul, posibil chiar și aparatele care ne țin în viață.

Vocea care s-a auzit prin panoul de comunicații – fără ca vreunul dintre cei de acolo să îi fi permis – li s-a adresat tot în Imperiala C, iar pentru Holsten tonul dominator a fost inconfundabil. Mesajul era ceva mai mult decât o cerere mai agresivă ca ei să își modifice cursul.

Doctore Kern, a transmis Holsten, *am sosit aici pentru a studia măreţul tău experiment. Nu vom modifica nimic de pe planetă, dar sunt convins că ne este permisă, cel puţin, observarea rezultatelor. Experimentul tău se desfăşoară de foarte multă vreme. Sunt sigur că ar fi trebuit să obţină deja nişte rezultate concrete, nu? Te putem ajuta? Probabil că dacă vom strânge date, vei putea să le foloseşti.* Adevărul era că Holsten nu avea nicio idee clară despre scopul experimentului inițiat de Kern – deși își formase deja o părere – așa că răspundea în funcție de ceea ce fluxul conștiinței lui Kern transmisese împreună cu vorbele sobre ale Elizei.

Minți, a venit răspunsul, iar inima i-a tresărit. *Crezi că nu aud traficul din acest sistem? Sunteți fugari, criminali, niște viermi printre alți viermi. Nava care vă urmărește mi-a cerut deja să vă opresc, ca să vă aducă în fața justiției.*

În timp ce gândurile îi goneau furioase prin minte, Holsten a rămas cu privirea ațintită asupra acelor cuvinte. Pentru o clipă, negociase cu Kern cu bună-credință, ca și cum ar fi fost și el un răzvrătit. Aproape că uitase de condiția lui de ostatic.

Mâinile lui au plutit pe deasupra tastaturii, pregătite să transmită următorul mesaj: *Și de nu faci asta?*

Ceva rece i-a apăsat urechea. Și-a aruncat ochii într-o parte și a surprins expresia hotărâtă a lui Nessel.

– Nici să nu te gândești la asta, i-a spus ea. Dacă naveta este oprită, tu și inginera nu veți apuca să fiți salvați.

– Încearcă să tragi cu pistolul aici și sigur vei face o gaură în carcasa navetei, a intervenit Lain încordată.

– Atunci, nu ne oferiți prilejul să o facem, i-a tăiat-o Nessel, făcând un semn către consolă. Doctore Mason, chiar dacă tu ești expertul aici, să nu te gândești că nu înțeleg o iotă din ce spui.

Culmea, acum *dau peste un student pregătit,* s-a gândit Holsten în toată disperarea sa.

– Prin urmare, ce ai vrea să îi spun? a întrebat el. Ai auzit aceleași lucruri ca și mine – concluzia este că știe cine suntem. Ea recepționează toate transmisiunile de pe *Gilgamesh* și de pe cealaltă navetă.

– Spune-i despre colonia de pe lună, s-a răstit Scoles. Spune-i ce voiau să ne facă!

– Indiferent cu cine vorbim, se află într-un satelit mai mic decât naveta asta încă de dinainte de sfârșitul Vechiului Imperiu. Te aștepți cumva la *compasiune* din partea ei*?* a întrebat Lain.

Doctore Kern, suntem ființe umane ca și tine, a transmis Holsten, întrebându-se cât de adevărată ar putea fi ultima parte a transmisiei. *Ai fi putut distruge nava* Gilgamesh *și nu ai făcut-o. Înțeleg cât de important este acest experiment pentru tine* – altă minciună –, *dar, te rog, suntem ființe umane. Eu sunt ostatic pe nava asta. Sunt savant, ca și tine. Dacă vei proceda așa cum ai spus, ei mă vor ucide.* În Imperiala C, cuvintele sunau impersonal, ca într-un tratat, ca și cum Holsten Mason ar fi fost o deja figură de mult consemnată de istorie, pentru a fi apoi dezbătută de oamenii de știință ai altei epoci.

Intervalele dintre mesaj și răspuns au devenit tot mai scurte pe măsură ce se apropiau de planetă.

În prezent, vă aflați pe un curs care vă va aduce pe o planetă izolată, dar cu care nu vă este permis să interferați. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă. Nu aveți voie să luați niciun fel de contact cu această planetă. Ei nu sunt răspunderea mea atât de grea o întreagă planetă îmi aparține nu trebuie să se amestece în experiment trebuie să continue altfel totul a fost în zadar dacă maimuțele nu îmi vorbesc și maimuțele mele sunt tot ce a mai rămas din ființele umane acești viermi vin, viermii vin

– Ba nu, n-o vreau iar pe Eliza! a strigat Holsten, speriindu-i pe răzvrătiți.

– Ce se întâmplă? a întrebat Scoles autoritar. Nessel…

– Ne-am… dat înapoi un pas sau ce?

Holsten s-a așezat umil înapoi, dar fără să aibă vreo idee.

Brusc, Scoles i-a spus la ureche:

– Deci asta e? Nu mai ai idei? l-a întrebat el pe un ton care îi sugera clasicistului că pericolul era aproape.

– Stai puțin! a făcut Holsten, dar, pentru o clipă, periculoasă s-ar zice, mintea lui s-a blocat. Nu avea nicio idee.

Apoi a apărut ceva.

– Lain, mai avem filmul realizat de drona aceea?

– Oo… a făcut Lain și a început să caute, deplasându-se spre o altă consolă, făcându-și loc cu coatele și împingându-l pe răzvrătitul care se instalase deja acolo. Înregistrarea făcută de Karst? O… Da, o am.

– Trimite-o pe panoul de comunicații.

– Ești sigur? Doar că…

– Te rog, Lain!

Neutralizarea izolării comunicațiilor, fără a expune nava unei contaminări exterioare, s-a dovedit a fi un proces uimitor de complex, dar Lain și unul dintre răzvrătiți au creat o a doua căsuță izolată de date, pe care au alipit-o apoi de sistemul de comunicații. Holsten și-a imaginat cum influența invizibilă a doctorului Kern se revarsă în conexiunea nouă doar ca să o distrugă.

Doctore Avrana Kern, și-a pregătit el următorul mesaj. *Cred că ar trebui să reanalizezi necesitatea lumii tale experimentale, de data asta de pe poziția unui observator din afară. Ultima oară când nava noastră a trecut prin dreptul lumii tale, o cameră îndepărtată a surprins câteva imagini de acolo. Cred că ar trebui să le vezi.*

Era un joc riscant, teribil de jucat cu momentele de nebunie ale lui Kern, care încă era în satelit, însă el avea un pistol lipit de cap. Pe de altă parte, nu-și putea refuza măcar o doză de curiozitate academică. *Cum vei reacționa?*

A transmis mesajul împreună cu fișierul, bănuind că recenta expunere a lui Kern la sistemele navei *Gilgamesh* îi vor permite să decodifice datele.

După câteva minute a interceptat o transmisie neinteligibilă din partea satelitului, care semăna mai curând cu un zgomot de fond, iar apoi:

Sunteți rugați să rămâneți în legătură pentru alte instrucțiuni.
Sunteți rugați să rămâneți în legătură pentru alte instrucțiuni.
Ce ați făcut cu maimuțele mele? Ce ați făcut cu maimuțele mele?

Iar apoi, nimic, o întrerupere completă a transmisiei dinspre satelit, ceea ce i-a făcut pe cei din navetă să dezbată cu înverșunare ceea ce făcuse Holsten și ceea ce reușise să obțină.

DULCE ET DECORUM EST [5]

În Marele Cuib nu există o ierarhie strictă. De fapt, potrivit standardelor umane, societatea păianjenilor ar părea chiar o

anarhie funcțională. Poziția socială reprezintă totul, iar ea este câștigată prin implicare. Grupurile sociale, ale căror războinice câștigă bătălii, ale căror savante fac descoperiri, care au cele mai elegante dansatoare, cele mai convingătoare povestitoare sau cele mai pricepute artizane, acelea capătă un statut care le aduce admiratori, daruri, favoruri, roiuri de masculi lingușitori pe care să-i folosească pentru forța lor de muncă, solicitanți care doresc să își adauge talentele la arsenalul deja existent al grupului. Societatea lor este una fluidă, astfel că o femelă pricepută reușește să obțină o remarcabilă mobilitate socială. Or, în mintea lor, cultura este o rețea complexă de conexiuni, pe care le țes din nou în fiecare dimineață.

Un motiv-cheie pentru care totul funcționează bine este că munca neplăcută și mediocră le revine masculilor – care de altfel nu au niciun drept să stea în Cuib dacă nu au o protectoare sau vreun rost anume. Munca grea – silvicultură, agricultură și altele asemenea – este depusă de coloniile domesticite de furnici, pe care păianjenii din Marele Cuib le-au manipulat, convingându-le să lucreze pentru ei. La urma urmei, furnicile sunt harnice din fire. Nu au înclinații și nici capacitatea de a se gândi la filosofia mai profundă a vieții, iar o asemenea oportunitate ar fi irosită în cazul lor. Din punctul de vedere al coloniilor de furnici și al mediului artificial de care sunt strâns legate, ele se descurcă cât de bine pot. Coloniile lor nu au o idee clară despre cine le manevrează sau despre cum hărnicia lor a fost răpită în folosul Marelui Cuib. Totul merge perfect.

Societatea Portiei este acum încordată până la limită. Existența coloanei de furnici invadatoare impune sacrificii, însă nu există un conducător care să stabilească cine trebuie să le facă și în beneficiul cui. Dacă situația se va înrăutăți, Marele Cuib va începe să se destrame, împărțindu-se în grupuri mai mici de fugari și lăsând în urmă doar o amintire a nivelului la care a ajuns cultura păianjenilor. Ca alternativă, s-ar putea ridica un comandant măreț, care să preia controlul absolut, pentru binele comun – iar mai târziu, dacă exemplele din lumea umană pot servi drept linii directoare valabile, spre binele personal. Însă, oricum ar fi, Marele Cuib pe care îl cunoaște Portia va înceta să mai existe.

Nu ar fi prima metropolă pierdută. În marșul său neîncetat de-a lungul continentului, colonia de furnici a ras din temelii o sută de culturi unice, distincte și speciale pe care lumea nu le va mai cunoaște, exterminând indivizi și dând o altă formă oricărui mod de viață. Așa a procedat orice hoardă cuceritoare în urmărirea destinului său vădit.

Isprăvile din timpul luptei i-au adus Portiei o oarecare stimă din partea suratelor, însă, în prezent, Bianca este cea mai valoroasă: una dintre savantele cele mai nonconformiste și mai

apreciate de Cuib. Ea a îmbunătățit viața speciei sale în foarte multe feluri, fiindcă mintea ei găsește răspunsuri la probleme de care alții nici măcar nu își dau seama că îi țin pe loc. Pe de altă parte, ea este o solitară, care nu-și dorește decât să-și continue experimentele – o trăsătură obișnuită pentru cei hotărâți să dezvolte Înțelegerile moștenite – ceea ce le convine suratelor Portiei, căci, în caz contrar, Bianca ar putea spune că ei i se datorează o mare parte din bunăstarea grupului.

Cu toate acestea, când ea trimite un mesager, suratele ei se adună imediat. Dacă ar simți că nu este apreciată, Bianca ar putea alege oricând să se alăture altui grup din Marele Cuib.

Dar ea nu se află chiar în interiorul Cuibului. Adevărata știință impune un anumit grad de izolare, pentru ca rezultatele mai puțin așteptate ale experimentelor să fie păstrate în siguranță. Prin moștenire, poporul Portiei este format din indivizi cu o capacitate înnăscută de a rezolva problemele și de a găsi noi moduri de reușită. Când se ocupă de substanțe chimice volatile, știu că acest lucru poate crea și dezavantaje.

Portia descoperă că laboratorul actual al Biancăi se află pe teritoriul unui cuib de furnici din acea zonă. Apropiindu-se de mușuroi pe un drum marcat, pe care furnicile să îl evite, ea este puțin reticentă, oprindu-se des, câteodată înălțându-și picioarele din față și arătându-și chelicerele fără să vrea. Vechea asociere între furnici și conflict este greu de alungat.

Încăperea în care o găsește pe Bianca sigur a fost săpată de furnici înainte ca ea să fie izolată prin mirosurile specifice coloniei de restul cuibului. În trecut s-a mai încercat aplicarea unor asemenea măsuri pentru a proteja o așezare de atacul supercoloniei invadatoare, dar nu au avut niciun succes. Furnicile găsesc întotdeauna o modalitate, iar focul se aprinde chiar și în ciuda feromonilor.

Pereții încăperii sunt acoperiți cu fire de mătase, iar din tavan atârnă o distilerie complexă de țesături, care reprezintă vasele în care Bianca face experimente alchimice. Într-o cameră laterală se află un țarc care găzduiește un soi de animale, probabil o parte a experimentului sau doar o hrană aflată la îndemână. Bianca conduce întreaga activitate de pe tavan, iar numeroșii ei ochi urmăresc totul. Când supușii ei au nevoie de îndrumare, ea le face semne cu pedipalpii sau bate brusc din picioare. Prin intrarea de deasupra pătrunde ceva lumină, dar Bianca nu ține seama că e noapte sau zi, fiindcă a aprins glandele luminescente ale larvelor de gândaci, care sclipesc în țesătura pereților ca niște false constelații.

Conștientă că o parte din podea este deschisă, dând spre colonia de dedesubt, Portia coboară în cameră pe un fir. Prin țesătura de mătase cea mai subțire poate vedea agitația permanentă și haotică a insectelor care își fac treaba. Da, chiar

dacă nu știu asta, ele muncesc neîncetat pentru prosperitatea constantă a Marelui Cuib, iar dacă Portia ar străpunge acea membrană și ar pătrunde în domeniul lor fără niște contramăsuri chimice care să o salveze, ar avea aceeași soartă pe care furnicile le-o rezervă tuturor intrușilor.

O salută pe Bianca printr-o fluturare a pedipalpilor, pentru a reînnoi legătura dintre ele; schimbul cuprinde un rezumat precis calculat al pozițiilor lor sociale relative, adică făcând referire la recunoașterea reciprocă, la experiențele lor diferite și la stima de care se bucură Bianca.

Răspunsul alchimistei este superficial, dar politicos. Rugând-o pe Portia să aștepte, își întoarce ochii principali spre laboratorul atât de ocupat, verificând dacă activitățile curente se pot desfășura câteva minute și fără îndrumarea ei atentă.

Portia aruncă din nou o privire spre forfota de sub ea și rămâne șocată. *Asistenții tăi sunt masculi!*

Exact, recunoaște Bianca, ca și cum asta nu ar fi ceva nou.

Îmi închipuisem că ei nu ar fi capabili de o muncă atât de complexă, o testează Portia.

O confuzie obișnuită. Dacă sunt bine instruiți și născuți cu Înțelegeri pertinente, ei sunt capabili să execute cu atât mai multe sarcini de rutină. Cândva, am folosit femele, dar prea s-au înghesuit pentru câștigarea unui statut superior și de aceea a trebuit să-mi protejez poziția de lider; prea se măsurau în picioare între ele – și cu mine – ca să ducă la bun sfârșit o treabă. De aceea am ales soluția asta.

Dar cu siguranță ei încearcă să te curteze întruna, îi răspunde Portia perplexă. La urma urmei, ce altceva vor masculii de la viață?

Ți-ai petrecut prea mult timp în casele suratelor ălora leneșe, îi reproșează Bianca. *În ceea ce privește munca, îmi aleg ajutoarele în funcție de gradul lor de implicare. Iar dacă accept din când în când materialul lor de reproducere, o fac doar pentru a conserva noile Înțelegeri care ne ies în cale. La o adică, ei știu, cum și eu știu, că există mari șanse ca progeniturile să moștenească acea Înțelegere.*

Atitudinea nesigură și mișcarea rapidă a pedipalpilor o fac pe Portia să devină stânjenită în fața unui astfel de raționament. *Dar masculii nu…*

După părerea mea, este cert că masculii le pot transmite odraslelor lor cunoștințe pe care le acumulează în timpul vieții.

Bianca a bătut mai tare din picioare pentru a-și impune punctul de vedere. *Nu este adevărat că ei pot transmite doar Înțelegerile mamei lor. Bucură-te pentru grupul nostru de surate că cel puțin eu înțeleg asta – încerc să aleg parteneri care s-au născut în creșa noastră, astfel probabilitatea ca ei să posede deja Înțelegeri folositoare ce pot fi transmise este mai mare, iar*

efectul cumulativ este de combinare și de îmbogățire a speciei noastre. Cred că asta va deveni o practică obișnuită chiar înainte de moartea vreuneia dintre noi. Când voi avea timp, voi începe să transmit Înțelegerea aceasta către câteva grupuri de surate care îmi vor aprecia probabil modul de gândire.

Presupunând că ni se va acorda atât de mult timp, îi spune Portia cu tărie. *Soră, nu voi rămâne multă vreme în Marele Cuib. Cu ce îți pot fi de folos?*

Da, ai fost la Șapte Copaci. Povestește-mi cum a fost.

Portia este surprinsă că Bianca știe chiar atât de multe despre venirile și plecările ei. Îi prezintă un raport demn de laudă, concentrându-se în primul rând asupra aspectelor militare: tactica folosită de apărători, armele dușmanilor. Bianca ascultă cu atenție, reținând în special amănuntele frapante.

Există mulți păianjeni la Marele Cuiburi care cred că nu vom supraviețui, spune Bianca după ce Portia termină de vorbit. *Niciun grup de surate nu dorește să-și atragă disprețul general din cauză că abandonează primele, dar asta se va întâmpla. După dispariția unui grup, după ce golul nu va mai putea fi umplut, se va declanșa o grabă generală de a pleca. Ne vom distruge singure și vom pierde tot ce am construit.*

Așa se pare, o aprobă Portia. *Ceva mai devreme am fost la templu. Până și preoteasa mi s-a părut abătută.*

Bianca se ghemuiește, lipindu-se de tavan o clipă, într-o postură care îi trădează neliniștea. *Se spune că mesajul este contaminat, că există alți Mesageri. Am vorbit cu o preoteasă care a spus că a simțit un nou mesaj în cristal, într-un moment nefast și fără vreo noimă – doar un amestec de vibrații întâmplătoare. Nu găsesc nicio explicație, dar e îngrijorător.*

Probabil că mesajul este adresat furnicilor. Portia privește forfota insectelor de jos. Imaginea-senzație a „amestecului de vibrații întâmplătoare“ pare potrivită.

Nu ești prima care crede asta, îi spune Bianca. *Din fericire, și eu sunt de aceeași părere în ceea ce privește mesajul și Mesagera, iar asta nu mă împiedică să mă străduiesc să salvez cuibul nostru. Vino cu mine! Am descoperit o armă nouă și am nevoie de sprijinul tău ca să o folosim.*

Pentru prima oară în ultimele zile, Portia își recapătă puțin speranța. Dacă există vreo minte care să poată găsi o soluție, aceea este a Biancăi.

O urmează pe alchimistă în țarcul animalelor și lângă ele vede o mulțime de gândaci de mărimea furnicilor – de cel mult douăzeci de centimetri lungime. Au culoarea roșu-închis și niște antene remarcabile, care se desfac într-un disc de frunze subțiri, ca un evantai circular.

Am mai văzut așa ceva? întreabă Portia nesigură, prin mișcări ezitante.

După cum și tu ești o luptătoare grozavă împotriva dușmanilor noștri, da, așa se pare, confirmă Bianca. *Sunt o specie cu obiceiuri neobișnuite. Ca să-i găsească, asistenții mei și-au riscat viața și au coborât în colonia de dedesubt. Trăiesc printre furnici și totuși nu sunt atacați. Uneori consumă larvele furnicilor. Din relatările asistenților mei, se pare că furnicile sunt convinse să hrănească aceste creaturi.*

Portia așteaptă. Orice comentariu ar fi inutil în aceste momente. Bianca a plănuit această întâlnire punct cu punct, până la o încheiere reușită.

Am nevoie să aduni războinice pregătite și de încredere, probabil cam vreo douăzeci și patru, a sfătuit-o Bianca. *Veți fi curajoase. Veți testa noua mea armă și, dacă va da greș, probabil veți muri. Trebuie să înfruntați colonia care mărșăluiește împotriva noastră. Va trebui să intrați până în miezul ei.*

Infiltrarea într-o colonie de furnici nu mai înseamnă doar luarea câtorva capete și a glandelor de miros. Supercolonia și-a dezvoltat mijloacele de apărare: o cursă oarbă cu arme chimice purtată împotriva ingeniozității păianjenilor. Acum furnicile folosesc echivalentul chimic al modificării codurilor la anumite intervale de timp și în diferite detașamente ale coloniei în expansiune, schimbări cu care neamul Portiei nu a reușit să țină pasul.

Armele chimice folosite de păianjeni pentru a-și distrage și deruta dușmanii nu rezistă prea mult timp, ele nefiind decât o măsură supărătoare în fața numărului mare de dușmani.

Măsurile ridicate de securitate ale coloniei au avut un efect catastrofal asupra unui număr de alte specii. Cuiburile de furnici sunt ecosisteme în adevăratul sens al cuvântului, iar multe specii nu duc un trai prea ușor în comunitatea lor. Unele, precum afidele, pe care furnicile le cresc în mod constant, prestează diverse servicii. Altele sunt parazite: acarieni, gândaci, cărăbuși, chiar și păianjenii mai mici, toate adaptându-se pentru a fura de la masa furnicilor sau pentru a le consuma gazdele.

În prezent, majoritatea acestor specii a dispărut din supercolonie. În ceea ce privește adaptarea lor pentru a se apăra de dușmanii din exterior, criptarea chimică ridicată a furnicilor a demascat și eliminat zeci de oaspeți nedoriți de pe teritoriul lor. Cu toate acestea, foarte puține au reușit să supraviețuiască prin ingeniozitate sau prin vreo capacitate superioară de adaptare. Dintre toate aceste specii, gândacii Paussidae – actualul obiect de studiu al Biancăi – au reușit cel mai bine.

Gândacii Paussidae au trăit milioane de ani în cuiburile de furnici, folosindu-se de diverse mijloace pentru a-și păcăli

gazdele să-i accepte. Acum, nanovirusul a funcționat în favoarea lor și, deși nu sunt la fel de inteligenți ca Portia, ei posedă o anumită șiretenie și o diponibilitate de a conlucra, folosindu-și cu mare pricepere întregul arsenal versatil de feromoni.

Fiecare gândac prezintă un set de substanțe chimice cu care manipulează furnicile. La nivel individual – oarbe și trăind într-o lume care se bazează în întregime pe miros și atingere – furnicile pot fi păcălite. Substanțele chimice produse de Paussidae creează cu măiestrie o lume iluzorie pentru ele, manevrând halucinațiile pentru a provoca unitățile mituite de furnici să facă ce vor ei. Din fericire pentru Portia și poporul ei, gândacii Paussidae încă nu au atins un nivel de inteligență care să le permită depășirea condiției, ca și cum ar fi Coloana a cincea [6] infiltrată între furnici. Este ușor de imaginat o istorie alternativă, în care colonia de furnici în plin marș ar deveni doar o marionetă, cu miliarde de membri, a stăpânilor-gândaci, care stau ascunși.

Schimbarea codurilor chimice ale coloniei reprezintă o provocare permanentă pentru Paussidae, fiecare gândac schimbând mereu substanțe chimice cu ceilalți pentru a se informa unul pe altul în privința soluțiilor cele mai eficiente pentru deblocarea și rescrierea planului pe care furnicile și l-au făcut. Cu toate acestea, simpla reușită de a trăi nedepistați în mijlocul furnicilor rămâne arma secretă a gândacilor Paussidae: rafinarea mirosului lor străvechi, pe care Bianca l-a depistat și care a fascinat-o.

Portia a ascultat cu atenție planul Biancăi. Stratagema pare a se situa undeva între pericol și sinucidere. Trebuie ca Portia și semenele ei să caute coloana de furnici și să organizeze o ambuscadă, să pătrundă drept în mijlocul ei, trecând de nenumărate santinele ca și cum acestea nu s-ar afla la post. Portia analizează deja posibilitățile: un atac din aer, coborând de pe crengi sau din straturile de plase, plonjând deasupra valului de insecte care avansează. Desigur, Bianca s-a gândit deja și la asta. Vor surprinde coloana când se va opri peste noapte într-o fortăreață imensă, formată de trupurile soldaților ei.

Am creat ceva nou, explică Bianca. *O armură pentru voi. Dar o veți putea folosi doar când sunteți pe punctul de a porni atacul.*

O armură suficient de rezistentă pentru a ține la distanță furnicile? Pe bună dreptate, Portia este rezervată. Există prea multe puncte vulnerabile în corpul unui păianjen; există prea multe încheieturi de care furnicile pot profita.

Nimic mai simplu. Biancăi i-a plăcut întotdeauna să păstreze secrete. *Acești Paussidae, gândacii, pot trece ca vântul prin coloniile de furnici. Așa veți face și voi.*

Nesiguranța Portiei este dată de gol prin tresărirea îngrijorată a pedipalpilor. *Și atunci le voi ucide? Cât de multe pot? Asta va fi de ajuns?*

Postura Biancăi spune altceva. *Am analizat problema, soră dragă, dar mă tem că nici tu nu le poți opri în acest fel. Sunt prea multe. Chiar dacă sistemul creat de mine te-ar proteja atât de mult, ai putea ucide furnici toată ziua și toată noaptea, și tot ar rămâne destule. Nu ai putea ține armata departe de Marele Cuib.*

Și atunci? întreabă Portia.

E o armă nouă. Dacă funcționează… Bianca a bătut din picioare, enervată. *Nu avem cum să o testăm, ci doar să o folosim. Dă rezultate în cazul coloniilor de aici, dar invadatorii sunt altfel, mai complecși și mai puțin vulnerabili. Va trebui pur și simplu să speri că am dreptate. Înțelegi ce îți cer – pentru comunitatea noastră, pentru căminul nostru?*

Portia se gândește la prăbușirea celor Șapte Copaci: flăcările, hoarda de insecte flămânde, cadavrele zbârcite ale celor prea lenți sau ale celor prea conștiincioși ca să lupte, în loc să se salveze fugind. Teama este o emoție universală, iar ea o resimte profund, dorind cu disperare să îndepărteze acea imagine și să nu se vadă silită să înfrunte din nou furnicile. Mai puternice decât spaima sunt legăturile de comunitate, neam și loialitate față de grupul de semene și de poporul ei. Acum ies la iveală toate generațiile de sprijin, prin reușita strămoșilor celor mai inspirați de virus de a coopera cu cei de același neam. Vine o vreme când trebuie să faci ceea ce se cuvine. Portia este o războinică instruită și îndoctrinată încă de la o vârstă fragedă, astfel că acum, în vremuri de restriște, este dispusă să își dea viața pentru supraviețuirea întregii societăți.

Când? o întreabă ea pe Bianca.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Adună-ți alesele; fii pregătită să părăsești Marele Cuib mâine-dimineață! În noaptea asta, orașul este doar al tău. Ai depus ouă?

Portia răspunde afirmativ. Nu are niciun ghem în ea care să merite atenția unui mascul, dar a depus câteva în trecut. Moștenirea ei, genetică și deprinsă, va fi protejată dacă același lucru se va întâmpla și cu Marele Cuib. Privind lucrurile în ansamblu, asta înseamnă că ea va fi învinsă.

În acea noapte, Portia caută alte războinice, femele veterane pe care, din câte știe ea, se poate bizui. Multe sunt din grupul ei de surate, dar nu toate. Mai sunt și altele, împotriva cărora a luptat, ca să își demonstreze puterea de dominație – pe care le respectă și care o respectă pe ea. Se apropie precaută de fiecare, pipăindu-și calea, telegrafiindu-și intențiile, dezvăluind planul Biancăi fir cu fir, până când simte că se poate baza pe ele. Unele refuză – fie nu sunt convinse de plan, fie nu au îndeajuns de mult curaj, care, la urma urmei, nu este decât o lipsă aproape totală de îndrăzneală; o dăruire față de îndatoriri aproape la fel de oarbă ca furnicile însele.

Cât de curând, Portia își găsește aliatele, după care fiecare dintre ele urmează drumurile înalte ale Marelui Cuib pentru a se sluji cât mai mult de noapte, înainte ca orele dimineții să le cheme pentru adunare. Unele vor apela la compania suratelor lor, altele vor dori să se distreze – dansurile masculilor sau strălucita artă a țesătoarelor. Cele care sunt pregătite se vor lăsa curtate, apoi vor depune un mănunchi de ouă în casa suratelor, astfel încât să păstreze cât mai multe cu putință. După ce a depus ouă ultima oară, Portia a învățat multe lucruri și are ceva remușcări pentru că acele Înțelegeri, acele pachete distincte de cunoaștere se vor pierde când ea va dispărea.

Merge din nou la Templu, căutând acel calm de moment pe care i-l aduce credința, dar își aduce imediat aminte ce i-a spus Bianca: anume că vocea Mesagerei nu este singura, că în cristal există șoapte discrete care o îngrijorează pe preoteasă. Așa cum a crezut mereu, dincolo de numerele simple care îl alcătuiesc, perfecțiunea matematică a mesajului trebuie să aibă o semnificație mai importantă, transcendentă, astfel că această nouă evoluție are cu siguranță un înțeles mai larg, prea vast pentru a fi înțeles de un biet păianjen care înnoadă și țese acel număr familiar de ecuații și soluții. Și atunci, ce înseamnă el? Nimic bun, simte ea. Nimic bun.

Târziu în acea noapte, ea stă în punctul cel mai înalt al Marelui Cuib, contemplând stelele și întrebându-se care punct de lumină de pe cer îi șoptește în acele momente secrete de neînțeles cristalului.

3.7 Război în cer

Kern a întrerupt orice contact, lăsând naveta răzvrătiților să alunece în continuare spre planeta verde, măcinând secundă după secundă distanța uriașă care o desparte de ea. Ghemuit incomod pe un scaun care a fost proiectat în special pentru a amortiza cu brio stresul provocat de decelerare și cam atât, Holsten a făcut toate eforturile ca să doarmă.

A dormit cu întreruperi, pentru că absența lui Kern nu oprise și comunicațiile radio. Nu avea idee cine dăduse prima lovitură lingvistică, dar a fost trezit mereu de o discuție în contradictoriu între Karst – aflat în naveta urmăritoare – și cel care se ocupa de comunicații atunci.

Ca de obicei, Karst era dogmatic, voce navei *Gilgamesh*, având autoritatea întregii rase umane în spate (prin medierea reprezentantului ei neales, Vrie Guyen). Le-a cerut predarea necondiționată, i-a amenințat cu distrugerea spațială, deși Holsten știa că navele nu erau capabile de așa ceva, a invocat indirect

furia latentă a satelitului și, când nimic nu a dat roade, a recurs la jigniri personale. Holsten a înțeles cumva că Guyen îl făcea răspunzător pe Karst pentru evadarea răzvrătiților.

S-a făcut însă și o referire la el și Lain – aceea fost singura rostită pe un ton pozitiv. Era evident că ordinele lui Karst aveau în vedere recuperarea ostaticilor la un moment dat, deși probabil că nu asta era prioritatea cea mai arzătoare. A cerut să discute cu ei, pentru a se convinge că încă trăiau. Lain a schimbat câteva replici acide cu el, ceea ce i-a mulțumit pe amândoi, și a descurajat încercările lui de a mai pune alte întrebări. A continuat să includă revenirea lor pe lista de cereri obsesive, lucru care era aproape mișcător.

În ceea ce îi privea, răzvrătiții l-au bombardat pe Karst cu propriile cereri și opinii, intrând în amănunte legate de dificultățile cu care s-ar confrunta colonia pe lună și susținând că nu era nevoie să se ajungă la asta. Karst i-a contrazis cu aceleași argumente prezentate deja de Lain, doar că mai puțin coerent, semănând cu cineva care repetă papagalicește cuvintele altuia.

– De ce au pornit în urmărire? a întrebat-o Holsten pe Lain obosit, după ce acea dispută în limbaj convențional alungase definitiv orice șansă de a mai putea dormi. De ce nu ne lasă în pace, dacă știe că aventura asta este sortită eșecului? Nu o face doar pentru noi doi, nu-i așa?

– Nu pentru *tine* o face, fii sigur, a ripostat ea, după care s-a mai calmat. Eu… Guyen a luat lucrurile personal, a continuat Lain pe un ton ciudat, ceea ce l-a făcut să se întrebe oare cum vedea ea experiența asta. Dar e vorba de mai mult de atât. Cândva, am accesat Aptitudinile Echipajului Principal din evidența lui *Gilgamesh*.

– Accesul este permis doar celor din echipa de Comandă, a subliniat Holsten.

– Aș fi un inginer-șef de două parale dacă asta m-ar fi împiedicat s-o fac. Eu am scris mai toată schema de acces. Te-ai întrebat vreodată cum de a reușit stăpânul și domnul nostru să obțină un punctaj atât de mare ca să primească slujba asta?

– Ei bine, *acum* încep să-mi pun întrebări.

– Este vorba de o planificare pe termen lung, dacă-ți vine să crezi. Capacitatea de a stabili un scop și de a-l realiza, indiferent cât de multe etape intermediare ar exista. Este unul dintre oamenii care se află întotdeauna cu patru pași înainte. Așadar, dacă face asta acum, s-ar putea să sune a ranchiună, dar el are un motiv.

Holsten s-a gândit la asta o vreme, în timp ce răzvrătiții continuau să îl acuze pe Karst.

– Concurența, a spus el. Dacă, din întâmplare, trecem de satelit și ajungem pe planetă…

– Da, probabil, l-a aprobat Lain. Mergem spre Terraformare B, sau ce este acel loc, apoi, peste câteva secole, ne întoarcem și descoperim că Scoles s-a stabilit bine mersi pe planetă și poate a ajuns chiar și la o înțelegere cu Kern. Guyen…

– Guyen vrea planeta, a încheiat Holsten. Vrea să distrugă satelitul și să preia controlul asupra planetei. Dar nu vrea să lupte și cu altcineva pentru ea.

– Pe de altă parte, dacă Scoles se stabilește pe planetă și transmite un mesaj de genul: *Coborâți, păianjenii sunt încântători*, ce se întâmplă dacă mulți vor dori să i se alăture?

– Prin urmare, Guyen nu ne poate ignora, a spus Holsten, și în afară de capitulare, cea mai bună soluție pentru el ar fi ca noi să fim făcuți bucățele de Kern.

Lain a ridicat din sprâncene surprinsă, apoi și-a mutat privirea spre consola de comunicații, unde disputa continua.

– Îl putem auzi pe Karst dacă transmite ceva satelitului? a întrebat-o Holsten.

– Nu știu. Pot încerca ca să aflu, numai să mă lase măscăricii ăștia.

– Eu cred că ar trebui.

– Da, ai dreptate, iar Lain și-a desfăcut centura și s-a împins cu grijă de pe scaun, atrăgând imediat atenția mai multor răzvrătiți. Ascultați, mă lăsați o clipă la pupitru? Doar…

– A lansat o dronă! a exclamat pilotul.

– Să văd! a cerut Scoles, după care s-a repezit înainte și, prinzând-o de umăr, a împins-o pe Lain pur și simplu, care, dând drumul scaunului în care stătea Holsten, s-a rostogolit până în spatele cabinei. Și ea *nu* se apropie de nimic până nu aflăm ce se întâmplă!

S-au auzit un bufnet și o înjurătură când Lain s-a lovit de ceva, după care s-a chinuit să se prindă de un obiect pentru a evita să cadă din nou.

– De când au navele drone la bord? a întrebat Nessel.

– Unele dintre ele sunt echipate să transporte proiectile, nu pasageri, i-a răspuns Lain, aflată în spatele lor.

– Și ce pot face dronele? a întrebat cineva.

– Ar putea fi înarmate, a explicat pilotul încordat. Ori ne-ar putea lovi cu ea. O dronă poate accelera mai mult decât noi, iar noi oricum suntem în decelerație. Cred că au lansat-o acum pentru că au ajuns destul de aproape de noi.

– De ce-i lăsăm să ne prindă din urmă? a răcnit un alt răzvrătit.

– Pentru că trebuie să încetinim dacă nu vrem să facem ditamai gaura când vom încerca să aterizăm, dobitocule! a strigat pilotul. Puneți-vă centurile!

Amatori! a gândit Holsten îngrozit. *Sunt pe o navă care încearcă să coboare pe o planetă necunoscută și nimeni nu știe*

ce face.

Când pilotul a redus viteza, *josul* s-a mutat brusc spre partea din față a navetei. Holsten s-a prins de scaun, alunecând în față până a reușit să se prindă de ceva.

– Drona se apropie rapid, a anunțat Nessel.

Holsten și-a amintit cât de repede a parcurs data trecută drona fără oameni la bord distanța dintre *Gilgamesh* și planetă.

– Ascultați, s-a auzit vocea amărâtă a lui Lain, în timp ce se chinuia să ajungă în partea din față a navetei trecând din mână în mână, au existat comunicații între Karst și satelit?

– Poftim? a întrebat Scoles, iar apoi din difuzoare a explodat un țiuit asurzitor, care i-a făcut pe toți să își acopere urechile, și Nessel a apăsat câteva butoane de pe consolă.

Holsten i-a citit pe buze lui Scoles *Oprește sunetul ăsta!*, însă, judecând după expresia neputincioasă de pe fața lui Nessel, era limpede că nu putea face nimic.

Apoi sunetul a încetat, dar doar ca să deschidă calea unei voci cunoscute.

A răsunat din difuzoare cu forța explozivă a unui zeu mânios, pronunțând silabele elegante ale anticei Imperiale C ca și cum ar fi anunțat sfârșitul celor care o ascultau. Ceea ce era probabil adevărat.

Holsten a tradus cuvintele: *Sunt doctorul Avrana Kern. Ați fost avertizați să nu reveniți pe planeta mea. Nu-mi pasă de păianjenii voștri. Nu mă interesează imaginile voastre. Această planetă este experimentul meu și nu vreau să fie afectat cumva. Dacă poporul meu și civilizația lor dispar, Lumea lui Kern este moștenirea mea, nu a voastră, care doar maimuțăriți gloria noastră. Mergeți în altă parte pentru a fi ființe umane.*

– Ne va distruge! a strigat el.

O vreme, răzvrătiții s-au privit unii pe alții.

Palidă și trasă la față, așteptând să vadă ce se întâmplă, Lain a rămas agățată de spătarele a două scaune.

– Deci, asta e, nu? a gemut ea.

– Nu a spus asta! a obiectat Nessel, deși prea puțini o mai ascultau.

Bun venit în tagma clasiciștilor! a gândit sec Holsten. A închis ochii.

– Nava și-a schimbat cursul, a anunțat pilotul.

– Adu-o înapoi pe curs! Du-ne pe planeta aia, indiferent ce… a început Scoles.

– Cealaltă nava, l-a întrerupt pilotul. Cea a Securității. Noi suntem pe un curs normal, dar ei… ei plutesc în derivă, a încercat el să explice, trăgând cu ochiul spre instrumente. Iar drona a schimbat cursul… nu urmează modificarea cursului nostru. Ne va depăși.

– Dacă într-adevăr vor asta. Poate o fi o bombă, a sugerat Scoles.

– Ar trebui să fie o bombă a naibii de mare ca să ne afecteze de la distanța asta, a spus pilotul.

– E Kern, a afirmat Lain și, văzându-i nedumeriți, a continuat să le explice. Amenințarea aceea nu a fost doar pentru noi; ci pentru toți. Kern le-a făcut-o – a pus stăpânire pe sistemele lor. Dar cu ale noastre nu poate face nimic.

– Ai făcut o treabă bună, a murmurat Holsten în stația din mască, de la gâtul lui.

– Taci! i-a răspuns ea pe același canal.

Apoi s-a auzit din nou vocea lui Kern: după câteva starturi false și bolborosite, cuvintele au răsunat într-un limbaj pe care îl înțelegea toată lumea.

– Credeți că ați scăpat de mine doar pentru că mi-ați blocat accesul la computerele voastre? M-ați împiedicat să vă întorc naveta și să o trimit spre nava voastră. M-ați împiedicat să vă tratez într-un mod controlat și îndurător. Vă acord o singură șansă de a-mi permite accesul la sistemele voastre; în caz contrar nu am altă soluție decât să vă distrug.

– Dacă avea de gând să ne distrugă, ar fi făcut-o deja, a sugerat unul dintre răzvrătiți, dar Holsten nu a reușit să înțeleagă în baza căror dovezi a ajuns el la concluzia asta.

– Dați-mi voie să ajung la consola de comunicații, a spus Lain. Mi-a venit o idee.

S-a împins cu picioarele spre consolă, iar de data aceasta Scoles a tras-o spre el, ținând însă pistolul aproape de nasul ei. Prin greutatea ei, ca efect al decelerației, l-a tras odată cu ea, iar amândoi au fost cât pe ce să se prăbușească peste pilot.

– Doctore Mason, ce părere ai despre Kern? a întrebat autoritar Scoles, uitându-se urât la Lain.

– E o ființă umană, au fost primele cuvinte care i-au venit în minte lui Holsten.

Văzându-l pe Scoles că se încruntă exasperat, i-a explicat ce credea.

– Cred că e o ființă umană. Ori *a fost*, cândva. Probabil e o combinație între om și mașină. A verificat baza de date de pe *Gilgamesh*, deci știe cine suntem, că suntem ultimii oameni de pe Pământ, și cred că asta înseamnă *ceva* pentru ea. Pe de altă parte, un laser asemenea celui pe care îl are este cu siguranță un enorm consumator de energie în comparație cu blocarea noastră sau cu faptul că poate face ca reactorul să explodeze. Nu-și va folosi armele decât dacă va fi silită. În ceea ce privește consumul de energie, până și Vechiul Imperiu are limite. De aceea va trage în navă doar în ultimă instanță, dar e posibil să încerce să scape de noi fără să ne ucidă, asta dacă va putea. Lucru pe care nu-l poate

face acum, pentru că i-am blocat accesul, lăsându-i doar posibilitatea de a lua legătura cu noi.

Scoles a eliberat-o pe Lain, care a scos un șuierat furios, după care a început imediat să le explice ceva lui Nessel și unuia dintre răzvrătiți, ceva despre refacerea unor legături cu computerul navei. Holsten a sperat că ea știa ce face.

– Va încerca să ne ucidă? l-a întrebat Scoles direct.

Ce să spun? Că depinde de dispoziția în care se află? Că depinde cu care Kern vorbim într-un moment anume? Holsten și-a desfăcut centura de scaun și s-a tras încet spre ei, în ideea că poate Kern li se va adresa din nou.

– Cred că vine dintr-o cultură care s-a autodistrus și care a otrăvit Pământul. Nu știu de ce este în stare. Cred că și acum se luptă cu ea însăși.

– Acesta este ultimul avertisment, s-a auzit din nou vocea lui Kern.

– Am observat că sistemele satelitului se încălzesc, i-a prevenit pilotul. Cred că este îndreptat spre noi.

– Nu avem nicio posibilitate să ocolim planeta și să o lăsăm pe cealaltă navetă în cale ei? s-a interesat Scoles.

– Nicio șansă. Ne situăm pe linia ei de tragere, cu toate că acum ne pregătim de aterizare. Există o fereastră de aproximativ douăzeci de minute până ajungem în atmosferă, lucru care ar reduce puterea laserelor.

– Gata! a exclamat Lain.

– Ce anume-i gata? a întrebat-o Scoles.

– Am izolat baza de date a navei și am conectat-o la sistemul de comunicație, a explicat Nessel.

– I-ai acordat acestei Kern accesul la baza noastră de date? a încercat să înțeleagă Scoles. Crezi că asta o va convinge?

– Nu, l-a lămurit Lain. Însă am nevoie de acces ca să fac o transmisie. Holsten, vino aici!

A urmat o scenă oribilă de balet, lipsită cu totul de demnitate, în care Holsten a fost trecut din mână în mână, apoi legat de un scaun de lângă consola de comunicații, înclinându-se într-o parte, către botul navetei, pentru că forța decelerației îl trăgea înapoi.

– Are de gând să ne ardă rău, le spunea Lain în timp ce îl ajuta pe Holsten să se așeze.

Acea perspectivă aproape că o înviora.

– Holsten, poți să o duci puțin cu zăhărelul? Sau ceva de genul ăsta?

– Păi… mi-a venit o idee.

– Aplic-o pe a ta, iar eu o s-o aplic pe a mea, i-a spus Lain. Dar fă-o *acum*!

Holsten a verificat panoul, a deschis un canal către satelit – *să presupunem că ea aude oricum totul,* și a început:

– Doctore Kern, doctore Avrana Kern!

– Nu sunt dispusă să negociez, a răsunat vocea ei dură.

– Doresc să discut cu Eliza.

A urmat un moment scurt, dar încheiat, cât a vorbit Kern, iar apoi inima lui Holsten a tresărit, deoarece mesajul era dublat de o transmisiune în Imperiala C. Eliza revenise la cârmă.

În aceste momente vă aflați în zona interzisă de pe o planetă izolată. Orice amestec în Lumea lui Kern va fi întâmpinat de măsuri imediate de ripostă Nu Eliza dă-mi înapoi vocea este vocea mea dă-mi înapoi mintea e a mea e a mea destule avertismente distruge-i lasă-mă pe mine să îi distrug

Holsten și-a pregătit răspunsul cât de repede a putut și l-a tradus. *Eliza, confirmăm că nu avem nicidecum intenția de a schimba Lumea lui Kern*, fiind aproape sigur că Eliza era un computer și cine ar fi putut să știe care erau limitele cunoașterii și ale capacității sale de programare?

Acest lucru nu este conform cu viteza și cursul vostru actual. Acesta este ultimul avertisment. Mă mint ca să vă mint lăsați-mă să vorbesc lăsați-mă să ies ajutați-mă careva să mă ajute vă rog

Eliza, te rog, pot vorbi cu doctorul Avrana Kern? a transmis Holsten.

Vocea așteptată a tunat prin cabina mică.

– Cum de îndrăzniți să…?

– Și iar a dispărut… a spus Lain, iar vocea lui Kern a fost întreruptă.

– Ce a însemnat asta? a întrebat Scoles autoritar.

– Un semnal de alarmă, a explicat Lain. O transmisiune repetată a semnalului ei de alarmă, a spus ea, în timp ce Holsten transmitea: *Doctore Kern, pot vorbi cu Eliza?*

Răspunsul pe care l-au primit a fost deformat, devenind aproape un zgomot de fond. Holsten a auzit vreo zece fragmente de propoziții de la Kern și de la sistemul Elizei, care se întrerupeau mereu, în timp ce sistemele satelitului încercau să prelucreze apelul de ajutor, desigur, prioritar.

– Am ajuns aproape de atmosferă, a anunțat pilotul.

– Am reușit, s-a auzit cineva.

– Să nu spui niciodată că… a zis Lain, după care unitatea de comunicații a devenit atât de tăcută, încât Holsten s-a uitat la ecrane ca să se convingă dacă ele mai funcționau.

Satelitul încetase să mai transmită.

– Noi l-am blocat? a întrebat Nessel.

– Definește „noi“, s-a răstit Lain.

– Bine, dar fiți atenți, asta înseamnă că oricine poate coborî pe planetă, toți cei de pe *Gil*, a spus Nessel, după care din sistemul de comunicații a izbucnit un nou semnal, iar vocea furioasă a lui Kern i-a biciuit pe toți.

– Nu, nu *m*-ați blocat!

Lain și-a coborât imediat mâinile spre talie, netezindu-și pliurile hainei, după care le-a întins spre Holsten.

– Curaj! a strigat cineva în mod ridicol.

Holsten s-a uitat în urmă, spre scaunul lui din fundul navetei. De fapt, a aruncat o privire spre zona rezervată mărfurilor și a văzut agitația răzvrătiților de acolo, care încercau să își caute locuri cât mai sigure. A urmat o explozie de lumină care i-a rămas întipărită pe retină, iar înaintarea lină a navetei a devenit brusc o rostogolire… și de afară s-a auzit un vuiet cutremurător, care i-a dat de înțeles: *Atmosferă. Am pătruns în atmosferă.*

Străduindu-se să recapete controlul asupra navetei, pilotul a scăpat câteva înjurături. Lain își ținea brațele strâns în jurul lui Holsten, pentru că nu reușise să-i prindă centura. Cât despre el, Holsten s-a prins de scaun cât a putut de bine, chiar dacă lumea încerca să se desprindă de el.

Ușile magaziei s-au închis în mod automat. În acel moment, Holsten nu și-a dat seama că acest lucru era din cauză că jumătatea posterioară a navetei fusese retezată.

Partea din față – cabina – s-a prăbușit spre uriașa suprafață verde a planetei.

3.8 Război asimetric

Semenii Portiei nu au degete, dar strămoșii lor ridicau clădiri și foloseau unelte cu milioane de ani înainte de a ajunge la un oarecare nivel de inteligență. Păianjenii au doi pedipalpi și opt picioare, fiecare dintre ele putând prinde și manevra în funcție de nevoie. Corpul lor este ca o mână cu zece degete mari, dintre care două produc firele și le oferă aderență. Singura restricție este că trebuie să construiască și să lucreze în principal cu ajutorul pipăitului și al mirosului, după care, periodic, munca lor trebuie înaintată pentru evaluare. Lucrează suspendați în spațiu, gândind și creând în trei dimensiuni.

Două direcții ale creației au dat naștere actualei misiuni a Portiei. Una este făurirea unei armuri din fier sau echivalentul său pentru o specie care nu are acces nici la foc, nici la metal.

Coloana furnicilor s-a oprit undeva în față pentru a-și petrece noaptea, alcătuind o fortăreață de nepătruns. Agitate, Portia și războinicele ei tresar și bat din picioare, conștiente de existența nenumăraților cercetași dușmani, care caută orbește prin pădure, atacând orice le iese în cale și eliberând, în același timp, mirosul urgent de alarmă. O întâlnire întâmplătoare acum ar putea stârni întreaga colonie împotriva lor.

Bianca acordă o atenție exagerată masculilor ei în timp ce măcelarii se apucă să ucidă și să dezmembreze creaturile ei de companie. Aparent, masculii își vor îndeplini partea lor de plan, însă le lipsește curajul de a forma avangarda. Folosind arma secretă, Portia și suratele ei au misiunea imposibilă de a se infiltra în colonie în timp ce furnicile dorm.

Gândacii Paussidae pe care i-a strâns Bianca au fost aduși până aici de la Marele Cuib. Prin natura lor, ei nu sunt creaturi gregare, iar marșul a fost exasperant, adică au sosit noaptea, alarmant de târziu, aproape de zori, când dușmanii se vor pune din nou în mișcare.

Câțiva gândaci mai inventivi au evadat, iar cei rămași par să comunice prin mirosuri și atingeri de antene, ceea ce o face pe Portia să se întrebe dacă nu cumva ei plănuiesc o acțiune în masă. Nu știe dacă Paussidae gândesc, dar bănuiește că acțiunile lor sunt mai complexe decât acelea ale unor animale simple. În lumea ei nu cască o prăpastie mare între gânditori și negânditori, ci este vorba doar de o îndelungată continuitate.

Spre final, gândacii au renunțat la orice încercare de evadare. Acum sunt ținuți într-un țarc, iar suratele Biancăi îi vor ucide repede și eficient și le vor coji carapacele. Artizanii Marelui Cuib încep imediat să confecționeze armuri din bucăți, învelindu-le pe Portia și pe surorile ei cât mai mult posibil cu costume din chitină grele și dificil de manevrat. Își folosesc chelicerele și forța picioarelor ca să răsucească și să secționeze carapacele pentru a și le potrivi mai bine, fixând fiecare placă de purtătoarea în cauză cu ajutorul firelor de mătase.

În timp ce artizanii lucrează, Bianca explică teoria. Gândacii Paussidae par să se folosească de multe mirosuri complexe pentru a convinge furnicile să îi hrănească și să le facă diverse favoruri. Aceste mirosuri se schimbă constant când sistemele lor de apărare chimică se modifică. Limbajul chimic al gândacilor s-a dovedit prea complicat pentru ca Bianca să îl poată decodifica.

Cu toate acestea, există un miros principal pe care îl emană și care nu se schimbă. Nu este un atac direct împotriva furnicilor, dar el funcționează pentru a informa colonia că *Aici nu e nimic*. Gândacul e observat de furnici doar atunci când el încearcă să

interacționeze cu ele. Nu e un dușman, nu e nici furnică, nu e nici măcar o bucată de pământ fără viață, ci e *nimic*. Pentru furnicile oarbe, care se bazează exclusiv pe mirosuri, gândacii folosesc un fel de invizibilitate activă, astfel încât chiar și când sunt atinși, când antenele furnicii pipăie carapacea lor, colonia percepe doar o pată oarbă, un gol care trebuie ocolit.

Mirosul-zero persistă chiar și după moartea gândacilor, dar nu foarte mult timp, prin urmare așa se explică acest masacru din ceasul al 11-lea. Bianca le previne pe Portia și pe suratele ei că trebuie să acționeze rapid. Nu știe cât timp vor fi sub protecție.

Așadar, le putem ucide, iar ele nu-și vor da seama, concluzionează Portia.

Nicidecum. Nu asta este misiunea voastră, îi răspunde Bianca furioasă. *Câte furnici crezi că puteți ucide? Iar dacă le atacați, s-ar putea ca într-un final sistemul lor de alarmă să treacă cu vederea mirosul armurii voastre.*

Atunci vom ucide casta care depune ouă, spune Portia. Colonia de furnici în marș rămâne totuși un organism care se dezvoltă, depunând permanent ouă pentru înlocuirea pierderilor.

Nu veți face asta. Vă veți răspândi în interiorul coloniei, așa cum este planul, și așteptați până când se degradează pachetele.

Pachetele reprezintă cealaltă parte a planului, un alt aspect al măiestriei păianjenilor. Bianca le face ea însăși, pregătind o substanță chimică din compuși și rămășițe de Paussidae, pe care apoi le închide în globule de pânză. Din nou, nici acestea nu rezistă multă vreme.

Alchimia stăpânită de suratele Portiei are o istorie îndelungată, evoluând la început din marcatorii de miros pe care îi foloseau strămoșii lor îndepărtați și devenind apoi mai elaborați și mai complecși după contactul cu specii precum furnicile, care pot fi manipulate și ademenite prin mirosuri artificiale. Pentru un păianjen precum Bianca, experimentată și binecuvântată de Înțelegerea acumulată de generațiile trecute, amestecarea substanțelor chimice este o experiență vizuală, când simțurile se combină, permițându-i să folosească formidabilele părți ale creierului ei care analizează semnalele vizuale pentru a percepe diferitele substanțe cu care lucrează și compușii acestora într-un limbaj mintal figurativ de chimie moleculară. Ea realizează reacțiile alchimice prin folosirea unor catalizatori exotermici care generează căldură, fără a da naștere însă unui foc deschis și periculos.

Așa cum substanțele chimice au o durată limitată, la fel sunt și recipientele lor din pânză. Lucrate cu precizie, ele vor elibera încărcătura unul după altul, la un interval de câteva secunde, ceea ce impune o sincronizare, pentru că altfel Portia și camaradele ei nu se vor putea coordona.

Bianca le dă armele, iar ele știu ce trebuie să facă. Fortăreața mobilă a dușmanilor se află în față, în pădurea întunecată. Trebuie să își îndeplinească misiunea în scurtul răstimp ce le este acordat, altfel vor muri, iar apoi civilizația lor se va duce de râpă odată cu ele. Cu toate acestea, fiecare părticică din ele care ține la autoconservare se revoltă. Nimeni nu supraviețuiește dacă pătrunde în fortăreața unei colonii de furnici în marș. În ciuda cicălelilor din partea Biancăi, Portia și suratele ei înaintează încet și șovăielnic. Teama de moarte s-a dezvoltat, încă de la naștere, cu mult înainte de dezvoltarea inteligenței și cu mult înainte de apariția oricărui gen de altruism social. În ciuda mizei, există o teamă greu de ignorat.

Apoi noaptea se face zi, iar păianjenii ridică privirea spre cerul de pe care stelele au fost alungate scurtă vreme.

Se apropie ceva.

Surorile simt aerul vibrând de furie și pământul cutremurându-se în semn de compasiune, iar ele, îngrozite și uimite, se strâng pe sub armurile grele. O minge de foc traversează cerul, lăsând o dâră în urma ei, dar și un tunet prelung. Niciuna dintre ele nu știe ce ar putea fi.

În clipa impactului cu solul, pe teritoriul furnicilor-cercetași, obiectul pierduse mult din viteză, dar lovitura încă răsună sub picioarele lor sensibile, ca și cum întreaga lume strigase un cuvânt uriaș și secret.

Pentru o clipă rămân nemișcate, împietrite de o groază animalică. Apoi una dintre ele întreabă ce a fost, iar Portia caută un răspuns în sine și descoperă acea parte din ea care a fost întotdeauna receptivă în ceea ce privește incomprehensibilul: înțelegerea temătoare și minunată că în lume există mai mult decât pot să vadă ochii ei, dar și mai mult decât pot să perceapă picioarele ei.

Mesagera a coborât la noi, le spune ea. În acel moment – fără teamă, dar și fără speranță – , aproape că era convinsă, pentru că ceea ce tocmai se întâmplase depășea cu mult experiența ei, pe care doar acel mister esențial o poate justifica.

Unele sunt impresionate, altele, sceptice. *Ce înseamnă asta?* întreabă una dintre ele.

Înseamnă că trebuie să treceți la treabă! Le spune Bianca, bătând din picioare în spatele lor. *Aveți puțin timp! Mergeți, mergeți! Iar dacă Mesagera este aici, cu voi, înseamnă că vă protejează, dar numai dacă veți reuși! Dacă este Mesagera, arătați-i cât de puternic și de ingenios este Marele Cuib!*

Aprobând-o cu îndârjire, Portia își flutură pedipalpii, după care și celelalte surate procedează la fel. Privind spre dâra de fum care încă ascunde stelele nopții, Portia știe că acesta este un semn din cer, cerul Mesagerei. Toate orele pe care le-a petrecut

contemplând respectuos misterele matematice ale Templului, în pragul revelației, par să fi dus la asta.

Înainte! semnalizează Portia, apoi ea și cohorta ei pornesc spre dușmani, știind că Bianca și echipa ei le vor urma. Armurile din carapace de gândaci sunt grele, le împiedică vederea, le îngreunează alergatul și fac săriturile aproape imposibile. Ca niște scufundători-pionieri, sunt pregătite să coboare într-un mediu ostil, în care doar armurile le pot proteja.

Se grăbesc pe solul pădurii atât cât pot, iar armurile li se prind de încheieturile picioarelor, rănindu-le și făcându-le să șchiopăteze. Însă sunt hotărâte, iar când ajung aproape de furnicile care cercetează zona, cu armurile lor negre, trec pe lângă ele ca și cum ar fi doar o adiere de vânt.

Cercetașele sunt agitate, deja în mișcare, îndreptându-se către fumul și flăcările care creșteau în locul în care Mesagera a ajuns și fiind, fără îndoială destul de pregătite, în modul lor orbesc și ateist, gata să creeze o zonă de protecție contra incendiilor, pentru apăra colonia – și, fără să vrea, să apere și dușmanii coloniei.

Acum fortăreața coloniei se află exact în fața Portiei și a suratelor ei. Fortăreața este colonia. Furnicile au ridicat o construcție uriașă în jurul trunchiului unui copac, acoperind zeci de metri pătrați pe orizontală și pe verticală, alcătuită doar din furnici. Adânc în inima acestei structuri se află incubatoarele și creșele, depozitele de hrană și șirurile de pupe, unde se pregătește următoarea generație de soldați. Toate încăperile, tunelurile și căile de acces sunt construite din furnici, legate una de alta de picioare și de diferite părți ale gurii, întregul edificiu arătând ca un monstru vorace gata să devoreze orice intrus care îndrăznește să pătrundă acolo. Pe de altă parte, furnicile nu sunt întru totul adormite. Există un val permanent de lucrătoare care circulă prin tuneluri, care curăță gunoaiele și corpurile furnicilor moarte, iar coridoarele în sine se mișcă și se realiniază pentru a regla temperatura din interior și circulația aerului. Este un castel cu ziduri mișcătoare și temnițe care apar brusc.

Portia și camaradele ei nu au de ales. Ele sunt războinicele alese ale Marelui Cuib, femele veterane și neîmblânzite, care s-au luptat cu furnicile pe zeci de câmpuri de bătălie. Cu toate acestea, au avut parte de câteva victorii, dar și acelea minore. Mult prea des, tot ce au reușit a fost să piardă cât mai puțin și mai încet. Acum știu că priceperea în mânuirea armelor, viteza și tăria nu sunt suficiente pentru a înfrânge efectivul și cutezanța unică a supercoloniei din care această fortăreață reprezintă ea însăși un singur membru. Și, deși nu îl înțeleg, planul Biancăi este singurul pe care îl au.

Pe măsură ce se apropie de fortăreață, ele se împrăștie, fiecare căutând o intrare în acea construcție. Portia preferă să urce,

trăgându-și cea de-a doua piele, greoaie, pe deasupra corpurilor vii de furnici, simțindu-le membrele și antenele cum tresar când traversează acel câmp și cum îi cercetează burta împlătoșată. Până aici a fost bine: nu este imediat descoperită ca intrus. Își dă prea bine seama ce s-ar întâmpla dacă membrii coloniei ar afla ce este ea de fapt. Zidul în sine ar deveni o gură nesățioasă și tăioasă care ar diseca-o și consuma-o imediat. Nu ar avea absolut nicio șansă.

La o oarecare distanță, una dintre suratele ei are exact această soartă. O spărtură din armura ei a degajat un miros de păianjen și, imediat, o pereche de mandibule îi apucă una dintre încheieturile unui picior, retezându-l. Mica izbucnire de lichid incită furnicile aflate în apropiere și, în câteva momente, se produce o dezlănțuire la scară largă a insectelor agile și furioase. În vreme ce părțile acoperite de armură ale păianjenului sunt ignorate, furnicile urmează dâra de sânge, pătrunzând prin tunelurile făcute în rană și ajungând în măruntaiele intrusei care se zbate, făcând-o bucăți, fără să atingă însă armura care se destramă, rămasă nevăzută și de nevăzut.

Portia înaintează ferm, descoperind una dintre deschiderile prin care respiră fortăreața, și își trece cu greu corpul masiv prin ea, prinzându-se de un covor de corpuri adormite pentru a avea aderență. Cu pedipalpii ține aproape de ea pachetul care se dezintegrează, evitând astfel ca el să se agațe de formele unghiulare care alcătuiesc orice suprafață solidă din jurul ei. Se afundă în masa coloniei, urmând căile de ieșire și pasarelele și împingând deoparte lucrătoarele care trec prin dreptul ei, dar fără să atragă atenția. Armura își slujește scopul.

Cu toate acestea, își dă seama că nu totul este perfect; rămâne invizibilă, însă face valuri. Când blochează o cale de ieșire, colonia bagă de seamă. Când trebuie să dea deoparte corpurile unor furnici pentru a înainta, își dă seama că, raportându-se la percepția colectivă a furnicilor, ceva nu este chiar așa cum ar trebui să fie. În timp ce intră cu forța în părțile mai întunecate ale fortăreței vii, sesizează agitația și mobilitatea crescute treptat în jurul ei, o tulburare care nu poate fi decât un simptom al infiltrării ei. Tunelurile se închid în urma ei; colonia investighează ajutându-se de simțul tactil, dacă prin miros nu reușește.

Simte în fața ei o mișcare care nu vine din partea unei furnici. Într-o clipă, ajunge pe întuneric față în față cu un gândac Paussidae, care îi investighează carapacea furată, iar apoi, înspăimântat, se retrage precipitat. Străduindu-se din răsputeri, ea îl urmează instinctiv, permițându-i gândacului să îi arate drumurile din interiorul cuibului. Este deja supraîncălzită, nu mai are forță în mușchi, iar inima ei abia dacă mai este capabilă să mențină fluidele oxigenate în mișcare prin interiorul gol al

corpului. A constatat că nu se mai poate concentra clipă de clipă și că ceea ce o face să se miște ține doar de instinctul antic.

Simte întreaga colonia desfăcându-se în jurul ei, trezindu-se.

Apoi totul se întâmplă. O antenă cercetătoare descoperă un spațiu gol în care îi este expusă pielița și, imediat, simte o apăsare grea la capătul unuia dintre picioare, iar furnica se agață ca o dementă, transmițând alarma care face ca tunelul din jurul ei să se desfacă în furnici individuale, fiecare dintre ele căutând intrusul despre care știu că este acolo.

Portia se întreabă dacă a înaintat suficient de mult. La urma urmei, pentru ca planul Biancăi să dea roade, supraviețuirea ei nu este necesară, chiar dacă ea ar prefera să rămână în viață.

Încearcă să se ghemuiască, strângându-și picioarele sub carapace, dar furnicile sunt călare pe ea, astfel că imediat îi vine greu să respire și este prea înfierbântată ca să poată gândi. Furnicile o copleșesc cu căutările lor neobosite.

Pachetul pe care l-a păzit cu sfințenie exact atunci se găsește să se desfacă, țesătura i se destramă prin măsuri atent coordonate, iar încărcătura lui chimică, presurizată, se dezlănțuie printr-o explozie de gaz înțepător și urât mirositor.

Aproape sufocată de acea detonare, Portia își pierde cunoștința. Revenindu-și treptat după o perioadă de timp incertă, se trezește pe spate, cu picioarele strânse sub carapace, rămase nemișcate pe sub mare parte din armură și înconjurată de furnici. Întreaga fortăreață s-a prăbușit și dizolvat într-o forfotă de insecte, dintre care o mână de păianjeni se dezgroapă chiar acum. Furnicile nu li se opun. Nu sunt moarte: își vântură antenele pline de speranță, iar ici și colo unele dintre ele fac mișcări nesigure, dar ceva a lovit în plin colonia: scopul său.

Portia încearcă să se retragă din marea de furnici acum liniștită, dar ele o înghesuie din toate părțile, alcătuind astfel un câmp uriaș arhitectural, plin de insecte ametite. I se pare că, din clipă în clipă, ele ar putea să-și aducă aminte care le este locul în lume.

Nu-i mai rămăsese nici jumătate din armura care a ajutat-o să se infiltreze în grupul inamic. Suratele ei se împleteceau și se târau spre ea, unele chiar rănite, dar toate epuizate din cauza armurii grele pe care au fost silite să o poarte. Niciuna nu mai era în stare să lupte.

Apoi una dintre surori o atinge pentru a-i atrage atenția. Era prea periculos să bată din picioare acolo, peste furnicile ametite, ca să îi comunice ceva, de aceea semnalizează lung, folosindu-se de pedipalpi: *Vine Bianca. Vin și ceilalți*.

Este adevărat: Bianca și asistenții ei masculi au sosit, dar nu sunt singuri. Alături de ei, într-un marș liniștit, apar și multe furnici, mai mici decât majoritatea castelor invadatoare și

probabil crescute în coloniile domesticite cu care Marele Cuib păstrează legătura.

Împleticindu-se și târându-se departe de marginea fortăreței prăbușite, Portia se îndepărtează de trupurile moi, care abia se mai mișcă, și se prăbușește în fața Biancăi.

Ce se întâmplă? întreabă ea. *Ce am făcut?*

Practic, am acoperit zona cu o formă modificată de substanță chimică produsă de Paussidae, care v-a protejat până acum, explică Bianca prin mișcări precise de picioare, în vreme ce pedipalpii ei continuă să transmită instrucțiuni către personalul său. *Tu și suratele tale v-ați infiltrat destul de adânc în colonie, iar raza de acțiune a gazului a fost suficient de mare, încât am prins toată coloana – așa cum sperasem. Le-am acoperit cu un miros neutru.*

Acum masculii pregătesc furnicile îmblânzite pentru o altfel de misiune, expunându-le la o serie de mirosuri calibrate cu grijă. Portia se întreabă dacă aceste mici lucrătoare urmează să fie călăii uriașei frății ostile.

Eu tot nu înțeleg, îi mărturisește Portia.

Imaginează-ți că mai toate modurile în care furnicile cunosc lumea, toate modurile în care acționează și reacționează și, cel mai important, modul prin care acțiunile lor le îndeamnă pe alte furnici să acționeze reprezintă o rețea – o rețea foarte complexă, explică Bianca cu un aer indiferent. *Noi am destrămat și am distrus cu totul acea rețea. Le-am lăsat fără structură și fără instrucțiuni.*

Portia privește uriașa hoardă de furnici debusolate din jurul ei.

Înseamnă că sunt înfrânte? Ori vor reface acea rețea?

Aproape sigur, dar nu le voi oferi șansa asta.

Mulțimea de furnici îmblânzite se strecoară printre invadatoarele mai mari și le ating antenele, comunicând în felul lor. La început, Portia le urmărește cu un aer perplex, apoi cu un soi de respect, după care aproape cu un sentiment de teamă față de ceea ce a dezlănțuit Bianca. Fiecărei furnici cu care vorbesc îmblânzitoarele i se impune imediat un scop. După ceva timp, pare că o ia razna, la fel ca furnicile de pretutindeni, dar sarcina ei este simplă: să vorbească cu celelalte, să le vindece după șocul suferit și să și le alăture noii sale cauze. Mesajul Biancăi se răspândește considerabil, ca o boală contagioasă. În colonia decăzută apare un val de activități noi, iar în urma lui rămâne o armată îmblânzită.

Le țes o nouă structură, explică Bianca. *Acum vor fi conduse de furnicile noastre. Le-am resetat mintea, iar de acum înainte ne vor fi aliați. Avem o armată de soldați. Am creat o armă cu care putem învinge furnicile, indiferent cât de multe ar fi, pentru că le transformăm în aliații noștri.*

Eşti cu adevărat cea mai măreaţă dintre noi, îi spune Portia. Bianca acceptă complimentul cu modestie, apoi o ascultă în continuare pe războinică: *Aşadar, tu ai făcut solul să se cutremure? Din cauza asta lumina şi fumul au distras atenţia cercetaşilor duşmani?*

Fapta asta nu îmi aparţine, recunoaște Bianca nesigură. *Încă aştept ştiri despre asta, dar poate că tu, după ce lepezi pielea aceea inutilă şi respingătoare, vei investiga. Cred că a căzut ceva din cer.*

3.9 Primul contact

Erau jos.

Secțiunea navetei în care se afla cabina fusese încă destul de aerodinamică, iar pilotul frânase, folosise goluri de aer și parașute ca să încetinească și, cu toate acestea, părea că prima urmă lăsată de ființele umane pe acea lume nouă și verde avea să fie un crater. Însă, într-un fel sau altul, naveta sfărâmată aproape de tot se zbătuse prin aer, clătinându-se din cauza turbulențelor, și totuși nu se răsucise incontrolabil. Mai târziu, Holsten a aflat că, de fapt, era *posibil* ca naveta să se desprindă de cală. Pilotul se debarasase de aceste rămășițe înainte să pătrundă în atmosferă, lăsând bucata diformă să traseze o dâră de foc pe cerul lumii noi ca și cum ar fi voit să dea de știre că a venit un nou Mesia.

Nici nu se punea vorba de o aterizare lină. Se prăbușiseră destul de dur și într-o poziție nu tocmai comodă, astfel că unul dintre răzvrătiți fusese smuls din centurile scaunului și propulsat – în mod fatal – în consola de comunicații, în vreme ce Holsten simțise că ceva cedase în pieptul lui când legile fizicii au încercat să îl elibereze din centurile pe care Lain reușise să le închidă. În momentul impactului, el își pierduse cunoștința.

Lucru valabil pentru toți.

Când s-a trezit, și-a dat seama că se aflau la sol, dar nu distingeau nimic, pentru că în cabină era întuneric, cu excepția unei cascade de lumini de avertizare care îi anunțau cât de gravă era situația, pentru că ecranele erau moarte sau sparte. Cineva scâncea, iar Holsten l-a invidiat, pentru că el unul se chinuia din răsputeri să respire.

– Mason? a răsunat în urechea lui – Lain îi vorbea prin sistemul de comunicație al măștii și, după cum se părea, nu i se adresa pentru prima oară.

– H… h… s-a chinuit el să-i răspundă.

– La dracu'! s-a auzit Lain cum se foia lângă el, după care a mormăit în continuare: Hai, hai, trebuie să avem un generator de

urgență! Îți văd luminile nenorocite, târfă! Doar nu licărești să-mi spui că nu avem nici…

Iar apoi o lumină slabă, de culoarea chihlimbarului, a apărut dintr-o fâșie care încercuia cabina, aproape de tavan, scoțând la iveală scena unui dezastru uimitor de ordonat. În afară de nefericitul care murise, ceilalți erau încă legați de scaune: Scoles, Nessel, pilotul și încă un bărbat și o femeie, plus Lain și Holsten. Faptul că în urma aterizării supraviețuiseră niște ființe umane fragile însemna că mai tot interiorul cabinei era încă intact, deși, la prima vedere, părea că aproape nimic nu mai funcționa. Până și panoul de comunicații părea să fi fost distrus de fantoma malefică a Avranei Kern.

– Mulțumesc, oricine ai fi! a început Scoles, apoi a văzut că era vorba de Lain și s-a strâmbat. Hai, vorbiți! Cine e rănit? Tevik?

Tevik s-a dovedit a fi pilotul, a descoperit Holsten într-un sfârșit. Pățise ceva la o mână, tocmai ce spunea; probabil că și-o fracturase. Dintre ceilalți, nimeni nu scăpase fără vânătăi și vase de sânge sparte – toți aveau ochii înroșiți până aproape de irisuri – dar numai Holsten părea să fie rănit grav, o coastă fisurată, după cum bănuia Lain.

Scoles s-a ridicat și, șchiopătând, a adus medicamente și a împărțit calmante, dându-le doze duble lui Tevik și Holsten.

– Astea sunt pentru urgențe, i-a prevenit el. Înseamnă că nu veți simți deloc durerea – chiar și atunci când ar trebui. Puteți ajunge să vă smulgeți și mușchii cu ușurință dacă luați o doză dublă.

– Nu simt nevoia de o doză dublă, a spus Holsten slăbit.

Lain i-a dezbrăcat costumul până la brâu și i-a legat strâns un bandaj în jurul pieptului. Tevik a folosit un gel cu întărire rapidă pentru a-și proteja mâna.

– Care e planul? a întrebat Lain în timp ce îl bandaja pe Holsten. Șapte oameni care să populeze un nou Pământ?

Când a ridicat ochii, l-a văzut pe Scoles cu pistolul îndreptat spre ea. Holsten și-a dat seama că ea a vrut să spună ceva sarcastic, dar, cu chibzuință, s-a stăpânit.

– O putem popula și cu cinci, a spus șeful răzvrătiților, sub privirile nesigure ale camarazilor săi. Și dacă nu mă pot bizui pe voi, așa va fi. Ne va fi greu să supraviețuim aici. Va trebui să ne sprijinim unul pe altul. Ori intri în echipă, ori rămâi doar o risipă de resurse, care pot fi oricând distribuite cuiva care chiar le merită.

Lain se uita când la el, când la pistol.

– Văd că nu am de ales – și nu spun asta pentru că vrei să mă împuști. Am ajuns aici. Ce altceva ar mai fi?

– În regulă, a dat din cap Scoles, ranchiunos. Tu ești inginerul. Ajută-ne să salvăm de pe navetă tot ce ne poate fi de folos. Ceva care să ne asigure căldură sau lumină. Orice mai poți găsi aici, în cabină.

Asta demonstra că, deși tacit, recunoștea că toate echipamentele pe care *plănuise* să le folosească pentru a-și construi brava lume nouă îi fuseseră răpite împreună cu majoritatea susținătorilor lui când naveta pătrunsese în atmosferă.

– Am date despre ce se află în exterior, a anunțat Tevik, după ce, cu mâna teafără, făcuse repede ceva la consola lui. Temperatura e cu șase grade mai ridicată decât cea din navă, iar atmosfera conține cu cinci la sută mai mult oxigen decât standardul navei. Nimic otrăvitor.

– Pericole biologice? l-a întrebat Nessel.

– Cine știe? Pot spune totuși că nu avem decât un costum izolator, pentru că restul erau în magazie când a explodat. Și cum purificatoarele nu funcționează, cadranul meu spune că mai avem aer respirabil doar maxim două ore.

După aceea, toți au rămas tăcuți, gândindu-se la viruși ucigători, bacterii mâncătoare de carne sau spori de ciuperci.

– Ecluza funcționează manual, a spus Lain într-un târziu și, deși toți se gândeau la sfârșitul lor iminent, ea se *gândise cu adevărat*. Trusa medicală poate efectua o analiză a conținutului microbian din aer. Dacă este vorba de ceva nenatural, suntem terminați, pentru că nu va ști cum să interpreteze, dar asta e o lume terraformată, așa că toate lighioanele de afară ar trebui să semene cu cele de pe Pământ, așa sper. Trebuie să iasă cineva din navetă ca să verifice.

– Te oferi? a întrebat Scoles înțepător.

– Sigur că da.

– Nu tu! Bales, ia costumul!

A tras-o de mână pe cealaltă femeie răzvrătită, care, dând din cap nervoasă, i-a aruncat o privire veninoasă lui Lain.

– Poți s-o faci pe analistul medical? a întrebat-o ea.

– Am fost asistenta unui clinician, așa că știu mai bine decât tine, i-a răspuns sec Bales, iar Holsten și-a amintit că ea fusese cea care îi imobilizase mâna lui Tevik.

Cu greutate, au îmbrăcat-o în costum – nu era unul rigid, asemenea celor pe care le purtaseră cei din detașamentul de securitate, ci doar ceva dintr-o bucată, cu striații, care atârna moale având în vedere că nu era nevoie de presurizare. Casca avea o serie de viziere care să o apere de tot ceea ce ar fi putut ridica probleme, începând de la praful abraziv până la strălucirea orbitoare și fierbinte a razelor de soare, și era dotată cu suficiente camere de luat vederi și afișaje vizuale, pentru a-i permite celui care îl purta să umble peste tot și legat la ochi, dacă era nevoie.

Cu răbdare, Nessel a conectat scanerul medical la sistemele costumului, iar Lain a reușit să folosească generatorul de urgență pentru a readuce la viață unul dintre ecranele din cabină, ca să poată recepționa ceea ce filma camera montată pe costumul lui Bales. Nimeni nu a scos vreo vorbă despre proporțiile uriașe ale pericolelor necunoscute care o puteau pândi pe femeie, pericole pentru care probabil acel costum nu era pregătit.

Scoles a deschis ecluza și, după ce Bales a ieșit, a închis-o la loc. Cum ușile nu puteau fi acționate mecanic, de acolo înainte ea va trebui să se descurce singură.

Au urmărit prin lentilele ei cum a deschis ușa exterioară, după care întunericul din ecluză a fost înlocuit de o strălucire anostă, de culoarea chihlimbarului, iar imaginea transmisă de cameră a fugit nebunește când Bales a coborât din bocaport. După ce imaginea s-a stabilizat, scena dezvăluită părea ruptă din iad: o priveliște înnegrită, fumegândă, o parte încă incendiată, în care lămpile de urgență luminau aerul înecăcios dintr-o negură gălbuie și bolnăvicioasă.

– E pustiu, a remarcat cineva, după care Bales nu a mai privit spre brazda carbonizată pe care o făcuse cabina când atinsese solul și și-a îndreptat privirea, și lentilele, bineînțeles, spre pădure.

Verde, a fost primul gând deznădăjduit al lui Holsten. De fapt, în mare parte era un întuneric umbrit, dar și-a adus aminte cum arăta planeta de pe orbită, și așa era: aceasta era imensa bucată verde care îmbrăca cea mai întinsă parte a regiunilor temperate și tropicale. Și-a verificat amintirile despre Pământ – îndepărtatul și otrăvitul Pământ. Pe vremea lui, nu mai rămăsese nimic asemănător, nici vorbă de aglomerarea de copaci, care se înălțau spre spațiul boltit, cu mulți piloni, și acum vedea toate astea printr-o gaură în fuzelajul navei. Aceasta era *viața,* și Holsten și-a dat seama abia acum că nu văzuse niciodată viața de pe Pământ, așa cum fusese ea concepută. Căminul pe care și-l amintea era doar o frântură înnegrită, pe moarte, însă *asta*… Încet, aproape imperceptibil, Holsten a simțit cum ceva se frânge în el.

– Arată mai bine decât interiorul navei *Gil*, a sugerat Nessel într-o doară.

– Dar prezintă siguranță? a insistat Lain.

– Mai multă siguranță decât să ne sufocăm aici, vrei să spui? a intervenit Tevik ironic. În orice caz, scanerul medical funcționează. Acum ia mostre, așa îmi apare pe consolă.

– …mă auziți…? a răzbit o voce slabă din consolă, iar el a tresărit.

– Consola de comunicații este dusă, a spus sec Lain. Însă există aici o mulțime de prostii care pot fi modificate în aparate de recepție. Nu cred că îi putem răspunde. Deocamdată.

– … știu dacă recepționați ce spun… iar vocea lui Bales se auzea cu întrerupere. Nu-mi vine să cred că suntem…

– Cât mai rezistă scanerul? a întrebat Scoles.

– Funcționează, a răspuns Tevik sec. Deja a crescut nivelul microbian. Unii microbi au fost recunoscuți, alții, nu. În orice caz, nimic îngrijorător.

– Strânge-ți aparatura și pregătește-te să te întorci imediat ce noi punem totul în ordine.

– …nu văd nicio urmă de hazard biologic… a continuat Bales.

– Lasă *asta*, întoarce-te! tocmai îi răspundea Tevik, fără să-și trădeze nemulțumirea. Acolo sunt o mulțime de porcării. Încă nu am văzut luminițe galbene, dar…

Bales a scos un țipăt.

L-au auzit toți: metalic și îndepărtat, ca și cum ar fi fost o persoană minusculă blocată undeva în cabină. Imaginea captată de cameră s-a mișcat nebunește, după care Bales părea că se luptă cu propriul costum.

– Să fiu a naibii, ia te uită! a țipat Lain.

Holsten a apucat să vadă doar o imagine neclară a ceva plin de spini, cu multe picioare, prins de gheata lui Bales. Urletul a continuat, după care s-au auzit cuvinte clare:

– Dați-mi voie să intru! Vă rog!

– Deschideți ecluza! a strigat Scoles.

– Nu! Așteaptă! a intervenit Tevik. Nu putem lăsa aerul să intre. Nimic nu mai funcționează. Aerul de afară este al planetei. Dacă în el există rahat, îl primim și noi în momentul în care deschidem ușa interioară!

– Deschide-o naibii odată!

Nessel a tras mânerul, după care a deschis ușa cu greu. Holsten a avut un scurt moment de nebunie, ținându-și respirația în fața bolii pe care o anticipa, după care a recunoscut că asta era o prostie.

Ei bine, acum ne-am îmbolnăvit toți.

– Luați-vă armele! Și echipamentul! Acum că am ajuns aici, fie supraviețuim afară, fie murim înăuntru! a strigat Scoles. Toată lumea afară, repede!

Nessel trăgea deja ușa care dădea spre exterior, distrugând astfel mica lor iluzie de siguranță. Dincolo de ușă se afla lumea adevărată.

Imediat ce au ieșit, au auzit urletele lui Bales. Femeia zăcea pe pământ, lovind cu ambele mâini în costum, dând din picioare și zbătându-se ca și cum ar fi fost asaltată de un atacator invizibil. În afară de Holsten și Tevik, toți ceilalți s-au repezit să o ajute, încercând să o facă să-și recapete stăpânirea de sine. Acum o strigau pe nume, dar ea ignora orice, lovindu-i, după care a încercat să își scoată casca, de parcă s-ar fi sufocat. Din laba unui

picior nu mai rămăsese decât un ciot roșiatic – care părea pe jumătate retezat –, iar cracul pantalonului era tăiat cu o precizie bizară.

Nessel a desfăcut sistemul de prindere și i-a scos casca lui Bales, însă urletul se transformase deja într-un sunet horcăit și groaznic, iar sângele a început să curgă imediat ce supapa a fost desfăcută.

Capul lui Bales a rămas moale într-o parte: avea ochii dilatați, gura deschisă larg, de unde sângele curgea șiroaie. La gâtul ei se mișca ceva. Holsten a zărit creatura în momentul în care toți ceilalți s-au retras îngroziți: văzuseră un cap care se înălța din gâtlejul distrus al femeii și care flutura două lame pe sub o pereche de antene îndoite care, agitându-se și dansând, aruncau picături din Bales în stânga și în dreapta.

Apoi Scoles a scos un răcnet și a început să dea din picioare nebunește, azvârlind ceva de pe el, iar Holsten a văzut că peste tot jurul lor se târau furnici, zeci de furnici, fiecare de dimensiunea unei palme. Probabil că maimuțele erau doar o amintire a Vechiului Imperiu, dar păianjenii și furnicile însoțiseră umanitatea până la capătul Pământului, iar acum asemenea insecte o așteptau și aici, pe această lume îndepărtată. Insectele dispăruseră în lumina slabă și variabilă a incendiului, dar el încă le putea vedea peste tot. Mai multe au tăiat materialul ca iasă din costumul lui Bales, fiecare cap ieșit fiind însoțit de un firicel de sânge din rănile pe care i le făcuseră femeii.

Scoles a început să tragă cu pistolul.

Era calm, ridicol de calm, când îndrepta țeava pistolului pentru a-și alege cu grijă fiecare țintă, însă nimerea doar una din două, pentru că nu reușea să urmărească mișcările rapide și haotice ale insectelor. Era o speranță deșartă. Peste tot unde se uita Holsten erau furnici, nu neapărat un adevărat covor, dar cu zecile, și toate se îndreptau spre musafirii nepoftiți.

– Treceți înăuntru! a strigat Tevik. Înăuntru, toți!

Apoi a căzut strigând, rostogolindu-se și trăgând de coapsa de care se agățase o insectă care își înfipsese în el fălcile tăioase și care rămăsese cu coada arcuită pentru a înțepa și tot înțepa. Nessel și Lain au trecut pe lângă Holsten, iar în graba lor de a intra în navetă au fost cât pe ce să îl dărâme afară din tambuchi. Scoles venea imediat în urma lor, împingându-l pe Tevik înainte și chinuindu-se disperat să bage un încărcător plin în pistol. Ultimul răzvrătit se străduia să o târască pe Bales după ei.

– Las-o acolo! a strigat Scoles la el, dar bărbatul nu părea să-l fi auzit.

Furnicile mișunau deja pe el, și totuși, la fel de orbește și îndărătnic precum insectele, omul a continuat să tragă după el greutatea zdrențuită care devenise Bales.

Lain smulsese furnica de pe Tevik, însă capul insectei rămăsese înfipt în carne, menținându-și strânsoarea, iar piciorul omului se umfla vizibil în locul în care înțepătura trecuse prin costumul de bord. Răcnea, iar acum urla și bărbatul rămas afară; Scoles încerca să închidă ecluza, dar furnicile pătrunseseră deja înăuntru, gonind prin spațiul strâmt al cabinei și căutând noi victime.

Holsten s-a aplecat lângă Tevik și s-a străduit să-i scoată capul furnicii din picior, fiind totodată convins că în curând coastele lui se vor plânge zgomotos din cauză că stătea într-o poziție incomodă. În cele din urmă, s-a văzut silit să extragă capul insectei cu un clește, în timp ce Tevik se ghemuia pe podea de durere, fiindcă analgezicele nu reușeau să își facă efectul.

Ridicând capul furnicii, Holsten s-a uitat atent la el. Mandibulele însângerate păreau ciudat de grele, de parcă ar fi fost din metal.

Scoles închisese deja ecluza, iar el, Nessel și Lain călcaseră în picioare orice insectă pe care au văzut-o, în timp ce cabina s-a umplut treptat de duhoarea înțepătoare a cadavrelor de furnici. Holsten a ridicat privirea în momentul în care ceilalți au zărit altă furnică pe console.

– Nu distrugeți componentele electronice! i-a avertizat Lain. S-ar putea să avem nevoie de… ce-a fost asta, o flacără?

S-a văzut o mică străfulgerare pornind din abdomenul furnicii, care era îndreptată în mod agresiv spre ei.

A ţintit, a fost gândul care i-a trecut prin minte lui Holsten.

Apoi acel capăt al cabinei a luat foc.

Membrii echipajului s-au retras din calea flăcărilor care răspândiseră substanțe chimice arzătoare în acel spațiu închis. Nessel s-a dat un pas în spate și, căzând peste Holsten și Tevik, s-a lovit la mână. Brusc, între ei și ecluză a apărut o linie de foc, care se ridica absurd de sus și care părea să ardă tot mai aprig și mai rapid decât era cazul. Și furnica încă scuipa foc, iar plasticul consolei se topea, umplând aerul cu un fum înecăcios.

Tușind, Lain s-a repezit în spatele cabinei și a lovit cu palma unul dintre panouri, căutând o ieșire de urgență. Holsten și-a dat seama că ea încerca să deschidă storurile care dădeau spre magazie – ori, mai curând, locul în care se aflase. Un moment mai târziu, peretele din spatele cabinei s-a deschis spre spațiul gol, iar Lain a fost cât pe ce să cadă pe acolo.

Scoles și Nessel au ieșit ținându-l între ei pe Tevik, iar Lain l-a luat de subsuoară pe Holsten și l-a ajutat să îi urmeze pe ceilalți.

– Furnicile… a reușit el să articuleze.

Scoles privea deja în jur dar, într-un fel sau altul, grupul mare de insecte pe care îl văzuseră mai devreme părea să se fi dezintegrat în doar cele câteva secunde cât ele se aflaseră

înăuntru. În loc să se adune laolaltă cu un scop, ca o hoardă, acum erau doar mici grupuri peste tot – atacându-se unele pe altele ori doar umblând orbește, fără rost. Păreau să-și fi pierdut orice interes față de navetă. Multe se întorceau în pădure.

– Le-am otrăvit cumva? a întrebat Scoles, călcând pe o furnică din apropiere pentru a fi sigur că a murit.

– Habar n-am. Poate le-am ucis noi cu microbiii noștri, și-a dat Lain cu părerea, stând prăbușită lângă Holsten. Și acum ce facem, șefule? Mai tot ce aveam arde.

Scoles s-a uitat în jur mirat și nervos, având privirea unui om care pierduse controlul asupra ultimelor fărâme ale propriului destin.

– Păi… a dat el să spună, însă fără ca acel cuvânt să fie urmat de vreun plan.

– Ascultați! a început Nessel, aproape șoptind.

Dinspre lizieră se apropia ceva, ceva care nu era o furnică: era mai mare și cu mai multe picioare. Îi urmărea; nu aveau cum să-și explice altfel. Avea orbite mari și întunecate, precum cele ale unui craniu. S-a apropiat cu mișcări bruște, o deplasare rapidă, după care a rămas nemișcată și i-a privit din nou.

Era un păianjen, unul monstruos, care arăta ca o mână strânsă, plină de țepi. Holsten a rămas cu privirea ațintită la corpul lui păros și diform, la picioarele răsfirate și la chelicerele îndoite sub el. Când și-a îndreptat privirea spre cei doi ochi imenși, care-i acopereau o mare parte din față, a avut un șoc insuportabil, ca și cum între ei ar fi fost o legătură, iar el ar fi călcat pe un teritoriu pe care îl împărțise dintotdeauna cu altă ființă umană.

Tremurându-i mâna, Scoles a îndreptat pistolul spre păianjen.

– Seamănă perfect cu cel înregistrat de dronă, a spus Lain încet. Să mă ia dracu', e lung cât *brațul* meu!

– De ce ne urmărește? a întrebat Nessel.

Scoles a înjurat, apoi arma a scos un bubuit. Holsten a văzut monstrul răsucindu-se brusc într-o fluturare, contorsionându-și picioarele. Expresia de pe fața șefului răzvrătiților s-a transformat treptat într-una de disperare – aceea a unui om care, din câte se părea, va întoarce arma împotriva lui însuși.

– Ce se aude? a întrebat Nessel.

Holsten socotise că sunetul era doar ecoul împușcăturii, dar în acel moment și-a dat seama că era ceva mai mult, ca un fel de tunet. S-a uitat în sus.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Era o formă pe cer. Pe măsură ce o urmărea, ea devenea din ce în ce mai mare, coborând încet spre ei. Imediat apoi, din ea a țâșnit o rază orbitoare, scăldând locul în care s-au prăbușit într-o strălucire palidă.

– Naveta lui Karst! a rostit Lain pe nerăsuflate. Nu credeam că mă voi bucura să îl revăd.

Holsten și-a întors privirea spre Scoles. Acesta privea în sus, spre vehiculul care cobora, și cine ar fi putut bănui ce gânduri amare și disperate îi treceau prin minte?

Naveta care se apropia a ajuns la aproximativ trei metri deasupra solului, s-a legănat puțin, iar apoi a ales un loc de aterizare ceva mai departe de cicatricea pe care o crease cabina prăbușită. Pe măsură ce se apropia de sol, bocaportul din lateral se deschidea, iar Holsten a văzut trei siluete purtând costume de securitate, dintre care doi cu puștile deja îndreptate spre ei.

– Aruncă arma! a răsunat vocea lui Karst, amplificată de difuzoare. Predă-te și aruncă arma! Pregătiți-vă pentru evacuare!

Lui Scoles îi tremura mâna, iar în colțurile ochilor îi apăruseră lacrimi, dar Nessel a pus o mână peste brațul lui.

– S-a terminat, i-a spus ea. Nu mai avem ce căuta aici. Nu ne-a mai rămas nimic. Îmi pare rău, Scoles.

Șeful răzvrătiților a aruncat o ultimă privire spre pădurea cu copaci înalți, care nu mai părea la fel de minunată și verde și nici nu mai semăna cu una de pe Pământ.

Dezgustat, a dat drumul pistolului, arătând ca un om ale cărui visuri tocmai fuseseră sfărâmate.

– În regulă, Lain și Mason, voi veniți primii. Vreau să verific dacă sunteți înarmați.

Lain nu a șovăit, iar Holsten a urmat-o cu pași târșâiți, simțind doar o durere surdă, foarte slabă, care nu-l lăsa să respire și să meargă normal, dar ciudat de deconectată de corpul lui.

– Urcați! le-a ordonat Karst.

Ajunsă în pragul bocaportului, Lain s-a oprit o clipă.

– Mulțumesc, a spus ea, fără nicio urmă de ironie.

– Credeai că te voi lăsa aici? a întrebat-o Karst, rămas cu viziera îndreptată spre ceilalți.

– Credeam că Guyen asta voia.

– Asta a vrut el să creadă răzvrătiții.

Lain nu a părut convinsă, dar l-a ajutat pe Holsten să urce după ea.

– Hai, ia-ți prizonierii și să plecăm de aici!

– Fără prizonieri, a declarat Karst hotărât.

– Poftim? a întrebat Holsten, dar deja oamenii lui Karst începuseră să tragă.

Amândoi îl luaseră pe Scoles drept țintă principală, iar liderul răzvrătiților s-a prăbușit instantaneu, fără să scoată niciun sunet. Apoi și-au întors armele împotriva celorlalți doi – iar Holsten, strigând, s-a repezit spre ei, cerându-le să se oprească.

– Ce faceți?

– Așa este ordinul, a spus Karst, după care l-a împins înapoi.

Holsten a văzut ca din zbor cum Tevik și Nessel încercau să se retragă în spatele cabinei navetei, pentru a nu fi în bătaia puștilor. Pilotul a căzut, s-a chinuit să se ridice din nou în picioare, ținându-se de genunchiul rănit, apoi a tresărit când unul dintre oamenii lui Karst l-a nimerit în plin.

Nessel a rupt-o la fugă spre lizieră și a dispărut în întunericul mai dens de acolo. Holsten s-a uitat atent după ea, simțindu-se din ce în ce mai îngrozit.

Aș prefera să fiu împușcat? Bineînțeles că da. Însă nimeni nu-i ceruse să aleagă.

– Trebuie să o recuperăm, în viață, a insistat el. E… e valoroasă. E savantă, are…

– Fără prizonieri! Nu avem nevoie de șefi pentru o nouă revoltă la bord, i-a spus Karst ridicând din umeri. Iar femeia aceea de sus nu se sinchisește atâta vreme cât nimeni nu se amestecă în treburile planetei ei.

Holsten a clipit.

– De Kern e vorba?

– Ne aflăm aici ca să facem curățenie în numele ei, a confirmat Karst. Acum ne ascultă. Are degetul apăsat pe comutatorul sistemelor noastre. Așa că ori scăpăm, ori pierim.

– Ai negociat cu Kern ca să vii aici și să ne recuperezi? a întrebat și Lain.

Karst a ridicat din nou din umeri.

– A vrut ca voi să nu rămâneți aici. Iar noi aveam nevoie de voi. Am încheiat un târg. Dar acum trebuie să plecăm.

– Dar nu se poate…

Aflat în pragul bocaportului, Holsten a privit atent spre pădurea adâncă. *Să o cheme pe Nessel înapoi doar pentru a fi executată?* S-a abținut, dându-și seama doar că, în adâncul sufletului, era fericit că scăpase cu viață.

– Așa, Kern, a strigat Karst, acum ce fac? Nu prea am chef să mă duc *acolo* să o recuperez și presupun că nu-ți dorești să ne amestecăm atât de mult în treburile tale.

Vocea ostilă și sacadată a Avranei Ken a răsunat dinspre panoul de comunicații.

– Ineficiența ta este remarcabilă.

– Cum zici tu, i-a strigat Karst răgușit. Revenim pe orbită, de acord? E bine așa?

– În aceste momente mi se pare cea mai puțin nedorită opțiune, a spus Kern, încă dezgustată. Plecați imediat, iar eu voi distruge nava prăbușită.

– Naveta? Poate *face* asta? a șuierat Lain. Vrei să spui că ar fi putut să…?

– Nu, cumva are o singură opțiune să tragă. Ține drona noastră sub control, a explicat Karst. O va ține în locul unde ne-am

prăbușit și apoi va face un soi de detonare controlată a reactorului ei – va arde epava fără să afecteze întreaga zonă. Nu vrea ca prețioasele ei maimuțe să se joace cu jucării pentru adulți.

– Mda, cum zici, dar nu am văzut nicio maimuță, ce dracu'! a mormăit Lain. În fine, hai să plecăm de aici!

3.10 Giganți în țărână

Portia examinează creatura care doarme.

Nu a reușit să vadă niciunul dintre evenimentele inexplicabile și memorabile care au lăsat o cicatrice uriașă, arzătoare pe fața lumii ei – incendiile care încă persistă, în ciuda eforturilor eroice ale furnicilor de a le stinge. De la cei din neamul ei a auzit o doar versiune trunchiată a evenimentelor, ciuntită de incapacitatea povestitorilor de a înțelege prilejul la care au fost martori.

Însă totul va fi memorat și repovestit de generațiile ce vor urma. Această Înțelegere, acest contact cu ceea ce nu poate fi cunoscut, va fi unul dintre cele mai analizate și reinterpretate evenimente ale poveștilor spuse de specia ei.

Din cer a căzut ceva. Nu a fost Mesagera, care continuă să se rotească pe același drum pe cer, dar în mintea Portiei și a neamului ei ea pare legată de acel punct care orbitează lumea ei. Este o promisiune că cerul găzduiește mai mult decât o stea mișcătoare și că până și stelele cad. Unele dintre suratele ei au emis ipoteza că a fost un vestitor sau un crainic, un mesaj din partea Mesagerei, și că dacă înțelesul său poate fi interpretat, înseamnă că Mesagera le va da și alte lecții. De-a lungul generațiilor, această părere – aceea că s-a făcut un test care merge mai departe decât simpla și pura manipulare a numerelor – se va răspândi, în vreme ce, simultan, va fi considerată un fel de erezie.

Evenimentele în sine par totuși de necontestat. A căzut ceva, iar acum se află acolo o cochilie înnegrită din metale și materiale necunoscute, care sfidează orice încercare de a le analiza. Și altceva a coborât pe sol, iar apoi a revenit în cer. Și, lucru esențial, erau ființe. Giganți care au venit din cer.

Când i-au văzut semenele Portiei, aceștia luptau cu cercetașii din colonia de furnici. Apoi, după uciderea sau alungarea cercetașilor, giganții au ucis-o pe una dintre suratele Portiei – o asistentă a Biancăi. La plecare, giganții au lăsat în urmă cadavrele câtorva dintr-ai lor, unii uciși de furnici, iar alții morți din cauza unor răni misterioase. Echipa Biancăi s-a grăbit să îndepărteze acele rămășițe de pe scena evenimentelor, încheind la vreme având în vedere explozia care s-a produs imediat apoi. Aceasta a pus capăt unor cercetări folositoare și a ucis și câțiva masculi de-ai Biancăi.

În acele momente, nimeni nu și-a dat seama că una dintre creaturile stelare rămăsese în viață și pătrunsese în pădure.

Acum, Portia examinează acea creatură care pare să doarmă. Silueta unei ființe umane nu stârnește nicio amintire ancestrală în mintea Portiei. Chiar dacă predecesoarele ei îndepărtate ar fi avut vreo amintire care să poată fi transmisă, vederea lor minusculă, cât o privire pe gaura cheii, nu ar fi fost capabilă să aprecieze dimensiunile unui lucru atât de mare. Și Portia întâmpină dificultăți: dimensiunea și masivitatea acestui monstru necunoscut o face să rămână pe gânduri.

Când le-a întâlnit, creatura le-a ucis pe două dintre suratele ei. Acestea încercaseră să se apropie de ea, dar le atacase imediat. Mușcăturile au avut un efect minor sau chiar nul – fiind folosit împotriva păianjenilor, veninul Portiei are un efect limitat asupra vertebratelor.

Dacă ar fi o fiară supradimensionată și monstruoasă, capturarea și uciderea ei ar fi relativ simplă, se gândește Portia. În cel mai rău caz, ar putea asmuți furnicile împotriva ei, întrucât ele pot face față acestei sarcini. Însă semnificația mistică a acestei creaturi vizează și alt aspect. A venit din cer: prin urmare, din partea Mesagerei. Nu este o amenințare care trebuie înfruntată, ci un mister care trebuie descifrat.

Portia simte vibrația destinului sub picioare. Are sentimentul că în această clipă lucrurile care țin de trecut și cele care urmează să se întâmple sunt în echilibru, pârghia fiind chiar ea. Acest moment are o semnificație divină extrem de puternică. Aici, în forma sa monstruoasă și vie, se găsește o parte din mesajul Mesagerei.

Îi vor întinde o capcană. O vor captura și, folosindu-se de toate șiretlicurile și viclenia de care sunt capabile, o vor duce în Marele Cuib. Apoi vor găsi o modalitate de a-i descoperi secretul.

Portia aruncă o privire în sus – coronamentul pădurii ascunde stelele, dar ea este absolut conștientă de existența lor: atât de constelațiile fixe care se rotesc încet pe arcul anului, cât și de scânteia fugară a Mesagerei în întuneric. Crede că acestea sunt un dar din naștere al neamului ei, însă doar dacă membrii lui pot înțelege ce le este comunicat.

Neamul ei a câștigat o mare victorie împotriva furnicilor, transformând dușmanii în aliați, întorcând astfel mersul războiului. De acum înainte, vor supune colonie după colonie. Cu siguranță că, în semn de recunoaștere a acestei reușite, drept recompensă pentru inteligență, rezistență și succes, Mesagera le-a trimis acest dar.

Simțindu-și corpul vibrând la gândul destinului ei evident, Portia plănuiește acum capturarea colosalului său premiu.

Din camera de comunicații, Holsten a urmărit ultima navetă plecând de pe baza lunară, transportând pasageri care nu știu nimic.

Planul lui Guyen a fost simplu. O echipă activă de cincizeci de oameni fusese trezită și instruită privind ceea ce se așteaptă – sau poate cere – de la ea. Baza era pregătită, totul fiind construit de mașini automate în timpul îndelungatului somn al navei *Gilgamesh,* iar apoi testată, pentru a nu prezenta niciun pericol pentru ocupanți. Misiunea echipei va fi de a menține totul funcțional și operațional, astfel încât baza să fie transformată într-un nou cămin pentru rasa umană.

Alți două sute de oameni vor rămâne în hibernoterapie – pregătiți pentru a fi treziți când va fi nevoie de ei – pentru a înlocui pierderile sau pentru mărirea numărului de locuitori când baza va fi gata pentru ei. Vor avea copii. Aceștia vor moșteni ceea ce ei au construit.

La un moment dat, în viitor, după câteva generații, s-a anticipat că nava se va întoarce din lunga sa călătorie până la următorul proiect de terraformare și, cu puțin noroc, va aduce o încărcătură de tehnologie furată de la Vechiul Imperiu care, așa cum a afirmat Guyen, va face mult mai ușoară viața tuturor.

Ori îi va permite să declanșeze un atac asupra satelitului lui Kern și va cuceri planeta ei, a continuat Holsten și, cu toate că nimeni nu a dat glas acestei idei, cu siguranță că nu a fost singurul care a gândit astfel.

În cazul în care *Gilgamesh* nu se va întoarce – dacă, să spunem, următorul sistem ar avea un protector mai agresiv decât Kern sau nava-arcă ar avea păți ceva – atunci colonia lunară va trebui să…

„Să se descurce“ fuseseră cuvintele lui Guyen. Nimeni nu voia să își imagineze ce ar fi urmat. Nimeni nu voia să se gândească la numărul limitat de șanse posibile pentru un fir de praf uman în fața vastității universului.

Desigur, noul conducător al coloniștilor nu a fost un alt Scoles. Femeia îndrăzneață a ascultat ordinele, acceptându-le îngrozită. Privindu-i chipul, Holsten și-a dat seama ce disperare înspăimântătoare și mohorâtă i se ascundea în ochi. La urma urmei, ce i se încredința? În cel mai rău caz, o condamnare la moarte, iar în cazul cel mai fericit, o condamnare la viață. O sentință penală nemeritată, pe care copiii ei o vor moșteni încă de când se vor afla în pântecele ei.

A tresărit când cineva l-a bătut pe umăr: Lain. Ei doi – alături de Karst și echipa lui – ieșiseră recent din carantină. Singurul lucru bun care rezultase din excursia nefericită a lui Scoles pe

planetă era că acolo nu păreau să existe bacterii sau viruși care să reprezinte un pericol imediat pentru sănătatea oamenilor. La o adică, de ce să fi fost? Așa cum a punctat Lain, acolo nu se afla nimic de natură umană care să incubeze așa ceva.

– Ora de culcare, l-a anunțat inginera. S-a dus și ultima navetă, așa că suntem pregătiți de plecare. Cred că vrei să intri în hibernoterapie înainte de a se opri rotația. Până când crește accelerația, atracția gravitațională va fi peste tot.

– Dar tu?

– Eu sunt inginerul-șef. Va trebui să lucrez în timpul ăsta, moșule.

– O să mă ajungi din urmă.

– Taci!

În vreme ce ea l-a ajutat să se ridice de pe scaun, aproape că și-a auzit coastele plângând de durere. I se spusese că, în timpul somnului, cuva de hibernoterapie va avea grijă să îl vindece. Spera din tot sufletul să fie adevărat.

– Fruntea sus! l-a încurajat Lain. Când te vei trezi, vei descoperi o adevărată comoară de prostii antice. Te vei simți ca un copilaș care a primit jucării noi.

– Nu și dacă Guyen are ceva de obiectat în privința asta, a mormăit Holsten.

A aruncat o privire la ecranele pe care apărea sfera rece, deschisă la culoare a lunii-închisoare – *colonia* lunară, s-a corectat el. Gândul lui, destul de josnic, a fost: *Mai bine alții decât eu.*

Sprijinindu-se puțin de Lain, a pășit cu grijă pe coridor, îndreptându-se spre camera de dormit a Echipajului Principal.

3.12 O voce în sălbăticie

Gigantul doborât murise, desigur, dar nu prea curând. Până să moară – Portiei și suratelor ei le-a fost greu să conceapă o asemenea creatură drept altceva decât o femelă – a trăit în captivitate, mâncând doar o cantitate limitată de alimente pe care a fost dispusă să le consume, privind spre exterior prin pereții de culoarea negurii care o țineau prizonieră, uitându-se spre partea de sus a țarcului ei, unde se strângeau savantele pentru a o studia.

Giganții morți au fost disecați și s-a constatat că, în esență, erau identici cu șoarecii în privința aproape tuturor structurilor interne, cu excepția proporției membrelor și a anumitor organe. Studiul comparativ a confirmat ipotezele lor, cum că gigantul viu era probabil femelă, cel puțin în comparație cu verii ei mai mici cu exoschelet.

Dezbaterea privind scopul și înțelesul său – privind lecția pe care trebuia să le-o dea sosirea unei asemenea minuni – a durat generații, pe întreaga durată a îndelungii vieți a creaturii, dar și după aceea. Comportamentul ei era straniu și complex, dar părea mută, pentru că nu producea nicio vibrație care să poată fi considerată o încercare de a comunica. Unele surate au observat că atunci când deschidea și închidea gura, o rețea inteligent concepută putea surprinde un murmur curios, ca acela care era simțit când obiectele erau lovite unul de altul. Era o vibrație care se transmitea prin aer, nu prin fire sau pământ. O vreme, acest lucru a fost considerat drept mijloc de comunicare, ceea ce a dus la niște dezbateri inteligente, dar, în cele din urmă, absurditatea unei asemenea idei a avut câștig de cauză. La urma urmei, folosirea aceluiași orificiu pentru a mânca *și* a comunica era clar prea ineficient. Păianjenii nu sunt întru totul surzi, dar auzul lor este profund implantat în simțul pipăitului și al vibrațiilor. Cuvintele gigantului, toate frecvențele vorbirii umane nu reprezintă nici măcar șoapte pentru ei.

În orice caz, vibrațiile s-au redus treptat în timpul captivității creaturii, iar în cele din urmă ea a încetat să le mai emită. Unele surate au sugerat că era mulțumită să trăiască în captivitate.

La două generații după ce fusese prinsă, când evenimentele legate de sosirea ei căpătaseră cumva un caracter religios, de venerare, o îngrijitoare a observat că giganta își mișca extremitățile, sub-picioarele agile pe care le folosea pentru a manipula obiecte, într-un mod care imita semnalizarea prin pedipalpi, ca și cum ar fi încercat să reproducă vorbirea vizuală de bază a păianjenilor. Acest lucru a dus la reînnoirea interesului, la numeroase vizite ale unor surate din alte cuiburi și la schimburi de Înțelegeri pentru iluminarea generațiilor viitoare. Numeroase experimente au sugerat că giganta nu copia pur și simplu ceea ce vedea, ci putea asocia înțelesul cu anumite simboluri, permițându-i să ceară hrană și apă. Încercările de a comunica la un nivel mai complicat erau zădărnicite de incapacitatea ei de a aproxima sau înțelege mai mult de câteva simboluri simple.

Slujindu-se de cunoștințele acumulate de specia lor în mulți ani de studiu, savantele au tras concluzia că giganta era o creatură simplă, menită să efectueze munci potrivite pentru cineva atât de imens și de puternic, dar nefiind cu mult mai inteligentă decât un gândac Paussidae sau un păianjen scuipător, ba poate chiar inferioară lor.

La scurt timp după aceea, giganta a murit, probabil din cauza unei boli. Cadavrul ei a fost disecat și studiat, apoi comparat cu Înțelegerile codificate genetic, obținute în urma examinării giganților morți cu generații în urmă.

Speculațiile privind scopul ei originar și legătura cu Mesagera au continuat, iar teoria susținută aproape unanim a fost că Mesagera era slujită în cer de o specie de astfel de giganți, care îndeplineau tot ce era necesar pentru ea. Prin urmare, trimiterea emisarilor lipsiți de inteligență se făcuse cumva în semn de aprobare. Moștenirea Înțelegerilor a condus la realizarea unei curbe privind capacitatea păianjenilor de a-și transforma istoria în mituri, dar deja corelația dintre victoria lor asupra furnicilor și sosirea giganților devenise evidentă și ferm acceptată.

Cu toate acestea, când a murit giganta, lumea teologică Portiei era deja zdruncinată de o altă revelație.

Exista o a doua Mesageră.

Dar vremea războiului cu furnicile trecuse de mult. Strategia cu gândacii Paussidae fusese aplicată cu succes împotriva tuturor coloniilor, până când păianjenii reduseseră influența insectelor în teritoriul lor originar, unde o Portia din vechime pătrunsese în templul lor, le furase idolul și, fără să își dea seama, adusese lumea Mesagerei la poporul ei.

Savantele din neamul Portiei fuseseră înțelepte și nu scăpaseră din vedere colonia de furnici, așa cum procedaseră și cu diferitele ei forțe expediționare, deoarece, procedând astfel, abilitățile ei unice s-ar pierde, iar păianjenii nu erau atât de orbi încât să nu vadă progresele pe care le descătușase dezvoltarea coloniei. Drept urmare, au existat ani de campanii complexe – cu pierderi considerabile de vieți – până când colonia de furnici a fost manevrată, ajungându-se astfel în situația în care cooperarea cu păinjenii din vecinătate a devenit planul de acțiune cel mai benefic, după care, fără conflicte și resentimente, colonia s-a transformat dintr-un dușman implacabil într-un aliat binevoitor.

În scurt timp, păianjenii au ajuns să experimenteze utilizarea metalului și a sticlei. Creaturi cu o viziune pătrunzătoare, au început să facă cercetări în domeniul luminii, al refracției și al opticii. Au învățat să folosească sticlă atent produsă pentru a-și extinde capacitatea de a vedea lucruri micro- și macroscopice. Generația mai vârstnică de savante a transmis torța progresului către o nouă generație, care și-a îndreptat ochii cu o vedere îmbunătățită spre cerul nopții și a văzut Mesagera în detaliu, privind chiar și dincolo de ea.

La început s-a crezut că noul mesaj a sosit chiar de la Mesageră, dar astronomii au risipit rapid acea idee. Lucrând cu preotesele templelor, au descoperit că acum, pe cer, mai exista un punct mobil care putea vorbi, iar mișcarea lui era mai lentă și curios de neregulată.

Treptat, păianjenii au început să conceapă o imagine a sistemului lor solar prin comparație cu căminul lor, sistem care cuprindea luna, Mesagera, soarele, dar și o planetă exterioară,

care avea un corp care se rotea în jurul ei și care transmitea un semnal propriu, separat.

Singura problemă prezentată de acest al doilea mesaj era că nu putea fi descifrat. Spre deosebire de secvențele numerice și regulate, frumoase prin abstractul lor, care deveniseră nucleul religiei lor, noua Mesageră nu transmitea decât haos: o bolboroseală fără noimă, schimbătoare. Preotesele și savantele au ascultat tiparele, le-au înregistrat în notația complexă de noduri și încrucișări, dar nu au reușit să extragă vreun înțeles din ele. Anii de studii fără vreun rezultat concret le-au împins să creadă că această nouă sursă de semnal era o antiteză a Mesagerei, o sursă răuvoitoare de entropie, și nu de ordine. În absența altor informații, această Mesageră le stârnea în continuare interesul.

Apoi, câțiva ani mai târziu, cel de-al doilea semnal a încetat să fie variabil și a devenit o singură transmisie repetată la nesfârșit, iar acest lucru a dus la o sumedenie de speculații în rândul a ceea ce devenise o comunitate globală larg conectată de savante-preotese. În căutarea unui înțeles, semnalul a fost analizat întruna, căci, repetat de atâtea ori, sigur trebuia să fie un mesaj important.

A existat un val curios de gândire, care a depistat un fel de avertisment în acel semnal și s-a socotit în mod ciudat că acolo, în spațiul de neconceput dintre lumea lor și sursa celui de-al doilea mesaj, ceva pierdut și disperat chema pe cineva în ajutor.

Apoi a sosit ziua în care semnalul a încetat, iar păianjenii mirați au rămas cu privirea pierdută spre cerul sărăcit brusc, dar nu au reușit să înțeleagă de ce.

4

ILUMINAREA

4.1 Peștera minunilor

În copilărie, Holsten Mason fusese înnebunit după spațiu. Explorarea orbitei Pământului se desfășura deja de un secol și jumătate, iar o generație de astronauți întreprinseseră raiduri spre coloniile decăzute, începând cu baza lunară și terminând cu lunile gigantelor gazoase. Se cufundase în reconstituiri dramatice cu privire la exploratorii îndrăzneți care pătrundeau în stații spațiale periculoase, căzute în paragină, evitând sistemele automatizate rămase pentru a fura tehnologie și date din computerele vechi, care arseseră. Urmărise înregistrări făcute pe viu ale expedițiilor reale – deseori tulburătoare, deseori întrerupte brusc. Și-a adus aminte că, la nici zece ani, a văzut lumina de pe o cască trecând peste cadavrul unui om al spațiului, vechi de milenii și putrezit de trecere timpului.

La maturitate, interesul lui migrase înapoi în timp, la acei pionieri îndrăzneți care încercau să redescopere o civilizație pierdută. Acele zile de descoperiri! Fuseseră recuperate multe lucruri de pe orbită, dar prea puține dintre ele erau înțelese. Vai, zilele de aur ale clasiciștilor erau deja pe ducă în momentul în care Holsten își începuse cariera. Ajunsese să vadă că disciplina lui era constant pătată de o dizgrație substituită; existau tot mai puține lucruri care puteau fi descoperite din resturile și cioburile pe care Vechiul Imperiu le lăsase în urmă și devenise evident că acei strămoși de mult îngropați erau încă prezenți, într-un mod intangibil și răuvoitor. Vechiul Imperiu își întindea tentaculele din istoria adâncă pentru a-și otrăvi necruțător copiii. Nici nu era de mirare că studierea acelui popor ucigaș și complicat își pierduse treptat din farmec.

Acum, aflat la o depărtare de neconceput de căminul lui muribund, lui Holsten Mason îi fusese încredințat adevăratul potir fermecat al clasicistului.

Stătea în camera de comunicații de pe *Gilgamesh*, înconjurat complet de trecut, în timp ce transmisii după transmisii copleșeau

spațiul virtual al navei-arcă cu înțelepciunea anticilor. În ceea ce îl privea, era ca și cum ar fi descoperit o mină de aur.

Era unul dintre puținii membri ai Echipajului Principal care se bucura de confortul navei. Karst și Vitas plecaseră cu o navetă și câteva drone pentru a examina planeta de sub ei, care părea pustiită. Lain și inginerii ei coborâseră chiar pe stația pe jumătate terminată, inspectând încet compartimentele aflate de-a lungul ei și înregistrând tot ce găseau. Dacă descopereau mecanisme la care aveau acces, îi transmiteau rezultatele lui Holsten, iar el le descifra și cataloga când putea ori, dacă nu putea, le lăsa deoparte pentru a le studia mai târziu.

Nimeni nu mai ajunsese vreodată pe o stație de terraformare a Vechiului Imperiu, nici măcar pe una incomplet construită. Nimeni nu fusese convins că într-adevăr exista așa ceva. Acum, la capătul nepotrivit al carierei și la capătul nefericit al istoriei rasei umane, Holsten se găsea în sfârșit în situația imposibil de negat de a se considera cel mai mare expert în domeniul Vechiului Imperiu.

Gândul era îmbătător, dar urmarea era o deprimare sumbră.

Acum se afla în posesia unei comori mai mari de comunicații, invenții, manuale tehnice, anunțuri și lucruri mărunte în câteva dintre limbile folosite în Imperiu – dar majoritatea în Imperiala C a lui Kern – decât orice alt savant dinaintea lui, încă de la sfârșitul Imperiului în sine. Nu se putea gândi decât că poporul lui, o cultură emergentă care reușise cu greu să se ridice din nou în picioare după epoca de gheață, nu era decât o umbră a acelei foste măreții. Și asta nu doar din simplul fapt că *Gilgamesh* și întregul lor efort de acum era încropit din bucățile furate, pe jumătate înțelese ale tehnologiei mult superioare a lumii antice. Era *totul*: chiar de când poporul lui înțelesese că moștenise o lume uzată. Ruinele și relicvele degradate ale fostului popor se aflaseră pretutindeni, sub tălpi, sub pământ, pe munți, imortalizate în povești. Descoperirea unei asemenea bogății metalice pe orbită nu fusese aproape deloc o surpriză, căci întreaga istorie înregistrată nu reprezentase decât o înaintare într-un deșert presărat cu oase uscate. Nu existase nicio inovație pe care anticii să nu o fi realizat și îmbunătățit. Cât de mulți inventatori ajunseseră să fie azvârliți într-o obscuritate istorică pentru că un vânător de comori de după ei descoperise metoda mai veche, superioară de a obține același lucru? Arme, motoare, sisteme politice, filozofii, surse de energie… poporul lui Holsten se socotea norocos că cineva construise un asemenea șir de trepte înapoi din beznă, spre lumina civilizației. Oamenii nu ajunseseră să își dea seama că acele trepte duceau doar spre acel loc unic.

Cine știe ce am fi putut realiza dacă nu am fi ținut atât de mult să recreăm toate nebuniile lor, se gândea el acum. Am fi putut

salva Pământul? Am trăi acum pe propria noastră planetă verde?

Cu toate cunoștințele din univers la îndemână, și tot nu putea să răspundă la această din urmă întrebare.

Acum *Gilgamesh* deținea algoritmi de traducere, majoritatea concepuți chiar de Holsten. Înainte, suma totală a cuvintelor antice scrise fusese atât de redusă, încât descifrarea automată ar fi fost făcută la nimereală – de exemplu, nu ar fi dorit să poarte o discuție cu Avrana Kern prin intermediul unei traduceri efectuate de *Gilgamesh*. Acum, având la dispoziție o bibliotecă plină de diverse texte, computerele lucrau alături de el pentru a realiza versiuni măcar pe jumătate inteligibile ale Imperialei C. Mai toată comoara de cunoștințe rămânea însă îngropată în limbile antice. Chiar și cu ajutor electronic, nu avea la dispoziție timp suficient pentru a decodifica totul și era foarte probabil ca masa de informații să nu prezinte interes pentru nimeni altul decât el. Lucrul cel mai bun pe care îl putea face era să aibă idee măcar despre ceea ce reprezenta fiecare fișier, pentru a-l cataloga pentru un studiu ulterior, iar apoi să continue.

Câteodată, Lain și oamenii ei îl contactau ca să-l întrebe diverse lucruri, majoritatea despre tehnologia pe care o găseau, dar căreia nu păreau să-i descopere un scop clar. Îi transmiteau termeni vagi de cercetare și îl făceau să scotocească prin toate dosarele pentru a găsi ceva care să lămurească problema. De cele mai multe ori, spiritul lui organizatoric și bogăția de materiale ofereau în cele din urmă ceva folositor, și atunci se apuca să realizeze o traducere inteligibilă. Faptul că ei ar fi putut căuta singuri era ceva care stârnea uneori fel de fel de comentarii, dar era limpede că inginerii simțeau că analizarea catalogului întocmit de Holsten era mult mai dificilă decât sâcâirea lui.

Ca să fie cinstit, sperase să poarte o discuție mai naturală cu Lain dar, în cele patruzeci de zile de când fusese trezit, abia dacă o văzuse la față. Inginerii erau ocupați, petrecându-și de fapt mai tot timpul în afara navei, pe marele cilindru gol al stației. Dintre pasageri, fuseseră dezghețați și treziți alți treizeci de oameni, instruiți să-i ajute pe ingineri, dar chiar și așa volumul de muncă era prea mare.

Muriseră șase oameni: patru din cauza unui sistem de securitate activ sau a unui sistem de întreținere defect, unul din cauza funcționării defectuoase a costumului, iar unul din cauza propriei stângăcii, tăindu-și accidental costumul în timp ce încerca să treacă un echipament printr-o deschizătură zimțată din infrastructura stației.

Era mult mai puțin decât se așteptase, mai ales după ce văzuse înregistrările făcute în etapele timpurii de explorare, însă acum nu muriseră antici și nu exista nicio sugestie că această rețea căzuse victimă luptelor interne care doborâseră Imperiul și

întregul său mod de viață. Inginerii de demult plecaseră pur și simplu, probabil îndreptându-se spre Pământ când totul începuse să meargă anapoda. Acest proiect de terraformare pe care îl începuseră fusese lăsat în voia nepăsătoare și lentă a stelelor.

Putea fi și mai rău. Lain spusese că acel loc fusese otrăvit, infectat cu un fel de boală electronică molipsitoare, care distrusese sistemul de susținere a vieții, dar și o mare parte dintre sistemele centrale ale stației. *Gilgamesh* se dovedise a fi însă, într-o măsură prea mare, o imitație firavă a tehnologiei elegante pe care o deținuse Vechiul Imperiu. Tehnologia lor a scos la iveală un teren pietros, iar atacul virtual a fost zădărnicit de sistemele lor primitive. În cazul în care Kern știuse asta și îi îndreptase spre o capcană, acest lucru era un subiect care trebuia dezbătut de toată lumea, mai puțin de ingineri, cărora li se încredințase sarcina să investigheze cât mai multe dintre sistemele stației pentru a le descoperi secretele.

Un sunet venit din spate l-a trezit brusc pe Holsten din reverie. Fusese un zgomot slab, furișat, iar pentru o clipă a avut o licărire de coșmar, legată de acea îndepărtată lume verde, cu artropodele ei gigantice. Însă nu era un monstru: în spatele lui se găsea doar Guyen.

– Sper că totul merge bine, da? s-a interesat comandantul navei-arcă, privindu-l pe Holsten ca și cum l-ar fi bănuit de lipsă de loialitate.

Era mai slab și mai încărunțit decât atunci când lăsaseră în urmă colonia lunară. În vreme ce Holsten dormise liniștit, comandantul fusese trezit din când în când pentru a supraveghea mersul lucrurilor pe nava lui. Acum se uita la clasicistul-șef, care în sfârșit avea vârsta atât de potrivită funcției sale.

– Desigur, a confirmat Holsten, întrebându-se ce scop avea acea vizită.

Guyen nu era omul dispus să facă glume.

– M-am uitat prin catalogul tău.

Holsten s-a străduit să nu-și arate surpriza față de cineva care arăta un astfel de interes, fără a mai vorbi de Guyen.

– Am o listă de lucruri pe care vreau să le citesc, i-a spus comandantul. Când ai timp, desigur. Cerințele inginerilor sunt mai importante.

– Bineînțeles, i-a răspuns el, înclinându-și capul spre ecran. Vrei să…?

Guyen i-a întins o tabletă pe care erau scrise ordonat vreo șase numere, în formatul sistemului de indexare elaborat acasă de Holsten.

– Mi le transmiți direct, a insistat el.

Nu a spus: *Să nu vorbești cu nimeni despre asta*, dar comportamentul lui exact la asta făcea aluzie.

Fără să scoată vreo vorbă, Holsten a încuviințat din cap. Nu avea idee care era treaba cu acele numere și nici motivul pentru care acest lucru i se solicitase personal.

– A, și poate vrei să vii să asculți ceva. Vitas ne va comunica vești despre planeta de aici și cât de departe a ajuns terraformarea.

Era o *veste* bine-venită, ceva ce Holsten așteptase cu nerăbdare. Entuziasmat, s-a ridicat și l-a urmat pe Guyen. De ajuns cu secretele trecutului. Voia să afle ceva mai multe despre prezent și viitor.

4.2 Moartea vine călare

Portia privește dincolo de complexitatea vastă și interconectată a Marelui Cuib și vede un oraș care tocmai se pregătește să moară.

De-a lungul ultimelor generații, populația Marelui Cuib a crescut, ajungând la aproximativ o sută de mii de păianjeni adulți și nenumărați – imposibil de numărat – pui. Pornind de la sol până la coronament, se întinde pe câțiva kilometri pătrați de pădure, fiind o adevărată metropolă a epocii păianjenilor.

Orașul pe care îl vede Portia acum nu mai este la fel de populat. Cu toate că decesele abia încep, sute de femele abandonează Marele Cuib, îndreptându-se spre alte orașe. Altele pornesc pur și simplu spre sălbăticia rămasă ca să își încerce șansele, bazându-se pe Înțelegerile vechi de secole pentru a reface stilul de viață al străbunelor: vânătoarea. Au fugit și mulți masculi. Structurile delicate ale orașului dovedesc deja o oarecare degradare, și până și întreținerea minimală este trecută cu vederea.

Vine molima.

În nord, câteva mari orașe sunt deja în ruine. O epidemie globală se răspândește de la o comunitate la alta. Sute de mii de păianjeni au murit deja din cauza ei, iar acum Marele Cuib a înregistrat primele sale victime.

Știe că acest lucru era inevitabil, pentru că actuala Portia este preoteasă și savantă. A tot studiat pentru a încerca să înțeleagă boala asta virulentă și pentru a-i găsi un leac.

Nu prea înțelege de ce molima a avut un asemenea efect. În afara faptului că este contagioasă și se răspândește printr-un simplu contact – și nu neapărat doar prin aer – concentrarea de cadavre din orașele poporului ei a transformat o infecție minoră și controlabilă în ceva mai virulent decât Ciuma Neagră [7]. Asemenea concentrații de cadavre au dus la o mizerie groaznică

și, implicit, la probleme de sănătate; poporul Portiei abia începuse să înțeleagă necesitatea răspunderii colective față de astfel de probleme, când răspândirea molimei i-a luat pe nepregătite. Forma nepăsătoare, aproape anarhică de guvernare nu este prea potrivită pentru a se aplica măsuri dure, dar, cu siguranță, eficiente.

Un alt factor care contribuie la mortalitatea provocată de molimă este practica, din ce în ce mai frecventă în ultimul secol, folosită de femele, de a-și alege ca parteneri masculi născuți în sânul propriului grup de surate, în încercarea de a concentra și controla răspândirea Înțelegerilor lor. Acest obicei – bine intenționat și inspirat în felul său – a dus la consangvinizare, fapt care a slăbit sistemele imunitare ale multor case puternice de surori, astfel că cele care ar avea puterea să acționeze sunt primele doborâte de molimă, atunci când ea izbucnește. Portia își dă seama de acest tipar, deși nu el este cauza, și mai știe că grupul ei de surate se potrivește de minune acestui tipar.

În plus, este conștientă că există niște creaturi minuscule asociate cu boala, însă lupele ei nu sunt suficient de puternice încât să depisteze vinovatul viral pentru molimă. A primit rezultatele experimentelor efectuate de savante de talia ei din alte orașe, dar multe au murit deja din cauza bolii. Unele dintre ele au propus vaccinarea, dar sistemul imunitar al poporului Portiei nu este mașinăria adaptabilă și eficientă cu care se pot lăuda ființele umane și alte mamifere. Expunerea la o contaminare nu pregătește păianjenii în același fel pentru a rezista unor infecții ulterioare, înrudite.

Lumea se destramă, iar Portia este șocată când își dă seama cât de puțin timp a trebuit pentru ca acest lucru să se întâmple. Nu se gândise niciodată că întreaga civilizație era atât de fragilă. Aude vești din alte orașe în care molima este deja în plină desfășurare. Imediat ce populația începe să scadă – din cauza deceselor și a dezertărilor – întreaga structură a societății se prăbușește rapid. Modul elegant și sofisticat de viață pe care păianjenii l-au construit pentru ei a fost mereu pândit de marele abis al barbariei, canibalismului și revenirii la valorile primitive și sălbatice. La urma urmelor, păianjenii sunt prădători pursânge.

Se retrage la Templu, croindu-și drum prin mulțimea de cetățeni care și-au găsit refugiul acolo, în căutarea unei certitudini de dincolo. Astăzi nu sunt la fel de mulți ca în ziua precedentă. Portia știe că nu e doar din cauza faptului că în oraș au rămas mai puțini: totodată, este conștientă că, treptat, apare o deziluzie tot mai mare față de Mesageră și de mesajul acesteia. *La ce ne folosește?* întreabă ele. *De ce nu trimite un foc din cer pentru a alunga molima?*

Atingând cristalul cu acul ei din metal, Portia dansează după muzica Mesagerei care trece pe deasupra lor, iar pașii ei

complicați descriu perfect ecuațiile și soluțiile lor. Ca întotdeauna, este ferm convinsă că acolo se află ceva: doar pentru că nu poate înțelege acum nu înseamnă că acel lucru nu poate fi înțeles deloc.

Într-o bună zi te voi înțelege, este gândul pe care i-l adresează Mesagerei, însă el pare lipsit de fond acum. Zilele ei sunt numărate. Zilele tuturor sunt numărate.

Se trezește că îi vine în minte un gând eretic: *Doar dacă ți-am putea răspunde la mesaj*. Templul devine agresiv cu o astfel de gândire, dar nu este pentru prima oară când Portia a analizat această idee. Este conștientă că și alți cercetători – chiar preotesele-savante – au făcut experimente, reproducând vibrațiile invizibile prin care este răspândit mesajul. În realitate, Templul nu poate tolera un asemenea amestec, desigur, însă păianjenii sunt o specie curioasă, iar cei care sunt atrași de Templu sunt cei mai curioși dintre toți. Era inevitabil ca floarea de seră a ereziei să sfârșească prin a fi îngrijită tocmai de păzitorii ortodoxiei.

În acea zi, Portia descoperă că dacă i-ar putea vorbi Mesagerei despre acest spațiu pustiu și vast, atunci Ea sigur va avea un răspuns pentru păianjeni, un leac împotriva molimei. Însă în aceeași măsură neiertătoare, Portia socotește că un asemenea dialog nu este posibil, că nu va primi niciun răspuns, de aceea va trebui să găsească singură remediul, înainte de a fi prea târziu.

După Templu, se întoarce la casa suratelor, o locuință mare, cu multe încăperi, întinsă între trei copaci, ca să se întâlnească cu unul dintre masculii ei.

Din cauza ravagiilor produse de molimă, rolul masculilor în societatea păianjenilor s-a schimbat subtil. În mod normal, cel mai bine pentru un mascul era să se asocieze cu o femelă puternică și să spere că va fi îngrijit, sau – pentru cei născuți cu Înțelegeri valoroase – să fie răsfățați într-un serai, pregătit să fie dat la schimb sau împerecheat cu o altă femelă, ca urmare a permanentelor jocuri de putere din casele de surori. În afară de asta, un mascul ajungea să facă parte dintr-un fel de subclasă de gunoier urban, fiind nevoit să se lupte mereu cu alți masculi pentru o fărâmă de mâncare și riscându-și permanent viața în lipsa patronajului unei femele. Cu toate acestea, după ce au făcut parte din grupul celor inutili și neesențiali, ființe decorative și potrivite cel mult pentru munci casnice, ajungând, în cel mai rău caz, o masă luată pe furiș, masculii au devenit o resursă esențială în vremuri disperate. Masculii sunt independenți, aproape incapabili să se descurce în sălbăticie, și de aceea au tendința de a rămâne când femelele fug. Marele Cuib și multe alte orașe mari continuă să funcționeze doar datorită numărului de masculi care au profitat de situație pentru a ocupa rolurile pe care, în mod normal, le aveau femelele. Există chiar și masculi războinici, vânători sau gardieni, pentru că cineva trebuie să preia prăștia,

scutul și grenada incendiară, iar de multe ori nu se găsește mai nimeni care să facă asta.

Femelele din poziția Portiei au avut de unde alege escorte masculine și, deși unele îi păstrează în preajmă doar ca parteneri de dans – literalmente – , cât și pentru a adăuga ceva la importanța socială a unei femei, altele i-au instruit pentru a deveni asistenți pricepuți. Bianca din vechime, cu asistenții ei masculi de laborator, descoperise ceva real despre politica sexuală a păianjenilor, când se plânsese că munca alături de femele presupunea o competiție mult prea mare pentru dominație, căci instinctele ancestrale se află cumva sub suprafața civilizației. Chiar și Portia de acum a ajuns, fără să vrea, să se încreadă în masculi.

Nu cu multă vreme în urmă, a trimis un grup de masculi, o bandă de aventurieri pe care îi folosise de multe ori înainte. Toți erau capabili, obișnuiți să lucreze împreună încă din primele zile ca pui abandonați pe drumurile din Marele Cuib. Misiunea lor era una despre care Portia considera că nu va fi acceptată de nicio femelă, recompensa fiind sprijinul continuu al grupului de surate al Portiei: hrană, protecție, acces la educație, distracții și cultură.

Unul dintre ei s-a întors: doar unul. Să îl numim Fabian.

Tocmai vine la ea, la casa surorilor. Lui Fabian îi lipsește un picior și pare pe jumătate mort de foame, ajuns la capătul puterilor. Pedipalpii Portiei flutură, trimițându-l pe unul dintre masculii tineri de la creșă să aducă hrană pentru amândoi.

Ei bine? Urmează o vibrație de nerăbdare în timp ce îl urmărește.

Situația este mai gravă decât ai crezut. Pe de altă parte, am întâmpinat dificultăți când am revenit în Marele Cuib. Călătorii bănuiți că vin dinspre nord sunt întorși din drum dacă sunt femele și uciși imediat dacă sunt masculi. Exprimarea lui se face printr-o mișcare slabă din picioare, împleticită și nesigură.

Asta s-a întâmplat cu camarazii tăi?

Nu. Sunt singurul care s-a întors. Ceilalți au murit. Un elogiu prea scurt pentru cei alături de care și-a petrecut mai toată viața. Însă în societatea Portiei este binecunoscut faptul că masculii nu au sentimente la fel de vii ca femelele și este limpede că ei nu pot stabili aceleași relații de afecțiune și respect ca ele.

Masculul tânăr revine cu hrană: greieri vii și polipi vegetali culeși de la fermă. Recunoscător, Fabian ridică una dintre insectele legate și își înfige un chelicer în ea. Prea epuizat ca să-și folosească veninul, suge din creatura uscată, care se zvârcolește.

Așa cum ai bănuit, există supraviețuitori în orașele lovite de molimă, continuă el în timp ce mănâncă. *Dar păianjenii de acolo nu mai păstrează nimic din obiceiurile noastre. Trăiesc precum fiarele, țes plase și vânează. Există doar femele și masculi. Camarazii mei au fost luați și devorați, unul după altul.*

Portia bate nerăbdătoare din picioare. *Dar tu ai avut succes?*

Calvarul l-a afectat îndeajuns de mult pe Fabian, încât nu îi răspunde imediat la întrebare, ci continuă: *Nu ți-e teamă că aș fi putut aduce molima la Marele Cuib? S-ar părea că am contractat-o.*

Ea există deja aici.

Pedipalpii lui se mișcă încet, în semn de resemnare. *Am reușit. Am adus trei pui de păianjen din zona în care s-a răspândit. Sunt sănătoși. Sunt imuni, așa cum sunt și cei care trăiesc acolo. Ai avut dreptate, deși nu știu la ce ne va folosi asta.*

Du-i în laboratorul meu, îi poruncește ea. Apoi, văzând că restul picioarelor îi tremură, continuă: *După aceea ai dreptul să umbli liber prin casa suratelor. Vei fi recompensat pentru acest serviciu deosebit. Nu e nevoie decât să ceri orice dorești.*

El o privește direct, ochi în ochi, ceea ce reprezintă o mișcare îndrăzneață – însă el a fost mereu un mascul lipsit de frică, altfel cum ar fi devenit un pilon atât de important? *După ce mă voi odihni, te voi ajuta să lucrezi, asta dacă îmi vei da voie,* îi spune el. *Să știi că am Înțelegeri în știința biochimică, pe care am studiat-o și singur.*

Oferta o surprinde pe Portia, ceea ce se observă în postura ei.

Marele Cuib este și căminul meu¸ amintește Fabian. *Tot ce sunt ține de acest loc. Chiar crezi că poți înfrânge molima?*

Cred că trebuie să încerc, altfel oricum suntem cu toții pierduți. Un gând sumbru, însă afirmația ei este de necontestat.

4.3 Note de pe o planetă cenușie

Holsten a rămas surprins de numărul mare de oameni care se adunaseră să audă știrea. *Gilgamesh* ducea lipsă de săli de conferințe, astfel că locul ales a fost o ecluză pustie și cu ecou. S-a întrebat dacă navetele erau în acele momente prinse de stația abandonată, ori dacă, după ce fuseseră răpiți, răzvrătiții îi aduseseră acolo pe el și pe Lain. Toate ecluzele arătau la fel, iar daunele produse fuseseră probabil reparate.

În munca lui solitară pierduse socoteala numărului de oameni care fuseseră treziți pentru a participa la efortul de recuperare a tehnologiei de pe stație. În ecluză se aflau cel puțin o sută de oameni și aproape a simțit că avea o fobie față de ei: prea mulți, prea aproape într-un spațiu închis. A sfârșit prin a se foi lângă ușă, dându-și seama că o parte din el se resemnase cu ideea unui viitor în care să aibă de-a face doar cu puțini oameni, și probabil că așa preferase.

Și, până la urmă, de ce suntem aici? Practic, nu era nevoie de prezența lor fizică. Și-ar fi putut continua activitatea, urmărind prezentarea lui Vitas pe un ecran, ori ar fi putut să o asculte bolborosindu-i la ureche. Nu era nevoie ca oamenii să meargă până acolo doar pentru a se convinge cu ochii și urechile lor. Nu era nevoie ca Vitas să facă personal acea prezentare. Chiar și acasă, de cele mai multe ori, acest gen de expunere a statutului academic se desfășurase de la distanță.

Și atunci, de ce? De ce am venit? Plimbându-și privirea peste mulțimea adunată acolo, ascultând murmurul discuțiilor înfierbântate, a putut specula că mulți dintre ei veniseră doar pentru a socializa, pentru a fi alături de camarazii lor. *Dar nu e cazul meu, nu?*

Și-a dat seama că așa stăteau lucrurile, desigur. El era legat fără scăpare de o specie socială, indiferent cât de mult ar crede că era un singuratic. Exista, chiar în el, dorința de a interacționa cu alte ființe umane, de a stabili o legătură între el și toți cei de acolo. Nici măcar Vitas nu era prezentă pentru a-și afirma prestigiul științific sau statutul în fața echipajului, ci pentru că simțea nevoia să se apropie de oameni și să se convingă că exista ceva de care se putea apropia.

Privind în mulțime, Holsten a zărit puține fețe familiare. În afara de echipa de știință a lui Vitas, mai toți membrii Echipajului Principal erau ocupați pe stație și aproape toți cei de acolo deschiseseră ochii ultima oară pe Pământ, așa că nu știau despre Kern cu planeta ei verde sau despre îngrozitorii ei locuitori decât din cele auzite ori din materialele oficiale care erau disponibile în arhiva navei. Deși era adevărat că mai toți erau tineri, diferența uriașă de cunoaștere îl făcea să se simtă bătrân, ca și cum ar fi fost trezit cu secole înaintea lor, și nu de numai câteva zile pe care le petrecuse în alt sistem solar.

Guyen își găsise un loc în spate, adoptând o postură la fel de distantă, iar acum Vitas a făcut un pas în față, cu prestanță, privind publicul ca și cum nu ar fi fost sigură dacă nimerise în încăperea potrivită.

Ecranul instalat de echipa ei, care ocupa o mare parte a peretelui din spatele ei, și-a schimbat culoarea într-un cenușiu strălucitor.

– După cum știți, am desfășurat o analiză a planetei pe orbita căreia ne aflăm în prezent. Cu siguranță, și în acel moment a avut amabilitatea de a face un gest discret din cap către Holsten, am ajuns la doar unul dintr-un șir de proiecte de terraformare pe care Vechiul Imperiu le-a desfășurat cu puțin timp înainte să dispară. Proiectul precedent pe care l-am văzut era încheiat și izolat din motive necunoscute de un satelit avansat tehnologic. După cum am descoperit, lucrările la acest proiect par să se fi oprit în timpul procesului de terraformare, instalațiile de control fiind

abandonate. Îmi dau seama că echipa de ingineri a avut misiunea formidabilă de a investiga acea facilitate, în vreme ce eu am examinat planeta în sine pentru a vedea dacă ea ne-ar putea sluji drept cămin.

În acea prezentare seacă și sacadată nu exista nimic care să ofere vreun indiciu în privința concluziilor ei, dacă era vorba de așa ceva. Nu era cazul de vreo demonstrație actoricească sau de dorința de a crea suspans, asta pur și simplu pentru că Vitas se considera înainte de toate un om de știință, drept care avea de gând să prezinte rezultatele pozitive sau negative cu egală candoare, fără a aprecia valoarea sau preferințele pentru anumite concluzii. Holsten era familiarizat cu acest curent academic de gândire, care devenise din ce în ce mai apreciat spre sfârșitul existenței Pământului, deoarece rezultatele pozitive erau mai greu de găsit.

Vitas și-a plimbat ochii prin mulțime, iar Holsten a încercat să interpreteze expresia de pe fața ei, limbajul nonverbal, orice care să îi dea o idee încotro se îndreptau lucrurile. *Rămânem aici? Mergem mai departe? Ne întoarcem?* Ultima variantă îl îngrijora cel mai mult, pentru că el era unul dintre puținii oameni care avuseseră o experiență directă cu lumea verde a lui Kern. Ecranul s-a luminat, făcându-se din ce în ce mai cenușiu, apoi a apărut curba orizontului întunecat și, astfel, acum priveau planeta cenușie.

– După cum ați observat cu toții, suprafața acestei planete pare curios de uniformă. Analiza spectrografică, însă, a evidențiat o chimie organică abundentă: toate elementele de care am avea nevoie pentru a supraviețui, a spus Vitas. Am lansat la sol două drone imediat ce ne-am stabilit pe orbită. Imaginile pe care le veți vedea sunt realizate de camerele dronelor. Culorile sunt reale, fără îmbunătățiri sau pretenții artistice.

Holsten nu vedea nicio culoare, doar cenușiu, dacă avea vreo relevanță, dar pe măsură ce razele soarelui cădeau pe sfera prezentată în fața lui, a văzut contururi și umbre, care păreau a fi munți, bazine sau canale.

– După cum vedeți, planeta este activă din punct de vedere geologic, ceea ce a constituit o condiție prealabilă pentru terraformarea ei de către Imperiu. Nu știm dacă acest lucru este pur și simplu pentru că, dintre toate calitățile asemănătoare Pământului, ei au vrut să descopere o lume nouă, ceea ce ar fi extrem de greu de realizat – probabil de-a dreptul imposibil – ori, ca alternativă, că ei au impus această calitate planetei într-o etapă timpurie. Din fericire, informațiile recuperate de pe stație ne vor oferi o idee despre modul în care au desfășurat procesul. Există posibilitatea ca într-o bună zi să fim și noi capabili să copiem această performață.

Erau mai multe semne care dădeau de înțeles că pe Vitas ar fi încântat-o acest lucru. Holsten a fost convins că vocea ei se subțiase cu un semiton și că ridicase dintr-o sprânceană.

– Puteți vedea aici datele culese de dronă, referitoare la condițiile de bază de pe planetă, a continuat Vitas. Așadar: atracția gravitațională, optzeci la sută față de a Pământului, o rotație lentă care creează un ciclu diurn de aproximativ patru sute de ore. Temperatura scoarței este ridicată, suportabilă în jurul polilor, tolerabilă la latitudinile nordice, dar insuportabilă pentru ființe umane spre Ecuator. Observați că nivelul de oxigen este în jur de cinci la sută, astfel că, regret să vă spun asta, dar nu va fi un cămin prea primitor. Însă reprezintă o lecție folositoare, după cum veți vedea.

Imaginea s-a mutat mult mai de aproape de suprafață, semn că dronele zburaseră mult mai jos, iar în rândul spectatorilor s-a produs un murmur de agitație; dezorientare și neliniște. Cenușiul era viu.

Atât cât putea surprinde camera dronei, întreaga suprafață era acoperită de o vegetație deasă și întrepătrunsă, de culoarea cenușii. Existau frunze asemănătoare ferigilor, care se arcuiau unele peste altele, desfăcându-se ca degetele unei mâini pentru a capta razele soarelui. Ici și colo, erupeau turnuri falice, presărate de muguri și carpofori. Acoperea munții până pe culmi. Alcătuia o adevărată blană groasă, cenușie, pe orice suprafață vizibilă. Imaginea s-a schimbat, s-a mișcat, iar Vitas a evidențiat diferite locuri cu o hartă globală, arătând de unde proveneau imaginile. Cu toate acestea, detaliile imaginii nu s-au schimbat aproape deloc.

– Ceea ce vedeți este în cel mai bun caz o ciupercă, a explicat șefa echipei de știință. Această specie solitară a colonizat întreaga planetă, de la un pol la celălalt și la orice altitudine. Scanările solului de sub ciupercă – așa cum se vede aici – ne spun că topografia reală a planetei este la fel de variată după cum ar fi de așteptat din partea unui substitut al Pământului – există bazine marine, dar nu și mări, văi, dar nu și fluvii. Investigațiile sugerează că există apă reținută de acel organism pe care îl aveți în fața ochilor. Și acesta ar putea fi un *singur* organism. Nu există alte categorii evidente, perceptibile. În ciuda culorii, el pare capabil de un anumit gen de fotosinteză, dar nivelul scăzut de oxigen sugerează că acesta este mai deosebit din punct de vedere chimic decât ceea ce cunoaștem noi. Nu se știe dacă această specie predominantă este cumva o parte intenționată a procesului de terraformare sau dacă este urmarea unei erori. La fel, nu știm dacă prezența ei de neînlăturat i-a făcut pe ingineri să își abandoneze munca sau dacă a apărut după abandonarea proiectului – fiind un produs secundar al unei activități nefinalizate. Așa arată acum această lume.

– Poate fi curățată? a întrebat cineva. Putem arde vegetația asta?

Calmul fățiș al lui Vitas a fost în cele din urmă deranjat.

– În condițiile în care există atât de puțin oxigen trebuie să avem noroc să putem arde ceva, a spus ea iritată. Pe de altă parte, nu recomand continuarea investigării acestei planete. În momentul în care am stabilit situația de la sol și am efectuat unele cercetări, dronele au început să dea semne de funcționalitate redusă. Le-am lăsat să-și continue explorarea cât de mult s-a putut, dar ambele au încetat să mai funcționeze. Aerul de acolo este practic un depozit de spori, iar noile colonii de ciuperci caută orice suprafață liberă pentru a încolți. Ceea ce îmi amintește că, după toată agitația din sistemul acesta și cel precedent, trebuie să mai construim drone în atelierele noastre, dar asta după ce vom avea resursele disponibile. Mai avem foarte puține.

– De acord, a răspuns Guyen, aflat în spatele sălii. Apucați-vă de treabă! Cred că ne putem da seama că acest loc nu va deveni căminul nostru prea curând, a adăugat el. Dar asta nu va fi o problemă. Prioritatea noastră este să luăm tot ce se poate de pe stație, să îndosariem, să traducem și să vedem cum ar trebui să acționăm. În același timp, efectuăm o revizuire majoră a sistemelor lui *Gilgamesh*, adică reparăm și înlocuim tot ce se poate. Există multă tehnologie utilizabilă pe stația aceasta, dar doar dacă descoperim o modalitate de a ne-o însuși. Și nu vă îngrijorați că nu vom putea trăi pe Lumea Ciupercilor. Am un plan. *Există* un plan. Cu ceea ce am descoperit aici, putem face în așa fel încât să ne recâștigăm dreptul la viață.

Discursul a devenit brusc atât de mesianic, încât până și Guyen a părut surprins un moment, însă după aceea s-a întors și a plecat, iar în urma lui discuțiile curioase s-au precipitat.

4.4 Minți curioase

La început, molima este insidioasă, apoi tiranică și, în cele din urmă, îngrozitoare. Simptomele ei sunt deja bine cunoscute, previzibile în mod cert – totul, de fapt, doar că nu poate fi prevenită. Primele semne sigure sunt perceperea unei arsuri în încheieturi, iritarea ochilor, a unor părți ale gurii, a filierei, a anusului și a plămânilor. Urmează spasme musculare, îndeosebi la picioare, un dans agitat imposibil de justificat, apoi picioarele i-o iau razna, făcând-o să bolborosească, să se clatine nesigură și să facă drumuri disperate fără niciun înțeles. În perioada asta, între zece și patruzeci de zile de la prima tresărire necontrolată, virusul ajunge la creier. Atunci victima nu mai pricepe cine și

unde este. Îi percepe pe cei din jur într-un mod irațional. Paranoia, agresiunea și stările de amnezie completă sunt frecvente în această fază. Moartea survine între cinci și cincisprezece zile, precedată de o dorință irezistibilă de a se cățăra cât mai sus posibil. Fabian a prezentat în amănunt orașul pe care l-a vizitat din nou: vârfurile copacilor și pânzele în descompunere erau pline de carapacele rigide ale morților cu ochii sticloși îndreptați în sus, spre nimic.

Înainte de aceste prime simptome clare, virusul este prezent în organismul victimei o perioadă necunoscută de timp, deseori chiar și două sute de zile, timp în care se infiltrează încet în sistemul pacientului, fără să îi provoace vreo vătămare evidentă. Victima are câteodată stări de amețeală sau simte o fierbințeală copleșitoare, însă există și alte cauze potențiale pentru acest lucru, iar episoadele trec de obicei nebăgate de seamă și rămân neanunțate; cu atât mai mult pentru că, înainte ca molima să cuprindă Marele Cuib – așa cum se întâmplă acum – orice păianjen suspectat de vreo boală a fost exilat, iar întoarcerea lui a fost pedepsită cu moartea. Cei care au incubat molima au făcut parte involuntar dintr-o conspirație care voia să ascundă semnele izbucnirii ei cât de mult posibil.

În faza incipientă, aparent nevinovată, boala este contagioasă. Să stai în preajma unui păianjen bolnav o perioadă prelungită de timp duce probabil la contractarea bolii, deși mușcăturile primite de la victimele tulburate, aflate în ultimele faze, reprezintă calea cea mai sigură de infectare.

În Marele Cuib s-au înregistrat circa șase victime în ultima fază. Ele sunt ucise imediat, de la distanță. Există de trei ori mai multe victime ale bolii încă zăbovind în stadiul intermediar, dar deocamdată nu s-a hotărât prin consens ce se va întâmpla cu ele. Portia și alte surori insistă că ar fi un leac. Există un acord tacit în rândul savantelor Templului de a ascunde orice idee pe care o au în privința modului de acționare.

Portia se folosește din plin de premiile pe care le-a adus Fabian. Puii de păianjen sunt aduși din orașul doborât de molimă, dar ea nu poate decât să spere că sunt imuni la boală și că această imunitate se va lăsa studiată.

I-a testat și a luat mostre din hemolimfă – sângele lor de arahnidă – ca s-o examineze, dar, cu toate lentilele și analizele ei, nu a reușit să descopere nimic. A cerut ca fluidele provenite de la pui să fie administrate pe cale orală sau prin injectare victimelor aflate în etapa mijlocie, un gen de transfuzie care a fost experimentat cu doar câțiva ani în urmă. În ceea ce privește sistemul lor imunitar, cu puteri limitate, respingerea unui anumit tip de sânge reprezintă o problemă absolut minoră. În acest caz, încercarea nu a avut niciun efect.

Lucrând cu păianjenii bolnavi, pentru a se apăra cât mai mult posibil de inevitabilul moment în care va deveni propriul subiect de testare, s-a slujit de Fabian, iar el a luat legătura cu masculii din casele surorilor în care s-a instalat boala. Se știe că masculii sunt ceva mai rezistenți decât femelele în ceea ce privește boala. În mod ironic, genetica antică leagă eleganța și rezistența dansurilor lor de cucerire cu tăria sistemului lor imunitar, exercitând o presiune constantă asupra selecției naturale.

Tot ce a încercat Portia până acum a dat greș și niciuna dintre susținătoarele ei nu a obținut rezultate mai bune. Disperată să găsească o soluție care să salveze civilizația ei de la o prăbușire în barbarie, începe să se adreseze unor științe și mai speculative.

Lucrează în laboratorul ei în cea mai mare parte din zi. Fabian a plecat cu o nouă serie de soluții pe care să le distribuie omologilor lui în casele de leproși, care au devenit locuințele grupurilor-surori infectate. Nu prea crede că aceste soluții vor da roade. Simte că a ajuns la capătul capacităților ei, este frustrată de marele hău de ignoranță pe care l-a descoperit, stând aici, chiar la marginea înțelegerii poporului ei.

Acum are un vizitator. În alte condiții, l-ar alunga, dar este obosită, foarte obosită, și simte nevoia disperată de a i se oferi noi perspective. Și noi – tulburător de noi – pe care i le va da această vizitatoare.

Numele ei este Bianca, iar ea a fost mai demult una dintre membrele grupului său de surate. Este un păianjen masiv, supra-alimentat, pătată pe tot corpul, care se deplasează cu o energie puternică și neastâmpărată, astfel încât Portia se întreabă dacă, în cazul în care Bianca ar contracta boala, ar băga cineva de seamă.

Și Bianca a fost una dintre preotesele Templului, însă nu și-a îndeplinit obligațiile cu respectul cuvenit. Curiozitatea ei de savantă a depășit reverența ei ca preoteasă. Începuse experimente cu cristalul și, când s-a descoperit acest lucru, a fost cât pe ce să fie exilată pentru lipsa ei de respect. Portia și celelalte surate au intervenit în favoarea ei, însă ea a fost exclusă definitiv din nivelurile superioare ale societății, pierzându-și deopotrivă statutul și prietenele. S-a hotărât că fie va părăsi Marele Cuib, fie va muri.

Cu toate acestea, Bianca s-a agățat de viață și chiar a prosperat. A avut mereu o minte sclipitoare – probabil că acesta este un alt motiv pentru care Portia, la capătul resurselor ei mentale, o lasă să intre – și și-a negociat calitățile ca un mascul, slujind case inferioare de surate și, în cele din urmă, a format un nou grup de surori, alcătuit din savante pensionate. În vremurile mai bune, casele importante ale suratelor erau întotdeauna pe punctul de a cenzura sau exila tot grupul ei, însă acum nimeni nu se mai sinchisește. Poporul Portiei se confruntă cu alte probleme îngrijorătoare.

Se spune că aproape ai găsit un leac. Cu toate acestea, postura Biancăi și ușoara întârziere a mișcărilor ei îi transmit scepticismul foarte clar.

Lucrez. Toate lucrăm. În mod normal, Portia ar exagera perspectivele, dar se simte prea obosită ca să facă asta. *De ce ești aici?*

Privind-o pe Portia, Bianca se foiește sfioasă. *De ce, surioară, de ce sunt undeva anume?*

Nu e momentul să fii aici. Așadar, Bianca se comportă ca de obicei. Portia se ghemuiește cu un aer întristat, iar celălalt păianjen se apropie pentru a-i auzi bolboroseala.

Din câte am auzit, s-ar putea să nu mai existe altă ocazie, spune Bianca, aproape îmboldind-o. *Știu ce mesaje coboară pe fire, din alte orașe. Știu câte alte orașe nu au mai lăsat mesaje. Și tu și eu știm cu ce ne confruntăm.*

Dacă aș fi vrut să mă gândesc mai mult la asta acum, aș fi rămas în laboratorul meu, îi spune Portia, bătând furioasă din picioare. *Nu îți voi permite accesul la cristalul Mesagerei.*

Pedipalpii Biancăi vibrează. *Am avut propriul meu cristal, ai știut asta? Și Templul a aflat, de aceea mi l-au luat. Am fost cât pe ce să…*

Portia nu vrea să știe cât de aproape a fost Bianca de cine știe ce. Bianca are o obsesie, aceea de a se adresa Mesagerei, de a trimite un mesaj *înapoi* spre steaua care se mișcă rapid. Acesta este un subiect de dezbatere în Templu la fiecare generație – și în fiecare generație există cineva ca Bianca, o preoteasă care nu acceptă refuzul ca răspuns. Acestea sunt întotdeauna supravegheate.

Portia se află într-o poziție ingrată, pentru că, dacă ar fi lăsată de capul ei, probabil că ar sprijini-o pe Bianca. Însă ea este influențată de majoritate, de felul în care se iau mai toate hotărârile importante când măreția și binele se află pe aceeași pânză și se dezbat. Vechea gardă a Templului, preotesele din generația precedentă, consideră că mesajul este sacrosanct și perfect. Singura calea a poporului Portiei este de a aprecia mesajul, de a înțelege profunzimile lui, care urmează să fie descifrate. Rolul lor nu este să urle spre întuneric pentru a atrage atenția Mesagerei. Trecând pe deasupra lor, Mesagera observă totul. În univers există o anumită ordine, iar Mesagera este dovada.

Cu fiecare generație, se mai afirmă câteva voci care contrazic asta, însă deocamdată acea idee durabilă a avut câștig de cauză. La urma urmei, Mesagera nu a intervenit în timpul marelui război împotriva furnicilor, fără să fie nevoie să *ceară* cineva ajutor? Dacă Mesagera vrea să-i ajute pe cei din neamul Portiei, atunci acest ajutor va veni fără a fi solicitat.

De ce ai venit la mine? Nu voi face nimic împotriva Templului, îi spune Portia cât de hotărâtă poate.

Pentru că te țin minte de când încă eram cu adevărat surori. Vrei același lucru ca și mine, doar că nu îndeajuns.

Nu te voi ajuta, spune apăsat Portia, iar starea ei de oboseală adaugă un caracter definitiv acelei propoziții. *Oricum nu există posibilitatea de a-i răspunde Mesagerei. Poporul nostru are nevoie de Templu ca sursă de liniște. Experimentele tale ne vor răpi această liniște, și pentru ce? Nu poți realiza ceea ce dorești, iar acesta nu este un lucru care să poată fi realizat.*

Vreau să îți arăt ceva. Brusc, Bianca face un semn și câțiva masculi aduc un dispozitiv greu, pășind în lateral pentru a-l coborî pe podeaua care se întindea și mai mult pentru a suporta greutatea.

Se știe de multă vreme că anumite substanțe chimice reacționează ciudat cu metalele, a început Bianca. *Când sunt combinate, amestecate cum se cuvine, apare o forță care trece prin metale și lichide. Sigur îți aduci aminte de astfel de experimente de pe vremea când învățam împreună.*

O curiozitate, nimic altceva, și-a reamintit Portia. *Se folosește pentru acoperirea metalelor cu alte metale. Țin minte că a existat o colonie de furnici, căreia i s-a sugerat să facă acest lucru și au obținut rezultate remarcabile.* Această amintire din tinerețea ei nevinovată îi dă o oarecare putere. *Însă apărea mult fum, un fum toxic. Era o muncă potrivită doar pentru furnici. Ce e cu asta?*

Bianca se ocupă de ceea ce au adus asistenții ei, lucru care îi amintește Portiei de experimentele făcute cu substanțe chimice, în reacție cu alte chimicale, legate prin bare de metal, dar acesta are și alte părți metalice; metal șlefuit cu migală, până când a devenit subțire ca mătasea, încolăcit bine într-o coloană. Ceva se schimbă în aer, iar Portia simte cum perișorii i se înfoaie, ca și cum ar veni o furtună – un eveniment care întotdeauna induce o stare de teamă, din cauza daunelor pe care incendiile naturale le pot provoca unui oraș.

Această jucărie a mea se află în centrul unei rețele invizibile, îi spune Bianca. *Ajustând-o cu grijă, o pot folosi pentru a capta firele acelei rețele. Nu e ceva deosebit?*

Portia vrea să spună că totul este o absurditate, dar se simte intrigată, iar ideea unei rețele atotcuprinzătoare este atrăgătoare și intuitivă. Cum altfel ar putea ele să fie conectate cu…?

Vrei să spui că Mesagera ni se adresează prin această rețea?

Bianca se foiește în legătură cu noua ei descoperire. *Ei bine, trebuie să existe o legătură, altfel cum am putea primi mesajul? Și totuși, Templul nu face speculații. Mesajul este un simplu „da“. Da, am descoperit marea țesătură a universului, rețeaua prin care își transmite mesajul. Da, îi pot trimite răspunsul nostru.*

Chiar și pentru Bianca este un lucru măreț, dar foarte periculos.

Nu te cred, spune Portia. *Dacă se putea, ai fi făcut-o deja.*

Bianca bate furioasă din picioare. *Ce rost avea să îi transmit un mesaj Mesagerei dacă nu îi pot auzi cuvintele? Am nevoie de acces la Templu.*

Speri ca Mesagera să te recunoască pentru a-ți vorbi. Așadar, egoul Biancăi impune acest experiment. Mereu a fost așa: întotdeauna pregătită să își măsoare picioarele cu toată creația.

Nu este momentul potrivit. Portia se simte din nou la capătul puterilor.

Surioară, nu mai avem timp. Știi bine asta, spune apăsat Bianca. *Lasă-mă să îmi duc planul până la capăt. Nu îl pot lăsa pentru generațiile viitoare. Chiar dacă aș putea transmite Înțelegerea, nu vor mai exista generații care să ne urmeze. Acum este momentul.*

Vor exista alte generații. Portia nu exprimă aceste cuvinte prin pași, ci doar le gândește. *Fabian le-a văzut: trăind ca fiarele în ruinele orașelor noastre, capete încoronate cu Înțelegeri pe care nu le pot folosi, pentru că toată arhitectura lumii mamelor lor a dispărut. Și atunci, la ce le folosește știința? Ce rost are Templul? De ce să folosim arta când am rămas atât de puține, încât tot ce putem face este să ne hrănim și să ne împerechem? Marile noastre Înțelegeri vor muri, de la o generație la alta, până când niciuna dintre cele rămase în viață nu își va mai aminti cine am fost.* Însă gândul este incomplet, ceea ce o sâcâie. Se trezește gândindu-se la selecția Înțelegerilor – la acele supraviețuitoare pierdute, care probabil aveau o Înțelegere de demult care să le ajute la vânătoare, și la acele odrasle care moștenesc asemenea Înțelegeri primare și care vor deveni noii stăpâni ai lumii. Dar nu vor moșteni doar atât.

Ca și cum ar fi atins fără să vrea punctul nepotrivit de pe mașinăria Biancăi, Portia sare în sus, parcă trezită la realitate. În minte i-a încolțit o idee nebunească. Una imposibil de realizat. O idee demnă de un om de știință.

Face semn spre unul dintre asistenții masculi și cere să i se spună dacă Fabian s-a întors. Află că a revenit și trimite pe cineva după el.

Trebuie să lucrez în laboratorul meu, îi spune ea Biancăi, iar apoi ezită. Bianca este deja pe jumătate înnebunită, o rebelă primejdioasă, o potențială revoluționară, dar de inteligența ei sclipitoare nu s-a îndoit niciodată. *Mă ajuți? Am nevoie de tot ajutorul din lume.*

Surprinderea Biancăi este evidentă. *Ar fi o onoare să lucrez din nou alături de surorile mele, dar…* Nu își articulează complet gândul, ci înclină ochii spre mașinărie, acum inactivă, fără să mai umple aerul cu rețeaua ei invizibilă.

Dacă reușim, dacă vom supraviețui, voi face tot ce pot pentru a prezenta pledoaria ta Templului. Și un gând rebel, doar al Portiei. *Dacă supraviețuim, va fi doar meritul nostru, nu al Mesagerei. Acum suntem pe cont propriu.*

4.5 Visuri ale anticilor

– Mason!

Lucrând pe jumătate adormit, Holsten a tresărit și a fost cât pe ce să cadă de pe scaun. Guyen se afla în spatele lui.

– Ăă… s-a întâmplat ceva?

Preț de o clipă s-a chinuit să își amintească dacă terminase deja traducerile pe care i le ceruse comandantul. Da, i le trimisese cu o zi înainte de inspecție. Le citise *deja*?

Expresia lui Guyen era impenetrabilă.

– Vreau să vii cu mine.

Tonul vocii lui putea foarte bine să dea de înțeles că Holsten urma să fie împușcat pentru vreun act de trădare față de regimul autarhic instaurat de Guyen. Doar absența unei echipe de securitate era liniștitoare.

– Mda, păi…

Și Holsten a făcut un gest vag spre consola dinaintea lui dar, de fapt, în ultimele zile își cam pierduse interesul față de acea activitate. Era repetitivă, chinuitoare și, într-un mod ciudat și personal, îl deprima. Șansa de a face o pauză, chiar în compania lui Guyen, era inexprimabil de ispititoare. De ce ai nevoie, șefu'?

Guyen i-a făcut semn să îl urmeze, iar după ce au cotit de câteva ori pe coridoarele navei, Holsten a bănuit că se îndreptau spre ecluză. Nu era un drum pe care și-l amintea cu plăcere. Ici și colo, a văzut urmele unor gloanțe pe care echipele de reparații urma să le șteargă.

Aproape că a retrăit acele lungi zile de demult/recente, când, mai că a făcut greșeala de a discuta cu Guyen despre vremurile din vechime. S-a abținut la timp. Guyen aproape sigur l-ar fi privit cu ochi goi, însă dacă exista o mică șansă ca el să vrea să discute despre revolta eșuată, în ce situație l-ar fi plasat asta pe Holsten? Să caute răspuns la acea singură întrebare care îl obsedase în zilele după ce el și Lain fuseseră aduși înapoi pe *Gilgamesh*. Cât a stat în camera de decontaminare– la fel ca Lain și membrii echipei lui Karst – analizase evenimentele pe toate părțile, încercând să își dea seama care dintre cuvintele și faptele lui Guyen fuseseră spuse la cacealma și care fuseseră spuse cu sânge rece. Cât de mult din acea disperată misiune de salvare fusese planul lui Guyen și cât de mult fusese o improvizație a lui

Karst? Mereu crezuse că șeful echipei de securitate era o brută, și totuși, în cele din urmă, omul se străduise în mod ridicol să recupereze ostaticii în viață.

Îți rămân dator, Karst, a recunoscut Holsten, dar nu știa dacă îi era dator și lui Guyen.

– Mergem la…? l-a întrebat pe comandant, care se afla în fața lui.

– Mergem pe stație, a confirmat Guyen. Vreau să vezi ceva.

– Mai e vreun text, ori…?

Și-a închipui că își va petrece ziua traducând avertismente și instrucțiuni pentru un Guyen tot mai opac.

– Ești clasicist. Te pricepi și la altceva decât la traduceri, nu? l-a atacat Guyen. Artefacte, da?

– Da, dar problemele de inginerie…

Holsten și-a dat seama că Guyen îl prinsese de multe ori pe picior greșit, astfel că de la sosirea lui nu reușise să exprime niciun gând limpede.

– Inginerii vor și altă părere. Și eu la fel.

Au intrat într-o ecluză și au găsit o navetă pregătită și așteptându-i, cu bocaportul deschis și un pilot-femeie, care stătea alături și citea ceva de pe un carnețel. Holsten a bănuit că era vorba de una dintre lucrările aprobate, pe care Guyen le eliberase din biblioteca încăpătoare a navei, deși existau și schimburi secrete și furișate de exemplare neautorizate – scrieri și filme despre care se credea că erau închise sigur în sistem. Pe Guyen îl irita situația, dar nu părea capabil să o zădărnicească, iar Holsten a bănuit în sinea lui că acest lucru se datora ordinului pe care i-l dăduse lui Lain, dar asta nu putuse să elimine principalul vinovat – mai precis, pe Lain în persoană.

– Ar trebui să fii recunoscător că ai șansa să pășești pe satelit, i-a sugerat Guyen, în timp ce se așezau și își fixau centurile. Pașii anticilor, și așa mai departe. Visul oricărui clasicist, așa cred.

Din experiența lui Holsten, visul unui clasicist era mai curând să îi lase pe alții să facă lucrurile periculoase, iar apoi să scrie analize erudite privind lucrările anticilor sau, pe măsură ce progresase în carieră, să analizeze scrierile altor eruditi. Dincolo de asta, și dincolo de ceea ce îi putea spune lui Guyen, ajunsese să înțeleagă ceva care îl deprima: nu-i mai plăceau anticii.

Cu cât mai multe afla despre ei, cu atât mai mult îi vedea nu drept niște zei care călătoriseră în spațiu, așa cum îi prezentase cultura lui, ci drept monștri: monștri stângaci, certăreți și miopi. Adevărat, creaseră o tehnologie care încă depășea tot ce realizase poporul lui Holsten, dar era exact ceea ce știa deja: sclipitorul model al Vechiului Imperiu atrăsese întreaga civilizație a lui Holsten în eroarea imitației. Încercând *să fie* antic, poporul lui își pecetluise singur soarta fără să atingă acele culmi și nici altele,

fiind condamnat însă la o istorie caracterizată prin mediocritate și invidie.

Zborul până la stație a fost scurt, trecându-se de la accelerație la decelerație aproape imediat, pilotul jucându-se cu fizica în timp ce ținea legătura cu *Gilgamesh* și cu cei care construiseră pe stație un sistem de control al andocării.

Stația era o serie de cercuri aflate în jurul cilindrului central, lipsit de atracție gravitațională, dar care încă găzduia cel mai complet reactor de fuziune pe care îl văzuse cineva vreodată. Echipa lui Lain reușise să restabilească alimentarea cu energie a stației cu o ușurință remarcabilă, descoperind că mașinile antice erau gata să își reintre în funcțiune după somnul de milenii. Prin imitație și repetare, acea tehnologie elegantă și fără cusur dăduse naștere sistemelor de pe *Gilgamesh*, ceea ce îl adusese atât de departe în spațiu, doar cu prețul câtorva vieți umane.

Cum câteva secțiuni inelare se roteau din nou, în unele părți ale stației exista ceva care se apropia de gravitația normală, lucru pentru care Holsten s-a arătat profund recunoscător. Nu știa ce va descoperi când va coborî din navetă, dar primul inel al stației fusese explorat și catalogat cu minuțiozitate, iar ulterior colonizat de echipa mult extinsă a lui Lain. El și Guyen au intrat într-un val de energie, forfotă și zgomot, și au văzut coridoarele încăperilor pline de ingineri care ieșiseră din schimb. Se improvizase o cantină care servea mâncare și se organizaseră camere de recreere în care se instalaseră ecrane care difuzau filme din arhiva navei *Gilgamesh.* Holsten a văzut oameni jucând jocuri, îmbrățișări intime și chiar ceva care putea fi interpretat drept un gen de redare dramatizată, toate întrerupte brusc când oamenii l-au zărit pe Guyen. În custodia lui Lain, inginerii deveniseră un grup foarte harnic, dar nepoliticos, și Holsten a bănuit că Marele lider nu era respectat chiar de toată lumea.

– Așa, unde este acel lucru? a întrebat Holsten.

Era din ce în ce mai curios în legătură cu motivele lui Guyen, pentru că se părea că era vorba de ceva despre care un clasicist nu se putea pronunța văzându-l și care putea fi catalogat la fel de ușor dacă i-ar fi fost prezentat prin intermediul unei legături la distanță. *Prin urmare, de ce m-a târât Guyen atâta drum până aici?* Existau câteva răspunsuri posibile, dar niciunul care să îi placă. Primul dintre acestea era că legăturile de comunicație dintre stație și *Gilgamesh* nu erau din cale afară de sigure. Teoretic, oricine ar fi fost cât de puțin priceput ar fi putut trage cu urechea. Desigur, nimeni nu voia să aibă ceva de spus în legătură o chestiune atât de delicată, nu?

Poate da.

Holsten a simțit un fior în timp ce îl urma îndeaproape pe Guyen prin prima secțiune inelară, până au ajuns la un bocaport de legătură cu următoarea secțiune.

A descoperit, ce? Și l-a imaginat pe comandant verificând rapoartele cu ochii cine știe pe unde. Însă ceva îi atrăsese atenția, cu siguranță – ceva ce nimeni altcineva nu văzuse chiar la fel ca el. Iar acum era evident că Guyen ținea să păstreze lucrurile așa.

Mă face cumva confidentul lui? Nu-l încânta prea mult acest gând.

Au înaintat prin stație, trecând de la un inel la altul, prin ecluze și prin forfota inginerilor care se relaxau, făcând loc unei agitații diferite, mai concentrate, a activității. Acum pășeau atent prin zonele stației investigate minuțios. Prima secțiune era considerată sigură, așadar lăsată în seama începătorilor din echipa lui Lain – deseori oameni care fuseseră treziți recent și aveau o experiență limitată – ca să refacă câteva sisteme sau să încheie catalogarea. După aceea, Guyen i-a ordonat lui Holsten să îmbrace un costum de protecție și să păstreze tot timpul casca pe cap. Urma să pătrundă în niște zone despre care nu se știa sigur dacă aerul și gravitația erau potrivite.

Din acel moment, toți cei prin dreptul cărora treceau purtau costume similare, iar Holsten și-a dat seama că ritmul investigațiilor era limitat de rezervele de astfel de echipamente pe care *Gilgamesh* le avea la bord sau le putea produce. El și Guyen au trecut pe lângă un număr tot mai mic de ingineri care lucrau la sistemele principale, străduindu-se să îl refacă pe cel care întreținea viața în măsura în care puteau declara acea secțiune inelară sigură pentru activități desfășurate fără costume de protecție. Persiflările și aerul degajat întâlnite în celelalte secțiuni dispăruseră, astfel că activitatea era eficientă și concentrată.

Următoarea secțiune în care au ajuns avea gravitație, dar nu și aer, astfel că au mers ca printr-un coșmar de lumini intermitente și semnale de avertizare, care amenințau cu consecințe sumbre în limba Imperială C. Fără să li se vadă chipul prin costumele de protecție, inginerii se chinuiau să repare ravagiile produse de trecerea timpului, să descopere în ce loc se defectaseră sistemele vechi și cum să repare tehnologia antică și înspăimântător de avansată.

Ne întoarcem în timp, a gândit Holsten. Nu neapărat în zilele Vechiului Imperiu, ci înapoi prin eforturile inginerilor de a reface stația. Cândva nu a existat nimic aici, nici lumină, nici atmosferă, nici energie sau gravitație. Apoi a sosit Lain, zeița mamă în miniatură, pentru a da contur vidului.

– Traversăm spre următorul inel. Are ceva energie, dar nu au făcut secțiunea să se rotească, l-a prevenit Guyen, iar vocea lui s-a auzit clar prin radioul din cască.

Holsten a bâjbâit un moment, după care și-a amintit cum să transmită.

– Acolo mergem?

– Da. Lain?

Holsten a tresărit, întrebându-se care dintre cele trei siluete pe care le vedea era cea a inginerei-șef. Când i-a auzit glasul în cască, el nu a părut să se sincronizeze cu niciuna dintre mișcările lor și a bănuit că ea se afla în altă parte a stației.

– Bună, șefu'! Ești sigur că vrei să faci asta?

– Văd că ai trimis deja oameni în secțiune pentru a preîntâmpina pericolele, a spus Guyen.

Acela trebuia să fie primul pas, și-a dat seama Holsten – pasul pe care el nu îl va vedea direct. Înainte ca inginerii să înceapă să repare sistemele-cheie, o echipă trebuia să pătrundă în locurile neiluminate și lipsite de aer și să facă verificări, pentru a se asigura că nimic din ceea ce anticii lăsaseră în urmă nu avea să-i ucidă.

Bine măcar că stația nu a fost programată intenționat să facă asta asta. Aceasta fusese pacostea vechilor exploratori-astronauți din trecut, desigur. Anticii pieriseră luptând – ucigându-se unii pe alții. Nu se dovediseră a fi leneși când fusese vorba să facă ca instalațiile lor orbitale să fie greu de pătruns, iar deseori capcanele se aflau în ultimele lucruri care mai funcționau pe o carcasă de metal care se rotea, de altfel moartă și ea.

– Șefu', intri într-un loc în care nu există sisteme de protecție. Nu ar *trebui* să fie primejdios în mod direct, i-a răspuns Lain. Însă se pot întâmpla nenumărate lucruri. În fine, cine te însoțește? Nu e cineva din echipa mea, nu?

Holsten s-a întrebat de unde îl observa ea, dar probabil că sistemul de supraveghere se dovedise a fi mai ușor de refăcut decât acela de asigurare a aerului respirabil.

– Mason, clasicistul.

O pauză, apoi:

– Aha! Bună, Mason!

– Bună, Isa!

– Ascultă, șefu', a început Lain, care părea deranjată de ceva. Am spus că ai nevoie de cineva cu care să mergi acolo, dar am presupus că vei lua pe cineva instruit pentru asta.

– Eu sunt instruit pentru asta, a ripostat Guyen.

– *Nu* e. L-am văzut cum a reacționat în zero G. Ascultă, stai puțin, ca să vin și eu.

– Nu vii! s-a răstit furios Guyen. Stai la locul tău. Știu că ai vreo doisprezece oameni în secțiunea următoare. Dacă întâmpinăm dificultăți, le transmit un semnal.

Lui Holsten i s-a părut că Guyen era prea insistent.

– Șefu'…

– Ăsta este un ordin!

– Bine, s-a auzit vocea lui Lain, iar apoi: La dracu', nu știu ce pune la cale ticălosul ăsta, dar ai grijă de tine!

Lui Holsten i-a luat ceva până să înțeleagă ceea ce Lain sigur îi transmisese doar lui.

– Ascultă, o să trimit o echipă specializată în capcane și o să le cer să fie vigilenți. Să mă chemi dacă dai de vreo belea, bine?

Sigur, locul a fost verificat și se lucrează la restabilirea alimentării cu energie și așa mai departe. Dar fii precaut – și, orice ai face, să *nu* pornești ceva. Am trimis o echipă pentru verificări preliminare, dar nu știm ce face acel lucru. Inelul acela pare să fie programat ca un fel panou de comandă-și-control, ori poate este chiar centrala de terraformare. În orice caz, nu apăsați pe butoane – și să mă avertizezi dacă Guyen lasă impresia că ar vrea să facă asta. Mai ții minte cum să intri pe un canal anume?

Spre surprinderea lui, Holsten a constatat că știa, astfel că a încercat comenzile cu limba, care funcționau asemenea celor din masca pe care răzvrătiții i-o puseseră pe cap.

– Testezi?

– Bravo! Acum, să fii atent, bine?

– Voi încerca.

Nu a trecut multă vreme până când visurile clasicistului de a deveni explorator spațial au fost spulberate cu cruzime. Costumele de protecție aveau ghete magnetice, ceea ce era o idee care îl încântase în copilărie, când văzuse filme cu exploratori spațiali îndrăzneți, dar care s-au dovedit enervante și epuizante când a trebuit să le folosească personal. Iar plutirea prin încăperile stației ca un scufundător oceanic s-a dovedit de asemenea cu mult mai dificilă decât își închipuise. În cele din urmă, Guyen – care aproape că umbla ca o maimuță prin spațiile lipsite de profunzime – a trebuit să prindă un cordon de centurile lor pentru a-l trage înapoi pe Holsten când acesta se îndepărta și se agita deznădăjduit.

Interiorul acelui inel – limita maximă a călătoriei lor prin stație – încă nu era iluminat corespunzător, însă existau nenumărate panouri inactive și șiruri de cifre adormite care străluceau slab pentru ele însele, iar lumina emanată de costume le era suficientă pentru a se orienta. Știind clar încotro mergea, Guyen stabilea ritmul înaintării. Ignoranța în această privință persista în mintea lui Holsten.

– Ți-am răpit camera costumului, s-a auzit vocea lui Lain în interiorul căștii, pentru că vreau să știu cum artă moșul.

În acel moment, Holsten se legăna în urma lui Guyen ca un balon și de aceea a simțit că putea dedica puțin timp unei conversații.

– Credeam că *eu* sunt moșul.

– Nu mai ești. L-ai văzut. Nu știu ce făcea prin locurile astea, dar se pare că se află aici de mai mulți ani decât noi.

Am auzit-o cum își controla respirația pentru a mai adăuga ceva, însă în acele momente Guyen mergea mai încet, trăgându-l pe Holsten mai aproape, apoi în jos și lipindu-l de perete, astfel ca ghetele lui să poată atinge solul.

– A, *fix* ce-i place lui, nu? a continuat Lain.

Acolo era un sicriu – ca o cuvă de hibernoterapie, cumva băgată într-un perete. Holsten știa că stația avea o facilitate redusă de hibernoterapie – atât cât fusese explorată – astfel că ea nu fusese făcută să găzduiască pe cineva câteva vieți acolo. Pe de altă parte, ce rost aveau acea încăpere și toate mașinăriile complexe de adormit, doar pentru a conserva un singur trup uman pentru posteritate?

Căptușeala costumului l-a informat pe Holsten că primise informații noi, de aceea le-a descărcat, bâjbâind cu mănușile, și a reușit să le deschidă, văzând prima examinare a acelei încăperi și a conținutului ei. Inginerii nu-și dăduseră seama ce reprezenta, de aceea își notaseră caracteristicile ei de bază, înregistraseră imagini, apoi trecuseră mai departe. În plus, activaseră unele dintre consolele din încăpere, separaseră unele date pentru a fi analizate ulterior de cineva precum Holsten, după care nu se mai gândiseră la asta. Acestea erau unele dintre fișierele pe care Guyen le voia traduse. Holsten le-a apelat în acele momente, întrebându-se cât de bine reușise să o facă. Fusese vorba de ceva tehnic, foarte complex, chiar dacă reprezentase doar un fragment superficial al cunoștințelor blocate acolo.

A scanat din nou fișierele respective, originalele stufoase și traducerile lui asistate de computer, împreună cu tot ce se înregistrase la ancheta inițială, superficială, în privința acelei încăperi. Guyen se uita la el plin de speranță.

– Păi… ce ar trebui să fac?

– Trebuie să-mi spui ce este chestia asta.

– Și ai nevoie de mine *aici* pentru asta? iar calmul deosebit al lui Holsten a tensionat și mai mult situația. Șefu', puteai doar să…

– Cea mai mare parte a traducerii tale este neinteligibilă, a spus Guyen.

– Mda, amănuntele tehnice…

– Nu, acelea sunt bune. În felul ăsta, lucrurile rămân între noi doi. De aceea, vreau să verifici din nou și să confirmi – spune-mi ce avem în față. Și ne aflăm aici tocmai pentru că, văzând dispozitivul, poate te ajută să îl înțelegi.

Guyen s-a întors din nou spre sicriu și s-a aplecat deasupra lui, întinzând o mână spre centura cu unelte pe care o avea prinsă de hamul costumului. Îngrijorarea lui Holsten a crescut, transmițându-i-o aproape imediat și lui Guyen, după care și-a

amintit că între timp comutase canalul pentru a lua legătura cu Lain.

– Răsucește ceva, a spus el, iar apoi întregul șir din jurul sicriului s-a aprins ca la festival: ecrane și panouri, licărind și căpătând viață, iar spațiul umanoid din inima lui a emis o lumină slabă, albastră.

– Îl văd, iar glasul lui Lain era întrerupt de zgomote de fond, după care s-a stabilizat. Ascultă, am oamenii chiar în fața bocaportului. Dacă apar probleme, pot intra imediat. Dar eu vreau să văd.

Și eu, și-a dat seama Holsten, aplecându-se mai mult deasupra ecranelor.

– Astea sunt… mesaje de eroare? a murmurat Guyen.

– Conexiuni lipsă… După părerea inginerilor, computerul principal a fost distrus de un virus, a speculat Holsten, astfel că nu avem decât sisteme izolate.

Și acel *tot ce avem* reprezenta o bibliotecă supraaglomerată de informații ezoterice.

– Se pare că vrea să se conecteze la ceva ce nu mai există. Practic, listează o serie de… lucruri pe care nu le găsește, a continuat Holsten.

Guyen a examinat panourile de comandă, iar mâinile lui masive, îmbrăcate în mănuși, s-au apropiat când și când de suprafețele lor, dar nu s-au încumetat să le atingă.

– Fă-l să ne spună ce este! a cerut el.

Lăsase canalul deschis, iar Holsten nu era convins că acele cuvinte îi fuseseră adresate lui.

– Ascultă cu atenție, i-a spus Lain rar în cască. Vreau să încerci ceva cu panoul. E o procedură pe care am dezvoltat-o când am început treaba aici, ca să rezolvăm rahaturi de genul ăsta. Se pare că dă rezultate în cazul celor mai multe lucruri de pe aici. Va trebui să-l duci cu vorba pe Guyen, să-i spui că e ideea ta sau că ai citit undeva, în rapoartele noastre, sau găsești tu o soluție.

– Bine!

Guyen l-a lăsat să se ocupe de tabloul scăldat în lumina slabă care venea dinspre sicriu, iar el a urmat cu sfințenie fiecare comandă a lui Lain, ezitând mereu pentru a-i permite să îl corecteze când era nevoie. Secvența avea doar cincisprezece pași. A atins ecranul cu atenție, dezlănțuind noi valuri de opțiuni și nemulțumiri, până când a scăpat oarecum de solicitările insistente ale dispozitivului referitoare la legăturile pierdute și a analizat ceea ce rămăsese.

Ceea ce era…

– Facilitatea de încărcare de urgență, a tradus Holsten, oarecum nesigur, după care s-a uitat spre acea formă lipsită de viață din miezul mașinii. Ce să încarce?

A aruncat o privire spre Guyen, care și-a ascuns repede reacția, destul de evidentă în ciuda semiîntunericului pe care îl crea casca. Pe fața comandantului nu se citea decât triumf și dorință. Indiferent ce căutase, acum găsise acolo.

4.6 Mesagerul dinăuntru

Molima și-a croit drum chiar și prin inima Marelui Cuib, până când contactele fizice dintre casele suratelor aproape că au încetat. Pe străzi nu mai umblă decât cei disperați sau flămânzi. S-au înregistrat și atacuri – ale celor sănătoși, care îi lovesc pe cei despre care cred că sunt bolnavi, flămânzii fură hrană, cei tulburați în mod incurabil se năpustesc asupra a orice le dictează demonii lăuntrici.

Și totuși legăturile încordate ale comunității încă nu au cedat, plecările timide încă nu au devenit un adevărat exod – datorită în mare parte Portiei și suratelor ei. Ele lucrează la un leac. Pot salva Marele Cuib și, drept urmare, chiar civilizația.

Portia a înrolat-o nu doar pe Bianca, ci pe toate savantele – de la Templu și din alte părți – în care are încredere. La urma urmei, nu este momentul să păstreze gloria doar pentru grupul ei de surori.

Și, contactându-le pe toate, s-a asigurat că acestea știu cine este și că ea, ca organizator, este liderul lor. Directivele ei vibrează în întregul Mare Cuib pe fire întinse, sunt primite și transmise mai departe de asistenți masculi foarte harnici. În mod normal, cooperarea dintre case nu funcționează bine la acest nivel; prea multe ego-uri, prea multe femele care concurează pentru a domina. Situația de urgență s-a concentrat minunat de bine asupra lor.

Aceasta este noua mea Înțelegere, le-a explicat Portia. *Vă vorbesc despre o calitate pe care acești copii imuni o au, care îi deosebesc de semenii lor pieriți. S-au născut într-un oraș stăpânit de molimă, dar au supraviețuit. Având în vedere câtă vreme a bântuit molima în orașul lor, se pare că s-au născut din ouă depuse de progenitoare la fel de rezistente la infecție. Pe scurt, este vorba de o rezistență pe care au moștenit-o. Este o Înțelegere.*

Acest mesaj a declanșat o furtună de obiecții. Procesul prin care noile Înțelegeri au fost moștenite nu s-a înțeles pe deplin, ci doar cel referitor la Înțelegerile legate de cunoaștere – o amintire privind modul în care se fac anumite lucruri, ori cum erau lucrurile. Unde era dovada că reacția față de o boală ar putea fi transmisă și odraslelor?

Acești pui de păianjen reprezintă dovada, le-a informat Portia. *Dacă vă îndoiți de asta, atunci nu am nevoie de voi. Răspundeți-mi doar dacă vreți să mă ajutați.*

Și-a pierdut probabil o treime dintre corespondente, care de atunci au căutat răspunsuri altundeva, dar fără succes. Cu toate acestea, Portia, după ce a făcut destule progrese pentru a-și justifica domeniul de cercetare, a ajuns la limitele tehnologiei poporului ei, dar și la granițele puterii sale de înțelegere.

Una dintre savantele care a preferat să o ajute – să o numim Viola – a studiat mecanismul Înțelegerilor vreme îndelungată și i-a transmis Portiei tot ce știe: rețele mari și încâlcite de notații care precizează procedurile și rezultate obținute de ea. Păianjenii se bazează foarte mult pe transmiterea fără eforturi de-a lungul generațiilor a cunoașterii pe care o produc Înțelegerile lor. Limba lor scrisă, un sistem de noduri și legături, este stângace, greoaie și greu de păstrat și stocat, iar acest lucru a încetinit mult progresul Portiei. Nu poate aștepta ca odraslele să moștenească înțelegerea subiectului de la partenera ei; are nevoie de acele cunoștințe imediat. De teama infecției, Viola a fost la început destul de retincentă când a venit vorba să traverseze orașul.

Astăzi i s-a confirmat că Viola a intrat în a doua fază a bolii, și faptul că știe asta reprezintă o motivație în plus în mintea Portiei: colegele ei cad una după alta în fața dușmanului pe care încearcă să îl înfrângă. S-ar putea să fie o chestiune de timp până când Portia va simți fiorul bolii în propriile încheieturi.

Bianca s-a infectat deja, așa crede ea. În particular, savanta rebelă i-a mărturisit Portiei că are deja simptomele evazive ale primei faze a bolii. Portia a ținut-o însă alături de ea, știind că acum s-ar putea să nu mai existe niciun păianjen în tot Marele Cuib care să nu fi incubat boala.

Cu excepția celor înfiorător de puțini care rămân imuni, nu se știe de ce.

Grație partenerei pe ducă, ea are totuși acces la o unealtă care până acum i-a fost refuzată. Grupul de surate al Violei folosește o colonie de furnici, care a fost pregătită să analizeze stigmatele fiziologice ale Înțelegerilor.

Acesta este un alt mare progres pe care se bazează societatea Portiei, societate ce a întâmpinat o piedică serioasă în calea dezvoltării. În cadrul Marelui Cuib există sute de colonii de furnici îmblânzite, fără a le socoti pe cele din împrejurimi, care au sarcina zilnică de a procura hrană, de a elibera terenul și de a împiedica incursiunile speciilor sălbatice. Fiecare colonie a fost instruită cu grijă, prin manipularea subtilă a măsurilor de pedepsire, prin recompense și stimulente chimice, ca să realizeze o anumită sarcină, oferindu-le minților dezvoltate ale păianjenilor acces la un fel de motor analitic ciudat, folosind programele decizionale ale coloniei drept sprijin. Fiecare colonie este bună

pentru un set de calcule conexe – un *savant idiot* foarte priceput și foarte specializat –, iar reinstruirea unei comunități de furnici reprezintă o sarcină îndelungată și chinuitoare.

Cu toate acestea, Viola și-a început activitatea, iar Portia i-a trimis mostre de la cei trei păianjeni captivi, în vederea efectuării unor comparații cu studiile pe care Viola deja le efectuase asupra celorlalți membri ai speciei. Rezultatele au sosit într-o adevărată țesătură de sensuri, împreună cu confirmarea legată de infirmitatea ei.

De atunci, Portia și Bianca studiază numeroasele ei semnificații implicite, oprindu-se deseori ca să analizeze ceea ce a vrut sau nu să spună Viola. Inițial, sistemul lor de comunicare a fost creat pentru a exprima gânduri artistice, tranzitorii – elegante, complicate și imagistice. El nu este recomandat pentru a consemna idei științifice empirice.

Fabian își face simțită prezența deseori, aducând hrană și apă și, dacă i se cere, își exprimă părerea vizavi de anumite lucruri. Are o minte destul de vie pentru un mascul și aduce o perspectivă diferită. Pe de altă parte, pare să nu-și fi pierdut deloc din vigoare și dăruire, deși prezintă și el simptome ale primului stadiu al bolii. De obicei, când un păianjen ajunge să creadă că ea sau el este infectat, calitatea serviciilor sale scade constant. Problema este atât de gravă, încât până și cel mai nedorit mascul își găsește o patroană, dacă se arată dispus să lucreze. Societatea Marelui Cuib suferă modificări ciudate și dureroase.

Însă studiile Violei sunt în alt limbaj, redat cu nepricepere în acea scriere cu noduri. În notațiile ei, ea îl numește limbajul trupului. Susține că această scriere este inerentă păianjenilor și că ea variază de la un individ la altul, însă nu întâmplător. Viola a experimentat cu puii de păianjeni ieșiți din ouă izolate, ai căror părinți sunt cunoscuți, și a descoperit că limbajul lor intern este strâns legat de al părinților. Aceasta avea să fie marea ei revelație, în anii următori, când studiul finalizat îi va permite să domine viața intelectuală a Marelui Cuib. Portia este cât se poate de conștientă de geniul copleșitor pe care îl are în față. Viola a descoperit limbajul secret al Înțelegerilor – numai dacă acesta ar putea fi tradus.

Aici este mărul discordiei. Viola știe îndeajuns de multe ca să afirme cu tărie că furnicile ei pot extrage din mostre de biopsii cartea ascunsă care se află în fiecare păianjen, dar pe care nu o poate citi.

Cu toate acestea, furnicile ei au un ultim cadou pentru Portia. Există un pasaj în cartea puilor de păianjeni aduși de Fabian, iar el este nou. Furnicile Violei din altă colonie au fost instruite să compare aceste cărți ascunse și să depisteze diferențele. Același paragraf, care nu a fost sesizat până atunci, apare în fiecare dintre

puii imuni. Viola emite ipoteza că ar putea reprezenta Înțelegerea lor în ceea ce privește modul în care să alunge boala.

Pentru scurtă vreme, Portia și suratele ei sunt extaziate, văzându-se în pragul reușitei, aproape învingând epidemia. Viola mai face însă un ultim comentariu, iar țesătura ei este mult mai greu de citit.

Le arată că, așa cum ea nu poate citi cartea interioară, nu cunoaște nici mijlocul prin care ar putea să scrie în ea. În afară de faptul că le permite puilor să crească și să zămislească o nouă generație care să dezvolte o imunitate barbară și sălbatică, această nouă cunoaștere este fascinantă în teorie, dar practic inutilă.

Urmează câteva zile în care orașul se dezintegrează în jurul lor, în fiecare oră firele de comunicație dansează cu știri sumbre despre alte și alte victime, despre case de surori izolate, despre membri stimați ai Marelui Cuib care au înnebunit și au fost uciși, ori care și-au luat viața otrăvindu-se, căci li s-a părut de nesuportat să trăiască fără darul inteligenței, câștigat atât de greu. Portia și Bianca sunt șocate, ca și cum molima le-ar fi lovit mai devreme și le-ar fi afectat mințile. Și erau atât de aproape…

Prima care reia munca este Bianca. Pașii ei se bâlbâie și tremură în rostiri incontrolabile. Este aproape de pragul morții, așadar are mai puține de pierdut. Analizează notițele Violei, în vreme ce Portia își recapătă curajul mental, după care, într-o dimineață, Bianca pleacă.

Se întoarce târziu în noapte și are o scurtă altercație tremurătoare cu paznicii casei surorilor, dar Portia îi convinge să îi permită să intre.

Care este situaţia? Portia nu îndrăznește să întrebe mai mult.

E o nebunie, răspunde Bianca. *Am văzut-o pe Viola. Nu va mai rezista, dddar a reuşit să îmi spună. Trebuie să-ți arăt, cccât încă mai ppot.* Boala sare de la un picior la altul, transformându-i vorbirea în repetiții bruște, involuntare. Nu stă nicio clipă locului, umblând de colo până colo prin casă, zbătându-se să articuleze cuvintele, ca și cum ar încerca să scape de lucrul care o ucide. Urcă pe firele de mătase întinse pe pereți, dar undeva în corpul ei se află acea dorință sfâșietoare de a urca mereu, de a se cățăra ca apoi să poată muri.

Spune-mi, insistă Portia, urmându-i traseul șerpuit. Fabian le urmează la o distanță respectuoasă și Portia îi face semn să se apropie, căci orice are de spus Bianca nu poate fi decât folositor.

Ceea ce aud este redus la minim, la esențial, iar Portia crede că Bianca a analizat totul în timpul călătoriei de întoarcere prin oraș, știind că abilitatea ei de a descrie este acum erodată permanent de virusul pestilențial.

Există o carte mai adâncă, transmite ea cu picioarele, bătând fiecare cuvânt în podeaua care geme sub ea. *Viola a identificat-o.*

Există o a doua carte într-un alt cod, scurt, şi totuşi plin de informaţii, dar diferit, foarte diferit. Am întrebat-o pe Viola ce era. Spune că este Mesagera din noi. Spune că Mesagera este găsită întotdeauna când apar noi Înţelegeri. Spune că sălăşluieşte cu noi în ou şi creşte odată cu noi, paznicul nostru invizibil, fiecare dintre noi, aşa spune ea, spune ea. Bianca se întoarce pe loc, iar ochii ei rotunzi și dilatați privesc tot ce o înconjoară, tremurând, cuprinsă de o frenezie de idei frânte.

Unde e tratatul Violei?

Portia o îndrumă spre ghemul desfăcut, opera de-o viață a Violei, și Bianca, după câteva starturi false, găsește această „carte mai adâncă." Este doar un apendice, o încâlceală complexă de informații pe care Viola nu a putut să le descifreze, pentru că sunt înscrise în corp într-un mod cu totul străin, mult mai compact, mai eficient și mai dens organizat decât restul. Păianjenii nu au cum să știe, dar există motive întemeiate pentru acel contrast. Acesta nu este rezultatul evoluției naturale și nici măcar o evoluție asistată: asta este ceea ce vine în ajutor. Viola și colonia ei de furnici au izolat nanovirusul.

După ce Bianca a plecat împleticindu-se, Portia citește și recitește îndelung și pune la cale ceva la care neamul ei se pricepe cel mai bine: un plan.

În ziua următoare îi trimite vorbă Violei la casa surorilor ei: trebuie să se folosească de coloniile lor specializate. În același timp, se roagă și primește cu împrumut priceperea altor șase savante care sunt dispuse și capabile să o ajute. Îl trimite pe Fabian cu instrucțiuni la propriile colonii, la cele care pot îndeplini mai multe funcții, inclusiv ceea ce știu ele cel mai bine să facă, adică să reproducă orice substanță chimică din care primesc o mostră.

Suratele din casa Violei – deși erudita lor stăpână nu mai poate fi ajutată – izolează fragmentul din cartea unică a puilor de păianjeni imuni, dar ele fac și mai mult de atât. Ele izolează și nanovirusul: Mesagera Dinăuntru. Câteva zile mai târziu, masculii ajung împleticindu-se la casa Portiei cu canistre de material – mai precis, doar unii. Alții sunt uciși pe străzi sau pur și simplu fug. Supraviețuirea Marelui Cuib se află pe muchie de cuțit.

Portia își petrece timpul în Templu, ascultând vocea Mesagerei din cer și încearcă să își asculte și Mesagera lăuntrică. Viola a folosit acest termen din trufie? Nu, a avut motive. A înțeles că, indiferent ce face acel ghem de limbaj artificial și străin, el are o funcție divină: scoțându-le din rândul bestiilor spre sublim. Este mâna care plasează Înțelegerile în mintea și țesutul vieții, astfel încât fiecare generație să poată deveni mai măreață decât precedenta. *Aşadar, ca să te putem cunoaşte*, se gândește Portia pe când urmărește acel arc îndepărtat de lumină, care traversează

cerul. Este evident acum faptul că Bianca a avut dintotdeauna dreptate. Și că Mesagera așteaptă răspunsul lor. Cu puțin timp în urmă, asta era o erezie, dar de atunci Portia a privit puțin în sufletul ei. *De ce trebuie să fim făcute astfel, să ne perfecționăm neîncetat, dacă nu ca să năzuim?*

Așa cum se întâmplă în cazul speciei sale, pentru Portia concluziile sunt o chestiune de logică extrapolată, bazată pe cea mai bună înțelegere a principiilor pe care i le-a revelat universul.

După câteva zile, furnicile produc prima doză din serul ei, un amestec complex de fragmente genetice de la păianjenii imuni și nanovirus: astfel că Mesagera și Mesajul se rotesc continuu în acea soluție.

Între timp, jumătate din surorile casei ei au ajuns în stadiul al doilea al bolii. Bianca și alte câteva sunt în stadiul al treilea și sunt izolate, fiecare într-o celulă, unde vor fi lăsate să moară de foame. Ce altceva se poate face cu ele?

Portia știe ce altceva se poate face.

Fabian se oferă să meargă în locul ei, dar ea știe că o bolnavă în stadiul trei ar ucide fără niciun efort un păianjen mic ca el. Adună câteva femele hotărâte și disperate și își ia chelicerul artificial cu care va injecta serul în punctul în care picioarele pacientei se unesc cu corpul, aproape de creier.

Bianca se luptă cu ele. O mușcă pe una dintre asistente și injectează două chelicere pline cu venin, paralizând victima instantaneu. Femela lovește cu picioarele, se clatină și se cabrează, provocându-le pe celelalte. Acestea o leagă și o tratează fără menajamente, după care o întorc pe spate, chiar dacă părțile gurii ei se încordează furios spre ele. Limbajul ei a dispărut, iar Portia nu știe dacă acel stadiu al molimei poate fi reversibil.

Cu toate acestea, Bianca va confirma sau infirma teoria ei. Portia înfige acul seringii.

4.7 Nu sunt prințul Hamlet

Fluxul de noi materiale de pe stația abandonată a scăzut considerabil, fiecare bază de date și depozit fiind jefuite, și totul s-a transferat pe *Gilgamesh.* În mare parte, Holsten a terminat cu catalogarea datelor, iar acum se afla la dispoziția inginerilor, când aceștia aveau nevoie să li se traducă pentru a pune ceva în funcțiune.

Majoritatea timpului și-l petrece lucrând la proiectul personal al lui Vrie Guyen, căci, în caz contrar, acesta ar veni imediat peste el să afle ce altceva face.

Nava-arcă își târăște existența într-un mod neobișnuit, asta deoarece câteva sute de oameni s-au văzut îmboldiți spre starea de trezie la câțiva ani-lumină de ultimele lor amintiri, li s-au dat explicații grăbite, nesatisfăcătoare despre locul în care se află și ce trebuie să facă, iar apoi li s-a dat de lucru. Nava era *zgomotoasă*, iar Holsten a descoperit că era derutat constant de hărmălaie. Nu era doar vibrația și bubuitul lucrărilor, ci și murmurul neîncetat al *oamenilor* care făceau lucruri precum *a trăi* și *a vorbi* și, pentru a spune lucrurilor pe nume, a se distra în diverse moduri. Părea că, oriunde se ducea, Holsten vedea perechi neașteptate – puteau fi altfel decât neașteptate, având în vedere circumstanțele? –, prinse în fel de fel de îmbrățișări.

Câteodată, ei îl făceau să se simtă foarte bătrân. Erau toți atât de tineri, la fel ca mai toți pasagerii de pe *Gilgamesh,* cu excepția câtorva specialiști obosiți ca el.

Reechipau nava-arcă – *și dacă eu mă simt așa, cât de bătrân se simte oare* Gilgamesh*, ia spune?* – cu tot felul de jucării smulse de pe stație. Printre ele se număra un nou reactor de fuziune, despre care Vitas bănuia că va fi de cel puțin două ori mai eficient decât originalul, construit recent, și că va putea să mențină o accelerare economică mult mai mult timp cu combustibilul existent la bord. Alte tehnologii au fost doar analizate, reglând sistemele navei după modelul vechi.

În mintea lui se derula aceeași litanie: *Reușită pe baza muncii altuia.* Oamenii continuau să se agațe de trena tot mai îndepărtată a Vechiului Imperiu, făcând tot ce se putea doar ca să rămână în siguranță în umbra lui. În vreme ce compatrioții lui au sărbătorit prada proaspăt găsită, el a văzut doar oameni care-și condamnau descendenții să fie pe veci mai puțin decât ar fi putut fi.

Apoi a primit mesajul lui Lain: avea nevoie de el pe satelit. „Un fel de traducere periculoasă sau ceva de genul ăsta“, mai precis.

Între presiunea constantă a lui Guyen și tinerețea agresivă a restului rasei umane, Holsten își cam plângea de milă. Nu-i plăcea să fie luat peste picior, dar era evident că inginerii socoteau că el chiar de asta era acolo, pentru a fi luat în râs. S-a gândit serios să ignore apelul lui Lain, dacă ea nici măcar nu era dispusă să îl invite cum se cuvenea. În cele din urmă, Guyen a fost acela care l-a făcut să se hotărască, deoarece o vizită pe stație îi va oferi lui Holsten o binecuvântată ușurare față de prezența ca de vultur a comandantului.

I-a transmis că va veni și a constatat că naveta și pilotul îl așteptau în ecluză. În timpul călătoriei, a întors camerele externe spre planetă și a privit îndelung globul cenușiu din ciuperci, imaginându-și că se întindea spre înalt, construia turnuri mari cât o clădire, cu corpuri fructifere umflându-se în straturile

superioare ale atmosferei pentru a prinde intruşii minusculi care îndrăzniseră să solicite stăpânirea completă a lumii.

Doi ingineri – a bănuit că erau din Echipajul Principal iniţial al lui Lain – îl aşteptau la capătul staţiei şi l-au asigurat că nu va fi nevoie să îmbrace un costum.

– Toate porţiunile care încă ne pun probleme sunt stabile, i-au explicat ei.

Când Holsten i-a întrebat care era de fapt problema, ei s-au mulţumit să ridice din umeri, cu totul nepăsători.

– Îţi va spune chiar şefa, a fost tot ce a obţinut de la ei.

Şi, în cele din urmă, a fost împins fără menajamente într-o încăpere din cel de-al doilea segment al inelului rotativ, unde îl aştepta Lain.

Stătea la o masă, lăsând impresia clară că se pregătea să mănânce şi, într-o secundă, el a plutit prin tambuchi, crezând că sosise târziu, ca de obicei, după care a observat că pe masă erau tacâmuri pentru două persoane.

Ea a ridicat din sprâncene întrebător.

– Poftește, moșule! Avem niște mâncare veche de zeci de mii de ani. Vino să îi scrii istoria!

Asta l-a făcut practic să pătrundă în încăpere, după care a privit mâncarea care nu îi era familiară: supe sau sosuri groase, şi bucăţi cenuşii care arătau dezgustător, ca şi cum ar fi fost luate de pe planeta de sub ei.

– Cred că glumeşti.

– Nici vorbă, hrana anticilor, Holsten. Hrană pentru zei.

– Dar asta e… sigur nu este comestibilă.

Privind fascinat, s-a aşezat la masă faţă în faţă cu ea.

– Suntem aici de aproape o lună, hai, vino! l-a îndemnat ea. Sigur e mai bună decât mâncarea pe care ne-o dă *Gil.*

A urmat o pauză încordată, care a dispărut după ce Holsten a ridicat brusc privirea, iar ea a râs scurt, cu amărăciune.

– Gambitul meu de început a funcţionat prea bine. Nu cred că *eşti* prea interesat de mâncare, moşule.

El a clipit, studiindu-i chipul şi încercând descopere orele suplimentare pe care le lucrase, atât pe staţie, cât şi în zilele ocazionale de trezie din timpul călătoriei dinspre Lumea lu Kern, asigurându-se că nava nu-şi distrugea şi mai mult preţioşii pasageri din cauza funcţionării defectuoase sau a erorilor. *Acum ne potrivim*, şi-a dat seama Holsten. *Pentru oricine ne-ar privi.*

– Aşadar, asta este…

A făcut un semn spre diversele boluri de pe masă, sfârşind prin a lua un soi de sos portocaliu pe un deget.

– Poftim? a întrebat Lain. E mai plăcut aici, nu? Avem toate condiţiile potrivite: lumină, aer şi gravitaţie creată de rotaţie.

Crede-mă, ne legănăm în poala luxului. Stai numai o clipă!

S-a jucat cu ceva pe la marginea mesei, iar peretele din partea stângă a lui Holsten a dispărut. Pentru o secundă, în care a simțit că inima îi îngheață în piept, nu și-a dat seama ce se întâmplă, în afară de faptul că disoluția întregii stații părea a fi iminentă. Însă exista o anumită transparență nesigură, rămasă în urmă, după ce obloanele exterioare s-au deschis, iar dincolo de ele, a apărut vastitatea restului creației. Și încă ceva.

Holsten se uita spre *Gilgamesh*. Până atunci nu îl văzuse din afară, sau nu îl văzuse îndeajuns. Chiar și când revenise pe navă după răzvrătire, trecuse din interiorul navetei spre interiorul navei-arcă fără să se gândească la ce se afla dincolo de el. La urma urmei, în spațiu, exteriorul exista în mare măsură doar ca să te ucidă.

– Uite, poți vedea unde plasăm noile echipamente. Par cam de proastă calitate, nu? Toate acele microimpacturi suferite pe drum, plus eroziunea provocată de vid.

Bătrânul sigur nu mai e ce-a fost odată, a remarcat Lain cu blândețe.

Holsten nu a spus nimic.

– Credeam că se va întâmpla…

Lain a tresărit. A vrut să zâmbească, apoi a mai încercat o dată. Holsten și-a dat seama că ea se îndoia de el, ba chiar era agitată din această cauză.

El a ocolit masa ca să-i poată atinge mâna, deoarece, cu toată sinceritatea, niciunul dintre ei nu știa cum să formuleze acele cuvinte și nici nu mai erau chiar atât de tineri ca să aibă răbdarea necesară să le caute.

– Nu-mi vine să cred cât de fragil arată.

Viitorul, sau absența acestuia, hotărât de soarta oului din metal – ieftin, peticit și, din punctul acela de vedere, cât de *mic* părea *Gilgamesh*.

Au mâncat încet, îngândurați, Lain trecând de la momente scurte, în care vorbea mult prea repede, străduindu-se să impună o conversație fiindcă simțea că așa se cuvenea, la momente mai lungi de tăcere, camaraderești.

În cele din urmă, Holsten i-a zâmbit într-una din tăcerile lor obișnuite, simțind cum o expresie nouă i se întinde pe față.

– Este bună.

– Așa sper. Transportăm tone de materiale spre *Gil*.

– Nu mă refeream la mâncare. Nu doar la asta. Îți mulțumesc.

După ce au mâncat, iar restul echipei lui Lain a rămas, plină de tact, nevăzută și neresimțită de cei doi, ei s-au retras într-o încăpere pe care ea o pregătise cu grijă. Trecuse multă vreme de la ultimul lor contact de pe *Gilgamesh.* Desigur, trecuseră și secole de atunci – secole lungi, de călătorie prin spațiu. Iar totul

părea să se fi întâmplat cu mult timp în urmă. Făceau parte dintr-o specie care se desprinsese de timp și doar ceasurile lor păstraseră un oarecare înțeles pentru ei, în vreme ce restul universului revenea la ritmurile lui și nu se sinchisea deloc dacă ei trăiau sau mureau.

Pe Pământ existaseră unii care susținuseră că universului îi păsa și că supraviețuirea umanității era importantă, predestinată, *înțeleasă.* Cei mai mulți dintre ei rămăseseră acolo, agățându-se de credința tot mai firavă, în speranța că o mare putere va interveni în numele lor dacă lucrurile se înrăutățeau din ce în ce mai tare. Poate că așa era: cei de pe nava-arcă nu aveau cum să afle asta. Și Holsten avusese propriile credințe, dar printre ele nu se număra un alt fel de salvare decât prin mâna omenirii înseși.

– Ce vrea? l-a întrebat Lain mai târziu, când stăteau întinși unul lângă altul sub o pătură care, în urmă cu mii de ani, fusese cuvertura unui terraformator antic.

– Nu știu.

– Nici eu, a spus Lain încruntată. Asta mă îngrijorează, Holsten. Și-a angajat propriii ingineri care să facă toată treaba asta, știai? A ales ce era mai bun și a trezit câteva rezerve din care și-a alcătuit o echipă tehnică personală. Acum ei se ocupă de toate lucrurile la care l-ai ajutat și le instalează pe *Gil*. Și nu știu ce fac echipamentele astea. Nu-mi place ca pe nava mea să existe lucruri despre care eu să nu știu.

– Îmi ceri să trădez încrederea comandantului?

O spusese în glumă, dar apoi a fost imediat săgetat de gândul: „Despre asta este vorba?“

Lain s-a uitat lung la el.

– Așa crezi?

– Nu știu ce să cred.

– Moșule, despre *asta* este vorba, că vreau să rezolv problemele fără să o dau în bară cu echipa mea și…

Holsten și-a dat imediat seama că își căuta un ton mai dur, dar i-a simțit ezitarea din glas.

– Și mai știi ceva? Am fost singură în ultimii… câți au trecut? Două sute de ani, chiar așa. Am rămas singură, umblând pe toată nava și făcând-o să funcționeze. Sau, uneori, alături de oamenii mei, ca să reparăm lucrurile defectate. Câteodată era și Guyen acolo, ca și cum asta ar fi fost mai bine decât să fiu singură. Și apoi, toată nebunia aceea… răzvrătirea, planeta… și simt că am uitat cum să vorbesc cu oamenii, câteodată, când nu e vorba de slujba mea. Dar tu…

Holsten a ridicat din sprânceană.

– Și tu ești al dracului de priceput să vorbești cu oamenii, a încheiat ea furioasă. De aceea, când ești în preajmă, lucrurile nu mai sunt atât de neplăcute.

– Mulțumesc foarte mult.

– N-ai de ce.

– Ideea lui Guyen este să încarce mințile oamenilor într-un computer.

S-a simțit ciudat de bine știind că nu mai era singurul deținător al acelei informații. În rest, din câte își dăduse seama Holsten, doar Guyen știa asta. Chiar și inginerii lui supuși lucrau automat, fiecare cu bucățica lui.

Lain a analizat vorbele lui.

– Nu știu dacă e o idee bună.

– Ar putea fi foarte util.

Tonul vocii nu l-a convins nici pe el.

Lain a scos un sunet – nu o vorbă, nu ceva interpretabil – doar pentru a-l asigura că îl auzise. Asta l-a făcut pe Holsten să analizeze în gând puținele lucruri pe care le aflase despre dispozitiv din manualele tehnice pe care Guyen îl pusese să le traducă. Desigur, toate fuseseră scrise pentru oameni care deja *știau* ce făcea dispozitivul. Autorii nu se opriseră nicio clipă să explice elementele de bază pentru descendenții lor maimuțoi, neînchipuit de îndepărtați.

Însă Holsten era tot mai convins că acum știa ce era facilitatea de încărcare. Ba mai mult, credea că văzuse rezultatul și ce se putea întâmpla dacă cineva era îndeajuns de nesăbuit încât să devină subiectul ei.

Pentru că acolo, în bezna îndepărtată din jurul altei lumi, în sicriul ei metalic și mut, se afla doctorul Avrana Kern.

4.8 Epoca de progres

Chiar și după aceea, Bianca a mai avut crize instantanee, bâlbâieli de vorbire și de mers, crize bruște de epilepsie, când era departe de mediul familiar pentru anumite perioade de timp, picioarele zbătându-i-se spasmodic, de parcă încerca să transmită de urgență un mesaj într-un cod idiolectic.

Însă a supraviețuit molimei și, în afara crizelor, și-a păstrat mintea integră. Pentru Viola, al cărei geniu biochimic a pus la dispoziție mijloacele, leacul a venit prea târziu. Multe alte minți măreațe, mari războinice, femele de frunte din casele surorilor, masculi flămânzi din oraș, toți au murit. Marele Cuib a fost salvat, dar mii de locuitori ai lui nu au fost la fel de norocoși. Și alte orașe au fost afectate la fel, chiar dacă producerea leacului devenise activitatea principală a oricărei colonii de furnici pregătită pentru așa ceva, iar baza teoretică fiind transmisă pe firele care leagă comunitățile de păianjeni laolaltă. Dezastrul a

fost evitat, dar la limită. Acum există o lume nouă, iar cei din neamul Portiei își dau seama cât de fragili sunt, mai ales acolo. Multe lucruri urmează să se schimbe.

Nu Portia a fost prima care a înțeles importanța colosală a vaccinului. Este greu de spus care a fost prima savantă care a ajuns la această concluzie: este genul de idee care pare să se aflat simultan pretutindeni, desfătând fiecare minte curioasă. Tratamentul Portiei a permis păianjenilor adulți să beneficieze de o Înțelegere din afară. Da, ceea ce s-a transmis a fost o imunitate, dar procesul va funcționa și cu alte înțelesuri, dacă ele pot fi separate și dacă mesajul lor poate fi notat în marea carte a corpului, scrisă de Viola. Răspândirea cunoașterii nu va mai fi întreruptă de marșul încet al generațiilor sau de transmiterea ei laborioasă.

Această tehnologie este foarte necesară. Ravagiile produse de molimă au făcut ca Înțelegerile să fie greu de găsit: dacă până atunci o anumită idee era deținută de zeci de minți, acum mai sunt doar câteva. Cunoașterea a devenit mai prețioasă ca niciodată.

Prima idee este transferată între adulți abia după câțiva ani de la molimă. O Înțelegere oarecum confuză de astronomie este împărtășită unui subiect mascul supus testului (așa cum se procedează cu toți masculii, având în vedere eșecurile experimentelor anterioare). După aceea, orice păianjen poate învăța orice. Fiecare savantă din generația Portiei și de după ea va sta pe umerii gigantelor pe care le-a ales ca să trăiască în ele. Contra cost, ceea ce știe cineva poate ști oricine. Se va dezvolta cu repeziciune o întreagă economie a cunoașterii modulare, negociabile.

Însă asta nu este totul.

După ce s-a însănătoșit, Portia a prezentat-o pe Bianca înaintea Templului. Le explică tuturor contribuția suratei ei la realizarea tratamentului. Biancăi îi este permis să se adreseze preoteselor strânse acolo.

În urma molimei s-a produs o schimbare de înțelegere a dreptei credințe. Toți trebuie să își deschidă mințile pentru a umple golul lăsat de cei care nu au supraviețuit. Sunt reanalizate idei vechi, iar unele interdicții sunt regândite. Au trecut testul. Sunt propriii lor salvatori. Doresc să comunice ceva către acel punct de inteligență din afara sferei lor: semnalul cel mai important, cel mai simplu.

Vor să îi comunice Mesagerei: *Suntem aici.*

În esență, Bateria inventată de Bianca nu este și emițător radio. Experimentele cu privire la transmiterea Înțelegerilor între păianjeni înregistrează progrese, la fel și cercetările legate de transmiterea vibrațiilor prin rețeaua invizibilă care este întinsă între lumea lor și satelitul îndepărtat și dincolo de el.

După ani și ani, bătrânele Bianca și Portia fac parte din grupul cunoscătoarelor templului, pregătite în orice clipă să se adreseze necunoscutului, să își lanseze vocea lor electromagnetică în eter. Răspunsurile la problemele matematice ale Mesagerei – pe care fiecare păianjen le cunoaște și le înțelege – sunt pregătite pentru a fi transmise. Așteaptă apariția Mesagerei pe cerul nopții, iar apoi transmit un prim mesaj categoric.

Suntem aici.

După ce se trimite și ultimul mesaj, Mesagera își încetează transmisia, făcând întreaga civilizație a Portiei să intre în panică, socotindu-se că aroganța ei a înfuriat universul.

După câteva zile de așteptare înfrigurată, Mesagera le vorbește din nou.

4.9 Ex Machina

Semnalul venit dinspre planeta verde a vibrat prin Modulul-Santinelă al satelitului Brin 2 ca un cutremur. Sistemele antice așteptaseră exact acel moment – părea că se scursese o veșnicie. Protocoalele stabilite pe vremea Vechiului Imperiu se acoperiseră de praf odată cu trecerea secolelor, pe durata de viață a noii specii care își anunța acum prezența. Se alteraseră. Își pierduseră relevanța, fiind suprascrise, contaminate de imaginea bolnavă a lui Kern care fusese încărcată și pe care Modulul-Santinelă o incubase precum o cultură în toți acei ani.

Sistemele au recepționat semnalul, au verificat calculele, care au fost oarecum satisfăcătoare, recunoscând totuși că fusese depășit un prag critic în ceea ce privește planeta. Scopul său, învechit de-a lungul eonilor, a redevenit brusc relevant.

Pentru un moment ce părea să nu se mai termine, sistemele de pe Modulul-Santinelă – oceanul de calcule care clocotea în spatele măștii umane a Elizei – nu au putut lua o hotărâre. Se pierduseră prea multe, fișierele fuseseră arhivate greșit sau șterse din mintea acelui computer.

A atacat discontinuitățile din propriile sisteme. Deși nu era o inteligență artificială cu adevărat conștientă de sine, Eliza a reușit să se recunoască. S-a restabilit, a rezolvat probleme imposibile și a ajuns la concluzia corectă printr-un raționament aproximativ și ocolitor.

A făcut tot posibilul să o trezească pe Avrana Kern.

Distincția dintre o femeie vie, un construct de personalitate uploadat și sistemele modulului nu era trasată prea discret. Se contopeau unul în altul, astfel încât somnul înghețat al unuia strecura coșmaruri în logica rece a celuilalt. Trecuse foarte mult

timp. Avrana Kern nu mai era la fel de rezistentă. Cu toate acestea, modulul a făcut tot ce s-a putut.

Doctorul Kern s-a trezit, ori a visat că se trezește, iar în visul ei Eliza a plutit în apropierea patului său ca un înger, aducând o miraculoasă Bună Vestire.

În această zi, s-a văzut o nouă stea pe cer. În această zi s-a născut mântuitorul vieții de pe Pământ.

Avrana s-a luptat cu ororile din mintea ei, zbătându-se să se trezească îndeajuns cât să înțeleagă cu adevărat ce i se spunea. O vreme, nu fusese pe deplin conștientă – dar fusese vreodată? Păstra amintiri legate de o prezență întunecată, de intruși care îi atacau protejații, de planeta de dedesubt care devenise scopul ei, suma totală a moștenirii ei. Un călător venise să fure secretul proiectului ei – să îi răpească acea imortalitate pe care i-o asigurau noua viață și urmașii ei, copiii-maimuță. Așa se întâmplase? Ori visase totul? Nu putea să deosebească realitatea de îndelungii ani de somn.

– Trebuia să fiu moartă, i-a spus ea modulului care o supraveghea atent. Trebuia să fiu blocată departe, să nu știu nimic. Nu trebuia să visez.

– Doctore, scurgerea timpului pare să fi produs o omogenizare a sistemelor de informații din Modulul-Santinelă. Îmi cer iertare pentru asta, dar funcționăm dincolo de parametrii prevăzuți.

Modulul-Santinelă fusese conceput să rămână inactiv secole la rând. Măcar atât a reușit să-și amintească Avrana. Cât timp îi va lua virusului să implementeze un intelect în generațiile de maimuțe? Asta însemna că experimentul ei era un eșec?

În cele din urmă, ele trimiseseră un semnal. Ieșiseră din starea lor de animale și atinseseră inefabilul. Și, brusc, timpul nu mai era moneda care fusese cândva. Și-a amintit de ce se afla în Modulul-Santinlă, îndeplinind o funcție care fusese menită cuiva de care Imperiul se putea dispensa mult mai ușor. Timpul nu prezenta importanță. Doar maimuțele contau, pentru că de acum înainte lor le aparținea viitorul.

Cu toate acestea, fragmentele tulburătoare de vis i-au reapărut în minte. În vis, apăruse o navă primitivă de călători, pretinzând că sunt din același neam cu ea, însă ea se uitase la ei și îi văzuse așa cum erau cu adevărat. Le scanase istoricul și capacitatea de înțelegere. Erau ca un mucegai crescut pe cadavrul poporului ei. Erau irevocabil corupți de aceeași boală care dusese la dispariția civilizației ei. Era, deci, mai bine să pornească totul cu ajutorul maimuțelor.

– Ce vreți de la mine? a întrebat ea entitatea/entitățile care o înconjurau.

S-a uitat la fețele lor și a văzut un șir nesfârșit de etape între ea și logica rece a sistemelor modulului și nu a reușit să-și dea seama unde sfârșea ea și unde începea mașina.

– Faza a doua a programului de dezvoltare este pregătită, a explicat Eliza. Este nevoie de aprobarea ta pentru declanșare.

– Dar dacă muream? a întrerupt-o Avrana, abia respirând. Dacă putrezeam? Ce se întâmpla dacă nu puteați să mă treziți?

– Într-un asemenea caz, computerul în care identitatea ta ar fi fost uploadată ar fi moștenit răspunderile și autoritatea ta, i-a răspuns Eliza, iar apoi, ca și cum și-ar fi amintit că trebuia să arate și o latură umană, a adăugat: Dar sunt încântată că nu s-a întâmplat așa ceva.

– Nu știi ce înseamnă să fii „încântat“ dar, chiar în același moment, Kern nu a mai fost sigură că era adevărat ce spunea.

Existau suficiente trăsături de-ale ei în acel sistem adus la viață, încât probabil că Eliza știa mai multe despre emoțiile umane decât ea, cu tot ce-i mai rămăsese.

– Treci la faza următoare! Sigur, treci la faza următoare! s-a răstit ea înainte să se așternă tăcerea. Pentru ce altceva am rămas aici? Ce altceva mai există?

În sensul adevărat, real al înțelesului, ce altceva mai există?

Și-a adus aminte când falsele ființe umane, acea boală care supraviețuise poporului ei, se apropiaseră de planetă. Asta se întâmplase de fapt? Le vorbise. *Eul* său care interacționase cu ei trebuie să fi recunoscut o latură umană, ajungând astfel să negocieze, să-i cruțe, să le permită să își salveze semenii. De fiecare dată când era trezită, părea că un alt amalgam de gânduri prelua controlul asupra minții ei. Atunci se simțise dispusă să cedeze. Îi recunoscuse ca fiind suficient de umani încât să fie îndurătoare cu ei.

În acea zi fusese destul de sentimentală. Uitându-se înapoi, și-a recâștigat amintirile despre tot ceea ce simțise. Și ele reflectau întocmai ce spuseseră ei, a presupus ea, dar ei plecaseră. Nu exista nicio urmă, nicio transmisiune în acel sistem solar.

A avut sentimentul ciudat că nimic nu era chiar atât de simplu. Credea că se vor întoarce. Iar acum avea mult mai multe de pierdut. Ce daune va provoca intervenția acelor false ființe umane civilizației emergente a maimuțelor ei?

Va trebui să fie mai dură.

Faza a doua a programului de dezvoltare era de fapt, un exercițiu de acomodare. După ce își dezvoltau cultura unică astfel încât să poată efectua transmisiuni radio, maimuțele erau pregătite pentru contactul cu întregul univers. *Iar acum eu sunt întregul univers.* Modulul-Santinelă va elabora un sistem de comunicații, începând cu cea mai simplă notație binară și folosind fiecare etapă pentru a-l apropia de un limbaj mai complex, ca și cum un computer ar fi programat s-o ia de la zero. Asta va necesita timp, în funcție de disponibilitatea și capacitatea maimuțelor de a învăța, de la generație la generație.

– Însă mai întâi să le transmitem un mesaj, a decis Avrana.

Cu toate că locuitorii planetei nu aveau cum să o înțeleagă acum, ea a dorit să dea startul. A vrut ca ele să înțeleagă la ce să se aștepte când, în cele din urmă, ea și ele vor putea să comunice.

– Aștept mesajul tău, a îndemnat-o Eliza.

– Spune-le așa… a început hotărâtă Avrana.

Probabil că, în ignoranța lor de simiene, ele îl vor înregistra și îl vor citi mai târziu, când îl vor înțelege în întregime.

Spune-le așa: Eu sunt creatoarea voastră. Sunt zeul vostru.

5

SCHISMA

5.1 Prizonierul

Holsten se gândea la relația lui cu timpul.

Nu cu mult în urmă, părea că timpul devenea ceva de care aveau parte doar alți oameni – ori, întrucât aceștia fuseseră puțini, alte părți ale universului. Timpul era o povară de care el părea să fi fost eliberat. Mergea înaintea sau înapoia direcției lui și, într-un fel sau altul, nu era niciodată doborât. Lain îl putea numi „moș“, dar adevărul era că perioada efectivă de timp care trecuse de la nașterea lui până în momentul prezent era ridicolă, ireală. În cursul călătoriei lui de mii de ani, nicio ființă umană nu străbătuse timpul la fel ca el.

Acum, aflat în celula lui, timpul îl apăsa și îl imobiliza, înlănțuindu-l de ritmul cumplit de lent al cosmosului, în care obișnuia să facă salturi înainte peste secole, spre punctele sclipitoare ale istoriei umane.

Îl scoseseră din camera de hibernoterapie și îl azvârliseră în acea cușcă. Trecuseră douăzeci și șapte de zile de când nimeni nu-i dăduse vreo explicație despre ce se petrecea.

La început, crezuse că era un vis în care răzvrătiții îl răpiseră. Se dovedise a fi destul de optimist înainte să-și dea seama că oamenii care îl duceau târâș prin nava *Gilgamesh* nu erau Scoles și susținătorii lui, ci niște oameni total necunoscuți. Apoi a intrat în compartimentele locuibile.

Mirosurile lor îl asaltaseră: o adiere bolnăvicioasă, cu totul nefamiliară, pe care nici măcar sistemele de ventilație ale navei nu reușiseră să o îndepărteze. Era mirosul spațiilor strâmte în care locuiau mult prea mulți oameni.

Ca prin ceață, și-a amintit de o fostă sală de operații, acum căptușită cu o pânză cenușie, un adevărat bidonvil cu pereți și draperii improvizate – plus oameni, foarte mulți oameni.

Imaginea îl șocase. O anumită parte din el se obișnuise cu comoditate să aparțină unei populații reduse și alese, însă, în același moment, zărise cel puțin o sută de fețe necunoscute. Apăsarea lor, vederea condițiilor lor de trai, mirosul, zgomotele

de-a dreptul supărătoare, toate s-au amestecat, dând naștere unui sentiment că se confrunta cu o creatură ostilă, cu ceva feroce, dușmănos, care înghițea totul.

Acolo fuseseră și copii.

Și-a recăpătat cunoștința și și-a dat seama: *Oamenii din hibernoterapie s-au trezit!*

Cei care îl capturaseră purtau robe din același material cenușiu, subțire, pe care intrușii îl foloseau și ca să improvizeze corturi – ceva ce nava *Gilgamesh* avusese în stoc pentru cu totul alte scopuri, ori care fusese croit în ateliere. Holsten zărise câteva costume spațiale pe când trecea rapid prin încăperile de locuit ale navei, dar mai toți necunoscuții purtau acele straie fără nicio formă, care atârnau pe ei. Toți erau slabi, subnutriți, subdezvoltați. Aveau părul lung, foarte lung, lăsat pe umeri. Întreaga scenă i-a lăsat senzația unei scene ciudate de barbarism, a unei reînvieri a zilelor primitive ale umanității.

Îl prinseseră și îl închiseseră. Nu se afla în vreo încăpere din *Gil*, ci într-o ecluză a navetei, unde sudaseră o cușcă din fiare, care îi devenise ulterior cămin. Cei care-l țineau prizonier îi dăduseră mâncare și, ocazional, goliseră găleata de care avea nevoie pentru alte lucruri, însă, vreme de douăzeci și șapte de zile doar de atât avusese parte. Acei oameni păreau să aștepte ceva.

În ceea ce îl privea, Holsten văzuse ecluza navetei și începuse să se întrebe dacă nu cumva viitorul lui îi rezerva vreun fel de sacrificiu în onoarea vreunui zeu al spațiului. Era limpede că purtarea celor care îl capturaseră nu era pur și simplu cea a unor răpitori sau a unor tirani. Aveau un respect ciudat, care ajungea până la reverență la unii dintre ei. Nu le făcea plăcere să îl atingă – cei care îl aduseseră în acea cușcă purtaseră mănuși – și toți refuzau să îl privească direct în ochi. Toate aceste lucruri i-au întărit credința că acei oameni făceau parte dintr-un cult, că avea să devină un fel de ofrandă sacră și că ultima speranță a umanității se năruia chiar acum, într-o recrudescență de superstiții.

Apoi l-au pus să lucreze, moment în care a crezut că sigur visa.

Într-o zi, când s-a trezit în celula lui, a descoperit că oamenii care îl capturaseră aduseseră acolo un terminal mobil: unul sărăcăcios, lobotomizat, dar, oricum, un fel de computer. S-a apropiat de el cu entuziasm, descoperind că nu era conectat la nimic, ci absolut individual. În computer se aflau totuși date, fișiere cu dimensiuni deja cunoscute, scrise într-o limbă moartă pe care, cu toată sinceritatea, ajunsese să o deteste.

A ridicat privirea și a descoperit că unul dintre răpitori se uita la el – un bărbat cu fața îngustă, cu cel puțin un deceniu mai tânăr decât el, dar destul de scund, ca mai toți ceilalți, și cu pielea ciuruită, ca urmare a unei boli. La fel ca toți acei ciudați

necunoscuți, avea părul lung, dar era pieptănat atent și apoi prins într-o coadă la ceafă, cu un nod foarte complicat.

– Trebuie să explici asta.

Era prima oară când vreunul dintre ei i se adresa. Holsten aproape că începuse să creadă că acei oameni nu vorbeau aceeași limbă ca el.

– Să explic… a repetat Holsten neutru.

– Explică pentru a fi înțeles. Exprimă totul în cuvinte. Ăsta e darul tău.

– A, vreți să traduc?

– Chiar așa.

– Am nevoie de acces la sistemele principale ale navei, a precizat Holsten.

– Nu.

– Acolo sunt algoritmii de traducere pe care i-am scris. Tot acolo se află primele transcrieri la care trebuie să fac apel.

– Ba nu, tot ce îți trebuie este *aici*, iar cu un gest extrem de ceremonios, bărbatul în robă a făcut un semn spre capul lui Holsten. Lucrează! Acesta este ordinul.

– Cine a dat acest ordin? a întrebat Holsten.

– Stăpânul tău, iar pentru o clipă bărbatul în robă s-a uitat cu răceală în ochii lui Holsten, după care și-a mutat brusc privirea, ca și cum s-ar fi simțit jenat. Muncești sau nu vei primi mâncare. Acesta este ordinul, a mormăit el. Nu există altă cale.

Holsten s-a așezat în fața terminalului și a văzut ce voiau ceilalți de la el.

Atunci începea să înțeleagă. Era evident că *visa*. Era prins într-un vis groaznic. Se afla într-un loc de coșmar, deopotrivă familiar și necunoscut. I se dăduse o sarcină fără nicio logică și care era totuși oglinda crăpată a ceea ce făcuse când fusese treaz ultima oară, când *Gilgamesh* fusese pe orbită deasupra planetei cenușii. Se afla în cuva de hibernoterapie și visa.

Însă în hibernoterapie nimeni nu visa, bineînțeles. Până și Holsten își amintea îndeajuns de multe noțiuni de știință încât să-și dea seama de asta. Nu se putea visa, deoarece procesul de congelare reducea activitatea cerebrală la un minim absolut, creând chiar și o hibernoterapie a mișcărilor subconștiente ale minții. Acest lucru era necesar pentru că activitatea necontrolată a creierului din timpul inactivității forțate a somnului îndelungat l-ar face pe adormit să înnebunească. O astfel de situație apărea doar ca urmare a funcționării defectuoase a mașinii. Holsten și-a amintit limpede că deja pierduseră o încărcătură umană: probabil că acest lucru li se întâmplase acelor martiri.

A fost o revelație ciudat de liniștitoare să știe că, la un nivel mecanic, profund, cuva lui de hibernoterapie trebuie să se fi defectat și că era pierdut în propria minte. A încercat să își

imagineze cum se lupta cu cuva de dormit, târându-se pe panta abruptă de gheață și medicație ca să se trezească, lovind interiorul de neclintit al sicriului, îngropat de viu într-un mausoleu de forma unei nave, închinat refuzului absurd al omenirii de a renunța.

Nimic din toate acestea nu făcea ca adrenalina să circule. Mintea lui refuza cu încăpățânare să părăsească celula improvizată în hangarul pentru navete, în timp ce lucra încet la fișierele care i se dăduseră. Și cu siguranță era un vis, pentru că acele fișiere erau la fel: mai multe informații despre mașina lui Guyen, facilitatea de încărcare pe care el o smulsese cu totul de pe stația de terraformare abandonată. Holsten visa propriul purgatoriu administrativ.

Zilele se scurgeau, dar cel puțin mânca și dormea, iar temnicerii îi goleau găleata. Nu-și dădea seama dacă în afara cuștii lui se întâmpla ceva. Nu înțelegea ce *rost* aveau acei oameni, în afară să trăiască de pe o zi pe alta și să îl forțeze să traducă și să producă mai mulți ca ei. Păreau o populație ciudată de orfani: ca niște păduchi care infestaseră nava-arcă și pe care *Gil* îi putea elimina în orice moment. Acei oameni trebuie să fi fost de la bun început o încărcătură, dar cu cât timp în urmă? Cu câte generații în urmă?

Au continuat să se uite la el cu același respect ciudat, ca și cum ar fi întemnițat un semizeu. A înțeles pe deplin asta când au venit să îl radă în cap. Niciunul dintre ei nu își tăia părul, dar pentru ei era important ca el să aibă scalpul ras de tot. Era un semn al poziției lui, care îl diferența de restul. Era un om al unui timp anterior, unul dintre cei originari.

La fel ca Vrie Guyen. Acel gând nefericit a risipit în cele din urmă ideea oarecum plăcută că totul putea fi un coșmar produs de hibernare. Croindu-și drum printre tratate filozofice încâlcite, referitoare la implicațiile procesului de încărcare, a găsit o ferestruică spre mintea lui Guyen, strâns încleștată, flămândă să dețină controlul. A început să asambleze imaginea cea mai simplu creionată a ceea ce se petrecea; așadar, a ceea ce *mersese rău*.

Apoi, într-o zi, câțiva oameni îmbrăcați în robe i-au deschis cușca și l-au scos. Nu își terminase încă proiectul încredințat, iar temnicerii lui erau încordați, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci. Mintea a început să-i clocotească de gânduri referitoare la soarta pe care i-o rezervau.

L-au scos din hangar și, fără să scoată vreo vorbă, l-au condus pe coridoarele navei. Nu se mai purtau cu el cu același respect ca înainte, ceea ce, a bănuit, nu era chiar de bun augur.

Apoi a văzut primele cadavre: un bărbat și o femeie, prăbușiți în calea lor ca niște marionete cu firele retezate. Podeaua texturată era lipicioasă din cauza sângelui închegat. Fuseseră

hăcuiți cu cuțite, cel puțin așa i-au lăsat impresia. L-au grăbit când au trecut pe lângă ei, iar escortele lui – răpitorii, adică – nu au acordat aproape deloc atenție morților. A încercat să îi întrebe, dar ei nu au făcut altceva decât să îl zorească.

S-a gândit să se zbată, să strige, să protesteze, dar i-a fost teamă. Toți erau masivi, mai mari decât păduchii de navă pe care îi observase până atunci. Aveau pumnale la centuri, iar unul dintre ei avea o tijă lungă din plastic cu o lamă sudată la un capăt: acelea erau uneltele antice ale vânătorilor și culegătorilor, refăcute din componente smulse dintr-o navă spațială.

Totul se petrecuse atât de repede și de hotărât, încât abia la sfârșit și-a dat seama că fusese răpit: smuls de la o facțiune de către alta. Totul devenise mai grav decât crezuse. *Gilgamesh* nu numai că era înțesat de descendenții nebuni ai încărcăturii trezite, dar aceștia începuseră să lupte unii împotriva altora. Era blestemul Vechiului Imperiu, divizarea omului împotriva omului, ceea ce reprezentase o frână permanentă în progresul umanității.

A fost târât pe lângă santinele și gărzi sau cel puțin asta i s-a părut că sunt: bărbați și femei în costume spațiale, unii în robe improvizate, alții în armuri confecționate de ei înșiși, ca și cum urma să sosească cineva dintr-o clipă în alta ca să dea startul unui concurs pe tema celei mai puțin impresionante costumații din lume. Ar fi fost ridicol. Ar fi fost jalnic. Însă, privindu-i în ochi, Holsten a înghețat văzând hotărârea lor de neclintit.

L-au dus într-un atelier al navei, unde se aflau o serie de terminale, jumătate defectate, iar restul licărind din când în când. La ele lucrau niște persoane – o activitate tehnică adevărată, care făcea cinste unor oameni adevărați și civilizați – și Holsten a avut impresia că aceștia luptau ca să redobândească controlul, angajați într-o bătălie virtuală de proporții colosale pe un avion invizibil.

La capătul celălalt al încăperii era o femeie cu părul scurt, ceva mai în vârstă decât el. Purta un costum spațial prevăzut cu solzi și plăcuțe din plastic, ca și cum cineva a vrut să facă o glumă despre cum ar fi trebui să arate o regină războinică, asta dacă ea nu ar fi fost atât de serioasă. Avea pe bărbie o cicatrice zimțată, vindecată deja și, la centură, purta un pistol lung, prima armă modernă pe care o văzuse Holsten vreodată.

– Bună, Holsten! l-a salutat ea, iar când a văzut-o s-a simțit de parcă brusc ar fi întors o carte de joc.

– Lain? s-a mirat el.

– O, ce figură ai făcut! a remarcat ea, după ce i-a acordat suficient timp să-și depășească mirarea. O figură care spune: „Habar n-am ce se petrece“ și, sinceră să fiu, nu pot să cred așa ceva. La urma urmei, se presupune că ești un tip inteligent. Deci, ce-ar fi să-mi spui ce știi, Holsten?

În mare parte, părea femeia pe care și-o amintea, dar numai dacă aceea femeie trăise niște vremuri grele.

A analizat solicitarea ei cu respectul cuvenit. În mare măsură, voia sincer să nege că ar ști ceva, dar Lain avea dreptate: asta ar fi fost o minciună doar în favoarea lui. *Sunt un biet savant care face ce i se cere. Nu răspund pentru nimic.* Începea să creadă că, măcar într-o oarecare măsură, se făcea răspunzător. Răspunzător pentru ceea ce se întâmpla acum.

– Guyen a preluat puterea, a riscat el.

– Guyen e comandantul. E deja, cum să spun, *peste toate.* Fii serios, Holsten!

– A trezit o mare parte din încărcătură.

A aruncat o privire spre oamenii din echipa lui Lain, care păreau niște răufăcători. Pe unii i-a recunoscut, erau ingineri. Alții puteau fi din aceeași încărcătură pe care Guyen îi trezise să muncească.

– Cred că a început asta de ceva vreme – am impresia că sunt două sau trei generații mai vechi, nu? E posibil așa ceva?

– Oamenii se pricep să facă alți oameni, a confirmat Lain. Nemernicul nu s-a gândit prea mult la asta, ori poate că a făcut-o. Sunt ca un cult creat de el. Nu știu decât ce le-a spus el, înțelegi? Unii dintre originarii din încărcătură, care ar fi putut obiecta, au dispărut de mult. Ticăloșii ăștia slăbănogi și mici au crescut, practic, cu povești despre Guyen. I-am auzit pe unii dintre ei vorbind și sunt cu totul duși cu pluta, serios. El este salvatorul lor. De fiecare dată când a intrat în hibernoterapie, ei au dezvoltat o legendă despre întoarcerea lui. Cât despre ei, nu sunt decât rahat mesianic, a continuat Lain, scuipând cu dezgust. Așa că fă bine și spune-mi de ce, Holsten.

– M-a pus să lucrez la facilitatea de încărcare, luată de pe stație, și, spunând asta, o notă academică s-a strecurat în tonul nesigur al lui Holsten. A existat mereu o sugestie cum că anticii descoperiseră cum să stocheze electronic mințile oamenilor, dar faza de puls electromagnetic a războiului lor trebuie să fi șters memoriile-tampon, ori cel puțin nu am reușit noi să le găsim. Nu mi-e clar la ce anume le folosea, de fapt. Există foarte puține informații care să facă măcar o referire tangențială la asta. Nu pare să fie un truc standard legat de nemurire…

– Ia scutește-mă! l-a întrerupt Lain. Da, Guyen vrea să trăiască veșnic.

Holsten a dat din cap.

– Să înțeleg că nu-ți convine.

– Holsten, e vorba de Guyen. Etern. Guyen etern. Două cuvinte care nu se pupă.

Holsten a aruncat o privire spre aliații ei și s-a întrebat dacă în tabăra lui Lain lucrurile ajunseseră în punctul în care revolta putea fi pedepsită.

– Ascultă, înțeleg că nu e cea mai bună idee, dar el ne-a adus atât de departe. Și dacă vrea să-și încarce mintea în nu știu ce aparat antic de calcul, atunci de unde să știm noi că e ceva pentru care merită să *ucidem* oameni?

Asta pentru că Holsten încă era oarecum cu gândul la cadavrele prăbușite pe care le văzuse, prețul libertății lui.

Din expresia lui Lain, și-a dat seama că analiza punctul lui de vedere.

– Sigur, de acord, în fine. Mai puțin cu două lucruri. Unul, am aruncat doar o privire la noua lui jucărie înainte ca relația dintre noi doi să se răcească și nu cred că lucrul ăla este un receptacul pentru minți; e doar translatorul. Singurul loc în care Guyen poate *merge* este sistemul principal al lui *Gilgamesh* și, serios acum, nu cred că este setat să continue tot ce ține de conducerea navei dacă are o minte umană îndesată în el. Am dreptate?

Prin prisma cunoștințelor relativ vaste despre facilitatea de încărcare, Holsten a analizat din nou situația.

– De fapt, da. Ce am adus noi de pe stație nu e un dispozitiv de stocare. Dar mi s-a părut că luase și altceva de acolo, nu?

– Și ai văzut vreun fișier vechi care să sugereze că a făcut asta?

– Nu, a răspuns Holsten, strâmbându-se.

– În regulă. Vorbind serios, moșule, nu te-ai gândit ce rost avea totul când te-ai apucat de treabă?

Holsten și-a desfăcut larg brațele.

– E nedrept! Totul a fost… Nu am avut niciun motiv să cred că făceam ceva *greșit*. În orice caz, care e al doilea lucru despre care vorbeai?

– Poftim?

– Ai spus că sunt două lucruri. Două motive.

– A, da, omul e nebun de legat. Așadar, pentru asta ai muncit tu cu atâta hărnicie. Un dement absolut, cu complexe de zeu.

Guyen? Da, era un mic tiran, dar avea în mâinile lui întreaga rasă umană. Da, nu era ușor de colaborat cu el, pentru că acționa în secret.

– Lain, știu că tu și el…

– Nu ne înțelegem?

– Păi…

– Holsten, omul a fost ocupat. Ocupat o lungă perioadă de timp, încă de când am plecat de pe planeta cenușie. A dezvoltat idioțenia asta de cult și le-a spălat creierele acelor oameni, făcându-i să creadă că el este marea speranță a universului. În mare parte, a asamblat mașinăria asta și acum funcționează. A testat-o pe oamenii lui – și crede-mă că lucrurile nu au mers bine, pentru că ea nu a atins un nivel *complet* de funcționare. Dar acum a ajuns foarte aproape. Sigur.

– De ce *sigur?*

– Pentru că arată ca și cum ar avea *o sută* de ani, Holsten. Una peste alta, probabil a fost activ cam cincizeci de ani. Le-a spus supușilor lui că e Dumnezeu, iar când s-a trezit data următoare, ei i-au spus că este Dumnezeu, iar bucla asta a tot funcționat așa până când a ajuns și el să creadă asta. L-ai văzut după ce te-au trezit?

– I-am văzut doar pe oamenii lui.

– Ei bine, crede-mă, nicio bucățică din creierul lui, pe care ai putea și tu s-o recunoști, nu se mai află de mult pe navă.

Și, spunând acestea, Lain s-a uitat la fața lui Holsten, încercând să-și dea seama dacă acesta mai avea vreo urmă de simpatie față de comandant.

– Vorbesc serios, Holsten, ăsta e planul lui: vrea să implementeze o copie a creierului său în *Gil*. Vrea *să devină Gil.* Și mai știi ceva? După ce va face asta, nu va mai avea nevoie de încărcătură. Nu va mai avea nevoie de mare parte din navă. Nu va mai avea nevoie de sistemele de susținere a vieții sau de ceva de genul ăsta.

– Întotdeauna a pus interesele navei mai presus de orice, a spus Holsten încercând să îl apere pe Guyen. De unde știi că…?

– Pentru că deja se *întâmplă* asta. Știi pentru ce *nu* a fost proiectată nava asta? Pentru câteva sute de oameni care să trăiască pe ea aproape un secol. Uzură și iar uzură, Holsten, de nici nu-ți poți închipui. Un *trib* de oameni care habar nu au cum funcționează lucrurile, care merg în locuri în care nu ar trebui să ajungă, legați de credința lor sinceră că urmează calea Domnului. Lucrurile încep să se ducă de râpă. Chiar și cu ce am luat de pe stație, vom rămâne în curând fără provizii. Și oamenii continuă să mănânce și să facă sex, fiindcă ei *cred* că Guyen îi va duce în țara promisă.

– Planeta verde? a spus Holsten încet. Poate că va reuși.

– Da, sigur, a spus Lain batjocoritor. Și fix într-acolo ne îndreptăm. Dar, dacă situația va fi din nou sub control și oamenii se întorc în congelatoare, Guyen va fi singurul care va ajunge acolo – el și o navă plină de cadavre.

– Chiar dacă nu reușește să se uploadeze, va avea nevoie de oameni care să îl pregătească.

Holsten nu era prea sigur de ce îl apăra pe Guyen, dar singurul mod prin care își putea explica asta era faptul că făcuse acum mult timp o promisiune să se opună aproape oricărei idei care i se propunea.

– Da, în fine, a făcut Lain, frecându-se pe ceafă. Mai e și acel dispozitiv de autoreparare pe care l-am luat de pe stație.

– N-am știut de asta.

– A fost o prioritate pentru echipa mea. La momentul respectiv părea o idee bună. Știu, știu – am complotat împotriva demodării

noastre. Funcționează, să știi, sau măcar așa lasă impresia. Dar, din câte am văzut, nu se ocupă de încărcătură sau de cele mai multe sisteme de care avem nevoie. Este setat doar pentru acele părți ale navei care prezintă un interes pentru Guyen. Părțile care nu sunt vii. Cel puțin asta este impresia pe care am avut-o înainte de a lua concediu.

– După ce te-a trezit Guyen.

– A vrut să fac parte din planul lui măreț. Doar că, în momentul în care mi-a dat drept de acces la sistemele de pe *Gilgamesh*, am descoperit prea multe și prea rapid. Niște chestii foarte grave, Holsten. O să-ți arăt.

– Mai ești în sistem?

– Peste tot pe navă, iar Guyen nu e suficient de priceput încât să îmi taie accesul. Acum te întrebi probabil de ce nu l-am șters din computer.

Holsten a ridicat din umeri.

– Da, ca să fiu sincer, chiar voiam să te întreb.

– Ți-am spus că a testat chestia asta cu uploadarea? Ei bine, a avut câteva succese parțiale. Există… *lucruri* în sistem. Când încerc să-l scot pe Guyen sau să modific conexiunile, lucrurile astea mă simt. Apar și încep să mă respingă. Cu Guyen m-aș descurca, dar astea sunt ca niște… ca niște programe de mici AI-uri retardate, care se cred încă oameni. Și majoritatea lor sunt replici ale lui Guyen.

– Majoritatea?

Lain părea nefericită – ori, mai curând, și mai nefericită.

– Totul se duce dracului, Holsten. La nivel de sistem, *Gil* începe să se ducă de râpă. Holsten, ne aflăm pe o navă spațială. Ai cât de cât idee despre ce sistem *complex* vorbim? De cât de multe subsisteme diferite trebuie să funcționeze corect doar ca să ne mențină în viață? În acest moment, cel care menține lucrurile în ordine este sistemul de autoreparare, ocolind părțile corupte, reparând tot ce se poate –, dar și el are limitele lui. Guyen forțează aceste limite, epuizând resursele pentru mărețul lui proiect de nemurire. De aceea trebuie să-l oprim.

– Așadar… și Holsten și-a mutat privirea de la Lain spre oamenii din echipă, unii cunoscuți, alții nu. Știu despre facilitatea de încărcare. De aceea m-ai scos.

Lain s-a uitat lung la el, surprinsă.

– Poftim? a reluat ea în cele din urmă. Nu mi se permite să te salvez pentru că-mi ești prieten?

I-a fixat privirea atât de mult, încât Holsten a trebuit să se uite în altă parte, rușinat fiindcă, obiectiv vorbind, devenea din ce în ce mai sceptic – și pe bună dreptate – față de ea, față de Guyen și aproape față de orice altceva.

– În fine, să te speli. Și să mănânci, l-a îndemnat ea. Apoi vom merge amândoi la o întâlnire.

Holsten a ridicat din sprâncene.

– Cu cine?

– Cu niște prieteni vechi, a spus Lain, zâmbind morocănoasă. Moșule, vechea gașcă se reunește. Ce părere ai de asta?

5.2 În țara lui Dumnezeu

Portia se întinde și își articulează picioarele, simțind luciul proaspăt întărit al exoscheletului ei și pânza strânsă a coconului pe care l-a țesut singură în jurul ei. S-a întâmplat într-un moment nepotrivit, pe care l-a amânat cât de mult a putut, însă strânsoarea neplăcută de la fiecare încheietură devenise în cele din urmă insuportabilă, astfel că s-a văzut silită să se retragă: un ciclu lunar de câteva zile trebuia să stea ferită de ochii celorlalți, agitându-se și mișcându-se fără astâmpăr pentru a ieși din vechea ei piele care o strângea, lăsându-și noul schelet să se usuce și să își găsească forma.

În timpul cât a stat retrasă a fost îngrijită de diferite membre ale casei surorilor, care este acum o forță dominantă în Marele Cuib. Mai există două sau trei case care, dacă s-ar reuni, ar putea fi o provocare pentru familia Portiei, dar rareori se află în relații amicale. *Agenții provocatori* ai Portiei au grijă ca aceste tabere să ducă în permanență o luptă pentru supremație, astfel încât să se mențină doar pe locul al doilea în societate.

Realitățile politice din Marele Cuib sunt însă foarte echilibrate. În ciuda rapoartelor zilnice pe care le-a primit în timp ce năpârlea, Portia știe că vor exista zeci de fragmente de informații pe care va trebui să le recupereze. Din fericire, există deja un mecanism pregătit să facă acest lucru.

Portia este cea mai mare preoteasă a Mesagerei pe care o are Marele Cuib, dar, petrecând o lună în afara circuitului, alte surori de-ale ei puteau să vină cu idei diferite. Probabil au vorbit cu acea lumină trecătoare, extrem de importantă de pe cer, primind înțelepciunea confuză și bizară a universului și folosind-o pentru propriul interes. S-ar putea ca ele să fi preluat proiectele mărețe, deseori de neînțeles, poruncite de vocea Zeiței. Portia va trebui să facă eforturi mari ca să-și recăpete vechea poziție dominatoare.

Însoțită de multe femele mai tinere, care în toată această perioadă s-au ocupat de ea, coboară în camera următoare. După o fluturare a pedipalpilor, în încăpere este adus un mascul. Acesta a avut parte de o lună foarte ocupată, luând parte la adunările de la care cei de sexul lui sunt de obicei alungați. I s-au explicat cu

răbdare fiecare mesaj, fiecare descoperire și schimbare, fiecare proclamație a Zeiței. A fost bine hrănit, cocoloșit chiar; nu a dus lipsă de nimic.

Acum, una dintre femele aduce un bulb umflat de mătase. Înăuntru se află Înțelegerea purificată pe care ultima lună a adăugat-o acestui mascul. Ea cuprinde un raport informativ care, dacă ar fi prezentat în mod convențional, ar fi interminabil prin detaliile sale. Acel simplu ghem conține atâtea secrete din casa surorilor Portiei, încât ar oferi Marele Cuib pe tavă oricăruia dintre dușmanii ei.

Bea fluidul încărcat de învățătură, ținând bulbul între pedipalpi, golindu-i conținutul, după care îl întinde subordonatelor ei ca să-l distrugă. Deja simte sămânța discordiei în ea când nanovirusul pe care l-a înghițit începe să-i strecoare cunoașterea furată în minte, accesând structura creierului ei și copiind amintirile masculului. După o zi și o noapte, ea va ști tot ce a aflat el și, chiar dacă va pierde niște circuite mentale subconștiente, câteva abilități învechite sau o amintire îndepărtată, ele vor fi reconfigurate ulterior în ceva nou și necesar.

Voi trimite vorbă despre el. Face semn spre mascul. După ce se va asigura că noile Înțelegeri au fost asimilate, masculul va dispărea – va fi ucis sau mâncat de cineva din grupul Portiei, căci, realmente, el știe prea multe.

Societatea Portiei s-a mai dezvoltat ceva față de perioada primitivă, când femelele își mâncau deseori partenerii, dar probabil că acele zile nu erau chiar atât de departe. Uciderea masculilor aflați sub protecția altei case reprezintă o infracțiune, o formă de înapoiere; uciderea inutilă a unui mascul este blamată de societate, astfel că se întâmplă destul de rar, iar vinovatele sunt de obicei alungate, fiind considerate risipitoare și lipsite de virtutea de aur a autocontrolului. Pe de altă parte, uciderea unui mascul dintr-un motiv întemeiat sau după împerechere rămâne acceptată, chiar dacă uneori apar dezbateri și în privința acestui subiect. Pur și simplu așa stau lucrurile, iar în aceste zile păstrarea tradiției este importantă pentru Marele Cuib.

Marele Cuib este o metropolă uriașă de pădure. Sute de kilometri pătrați de copaci sunt decorați cu locuințele suspendate din fire de mătase ale neamului Portiei, la care se adaugă și se remodelează permanent ceva, dacă averea casei respective este în creștere sau descreștere. Cele mai mari clanuri de păianjeni locuiesc la nivel mediu – protejate de condițiile extreme ale vremii, dar suficient de departe de sol, unde femelele care nu aparțin niciunui grup trebuie să lupte pentru un spațiu al lor cu o mulțime de masculi feroce, pe jumătate sălbatici. Între casele suratelor se află atelierele artizanilor, care produc din ce în ce mai puține articole, dar pe care furnicile nu sunt în stare să le

facă, studiourile artistelor care țes, creează și construiesc scripturi elegante din noduri, dar și laboratoarele savantelor din diferite domenii. În subteran, printre rădăcini, se găsesc rețelele întrepătrunse ale furnicilor, fiecare cuib având sarcina sa specializată. Alte cuiburi, mai mari, se stabilesc în afara metropolei, ocupându-se de lemnărit, de minerit, de topirea metalelor și de producția industrială. Și, când este nevoie, de război. Nicio colonie de furnici nu uită cum să poarte un război împotriva *altora*, dacă este nevoie, deși Marele Cuib, la fel ca rivalele sale, are soldați specializați.

În drumul ei spre Templu, Portia simte cum se realizează noi conexiuni în ea. Da, au apărut noi conflicte cu vecinele Marelui Cuib: cuiburile mai mici – Șapte Copaci, Prăpastia de lângă Râu, Muntele Arzător – testează din nou granițele teritoriului lor, fiind invidioase pe supremația căminului Portiei. Există posibilitatea izbucnirii unui nou război, dar pe Portia nu o îngrijorează rezultatul lui. Poporul ei poate folosi mult mai multe furnici – și mult mai bine educate – pentru potențiala bătălie.

Din cauza suprafeței extinse, Marele Cuib are nevoie de un sistem de transport public, în special în zonele cele mai înalte. Templul central în care Portia deține supremația se află la o oarecare distanță de locul în care locuiește. Își dă seama că locul unde își duc ele lucrurile îi aparține Zeiței, iar între planurile Ei tulburătoare și greu de înțeles există diferite mijloace de a te deplasa dintr-un loc în altul cu repeziciune, însă deocamdată nicio casă de surate și niciun oraș nu au reușit să le descopere. Între timp, păianjenii și-au făcut propriul lor sistem, chiar dacă au recunoscut umili că nu se ridică la înălțimea Planul Divin.

Portia se îmbarcă într-o cuvă cilindrică, ce atârnă de un fir gros și întrețesut, și se lasă purtată cu o viteză amețitoare prin gloria arboricolă, care îi este și cămin. Se mișcă repede datorită arcurilor din mătase, o idee inginerească pornind de la structura firului de mătase secretat chiar de păianjeni, dar și de la un anume mușchi: o halcă lipsită de minte din țesut contractil, care coboară de-a lungul nervurii dorsale a cuvei, strângându-se întruna, întruna – eficient, autonom și ușor de hrănit. Marele Cuib este o rețea interconectată, un complex de astfel de cuve, o rețea între alte rețele, precum firele de comunicații cu ajutorul cărora vibrațiile ajung peste tot, deoarece Templul menține un monopol riguros asupra căilor invizibile de unde radio.

La scurt timp după aceea, intră în Templu, remarcând cu atenție reacțiile celor pe care le găsește acolo, adulmecând potențialele concurente.

Care este poziția Mesagerei? întreabă ea, și i se spune că vocea Zeiței este în cer, invizibilă în lumina zilei.

Vreau să vorbesc cu Ea.

După ce au stăpânit acel loc o lună, oarecum ranchiunoase, preotesele inferioare Portiei se dau la o parte din calea ei. De când mesajele Zeiței au devenit inteligibile, vechiul receptor cu cristal a fost îmbunătățit constant – aceasta fiind prima lecție a Zeiței, și una dintre cele mai reușite. Acum există o întreagă mașinărie din metal, lemn și mătase, care acționează ca un terminal pentru un fir invizibil al rețelei mărețe și nevăzute a universului, care leagă toate terminalele de acest fel, permițându-i Portiei să comunice direct cu alte temple din cealaltă jumătate de lume și să vorbească și să audă cuvintele Zeiței.

Timp de câteva generații, după ce Ea li s-a adresat prima dată, a fost nevoie de ajutorul celor mai luminate minți ca să descifreze în cele din urmă limbajul sau cel puțin să negocieze sensurile acestuia, asimilându-l pe jumătate. Nici măcar acum Portia sau oricare din surorile ei nu înțeleg întru totul mesajul Zeiței. Însă totul este notat și poate cândva o parte din nodurile alese ale scripturii se vor deschide în fața preoteselor din viitor.

Totuși, treptat, predecesoarele Portiei au stabilit o relație cu divinitatea și astfel s-a spus o poveste. Așadar, destul de târziu în dezvoltarea culturii sale, poporul Portiei a moștenit un mit al creației și i s-a dictat destinul de către o ființă cu o putere și o origine care a depășit capacitatea sa de înțelegere.

Mesagera a fost ultima supraviețuitoare a unei epoci timpurii a universului, așa li s-a spus. În chinurile epocii pe sfârșite, Mesagera a fost aleasă să vină în această lume și să creeze viață din țărâna stearpă. Mesagera – Zeița planetei verzi – a remodelat lumea pentru ca ea să capete viață, apoi a semănat plante și a creat animale inferioare. În ultima zi a epocii precedente, în culmea creației, Mesagera i-a adus pe această lume pe strămoșii îndepărtați ai Portiei și a așteptat să le audă vocile.

Și, după foarte multe generații de tăcere, în care doar vocea Mesagerei a atins firele acelei rețele invizibile care cuprindea întreaga lume, acum templele răspund, iar echilibrul planului Ei este împărțit în revelații parțiale pe care, deocamdată, aproape nimeni nu le poate înțelege. Mesagera încearcă să învețe poporul Portiei cum să trăiască, iar asta presupune construirea de mașini care să împlinească scopuri pe care acesta abia le poate pricepe. Sunt implicate forțe periculoase, cum ar fi scânteia care transmite Mesagerei semnale prin firele eterului, dar cu o putere infinit mai mare. Implică de asemenea și concepte bizare, chinuitoare pentru mințile lor, dar și ochi și picioare multiplicate și focuri sau fulgere atent direcționate. Mesagera încearcă să le ajute, dar poporul ei crede că este nedemn, așa predică Templul – altfel de ce își trădează Zeița atât de des? Trebuie să se înalțe și să devină ceea ce Zeița a plănuit pentru ele, dar modul lor de viață, construcțiile și invențiile contrazic viziunea pe care Mesagera le-o propune.

Portia și surorile ei iau deseori legătura cu templele din alte orașe, dar acestea sunt destul de rezervate. Zeița le vorbește fiecăruia, fiecărui templu i se atribuie propria frecvență, dar mesajul este în esență același – pentru că Portia a tras cu urechea la dictatele transmise altor orașe. Fiecare templu traduce mesajul în alt fel; interpretează cuvintele și le modelează în așa fel încât să se potrivească cu structurile mentale existente. Ba mai rău, unele temple își pierd cu totul credința, începând să remodeleze cuvintele Mesagerei transformându-le în ceva profan. Asta înseamnă erezie și deja au existat destule conflicte. La urma urmei, acel punct minuscul de lumină care se mișcă este singura lor legătură cu un univers mai mare, pe care – li se spune – urmează să îl moștenească. Dacă s-ar îndoi sau s-ar îndepărta de acea stea rapidă s-ar putea trezi abandonate în cosmos.

Spre sfârșitul zilei, din rapoartele și Înțelegerea pe care masculul i le-a dăruit, Portia a reușit să se pună la curent cu ce s-a întâmplat în absența ei. Neînțelegerile cu răzvrătitele de la templul Șapte Copaci sunt din ce în ce mai mari, plus că s-au comis înfracțiuni serioase în zonele miniere. Pentru Zeiță materiile prime – îndeosebi metalele – sunt foarte valoroase. Marele Cuib a păstrat monopolul asupra tuturor filoanelor bogate în fier și cupru, în aur și argint, aflate pretutindeni în apropierea domeniului său mereu în expansiune, dar alte orașe contestă constant acest lucru, trimițându-și astfel propriile colonii de furnici să jefuiască minele. Este un război în care armele principale au fost deocamdată minerii mai eficienți, iar nu războinicii fioroși, dar Portia este conștientă că acest lucru nu poate continua. Însăși Zeița a afirmat într-una dintre acele lungi diatribe filozofice, la care Ea ține, că întotdeauna există un singur deznodământ într-un conflict în care niciuna dintre părți nu face un pas înapoi de pe marginea prăpastiei.

Păianjenii au ucis întotdeauna alți păianjeni. Specia a manifestat încă de la început o doză de canibalism, mai ales femelele împotriva masculilor, și deseori au luptat pentru teritoriu sau pentru dominația pe plan local. Însă aceste uciderи nu au fost niciodată întâmplătoare sau obișnuite. Nanovirusul care circulă prin fiecare păianjen alcătuiește o altă țesătură de legături, amintindu-le că și ceilalți sunt înzestrați cu gândire. Până și masculii împărtășesc acest lucru: chiar și moartea lor are un sens și o semnificație care nu poate fi negată. Desigur, păianjenii nu au decăzut într-atât de mult încât să se ajungă un măcel în masă. Au purtat războaie ca să se apere de amenințările venite din partea altor specii, așa cum a fost în cazul războiului de demult, împotriva supercoloniei de furnici, care în cele din urmă s-a dovedit a fi un mare progres pentru tehnologia lor. Pentru o specie care gândește în termeni de rețele și sisteme

interconectate, ideea unui război de cucerire și exterminare – în locul unei campanii de convertire, subminare și cooptare – nu este agreată cu ușurință.

Zeița are însă alte idei, iar superioritatea ideilor Ei a devenit un fel de dogmă pentru Templu – la urma urmei, de ce ar mai avea nevoie cineva de un templu?

După ce, în cele din urmă, este la curent cu evoluțiile, atât teologice, cât și politice; după ce a circulat în cuvă spre marginea orașului ca să viziteze atelierele divine în care preotesele ei ingineri trudesc și încearcă să ducă la bun sfârșit – orice – proiectele complicate ale Zeiței, abia acum își găsește timp să rezolve o problemă personală. Pentru Portia, problemele personale și cele preoțești sunt întotdeauna întrețesute, dar în cazul de față își satisface o plăcere: își rezervă timp pentru a se întâlni cu o minte mică între atâtea altele, dar care este totuși un giuvaier de luciditate. Câteva dintre momentele-cheie ale revelației, în care mesajul Zeiței a fost descifrat puțin, se datorează acestui creier remarcabil. Și totuși simte o undă de rușine pentru că își petrece timpul călătorind până la acest laborator puțin luat în seamă, în care protejatului ei nerecunoscut i se oferă șansa să experimenteze și să construiască în afara controlul rigid pe care îl exercită Templul prin tradiție.

Intră fără surle și trâmbițe și descoperă obiectul curiozității ei studiind ultimele rezultate, o notație complexă de analiză chimică, țesută automat de una dintre coloniile de furnici din oraș. Întrerupt de sosirea ei, savantul se întoarce și își flutură pedipalpii într-o genuflexiune complexă, un dans ce exprimă respect, supunere și rugăminte.

Fabian, i se adresează ea, iar masculul tremură și sare ușor.

Înainte să vină aici, Portia a vizitat și alte laboratoare pentru a vedea progresele înregistrate în ceea ce privește planul Zeiței și nu se simte prea încurajată.

Contactul Mesagerei cu aleșii Ei are ca scop stabilirea unui plan. După ce bariera lingvistică a fost îndepărtată – și ea este îndepărtată în continuare, misivă cu misivă – Zeița nu a pierdut timpul și și-a stabilit locul Său în cosmos. La acea dată, au existat unele dispute între savante, dar ce ar putea să facă scepticii împotriva unei voci venite de printre stele, care le-a promis un univers mai mare decât orice și-au imaginat vreodată? Existența Zeiței a fost de necontestat.

Portia este conștientă că acest lucru a făcut ca Templul să conteste rolul Zeiței. Mai este conștientă și că prima încercare de a o contacta pe Zeiță a fost o sfidare la adresa edictelor de atunci ale Templului. Acum se întreabă ce s-ar întâmpla dacă Marele Cuib ar sfida-o din nou pe Zeiță.

Din nefericire, cel mai evident răspuns era că Zeița va dărui mai mult din mesajul Ei altora, și nu Marelui Cuib. Religia a dus

la rivalitate și sciziuni între cuiburi. În îndelungatele lor istorii, ele au conlucrat ca niște noduri înrudite pe un continuum care cuprindea toată lumea. Acum, atenția divină a devenit o resursă pentru care trebuia să se certe. Desigur, Marele Cuib are prioritate printre favoritele Zeiței, datorită nodului de frecvențe cu care monopolizează o mare parte a mesajului. Pelerinii de la alte cuiburi trebuie să vină să cerșească cuvinte despre ceea ce dorește Zeița.

Doar cele din interiorul Templului sunt amar de conștiente că mesajul pe care îl distribuie acelor petiționari este doar o bănuială, în cel mai bun caz. Zeița este deopotrivă precisă și obscură.

Portia a văzut ce eforturi uriașe se depun în acele laboratoare de mare risc din afara orașului. Ele sunt departe deoarece trebuie să fie înconjurate de zone protejate împotriva incendiilor. Zeița iubește mult aceeași forță care arde în aparatele de radio. Furnicile de acolo produc fire lungi din cupru, care transportă pulsurile acelui fulger îmblânzit, așa cum firul de mătase poate transporta vorbirea simplă. Doar că fulgerul nu este ușor de îmblânzit. O scânteie este de ajuns cât să dea naștere unei incendiu.

Savantele Templului încearcă să construiască o rețea de fulgere după proiectele Zeiței, dar nu reușesc decât să se distrugă din când în când pe ele însele. Undeva, se teme Portia, s-ar putea să existe o altă comunitate care să se fi apropiat mai mult decât Marele Cuib de îndeplinirea planului Ei.

Lucrarea Zeiței nu trebuie încredințată masculilor, dar Fabian este deosebit. În ultimii ani, Portia a devenit curios de încrezătoare în capacitățile lui. E un arhitect de substanțe chimice incredibil de priceput.

Este vorba de vechiul factor restrictiv: furnicile sunt proaste. Strădania științifică a fiecărui cuib de păianjeni se concentrează asupra instruirii coloniilor de furnici în vederea realizării unor sarcini necesare: producție, tehnologie, analiză. Deși fiecare generație a devenit tot mai pricepută, depășind granițele tehnologiei lor organice, fiecare nouă sarcină impune existența unei noi colonii, altfel comportamentul ei inițial trebuie rescris. Păianjenii ca Fabian creează texte chimice care îi impun coloniei de furnici scopul, cascada de instincte care îi permite să realizeze sarcina încredințată. Nu există mulți ca Fabian, care să realizeze într-un timp scurt atât de multe și, mai ales, cu atâta eleganță.

Fabian are tot ce și-ar dori un mascul, însă este nefericit. Portia are impresia că este un amestec bizar: un mascul a cărui valoare l-a făcut să fie atât de îndrăzneț, încât are câteodată senzația că are în față o femelă rivală.

Înainte de a se retrage să năpârlească, el îi dăduse de înțeles că s-ar afla pe punctul de a face un mare progres și totuși, la o lună

după aceea, el nu a mai abordat subiectul cu niciuna dintre subordonatele ei. Se întreabă dacă nu cumva el a păstrat totul doar pentru ea. Ea și Fabian au o relație complexă. El a dansat odată pentru ea și Portia a acceptat materialul lui genetic ca să-l adauge la al ei, astfel încât să dăruiască posterității geniul lor combinat. De atunci, el a învățat mult mai multe lucruri, dar nu le-a transmis mai departe. Adevărul este că Portia ar trebui să aștepte ca el să îi facă propunerea, dar acum, că a sosit acolo, subiectul a venit de la sine.

Nu sunt gata, îi spune el cu dispreț. *Mai am multe de învățat.*

Marea ta descoperire, îi cere ea.

Fabian este un geniu volatil. Trebuie manevrat cu o grijă care, în mod normal, nu este potrivită atunci când tratează cu un mascul.

Mai târziu. Încă nu e gata.

E agitat și nervos în prezența ei. Receptorii ei de miros sugerează că este pregătit să se împerecheze, așadar, mintea îl face să fie reținut.

Să terminăm acum, îi sugerează ea. *Ori poate să îți purifici noile Înțelegeri? Deși nu vreau să ți se întâmple ceva, uneori au loc accidente.*

Nu intenționase să-l amenințe, dar masculii sunt întotdeauna precauți în preajma femelelor. El rămâne nemișcat, doar pedipalpii mai vibrând de agitație, o rugă inconștientă pentru a i se cruța viața, ceva care s-a transmis de-a lungul generațiilor, încă înainte ca specia lor să fi elaborat limbajul.

Osric a murit, îi spune el, lucru la care Portia nu se aștepta. Nu asociază numele cu vreun mascul, de aceea el adaugă: *A fost unul dintre asistenții mei. A fost ucis după o împerechere.*

Spune-mi cine a făcut-o și o voi mustrai. Voi sunteți prea prețioși ca să fiți consumați într-un asemenea mod.

Și Portia este într-adevăr nemulțumită. În Marele Cuib a rămas un grup restrâns de ultraconservatoare, care cred că masculii nu au calități autentice, iar dacă ele există, sunt pur și simplu o reflectare a femelelor din jurul lor, dar această filozofie tradiționalistă a dispărut treptat după molimă, când lipsa de păianjeni a făcut ca masculii să își asume o mulțime de roluri care în mod normal erau rezervate pentru sexul mai puternic. Alte orașe-stat, precum Șapte Copaci, având în vedere ravagiile provocate de boală, au mers chiar mai departe. Marele Cuib, descoperitorul leacului, a combinat dominația culturală cu o rigiditate socială mai mare decât în multe alte cuiburi.

Am încheiat arhitectura minieră îmbunătățită, comunică el cu picioarele, având însă un aer nefericit. *Știi că și eu aș putea fi ucis într-o bună zi?*

Portia îngheață. *Cine ar îndrăzni să mă provoace în așa fel?*

Nu știu, dar s-ar putea întâmpla. Dacă cea mai rea femelă este ucisă, acest lucru este investigat și pedepsit, ca și cum cineva a pus gând rău terenului comun al orașului sau a vorbit împotriva Templului. Dacă voi fi ucis, singura infracțiune pe care o comite făptașul este să te nemulțumească.

Și voi fi foarte nemulțumită, de aceea nu se va întâmpla. Nu trebuie să-ți fie teamă, îi explică Portia cu răbdare, gândind: *Cât de încordați pot fi masculii!*

Dar Fabian pare ciudat de calm.

Știu că nu se va întâmpla asta, atâta vreme cât rămân în grațiile tale. Dar mă îngrijorează că se poate *întâmpla, că astfel de lucruri sunt îngăduite. Știi câți masculi sunt uciși în fiecare lună în Marele Cuib?*

Mor ca animalele acolo jos, în straturile inferioare, îi spune Portia. *Nu sunt de folos nimănui decât ca parteneri și, de cele mai multe ori, nici măcar ca parteneri care au de transmis ceva. Nu trebuie să te preocupe așa ceva.*

Și totuși mă preocupă.

Fabian are mai multe de comunicat, își dă ea seama, dar el își ține picioarele nemișcate.

Ești îngrijorat că ai putea să-mi ieși din grații? Continuă să lucrezi ca până acum și nu va exista ceva din Marele Cuib care să îți lipsească, îl asigură Portia pe fragilul mascul. *Nu ți se va refuza nicio delicatesă și niciun confort. Știi asta.*

El dă să formuleze un răspuns – Portia vede conceptele emergente strangulate, născute moarte, în timp ce el își controlează pedipalpii care tremură. Pentru o clipă, ea crede că el va enumera lucrurile pe care *nu* le poate avea, indiferent cât de favorizat ar fi, ori că va aduce în discuție (din nou!) că tot ce *poate* avea va obține prin ea sau altă femelă dominantă. Se simte frustrată: ce anume *vrea*? Nu își dă seama cât de norocos este în comparație cu majoritatea fraților lui?

Numai dacă nu ar fi atât de *folositor*… însă e vorba de ceva mai mult. Lăsând la o parte realizările lui concrete, Fabian este o creatură ciudat de atrăgătoare. Acea combinație de Înțelegeri, imprudență și vulnerabilitate îl face să fie un nod la care nu poate să nu se gândească. Într-o bună zi, va trebui să îl scoată din carapacea lui și să îl disece.

După acea confruntare nesatisfăcătoare cu Fabian, Portia se întoarce la îndatoririle ei oficiale. Ca preoteasă-șefă, a fost rugată să examineze o eretică.

Din informațiile primite de la alte temple, este conștientă că alte cuiburi manifestă o toleranță diferită față de erezia tranșantă, în funcție de tăria preoțimii locale. Există chiar și unele cuiburi – unele dintre ele îngrijorător de aproape – în care Templul a rămas

doar o umbră față de tăria de care dăduseră dovadă anterior, astfel încât conducerea orașului a ajuns să fie manipulat de o conspirație a ereticelor, a preoteselor decăzute din funcție și a savantelor nonconformiste. Marele Cuib a rămas piatra de temelie a dreptei credințe, iar Portia este conștientă că sigur există planuri prin care să impună anumite convingeri vecinilor disidenți. Acesta este un lucru nou, dar mesajul Zeiței pare să vină în sprijinul unor asemenea măsuri. Mesagera se enervează când cuvintele Sale nu sunt luate în seamă.

În Marele Cuib, sămânța ereziei a prins recent rădăcină, și asta chiar în mințile savantelor pe care Templul obișnuia să se bazeze. Nemulțumirile femelelor-artizan care și-au pierdut simpatia Templului sau masculii rătăcitori care se tem pentru viețile lor neînsemnate sunt ușor de ignorat. Când marile minți ale Marelui Cuib încep să se îndoiască de dictatele Templului, magnați importanți precum Portia trebuie să se implice.

Bianca este una dintre ele: savantă, membră a grupului de surori a Portiei, fostă aliată. Probabil că de multă vreme cochetează cu teoriile eretice. Denunțată de o altă savantă disidentă, o percheziție neanunțată a laboratoarelor Biancăi a demonstrat că studiile ei personale s-au îndreptat spre astronomie, o știință care este deosebit de predispusă să nască eretici.

Este greu de ținut în închisoare o femelă din specia Portiei, dar Bianca este acum închisă într-o încăpere din tunelurile unei colonii de furnici specializate, crescute exact în acest scop. Nu există lacăt sau cheie, dar, fără să adopte un anumit miros, care este schimbat zilnic, dacă ar încerca să plece de acolo, ar fi sfâșiată de insecte.

Gardienii coloniei primesc feromonul-cod corect de la Portia și o scaldă în mirosul-parolă al zilei. Are la dispoziție o anumită perioadă de timp în care să își rezolve treaba, după care va deveni prizonieră ca și Bianca.

Simte o înțepătură de vinovăție pentru ceea ce vrea să facă. Bianca ar fi trebuit să fie condamnată deja, dar pe Portia o frământă amintirile legate de compania și sprijinul surorii ei. Pierderea Biancăi ar însemna dispariția unei părți din propria lume. Portia a abuzat de autoritatea ei tocmai ca să câștige această șansă, să o salveze.

Bianca este un păianjen mare și are pedipalpii și picioarele din față vopsite în tot felul de forme abstracte de albastru și ultraviolet. Pigmenții sunt greu de procurat, se produc încet și cu costuri mari, astfel că etalarea lor demonstrează o influență considerabilă – o monedă intangibilă, dar de necontestat – pe care Bianca a putut să o exercite până recent.

Bună, surioară! Postura Biancăi și mișcările precise din picioare conferă mesajului un accent tăios. *Ai venit să-mi spui*

adio?

Deja măcinată de vicisitudinile de peste zi, Portia se lasă pe vine, într-o poziție obișnuită, lăsând la o parte toată fanfaronada. *Nu mă alunga. Acum ai puțini aliați în Marele Cuib.*

Doar pe tine?

Doar pe mine.

Portia studiază limbajul corporal al Biancăi și vede că femela mai mare, analizând situația, își schimbă puțin poziția.

Nu am nume de divulgat, nici altele de trădat, o previne acuzata pe inchizitoare. *Credințele mele îmi aparțin. Nu este nevoie de o liotă de femele în jur care să-mi spună că am dreptate.*

Lăsând deoparte faptul că multe dintre complicele Biancăi au fost deja arestate și condamnate sub autoritatea Templului, Portia a hotărât să renunțe la acel gen de anchetă. Însă mai rămânea un singur lucru în joc. *Am venit ca să te salvez. Doar pe tine, surioară.*

Pedipalpii Biancăi se mișcă slab, ca și cum ar fi interesată, dar nu spune nimic.

Nu vreau o casă pe care să nu o pot împărți cu tine, spune Portia, făcând pași și gesturi atente, cu mare băgare de seamă. *Dacă dispari, în lumea mea va apărea o gaură și totul se va prăbuși. Dacă te căiești, mă voi duce la suratele mele de la Templu, iar ele mă vor asculta. Îți vei pierde privilegiile, dar vei rămâne liberă.*

Să mă căiesc? repetă Bianca.

Dacă explici Templului că te-ai înșelat sau ai fost indusă în eroare, atunci te pot cruța. Te voi avea alături, ca să lucrezi cu mine.

Dar nu mă înșel. Mișcările Biancăi au fost categorice și ferme.

Sigur te-ai înșelat.

Dacă privești cerul nopții prin lentile, unele de puterea și claritatea pe care le putem produce acum, vei vedea și tu asta, explică Bianca foarte calmă.

Acesta este un mister pe care cele din afara Templului nu-l pot înțelege, o dojenește Portia.

Așa spun și cele din Templu. Dar eu m-am uitat; i-am văzut fața Mesagerei, am măsurat-o și am studiat-o pe când trecea pe deasupra noastră. Mi-am aranjat plăcile și am analizat lumina pe care pare să o radieze. E doar lumina reflectată a soarelui. Și misterul este că nu există niciun mister. Pot să-ți spun care sunt mărimea și viteza Mesagerei. Pot chiar să ghicesc din ce este alcătuit. Mesagera este o rocă din metal, nimic mai mult.

Te vor exila, îi spune Portia. *Știi ce înseamnă asta?* Femelele nu mai ucid femele, așa că cea mai aspră pedeapsă în Marele Cuib este ca acuzatei să-i fie refuzate avantajele metropolei.

Astfel de infractoare primesc o amprentă chimică, care nu face decât să le grăbească moartea în caz că se apropie de vreo colonie de furnici – și de multe alte colonii, de mai departe, căci amprenta nu face discriminări. Exilul înseamnă de cele mai multe ori întoarcerea în barbaria solitară din adâncurile sălbăticiei, care se restrânge mereu în fața extinderii constante a civilizației.

De-a lungul vieții am strâns multe Înțelegeri, continuă Bianca de parcă nici nu ar fi auzit spusele Portiei. *În timpul nopții am ascultat semnalele de neînțeles ale altui Mesager. Lucrul pe care îl numiți Zeiță nici măcar nu este singur pe cer. Este ceva din metal care ne cere să facem alte lucruri din metal – și l-am văzut cât de mic este.*

Portia se foiește agitată, fiindcă în momentele ei de sinceritate, în care poate medita în voie, și ea a nutrit astfel de gânduri. *Bianca, nu poți întoarce spatele Templului. Poporul nostru a urmat cuvintele Mesagerei încă de la începuturile noastre – cu mult înainte să poată înțelege scopul Său. Chiar dacă, personal, ai îndoieli, nu poți nega faptul că tradițiile care au contribuit la dezvoltarea Marelui Cuib ne-au permis să trecem peste multe pericole. Ele ne-au făcut să fim ceea ce suntem azi.*

Bianca pare întristată. *Iar acum ele ne împiedică să fim ceea am putea fi,* sugerează ea. *Așa simt eu. Dacă ar fi să mă despart de el, nu mi-ar mai sta nimic în cale. Nu simt că Templul greșește, cred că Templul a devenit o povară. Și știi că nu sunt singura care gândește astfel. Ai discutat cu templele din alte oraș – chiar și cu cele din orașele rivale Marelui Cuib. Știi că și alții au aceeași senzație.*

Și ele vor fi pedepsite la rândul lor, îi spune Portia. *Așa cum vei fi pedepsită tu.*

5.3 Prieteni vechi

Patru dintre ei s-au întâlnit într-o veche sală de mese, care părea să fie un fel de teren neutru în raport cu celelalte părți ale navei, acaparate de diferite găști. Lain și ceilalți doi aveau escorte care îi așteptau afară, măsurându-se unii pe alții agitați, ca și când ar fi fost niște soldați dușmani în timpul unui război rece.

Înăuntru avea loc o revedere.

Vitas nu se schimbase – Holsten a bănuit că, adunat, ea nu stătuse afară din congelator mai multă vreme decât el ori poate că se păstrase foarte bine în fața trecerii timpului: o femeie îngrijită, tunsă și pe fața căreia nu se putea descifra niciun sentiment. Încă purta costum spațial, ca și cum ar fi ieșit din amintirile lui Holsten fără să fi fost atinsă de haosul evident în care se prăbușea

Gilgamesh. Lain explicase deja cum o convinsese Guyen pe Lain să-l ajute cu uploader-ul. Ei nu știau ce gândește ea, însă a venit când Lain i-a transmis un mesaj, strecurându-se printre cercurile cultului lui Guyen ca fumul, umbrită de câțiva dintre asistenții ei.

Karst părea mai bătrân, apropiat de vârsta lui Holsten. Purta din nou barbă – nearanjată, încărunțită în diverse nuanțe – și își ținea părul strâns la ceafă. Pe umăr îi atârna o pușcă, cu țeava în jos, și venise în armură, un costum pe care îl preferase și înainte, din câte își amintea Holsten – rezistent împotriva pistolului lui Lain, dar probabil nu la fel de rezistent împotriva unui pumnal. Însă avantajul lui tehnologic era neutralizat de caracterul retrograd al vremurilor.

Și el colabora cu Guyen, dar Lain explicase că, în acele zile, Karst reprezenta într-un fel legea însăși. Controla armamentul navei și doar el avea acces oricând la armele de foc, indiferent de număr; echipa lui de securitate și alți oameni pe care îi recrutase îi erau în primul rând loiali lui. Și la fel era și el, desigur: Karst era prima prioritate a lui Karst, cel puțin așa socotea Lain.

Șeful securității a scos un lătrat puternic, în semn de batjocură.

– Văd că l-ai scos până și pe moș din mormânt ca să ne întâlnească! Atât de nostalgică ești, Lain? Ori poate din alt motiv?

– L-am scos dintr-o cușcă din sectorul lui Guyen, a explicat Lain. A stat acolo zile în șir. Cred că nu ai știut asta.

Karst s-a încruntat la ea, apoi s-a uitat la Holsten, care, dând din cap, i-a confirmat spusele femeii. Nici măcar Vitas nu a părut surprinsă, astfel că șeful securității și-a ridicat brațele în aer.

– Nimeni nu-mi spune *nimic*! s-a răstit el. Ei bine, iată-ne aici. Al dracului de *plăcut*. Ce-ar fi să-ți verși ofurile?

– Ce-ai mai făcut între timp, Karst? a întrebat Holsten încet, luându-i prin surprindere pe ceilalți, inclusiv pe Lain.

– Serios? A făcut Karst, și sprâncenele șefului echipei de securitate au dispărut sub părul lânos. Chiar vrei să pălăvrăgim acum despre nimicuri?

– Vreau să știu cum poate funcționa acest… ceea ce mi-a spus Lain că se petrece, a continuat Holsten care, în drum spre sala de discuții, se hotărâse să nu fie doar sluga obedientă a inginerei. Cum să spun… de cât timp se întâmplă asta? Mi se pare… o demență. Guyen a înființat un cult? De cât timp cochetează cu chestia asta de uploadare, de decenii? De generații? De ce? Ar fi putut să propună treaba asta Echipajului Principal și să o discute în amănunt, a insistat el, surprinzând privirile jenate pe care le schimbau între ei ceilalți. Ori… bine, am înțeles. Așadar, probabil că s-a întâmplat asta. Presupun că nu eram membru demn de Echipajul Principal ca să fiu invitat.

– Nu era nevoie de vreo traducere, a răspuns Karst, ridicând din umeri.

– La vremea respectivă au existat multe dezbateri, a adăugat Vitas indiferentă. Cu toate astea, după discuții s-a stabilit că procesul era mult prea riscant, mai ales în cazul sistemelor lui *Gilgamesh.* Personal, m-am pronunțat în favoarea experimentării și testării.

– Și atunci, ce s-a întâmplat? Guyen a hotărât să fie trezit mai devreme, a luat din încărcătură o echipă tehnică de rezervă și s-a apucat de treabă? a continuat Holsten.

– Totul era pregătit când m-a trezit pe mine. Și, sincer să fiu, nu pretind că eu cunosc toate detaliile tehnice, i-a răspuns Karst, ridicând din umeri. El a avut nevoie de mine să-i găsesc pe oamenii care evadau din lagărul acelui cult al lui. Mi-am închipuit că singurul lucru pe care îl puteam face era să le port de grijă oamenilor mei și să mă asigur că nimeni altcineva nu pune mâna pe arme. Așadar, Lain, acum vrei arme? Despre asta e vorba?

Lain a aruncat o privire spre Holsten, să vadă dacă el era de acord să schimbe subiectul, după care a dat scurt din cap.

– Am nevoie de ajutorul oamenilor tăi. Vreau să îl oprim pe Guyen. Nava se duce de râpă. Încă puțin, și sistemele principale vor fi compromise definitiv.

– Asta crezi tu, i-a răspuns Karst. Guyen spune că imediat ce va face… *chestia* asta, totul va reveni la normal – că el se va afla în computer, ori o copie a lui, și totul va funcționa cât se poate de bine.

– Acest lucru e posibil, a adăugat Vitas. Nu e sigur, dar e posibil. De aceea trebuie să comparăm pericolul potențial provocat de îndeplinirea proiectului său cu acela de a încerca să-l oprim. Nu e ușor de făcut o asemenea apreciere.

Lain s-a uitat când la unul, când la altul.

– Și totuși, sunteți aici amândoi și pariez că Guyen nu știe.

– Nu strică niciodată să afli ceva în plus, i-a răspuns Vitas calmă.

– Și ce părere ați avea dacă v-aș spune că Guyen v-a ascuns anumite informații? a insistat Lain. Ce s-a întâmplat cu transmisiunile de la colonia lunară pe care am lăsat-o în urmă? Ați mai auzit ceva despre oamenii ăia în ultima vreme?

Karst s-a uitat într-o parte, spre Vitas.

– Da? Ce au avut de spus?

– Prea puține. Au murit toți.

În liniștea pe care a creat-o, Lain a surâs sumbru.

– Au murit pe când noi încă ne aflam în drum spre sistemul planetei cenușii. Au chemat nava; Guyen a interceptat mesajele

lor. V-a spus asta vreunuia dintre voi? Mie sigur nu mi-a spus. Întâmplător, am găsit semnalele arhivate.

– Ce li s-a întâmplat? a întrebat Karst, cu părere de rău.

– Am transferat mesajele în sistem, de unde să le puteți accesa. Vă voi îndruma spre ele. Dar să vă mișcați repede, da? Din cauza lui Guyen, datele neprotejate devin imediat corupte în zilele noastre.

– Mda, în fine, el te acuză pe *tine* pentru asta. Sau pe Kern câteodată, a subliniat Karst.

– Kern? a întrebat Holsten. Satelitul acela?

– A intrat în sistemul nostru, a explicat Vitas. E posibil să fi lăsat vreun construct-fantomă ca să ne monitorizeze. Așa crede Guyen, a mai punctat ea, strâmbându-se puțin. Guyen a devenit oarecum obsedat. Cred că femeia aceea încearcă să îl oprească, apoi, devenind și mai serioasă, a făcut un semn din cap spre Lain. Kern și cu tine.

Lain și-a încrucișat brațele la piept.

– Hai să dăm cărțile pe față. Nu văd niciun beneficiu în faptul că Guyen va deveni o prezență nemuritoare în sistemul nostru de computere. De fapt, anticipez tot soiul de dezavantaje, unele dintre ele fatale pentru noi, pentru navă și pentru întreaga rasă umană. Concluzia: trebuie să-l oprim. Cine e pentru? Holsten e de partea mea.

– La dracu', dacă îl ai pe *el*, ce nevoie mai ai de noi? a spus rar Karst.

– Face parte din Echipajul Principal.

Expresia lui Karst a reflectat întru totul părerea lui.

Și asta-i tot, nu? Sunt aici doar ca să dau puțină greutate – și neîntrebat! – argumentelor lui Lain? a gândit Holsten, devenind brusc morocănos.

– Mărturisesc că sunt curioasă de rezultatul experimentului făcut de comandant. Capacitatea de a conserva electronic mințile ființelor umane ar reprezenta un avantaj clar, a spus Vitas.

– Plănuiești cumva să devii mireasa lui Guyen? a întrebat-o Karst, luând-o prin surprindere.

– Karst? i s-a adresat Lain.

Șeful echipei de securitate și-a ridicat brațele.

– Nimeni nu-mi spune nimic, serios vorbesc. Oamenii vor să-mi fac treaba, dar niciodată nu sunt sinceri cu mine. Eu? Eu am grijă de oamenii mei. Chiar acum Guyen are o turmă de ciudați care au fost ridicați din leagăne, iar el este Mesia lor. Aveți aici câteva fete și flăcăi dotați și instruiți, dar nu sunteți tocmai cei mai buni în luptă. Luați-i partea lui Guyen și veți pierde. Eu nu sunt *om de știință* sau mai știu eu ce, dar oamenii mei ar avea de suferit dacă v-aș ajuta pe voi. Atunci, de ce aș face asta?

– Pentru că tu ai armele cu care să te opui oamenilor lui Guyen.

– Nu e un motiv bun, a precizat Karst.

– Pentru că am dreptate, iar Guyen va distruge sistemele navei când va încerca să își bage ego-ul nenorocit în computerele noastre.

– Așa spui tu. El spune altceva, i-a răspuns Karst cu încăpățânare. Ascultă, crezi că ai un plan viabil, unul real, care să aibă șanse de reușită, și nu doar „Să-l lăsăm pe Karst să facă toată treaba?“ Vino cu un plan și poate așa te ascult. Până atunci… a continuat el, făcând un gest descurajant. Lain, nu e de ajuns. Nici șansele, nici argumentele.

– Atunci, dă-mi mie armele de care am nevoie! a insistat Lain.

Karst a oftat din rărunchi.

– Am mers până într-acolo încât am stabilit o regulă: nimeni nu primește arme. Te îngrijorează daunele pe care le va produce Guyen cu chestia asta? Ei bine, eu nu pricep nimic din asta. Dar daunele care vor fi dacă fiecare se apucă să împuște în stânga și-n dreapta, nimerind și tot felul de lucruri de pe navă, asta da, o înțeleg. Răzvrătirea a fost destul de urâtă. Cum spuneam, te ascult când o să ai mai multe de spus.

– Atunci, dă-mi disruptoare!

Șeful echipei de securitate a clătinat din cap.

– Uite ce e, regret s-o spun, dar tot nu cred că ai șanse să *câștigi*, iar Guyen n-o să se mulțumească să se scarpine în cap, întrebându-se de unde au avut jucării oamenii tăi, nu? Propune o idee serioasă. Arată-mi că există o șansă să reușești.

– Deci, mă ajuți dacă-ți demonstrez că practic nu am nevoie de tine?

El a ridicat din umeri.

– Am cam terminat, nu? Anunță-mă când ai un plan adevărat, Lain.

S-a întors și a ieșit cu pași apăsați, plăcile costumului blindat frecându-se una de alta, scârțâind încet.

După ce Karst și Vitas au ieșit, Lain a strâns pumnii de furie.

– O pereche de dobitoci care se autoamăgesc! s-a răstit ea. Își dau seama că am dreptate, dar e vorba de Guyen – și ei s-au învățat să facă doar ce spune ticălosul acela dement.

S-a uitat urât la Holsten și parcă îl invita să o contrazică. De fapt, istoricul îi îndreptățise cumva atitudinea lui Karst, dar era limpede că Lain nu asta voia să audă.

– Și acum ce vei face? a întrebat-o el.

– Ah, vom acționa, a spus Lain. Lasă-l pe Karst să-și păstreze sub lacăt armele prețioasele. Avem un atelier care funcționează și

deja am început să fabricăm arme. Nu vor fi frumoase, dar tot vor fi mai bune decât pumnalele și bâtele.

– Și Guyen?

– Dacă o să aibă destulă minte, o să facă același lucru, doar că eu mă pricep mai bine la asta. La urma urmei, sunt inginer.

– Lain, ești sigură că vrei război?

Ea s-a oprit. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Holsten parcă venea din alte vremuri – era aceea a unei martire, a unei regine războinice de legendă.

– Holsten, nu e vorba doar de faptul că nu-l înghit eu pe Guyen. Nu pentru că-i vreau locul sau pentru că îl socotesc un om rău. Am făcut cea mai bună apreciere profesională și cred că dacă îi dă înainte cu ideea asta, adică să-și uploadeze mintea, atunci va suprasolicita sistemul lui *Gilgamesh*, declanșând o confruntare fatală între tehnologia noastră și chestiile pe care le-am salvat de pe stația Imperiului. Iar dacă se va întâmpla asta, vom muri toți. Și nu glumesc când spun toți. Nu-mi pasă dacă Vitas vrea să-și ia notițe pentru o posteritate inexistentă sau dacă nu vrea Karst să renunțe la atitudinea asta. Depinde de mine – depinde de mine și de echipa mea. Ești norocos. Te-au trezit târziu, iar apoi a trebuit să stai puțin la cutie. Încercând să schimbăm situația, unii dintre noi s-au zbătut multă vreme în fel și chip. Iar acum am ajuns proscrisă pe nava mea, în război declarat cu comandantul meu, ai cărui susținători demenți și fanatici m-ar ucide pe loc. Și alături de inginerii mei am de gând pornesc o *bătălie* și chiar să *ucid* oameni, pentru că dacă nu o face nimeni, Guyen o să ne termine pe toți. Rămâi alături de mine?

– Știi bine că da.

Cuvintele au avut o rezonanță slabă chiar și pentru Holsten, dar Lain a părut să le accepte.

Au fost atacați de cum au trecut în ceea ce Lain considera a fi teritoriul ei. În interiorul navei se puteau pune în practică fel de fel de tactici ciudate, fiindcă era conceput ca o rețea de încăperi mici și pasaje, dispuse în jurul torului din zona echipajului. Acesta era îndoit și răsucit, astfel încât părea o prelungire a mașinăriilor care fuseseră instalate anterior. Tocmai ajunseseră la o ușă despre care Lain – aflată în frunte – știa că se deschidea automat. Când aceasta s-a deschis doar doi centimetri, apoi s-a oprit, niciunul dintre ingineri nu a avut vreo bănuială. Chiar și lui Holsten i s-a părut că, potrivit situației tensionate, lucrurile minore trebuie să meargă tot timpul prost.

Având deja o trusă de scule în mână, unul dintre ei a desfăcut placa de acces la mecanism și Holsten l-a auzit spunând: „Șefa, cineva a umblat aici," după care un bocaport de deasupra lor s-a

deschis brusc și trei siluete zdrențăroase s-au năpustit asupra lor cu urlete asurzitoare.

Aveau cuțite lungi – desigur, nu erau luate din armamentul lui Karst, așadar, oamenii lui Guyen improvizaseră ceva – și erau absolut nebuni. Holsten a văzut cum o femeie din echipa lui Lain se prăbușește pe spate, cu sângele țâșnindu-i dintr-o rană imensă. Imediat apoi, ceilalți au început să lupte corp la corp cu atacatorii.

Lain a scos pistolul, dar în acea învălmășeală nu a putut să-și fixeze o țintă, însă situația s-a schimbat imediat, când au apărut alți șase oameni din direcția din care veniseră ei. A tras de trei ori, sunetul răsunând neînchipuit de puternic în acel spațiu închis. Una dintre siluetele în robă s-a răsucit și a căzut, iar strigătul său de luptă s-a transformat brusc într-un răcnet de durere.

Holsten s-a aplecat, acoperindu-și capul cu mâinile, și din toată încleștarea aceea nu putea să vadă decât o adunătură de genunchi și picioare. Istoric până în măduva oaselor, a gândit: *Așa trebuie să fi fost când Pământul era pe sfârșite, când totul se pierduse. Am plecat de pe Pământ să evităm așa ceva. Și, de fapt, molima asta ne-a urmărit tot timpul.* Apoi cineva l-a lovit în bărbie, probabil fără intenție, și s-a trezit întins pe jos, călcat și strivit sub tălpi, în tumultul acelei încăierări. A văzut cum pistolul a zburat din mâna lui Lain.

Cineva a căzut greu peste picioarele lui și a simțit că un genunchi i-a fost zdrobit cu putere, după care a urmat o durere șocant de precisă și insistentă. S-a zbătut să se elibereze de acea povară și s-a trezit lovindu-l furios cu picioarele pe călugărul dement al lui Guyen, aproape mort. În mintea sa, care renunțase temporar la orice iluzie de control, s-a întrebat dacă Guyen le promisese acelor susținători vreun soi de recompensă postumă, și dacă promisiunea venea ca o consolare pentru un stomac sfârtecat.

Brusc, s-a eliberat și s-a târât spre perete, ca să poată să se ridice în picioare. Genunchiul răsucit s-a opus cu sălbăticie să suporte orice greutate, însă în acele momente adrenalina îi circula nebunește prin vene, ajungând până la globii oculari, și astfel a reușit să ignore durerea. Asta l-a făcut să ajungă la doi pași distanță de cei care luptau, dar a fost prins. Fără să-și dea seama cum, două gorile masive de-ale lui Guyen s-au aruncat asupra lui, cu un pumnal sclipind în mâna unuia dintre ei. A scos un răcnet, ceva care, după ton, cerșea îndurare, iar apoi ei l-au trântit de perete și l-au imobilizat pentru orice eventualitate. Era convins că va muri, iar imaginația lui a făcut un salt înainte, străduindu-se să se opună împunsăturii iminente, imaginându-și în același timp, cu amănunte agonizante, cum pătrunde lama în corpul lui. A trăit scrâșnetul bolnăvicios al loviturii, țipătul rece al cuțitului, năvala caldă a sângelui când acele părți ale corpului, pe care pielea le

ținuse prizoniere atât de mult, aveau în sfârșit șansa să se elibereze.

Dar totul se întâmpla în mintea lui. Abia mai târziu și-a dat seama că ei nu îl înjunghiaseră. În loc de asta, cei doi îl trăgeau grăbiți de la locul luptei, fără să se sinchisească de mersul lui chinuit și șchiopătat. Cu o tresărire de groază, ca și cum asta ar fi fost mai rău decât înjunghierea – , a înțeles că acela nu era un război oarecare între bande, Guyen contra Lain.

Acela era marele preot al lui *Gilgamesh,* care își recupera proprietatea.

5.4 Dreptul la viață

Fabian este adus de escorte în casa suratelor, la Portia. Văzându-l, ea este deopotrivă ușurată și frustrată. El a lipsit mai bine de o zi. Acum este dus într-o încăpere cu pereți înclinați, de pe domeniul grupului de surate, unde Portia atârnă de tavan și se foiește.

Nu este pentru prima oară când fuge de sub supravegherea custozilor lui să se plimbe, dar astăzi a fost prins în zonele cele mai joase ale Marelui Cuib, aproape de sol, de un grup de femele flămânde, care fie nu fac parte din nicio Casă, fie și-au părăsit grupul de surate; ajunge în habitatul agitat al multitudinii de colonii de insecte care curăță orașul de gunoaie; o zonă care adăpostește nenumărați masculi lipsiți de speranță și nedoriți.

Pentru cineva ca Fabian, este locul perfect în care să moară.

Portia este furioasă, dar simte și o undă de teamă sinceră față de bunăstarea lui, după cum se poate descifra din limbajul ei corporal agitat. *Puteai să mori!*

Fabian este foarte calm *Da, puteam.*

De ce ai făcut așa ceva? întreabă ea.

Ai fost vreodată acolo?

El se ghemuiește la intrarea în încăpere și, când nu vorbește, o privește cu ochii mari, neclintiți ca niște pietre. De sus, poziția ei i-ar permite să sară asupra lui și să-l țintuiască într-o clipă, însă între ei apare o tensiune ciudată: vânător și pradă, femelă și mascul.

Solul de acolo este un talmeș-balmeș zdrențuit de fire de mătase rupte, îi spune el; *de adăposturi făcute în grabă, în care dorm zeci de masculi în fiecare noapte. Trăiesc precum animalele, zi de zi. Vânează furnici și, la rândul lor cad pradă furnicilor. Solul este plin de corpurile lor uscate, în locurile în care femelele i-au transformat în hrană.*

Cuvintele Portiei vibrează frenetic spre el prin firele din marginea încăperii. *Cu atât mai mult trebuie să fii recunoscător pentru ceea ce ai, fără să-ți riști viața.* Pedipalpii ei transmit o furie aprinsă.

Puteam fi ucis, spune el, adoptând aceeași atitudine ca ea și, prin urmare, și intonația ei, aproape perfectă. *Aș fi putut să trăiesc dintotdeauna acolo și să fi murit fără vreo amintire a realizărilor mele. Ce mă deosebește de ei?*

Ești valoros, insistă Portia. *Ești un mascul cu capacități excepționale, care merită felicitat, protejat și încurajat să prospere. Din tot ce ai cerut, ți s-a refuzat vreodată ceva?*

Un singur lucru.

Face câțiva pași atenți în față, ca și cum ar păși pe firele unei rețele pe care doar el poate s-o vadă. Pedipalpii lui se mișcă alene. Înaintarea lui e aproape un dans, o parte din ritualul de curtare, însoțit însă de amărăciune. Limbajul lor este lipsit de voce, dar cu nuanțe subtile.

Ei sunt ca noi, și știi asta. Imposibil să nu știi de ce ar fi fost în stare dacă li s-ar fi îngăduit să trăiască și să ducă o viață prosperă.

O clipă, Portia nici măcar nu știe la ce se referă el, dar vede că mintea lui este concentrată asupra acelor masculi de nimic, condamnați, ale căror vieți nu îi vor înălța mai sus de poalele copacilor.

Ei nu au nicio valoare.

Dar nu ai cum să știi asta. Probabil că zece genii mor în fiecare zi, păianjeni care nu au avut niciodată șansa să-și demonstreze aptitudinile. La fel ca noi, și ei gândesc. Planifică, speră și se tem. Este de ajuns să îi vezi, iar legătura asta se va stabili între tine și ei. Sunt frații mei. Și, fiindcă veni vorba, sunt și frații tăi.

Dacă ar avea vreo calitate sau vreo putere, atunci ar progresa datorită virtuților proprii, protestează Portia cu vehemență.

Nu, dacă nu există o structură pe care să poată urca și ei. Nu, dacă structura care totuși există a fost gândită în dezavantajul lor. Portia, puteam fi ucis. Chiar tu ai spus asta. Puteam fi prins de o femelă flămândă, și nimic din asta nu ar fi fost socotit greșit, în afara faptului că te-ar fi înfuriat pe tine.

Fabian a pășit mai aproape de ea, iar instinctele de prădător ale Portiei se trezesc, ca și cum el ar fi vreo insectă oarbă care s-a apropiat prea mult de ea, parcă cerând lovitura mortală.

Picioarele din spate ale Portiei se strâng în încordarea musculară a saltului împotriva căruia se zbate.

Și totuși nu ești recunoscător că te apreciez suficient pentru ca viața ta să fie cruțată.

Pedipalpii lui tremură de frustrare.

Ştii câţi masculi sunt ocupaţi în jurul Marelui Cuib. Ştii că îndeplinim mii de roluri minore, şi chiar şi unele majore. Dacă am părăsi oraşul toţi o dată ori dacă altă molimă v-ar scuti de toţi masculii, cuibul ar dispărea. Şi totuşi, fiecare dintre noi nu are nimic mai mult decât primeşte, iar tot ce primim ne-ar putea fi luat la fel de repede. Fiecare dintre noi trăieşte cu spaima constantă că utilitatea noastră se va încheia şi că vom fi înlocuiţi de vreun dansator mai elegant, de vreun nou favorit, sau că vom încânta prea mult şi că ne vom împerechea, iar apoi vom fi prea lenţi ca să scăpăm de chinurile patimii voastre.

Aşa stau lucrurile.

După disputa cu Bianca, Portia consideră că această polemică e prea mult pentru ea. Se simte ca şi cum Marele Cuib ar fi atacat din toate părţile, dar cel mai mult de cei care ar fi trebuit să îi fie aliaţi.

Lucrurile sunt aşa cum le facem.

Brusc, postura lui se schimbă şi Fabian păşeşte în lateral, îndepărtându-se de Portia, slăbind acea legătură strânsă de prădător-pradă care creştea între ei.

Mai demult m-ai întrebat despre descoperirea mea. Marele meu proiect.

Acceptând acest joc, Portia coboară din tavan păşind rar, păstrând în acelaşi timp o distanţă precaută.

Da, semnalează ea cu pepdipalpii.

Am inventat o nouă formă de arhitectură chimică.

Purtarea lui s-a schimbat complet faţă de încordarea pe care o arătase cu câteva momente mai devreme. Acum e dezinteresat, cerebral.

În ce scop?

Ea vine mai aproape, dar el se îndepărtează din nou, fără să fugă de ea, ci urmând acea ţesătură nevăzută a invenţiei lui.

În orice scop. În niciun scop. În sine, arhitectura mea nu conţine nici instrucţiuni, nici comenzi. Nu le stabileşte furnicilor sarcini, şi nici comportamente.

Atunci la ce este bună?

El se opreşte şi o priveşte din nou, după ce a ademenit-o atât de aproape. *Poate face orice. O structură secundară poate fi distribuită coloniei pentru a conlucra cu cea primară. Şi încă una, şi tot aşa. Unei colonii i s-ar putea încredinţa o sarcină în mod instantaneu, iar membrele ei s-ar schimba odată cu viteza cu care trece mirosul de la o furnică la alta. Diferite caste ar putea fi făcute să devină receptive la diferite instrucţiuni, permiţându-i coloniei să îndeplinească multiple sarcini în acelaşi timp. O singură colonie ar putea urma secvenţele unor sarcini separate fără să fie nevoie de o recondiţionare de durată. Imediat ce arhitectura mea se aplică, fiecare colonie poate fi*

reconfigurată pentru orice nouă sarcină, atât de des cât este nevoie. Eficiența sarcinilor mecanice va crește de zece ori pe atât. Capacitatea noastră de a face calcule va crește de cel puțin o sută de ori, poate chiar de o mie de ori, în funcție de economia arhitecturii secundare.

Portia rămâne nemișcată de uimire. Înțelege suficient de bine cum funcționează tehnologia organică a speciei ei ca să surprindă importanță propunerii lui. Dacă se poate realiza, înseamnă că Fabian a depășit principalul factor limitator care aduce frustrare în Templu chiar acum și că acesta le împiedică pe suratele ei să creadă orbește în planul Mesagerei. Va fi eliminat obstacolul care împiedică progresul speciei lor.

Ai acum această Înțelegere?

Da. De fapt, structura primară este surprinzător de simplă. Construirea lucrurilor complexe din lucruri simple stă la baza ideii. E ca țesutul unei noi rețele. Am și un sistem pentru construirea oricărei structuri secundare, potrivite pentru orice sarcină. E ca un limbaj, limbaj matematic concis. Face câțiva pași înainte, sfidându-i autoritatea. *Îți va plăcea. Este la fel de frumos ca și primul Mesaj.*

Trebuie să-mi transferi imediat această Înțelegere.

Portia simte o dorință puternică să se împerecheze cu el, să plaseze materialul lui genetic în ea, odată cu nou-descoperita Înțelegere, ca să creeze numaidecât prima următoare generație care va conduce lumea. Probabil că ar trebui să îl pună să distileze noile cunoștințe, să le poată sorbi și Înțelege chiar ea, în loc să lase asta în seama progeniturilor ei, dar gândul o intimidează. Cum va arăta lumea când el îi va divulga secretul care va deschide calea spre un alt viitor?

El nu spune nimic. Picioarele care se mișcă și pedipalpii care vibrează exprimă o sfială ciudată.

Fabian, trebuie să transmiți această Înțelegere, repetă ea. *Nu-mi pot închipui cum te-ai gândit să-ți riști viața, deținând această cunoaștere.*

El s-a aventurat foarte aproape, ajungând în raza de acțiune a picioarelor ei din față. E ceva mai mare decât jumătate din ea: slab, mai lent, mai fragil și totuși atât de valoros!

Atât de deosebit de restul speciei mele? a zis el de parcă i-ar fi citit gândurile. *Dar nu sunt, ori nu poți ști tu dacă sunt sau nu. Câte Înțelegeri sunt distruse în fiecare zi?*

Niciuna ca ta, îi răspunde ea imediat.

Nu se știe. Asta e problema cu dezinteresul. Niciodată nu poți să știi cu adevărat măsura lucrului despre care nu știi nimic. Eu nu voi face asta.

Ea se retrage. *Explică*.

Va muri cu mine. Nu voi distila această Înțelegere. Voi lua măsuri ca să nu-mi fie smulsă cu forța.

Pentru că, desigur, există contramăsuri chimice și pentru *asta.*

De ce ai face așa ceva?

Fabian o privește drept în ochi.

Doar dacă…

Doar dacă? îl ispitește ea.

Ești cea mai importantă preoteasă a Marelui Cuib. Nu cred că există vreo femelă mai influentă decât tine, începe Fabian, urmărind-o atent.

Vrei să te împerechezi…? începe ea prevăzător, pentru că Portiei îi este greu să înțeleagă ce-și dorește el, un mascul răsfățat, în condițiile în care știe că poate primi orice.

Nu. Vreau să mergi la grupul tău de surori, la Templu și la celelalte matriarhe ale Marelui Cuib și să le spui că va exista o nouă lege. Spune-le că uciderea unui mascul va fi la fel de revoltătoare ca uciderea unei femele. Spune-le că frații mei merită să trăiască.

Ea încremenește, pentru că, da, au existat în trecut filozoafe nebune, care ar fi putut lansa o asemenea idee ca exercițiu intelectual, și acum există orașe în care masculii și-au asumat mai multe roluri după ravagiile provocate de molimă și la care nu au mai renunțat. Dar asta nu s-a întâmplat în Marele Cuib – iar calea aleasă de Marele Cuib este cea adevărată, calea preferată de Mesageră.

În sinea ei, biologia și tradițiile se războiesc. În mintea ei există un loc în care nanovirusul pândește și îi spune că toți membrii speciei ei fac parte dintr-un singur neam, că îi *seamănă* într-un fel în care alte creaturi nu reușesc, și totuși presiunea societății îi amuțește vocea. Masculii își au locul lor; știe bine asta.

Nu fi ridicol. Nu poți compara orice mascul ignorant și prăpădit cu unul ca tine. Sigur, tu ești protejat și prețuit pentru realizările tale. E firesc, meritele trebuie recompensate. Dar numărul mare de masculi de sub noi, acel surplus, la ce sunt buni? La ce folosesc? Tu ești un mascul excepțional. Când erai în ou, ceva dintr-o femelă a pătruns în tine, de aceea ai devenit astfel. Dar nu poți să te aștepți ca surorile mele să acorde o asemenea atenție oricărui mascul doar pentru că tu ești astfel.

Ce am face cu ei?

Puneți-i să muncească. Găsiți-le calitățile. Instruiți-i. Folosiți-i.

Este evident că Fabian s-a gândit la aceste lucruri.

Să-i folosim drept ce? La ce pot fi buni?

Nu știți pentru că nu încercați.

Enervată, ea se cabrează, făcându-l să se retragă îngrozit. Portia nu l-ar fi atacat, dar pentru o clipă se întreabă dacă acea străfulgerare de teamă ar putea să-i susțină argumentele. După ce se retrage în celălalt colț al camerei, el pare chiar mai hotărât.

Ceea ce îți dorești este împotriva firii, îi spune ea cu severitate, stăpânindu-se.

Nimic din ce facem noi nu este firesc. Dacă am prețui firescul, încă am vâna scuipători în sălbăticie și am cădea pradă în fălcile furnicilor, în loc să stăpânim lumea. Am transformat nefirescul în virtute.

Portia nu îndrăznește să răspundă, de aceea trece pe lângă el, cât pe ce să îl îmbrâncească.

Să te mai gândești, îi spune ea, oprindu-se în prag să bată din picioare în ritmurile furiei ei. *Să renunți la acest vis ridicol.*

Cu ochii sclipind de răzvrătire, Fabian o urmărește plecând.

Pur și simplu nu poate părăsi casa surorilor. Făcându-și sincer griji pentru siguranța lui, Portia a dat instrucțiuni ca Fabian să nu plece de acolo. Ea nu consideră asta o întemnițare; dar nu este potrivit ca un mascul să umble liber. Masculii apreciați care și-au asigurat patronajul femelelor puternice trebuie să stea mereu la cheremul acestora sau să lucreze în absența stăpânelor lor. Iar restul masculilor să rămână nevăzuți și uitați.

Știind că trebuie să găsească o ieșire, dar temându-se să facă acest pas ireversibil, Fabian se plimbă de colo până colo prin camera-laborator. Dacă ar pleca *acum*, după acea confruntare cu Portia, va lăsa în urmă tot ce a învățat. Curiozitatea este inclusă în genomul păianjenilor, dar acest lucru nu este încurajat în cazul masculilor. Fabian trebuie să lupte cu secole întregi de restricții.

În cele din urmă, își înfrânge timiditatea și transmite un semnal chimic. La scurt timp după aceea, mirosul este receptat de câteva furnici responsabile cu întreținerea orașului, care trec prin zonă, în nesfârșitele lor ronduri impuse de datorie. Fabian a reprogramat întreaga colonie, instalând noua structură. Nimeni nu a observat asta, deoarece structurile secundare care îndrumă colonia sunt identice din puncte de vedere funcțional cu cele care au fost instilate originar în furnici cu generații înainte – chiar dacă au fost proiectate ceva mai elegant. Acum, însă, feromonii pe care i-a eliberat Fabian introduc noi comportamente în acești indivizi, ademenindu-i spre colțul din mătase al camerei lui. La ordinul lui, ei fac o gaură precisă prin care el să poată trece. După aceea, Fabian îi reprogramează, iar ei își văd de îndatoriri fără să dea vreun semn că au fost sabotați. În ultimele luni, masculul s-a ocupat cu testarea descoperirii lui, având ca subiect întregul Mare Cuib.

E la curent cu tot ce se discuta în grupul surorilor. Știe cine o nemulțumește pe Portia, cine încearcă să sfideze ordinea lumii –

alții decât el. El este mascul, vulnerabil din momentul în care iese pe furiș din casa lor. Știe unde trebuie să se ducă, dar se teme să călătorească singur. Are nevoie de un protector. De fapt, indiferent cât ar regreta asta, are nevoie de o femelă.

Pentru Fabian, femela ideală prezintă trei caracteristici: trebuie să fie utilă din punct de vedere intelectual, așadar să fie valoroasă prin merite proprii; trebuie să fie într-o poziție de inferioritate care să permită chiar și unui mascul să negocieze cu ea, fără să o intereseze să se împerecheze cu el sau să îi facă rău în alt fel. În ceea ce privește ultimul aspect, trebuie să fie dispusă să riște. Primele două criterii l-au dus deja cu gândul la o potențială tovarășă de drum. Știe cine a enervat-o cel mai mult pe Portia. Fabian se duce să o întâlnească pe Bianca.

Se oprește la jumătatea trunchiului și privește în sus, la încăperile și corturile suspendate din casa suratelor. Ezită un moment – nu ar trebui oare să aibă încredere în siguranța pe care i-o oferă pereții ei și să renunțe la ambiții? Și ce va crede Portia când va afla că el a plecat? Ea reprezintă tot ce intenționează el să răstoarne, și totuși ține la ea și o respectă, iar ea a făcut întotdeauna tot ce a putut pentru el. Tot ce a realizat a fost posibil doar prin ceea ce i-a oferit Portia.

Dar nu, exact de acest gen de daruri trebuie să se lipsească. O viață trăită doar în funcție de capriciile altuia nu este o viață adevărată. A fost mereu surprins de numărul mare de masculi care văd lucrurile altfel și care se desfată în captivitatea lor îmbietoare.

Incursiunile precedente i-au oferit prilejul să pregătească terenul, iar unde nu a putut să ajungă i-a trimis pe delegații lui. Noua arhitectură chimică îi îngăduie să folosească furnicile pe post de agenți de transmitere a instrucțiunilor, iar coloniile programează la rândul lor alte colonii. Nimeni nu bănuiește cât de departe a mers acest proces.

Supune imediat colonia închisorii, pregătindu-se de revoltă. Când sosește, furnicile de la intrarea în tunel pornesc înainte, unduindu-și antenele și desfăcând mandibulele în semn de provocare. El eliberează un miros simplu, distinct, un fel de ușă din spate spre structurile lor sociale, iar furnicile sunt instantaneu ale lui. Printr-o rotație rapidă a indiciilor olfactive, le schimbă comportamentul cu o deosebită precizie. Gărzile tunelului se întorc și intră în colonie, dezlănțuind o cascadă din structura lui modificată peste semenii lor. Fabian urmează furnicile ca și cum acestea ar fi garda lui de onoare.

Îi ia ceva timp până găsește încăperea Biancăi printre atâtea altele în care sunt ținute în custodie mai multe surori. Marele Cuib nu păstrează deținuții multă vreme, de obicei executând masculii și exilând femelele, dar, pe măsură ce Templul își întărește strânsoarea dogmatică, numărul celor striviți sub

apăsarea sa crește. Întrucât nu există nicio modalitate prin care să le facă pe furnici să localizeze un individ, Fabian este conștient că timpul se scurge repede – vor observa că lipsește, dar nimeni nu ar putea bănui încotro se duce.

Era conștient că ar fi trebuit să procure cumva o mostră din țesutul Biancăi, cu care să programeze o furnică să descopere cui aparține. Fabian se gândește deseori la mai multe lucruri deodată, doar ca să economisească timp.

Apoi dă tocmai peste celula Biancăi și, o clipă, ea se cabrează, înspăimântată și furioasă, iar el crede că ea l-ar putea doborî fără ca măcar să asculte ce are de spus.

Am venit cu o ofertă, bate el precipitat din picioare.

Te-a trimis Portia? întreabă ea bănuitoare.

Eu și Portia am luat-o pe căi diferite.

Te cunosc. Ești creatura ei, unul dintre masculii ei.

Fabian prinde curaj. Trebuie să o spună, să facă totul să pară real.

Nu sunt al ei. Sunt al meu.

Bianca îl urmărește precaută, ca și cum el ar fi un animal de pradă care se comportă ciudat.

Chiar așa?

Intenționez să părăsesc în noaptea asta Marele Cuib, îi spune el. *Voi călători până la Șapte Copaci.*

De ce? este ea curioasă și se apropie de el.

El este conștient de forța chelicerelor ei, mai ales în acel spațiu restrâns. Nu o cunoaște pe Bianca la fel de bine ca pe Portia și nu poate să aprecieze prea bine care-i sunt limitele și toleranțele.

Pentru că Șapte Copaci a fost reconstruit de masculi. Pentru că acolo femelele au fost silite să recunoască valoarea masculilor.

Ea își flutură pedipalpii într-un un gest de cinism: *Șapte Copaci este sărac. Masculii de acolo ar renunța la orice valoare care li se recunoaște doar ca să fie îngrijiți de o casă de surori din Marele Cuib, așa cum ai avut tu șansa asta. Am auzit că acolo viața e grea.*

Da, așa este, repetă el. *Și, totuși, eu aș face schimbul ăsta. Aș avea propria casă, alături de egalii mei, indiferent cât de săracă ar fi. Aș renunța la tot ce este al Portiei în schimbul unui mic teritoriu care să fie al meu.*

Ea face un gest de dezgust. *Nici nu-ți închipui ce fericită sunt că ai venit aici să-mi spui toate astea. Îți doresc călătorie sprâncenată.*

N-ai vrea să mă însoțești?

Atunci va trebui să aștepți până când Portia mă va exila și să speri că substanța cu care mă vor mânji nu va face furnicile de la Șapte Copaci să devină la fel de ostile față de mine ca și cele ale casei noastre, spune cu amărăciune Bianca.

Dar ai luat deja legătura cu Șapte Copaci.

Fabian simte că trebuie să lase deoparte ocolișurile și să spună lucrurilor pe nume.

O clipă, Bianca rămâne nemișcată. Apoi, un gest scurt îl îndeamnă să continue.

Am mers în încăperile tale după ce ai fost denunțată ca eretică și te-au închis. Am citit câteva cărți-nod în care ți-ai notat observațiile. Ele se potrivesc cu filozofiile și ideile despre care agenții Portiei au anunțat că circulă la Șapte Copaci. Am văzut multe părți și bucăți din atelierul tău. Mi-am dat seama că s-ar putea construi multe lucruri cu ele, și nu doar telescoapele pentru care ești recunoscută. Poate un radio?

Bianca îl privește împietrită. Bate cuvintele cu rigiditate.

Ești un mic monstru periculos.

Sunt doar un mascul căruia i s-a îngăduit să își folosească creierul. Vii cu mine?

Ai tu vreo tactică de poți să vii și să pleci așa, asta doar dacă nu te afli aici din ordinul Portiei, îl provoacă Bianca.

Da, am câteva tactici. Unele care ar face fericit cuibul Șapte Copaci, asta dacă ajungem până acolo.

Șapte Copaci, repetă gânditoare Bianca. *Șapte Copaci va fi primul oraș care va fi înghițit de Marele Cuib. Chiar și de aici, știu ce plănuiește Portia. S-ar putea să nu te bucuri prea multă vreme de noul tău cămin.*

Atunci mă voi duce altundeva. Oriunde, mai puțin aici. Fabian face câțiva pași de dans, dându-i de înțeles că pierd vremea și simțind că, în cele din urmă, va veni cineva să îl caute acolo sau doar s-o verifice pe Bianca. Probabil va veni chiar Portia. Oare ce va înțelege ea când îi va vedea împreună pe cei doi conspiratori?

Atunci, voi merge cu tine, îl asigură Bianca. *Acum, redus doar la pereții acestei încăperi, Marele Cuib și-a pierdut orice farmec pentru mine. Arată-mi tactica ta*.

El îi arată mai mult de atât, pentru că, în loc să aleagă ieșirea de sus, spre Marele Cuib, reprogramează și transformă douăzeci de furnici-gardieni în mineri. Propriii gardieni ai Biancăi sapă tunelul ei de evadare, iar spre dimineață amândoi sunt deja în drumul spre Șapte Copaci.

5.5 Cel mai bătrân om din univers

Holsten s-a gândit că va nimeri din nou într-o cușcă însă, din câte se părea, lucrurile se îndreptaseră oarecum spre Orășelul Nebunilor. Ciudatul bidonvil, alcătuit din paravane și corturi improvizate, pe care le văzuse doar în treacăt până atunci, era

acum de jur împrejurul lui. Asta l-a zăpăcit complet. Pe *Gilgamesh* nu existau condiții meteorologice, iar orice extreme ale temperaturii puteau fi mortale. Și totuși, oamenii de acolo ridicaseră acoperișuri improvizate împotriva rigorilor inexistente ale vremii, înfășurate cu funii și acoperite cu pături, smulgând panourile din pereți pentru a-și delimita teritoriile personale, care abia dacă erau suficient de mari cât să le permită să stea întinși. Era ca și cum, după atâtea secole petrecute în sicriele înghețate, rasa umană nu dorea să fie eliberată din acele spații restrânse.

Până atunci, abia dacă le aruncase o privire acelor persoane religioase care îl supravegheaseră cât fusese în captivitate. Acum era ținut sub pază în ceea ce a recunoscut ca fiind salonul Comunicațiilor. Nici nu-și mai amintea cu cât timp în urmă – cât de scurt fusese acel interval pe care și-l amintea – stătuse acolo ca să inițieze contactul cu Habitatul-Santinelă a lui Brin. Consolele au fost date la o parte – ori au fost smulse –, iar pereții aproape că nici nu se mai vedeau de sub straturile de oameni. Cei prezenți acolo, niște moștenitori ai arcei, mizeri și cu părul lung, s-au întors și s-au uitat la el. Vorbeau unii cu alții. Duhneau. Era pregătit să îi deteste și să fie detestat la rândul lui de acei sălbatici degenerați, încuiați în pântecele unei nave pe care o distrugeau treptat. Însă nu a putut face asta. Copiii l-au făcut să se răzgândească. Aproape că uitase cu totul de copii.

Toți adulții păreau să prezinte o trăsătură deconcertantă. Erau niște oameni cărora li se servise o serie de minciuni, ceea ce făcuse treptat ca fețele lor să înghețe în expresii de pace disperată, ca și cum recunoașterea disperării și a lipsurilor care îi apăsa atât de tare îi va face să riște să piardă favorurile Zeului lor. Însă copiii – copiii erau tot copii. Se băteau și se fugăreau unii pe alții, strigau și se comportau la fel cum își amintea de acasă, de pe Pământul toxic, unde generația lor nu avea alt viitor decât o moarte lentă.

Stând acolo, i-a urmărit cum trăgeau cu ochiul, fugind când îl vedeau, apoi apropiindu-se pe furiș. I-a văzut construindu-și niște lumi pe jumătate și, așa subnutriți și fragili cum păreau, ei erau *umani*, într-un mod în care Holsten a simțit că nici el, nici părinții lor nu mai erau.

Parcurseseră un drum lung de pe Pământ până acolo, dar nu se compara cu cel pe care el îl străbătuse de la starea lor de nevinovăție. Povara cunoașterii ardea ca un cărbune imposibil de stins: certitudinile referitoare la moartea Pământului, la coloniile înghețate, la un imperiu care cuprindea toate stelele și care era limitat de un creier dement dintr-un satelit rece… și la arca cotropită de maimuțe.

Holsten simțea că plutește, că este desprins de orice ancoră emoțională. Descoperise un punct din care putea privi înainte – spre viitor – și nu vedea acolo nimic din ce și-ar fi dorit să vadă,

niciun rezultat care să fie cât de cât posibil. Se simțea de parcă ar fi ajuns la capătul oricărui timp care ar mai fi putut fi folosit.

Când l-au podidit lacrimile, când, pe neașteptate, umerii i s-au cutremurat și nu s-a putut stăpâni, a avut senzația că a fost cuprins de două mii de ani de suferință, care, chinuindu-l, i-au stors corpul total epuizat, până când din el nu a mai rămas nimic.

În cele din urmă, au venit doi bărbați mătăhăloși după el, iar unul dintre ei l-a atins pe umăr aproape cu delicatețe, ca să-i atragă atenția. Simțise din partea lor același respect ca atunci când devenise animalul lor de companie sub lacăt, iar izbucnirea lui nu a făcut decât să adâncească acel sentiment, ca și cum lacrimile și nefericirea lui ar fi valorat mult mai mult decât ale lor.

Ar trebui să țin un discurs, a gândit el ironic. *Ar trebui să mă ridic în picioare și să îi conving: Aruncați lanțurile! Nu trebuie să trăiți astfel! Doar că, ce știu eu despre asta? Acești oameni nu ar trebui să fie aici, nu trei generații de șobolani de navă care trăiesc în orice spațiu liber de pe ea, respirând tot aerul și consumând toată hrana.* Nu avea spre ce tărâm al făgăduinței să îi conducă. Nici măcar spre planeta verde nu putea. *Plină de păianjeni și alți monștri, dar ar rezista nava într-o călătorie până acolo? După părerea lui Lain, nu.* S-a întrebat dacă Guyen se gândise cumva și la altceva în afară de propria ascensiune. După ce o copie coruptă, pe jumătate dementă, a minții lui, era uploadată în sistemele lui *Gilgamesh*, va rămâne el indiferent în fața suferințelor și a morții susținătorilor lui cenușii? La promisese cumva că îi va lua cu el spre viața veșnică? Când acești copii vor deveni adulți, se va sinchisi oare dacă vor suferi de foame sau dacă nu vor avea sisteme pentru susținerea vieții pe *Gilgamesh*?

– Duceți-mă la el! le-a cerut Holsten și, fiindcă șchiopăta, ei l-au ajutat să meargă.

Locuitorii orașului alcătuit din corturi l-au urmărit ca și cum el ar fi fost pe punctul de a pleda în favoarea lor în fața unei zeități răuvoitoare, ai cărei supuși, probabil, ar putea transmite mesajele credincioșilor după ce inimile le-au fost sfâșiate.

Hangarele navetelor erau unele dintre cele mai spațioase locuri de la bord. Cușca lui se aflase într-unul dintre acestea, iar acum mai apăruse unul. Naveta lipsea, din nou, dar mai bine de jumătate din spațiul liber era aglomerat cu o mulțime de echipamente tehnice, totul transformându-se într-o himeră ciudată de obiecte recuperate de pe *Gil* și de relicve antice de pe stația de terraformare. Cel puțin jumătate dintre obiectele pe care le vedea acum Holsten nu păreau conectate la ceva sau capabile să atingă vreun scop – erau doar gunoaie, piese care fuseseră înlocuite, dar care nu fuseseră aruncate în spațiu. În centrul acestor resturi, mai exact pe un piedestal inegal din metal și

plastic, se aflau facilitatea de uploadare, centrul unei rețele de cabluri și conducte care se vărsau din interiorul sicriului și o adunătură de multe echipamente de susținere a vieții.

Dar nu toate. O parte dintre ele păreau să îl țină în viață pe Guyen.

Acesta stătea pe treptele din fața încărcătorului, ca și cum ar fi fost un slujitor care își așteaptă regele dispărut sau un preot aflat în fața unui tron destinat doar celor din împărăția cerurilor. Însă el era deopotrivă slujitor și rege, preot al propriei divinități.

După înfățișarea lui era evident că acel cult ciudat de care era înconjurat încă era capabil să folosească tehnologia de pe *Gil*, mai ales aripa medicală. Guyen stătea acolo foarte firesc, ca și cum din clipă în clipă ar putea să coboare de pe piedestal și să plece într-o plimbare. Însă, așa cum facilitatea de uploadare era prinsă cu cabluri de navă, la fel era și Guyen. Peste costumul spațial avea o robă desfăcută, care părea să fi fost peticită din alte câteva straie mai vechi, dar nimic din toate acestea nu ascundea faptul că două tuburi mari, cu striații, fuseseră trecute pe sub coastele lui și că, ajutat de un aparat de lângă el, respira artificial, sacii acestuia, cauciucați și flasci, umflându-se și dezumflându-se încet. Alte câteva tuburi mai subțiri ieșeau de sub clavicula stângă, precum organismele înflorite ale unei infecții fungice, după care pătrundeau de tot în multitudinea de dispozitive medicale, care probabil că îi purificau sângele. Toate acestea îi erau familiare lui Holsten, de pe vremea când se afla acasă, apoi și-a dat seama că sigur și *Gil* deținea asemenea aparatură pentru prelungirea vieții în cazuri extreme. Însă nu se așteptase să asiste la un caz extrem. La urma urmei, era cel mai bătrân om din univers, iar dacă cineva ar fi avut nevoie de asemenea aparate, *el* ar fi fost acesta.

Guyen devenise un caz extrem. În ceea ce privește vârsta, îl depășise pe Holsten cu mult. Lain spusese că Guyen era bătrân, dar Holsten nu înțelesese cu adevărat la ce se referea ea. Își închipuise că știa ce însemna să fii „bătrân.“ Așadar, Guyen chiar era *bătrân.*

Pielea comandantului avea o nuanță cenușie, pe care Holsten nu o mai văzuse până atunci, și era strânsă și ridată în jurul feței, iar obrajii erau supți și orbitele adâncite. Ochii aproape ascunși sub cute nu păreau să se concentreze asupra vreunui lucru, iar Holsten și-a dat brusc seama că pe acolo pe undeva se mai afla un aparat care se ocupa de Guyen, ca și cum omul ar fi început să-și externalizeze corpul biologic.

– Comandante!

În mod absurd, Holsten a fost cuprins de un respect bizar atunci când a rostit acel cuvânt, ca și cum ar fi fost pe cale să renască în ridicolul cult al lui Guyen. Bătrânețea evidentă a

acelui bărbat îl plasa dincolo de domeniul relațiilor umane, apropiindu-se mai curând de cel al unui clasicist.

Buzele lui Guyen s-au mișcat, iar de undeva din mijlocul acelei încâlciri de echipamente tehnologice de mântuială s-a auzit o voce.

– Cine e? E Mason?

Nu era chiar vocea lui Guyen. Nu suna ca vocea cuiva anume, ci era doar un sunet scos de un computer care se credea foarte inteligent.

– Comandante, sunt eu, Holsten Mason.

Sunetul mecanic care s-a auzit apoi nu s-a dovedit prea încurajator, ca și cum reacția lui Guyen ar fi fost prea vulgară ca traducătorul lui automat să o poată reproduce. Imediat apoi, Holsten și-a amintit că Guyen nu îl plăcuse în mod deosebit.

– Văd că ai pus încărcătorul să… a început Holsten, dar vocea i s-a stins.

Habar n-avea ce anume făcea acel încărcător.

– Nu am de ce să-ți mulțumesc, a cârâit Guyen, și brusc s-a ridicat în picioare, iar pentru asta o serie de exoschelete sau dispozitive servo au trebuit să-l ridice, așa, fără oase, aranjându-l nefiresc, aproape pe vârful degetelor de la picioare. Ai fugit cu târfa ta. Trebuia să știu că nu mă puteam baza pe tine.

– Toată călătoria pe am făcut-o de când clovnii tăi m-au trezit a fost întru totul ideea altora, a strigat Holsten iritat. Dar, pe bune, după tot ce am văzut aici, chiar nu te aștepți să-ți pun întrebări? Ai avut oameni care… și-au trăit viețile aici în ultimii o sută de ani? Te-ai intitulat un fel de împărat-zeu nebun și i-ai păcălit pe amărâții aștia să îți devină sclavi!

– Nebun zici?

Pentru o clipă, Holsten a crezut că Guyen se va repezi la el, smulgându-și toate tuburile acelea din el, dar imediat apoi bătrânul comandant a părut să se dezumfle puțin.

– Da, în fine, îmi dau și eu seama că e o nebunie. Totuși, era singura soluție. Erau prea multe de făcut. Nu am putut să-i iau pe cei de la Știință și Inginerie așa, pur și simplu, să le folosesc viețile cum am făcut cu a mea.

– Bine, dar… și Holsten a făcut semn cu mâna spre mulțimea de dispozitive din spatele lui Guyen. Cum de se întâmplă asta? De acord, încărcătorul, dar este o tehnologie antică. Trebuie reglată, reparată, testată – măcar atâta lucru pot să înțeleg. Dar nu un secol întreg, Guyen! Cum de ai făcut asta atâta vreme fără să ajungi undeva?

– Asta era? a bolborosit Guyen. Crezi că *încărcătorul* a avut nevoie de atât de mult timp?

– A, nu! și, luat prin surprindere, Holsten s-a încruntat. Da… Atunci, ce anume?

– Holsten, am verificat întreaga *navă*. Motorul este îmbunătățit, la fel și sistemul de securitate și fuzelajul de protecție. Probabil nici n-ai mai recunoaște specificațiile lui *Gilgamesh* – asta dacă aș fi crezut că ai avut vreodată idee cum arătau ele înainte.

– Bine, dar… a început Holsten, fluturându-și mâinile ca și cum ar fi încercat să cuprindă amploarea celor spuse de celălalt bărbat. De ce?

– Pentru că pornim la război și este important să fim pregătiți când vom ajunge acolo.

– În război cu…? dar și-a dat seama imediat despre cine era vorba. Cu Kern? Cu satelitul?

– Da! s-a răstit Guyen, tremurându-i buzele, iar sunetul artificial al acelui singur cuvânt a părut mult mai măreț decât orice altceva ar fi putut el rosti. Pentru că până acum am văzut despre ce-i vorba: lumi înghețate și oroarea aceea gri pe care am lăsat-o în urmă. Dar există această planetă verde, planeta vieții, cea pe care strămoșii noștri au făcut-o pentru noi, și toți am crezut același lucru când am văzut-o: „Acesta va fi căminul nostru." Și chiar va fi! Ne vom întoarce și vom distruge satelitul și, în cele din urmă, ne vom opri din peregrinare. Și apoi, ceea ce vezi aici, care te *revoltă* pentru că este atât de nefiresc, toți acești oameni care trăiesc și se înmulțesc, acest lucru va fi *normal* din nou. Ne vom întoarce la normal. După o pauză de două mii de ani, rasa umană va putea alege din nou. Nu este ceva pentru care să merite să lupți?

Holsten a dat nesigur din cap.

– Da, eu… presupun că da.

– Și când totul va fi pus la punct – după ce am pus o generație de specialiști din încărcătură să muncească până *au murit*, Mason! Au murit de bătrânețe! După ce le-am luat descendenții și am pus să fie instruiți și i-am făcut să aibă aceeași viziune ca mine – i-am *educat* – și după ce ne-am pregătit să ne apărăm împotriva armelor și atacurilor satelitului, de ce să nu revin la dispozitivul de uploadare și să-l pun în funcțiune? Crezi că fără mine s-ar fi întâmplat ceva din toate astea? Înțelegi cât de important este să existe o singură viziune? Nu e ceva care să fie încredințat unei comisii; e vorba de supraviețuirea rasei umane. Și sunt bătrân, Mason. Am muncit mai mult decât toți și sunt la un pas să mă prăbușesc, astfel că fiecare fărâmă de medicament este necesară doar ca să-mi mențină organele în stare de funcționare, și încă nu am făcut *totul*, n-am încheiat. Trebuie să văd rezultatul final. Mă voi uploada în acest aparat, Mason. E singura cale prin care pot să fiu sigur.

– Vrei să fii nemuritor.

Teoretic, trebuia să fie o acuzație, dar vorbele lui au sunat altfel, sugerând un fel de respect.

S-a auzit un hârâit înfiorător și pentru o clipă Holsten a crezut că Guyen mai avea puțin și murea. Dar nu: el râdea.

– Crezi că asta este? Mason, *sunt pe moarte*. Încărcătorul nu schimbă situația. „Eul“ din mine va muri. Și asta *în curând* – înainte să revadă planeta verde. Nici în sicriu nu mă pot întoarce. Nu mă voi mai trezi. Însă acum, că am făcut încărcătorul să funcționeze, pot păstra o copie a mea, ca să mă asigur că lucrurile vor decurge așa cum trebuie. Holsten, nu sunt un dictator dement. Nu sunt vreun nebun care se amăgește singur că ar fi un zeu. Mi s-a încredințat misiunea asta: să conduc umanitatea spre noul ei cămin. Nimic nu e mai important decât asta. Nici viața mea, nici a ta.

Holsten și-a dat seama cu tristețe că acul busolei lui morale se rotea.

– Lain e de părere că vei distruge sistemele lui *Gil* dacă încerci asta. Spune că există copii ale subiectelor tale de testare care provoacă daune pe partea de software.

– *Eu sunt* propriul subiect de test, a mârâit Guyen. Ceea ce se află în sistem sunt doar rebuturile *mele.* Dar niciunul nu a funcționat. Niciunul nu *a fost* eu – nu suficient. Dar mi-a fost de folos acel mic efort pe care ți l-am smuls înainte ca tu să începi să te destrăbălezi. Probabil că asta este ironia. Acum sunt pregătit. Pot încheia o uploadare, iar apoi nu mai are importanță dacă mor. *Când* voi muri, nici nu va mai conta. Și în ce privește presupunerea lui Lain, Vitas nu crede că asta va distruge computerul. Vitas *vrea* să fac pasul.

Dintre toate lucrurile liniștitoare care puteau fi spuse, acea frază nu se regăsea pe lista lui Holsten.

– Lain pare destul de convinsă că va fi ceva dezastruos.

– Lain nu se pricepe. Are o gândire prea limitată; îi lipsește dăruirea, a spus Guyen încruntat, iar fața lui s-a mototolit ca o bucată de hârtie. Mason, doar eu pot să plănuiesc ceva în perspectivă. De aceea m-au ales.

Holsten l-a privi lung. Gărzile erau retrase la o oarecare distanță și s-a gândit că ar putea să facă un salt spre ramolitul de Guyen și să înceapă să-i smulgă tuburile și firele până când natura avea să-și urmeze cursul. Dar nu avea de gând să facă așa ceva.

– Și, dacă nu ai nevoie de mine, de ce m-ai recuperat?

Guyen a făcut câțiva pași mecanici, chinuiți, fiind tras înapoi de lesa aparatelor care îl țineau în viață.

– Tu ești istoricul nostru de frunte, nu? Ei bine, Mason, acum te apuci de cealaltă latură a misiunii tale. Începi să scrii istoria. Când vor vorbi unii cu alții despre cum am ajuns să trăim pe lumea verde, celălalt Pământ, vreau ca ea să sune corect. Așa că, să le scrii *corect.* Spune-le ce am făcut noi, Mason. Notează tot.

Ceea ce facem aici creează viitorul, singurul viitor care va asigura supraviețuirea speciei noastre.

5.6 Războiul resurselor

Orașele-stat ale păianjenilor se ocupă cu exploatarea minieră, însă nu ei sapă galeriile. Pentru asta au insecte: una dintre sarcinile care se potrivește cel mai bine coloniilor de furnici pe care le folosesc în diferite moduri. Secole la rând a fost suficient pentru toți, întrucât tehnologia păianjenilor nu este bazată pe metale, iar cele mai importante substanțele chimice pentru ei sunt fabricate din elementele comune care constituie viața însăși.

Aici începe totul.

O furnică dintr-o colonie condusă de Șapte Copaci pătrunde acum mai adânc într-o serie de galerii, la o oarecare depărtare de oraș. Colonia se extinde de jur împrejur – mina este căminul ei, iar excavațiile surorilor sunt o formă modificată de săpături, având ca scop, ca în cazul tunelurilor, extinderea cuibului lor. O mare parte a coloniei pătrunde în roca solidă, iar furnicile folosesc tehnici moderne pentru a tăia acel element. Mandibulele lor sunt prevăzute cu clești din metal și o serie de acizi și alte substanțe le vin în ajutor ca să slăbească roca. Colonia își alege singură mina, inclusiv drenajul și ventilația, transformând acel teren într-un loc de muncă stimulativ pentru sutele de furnici-miner, oarbe, care lucrează acolo.

Această furnică aparte explorează noi filoane de cupru din rocă. Minereul lasă urme pe care ea le detectează cu ajutorul antenelor, iar apoi roade cu răbdare acolo unde amprenta este mai puternică, săpând centimetru cu centimetru spre următorul depozit.

De această dată însă, furnica alunecă brusc într-un alt tunel.

Nehotărâtă, buimacă, săpătoarea se clatină pe marginea tunelului și se străduiește să prelucreze acea informație nouă și neașteptată. După aceea, mirosul și pipăitul au creat o imagine suficient de clară a împrejurimilor. Mesajul este limpede: acolo au fost recent alte furnici, dintr-o altă colonie. Excluzând oricare alte condiționări, coloniile care nu se cunosc una pe alta sunt dușmane prin definiție. Furnica dă imediat alarma, apoi înaintează ca să investigheze. Întâlnește destul de repede minerii celeilalte colonii și, copleșită numeric, este ucisă imediat. Nu are importanță: surorile ei sunt chiar în urma sa, pentru că au primit alerta. Apoi are loc o bătălie feroce și strânsă, fără ca vreuna dintre părți să arate îndurare. Niciuna dintre colonii nu a fost îndrumată de stăpânii păianjeni să traverseze acea graniță din nisip, dar natura își urma cursul.

Cea de-a doua colonie, care practic subminase lucrările miniere de la Șapte Copaci, a fost trimisă de Marele Cuib să caute noi surse de cupru. La scurt timp după aceea, secole de diplomație încep să se năruie.

De când s-a stabilit legătura cu Mesagera, în încercarea de a face față planurilor complexe care alcătuiesc Planul Divin, consumul de metal a crescut exponențial. Orașe precum Marele Cuib, care își doresc cu fervoare să urmeze planul propus de Zeiță, trebuie să se extindă constant. Aprovizionarea nu poate ține pasul cu cererea decât dacă se deschid noi mine sau dacă cineva și le însușește.

Drept urmare, din ce în ce mai multe lucrări miniere nasc conflicte între coloniile rivale. În alte părți, caravanele de metal nu ajung la destinația cuvenită. În unele cazuri, întregi colonii sunt gonite sau subordonate. De obicei, orașele mici pierd și nici nu sunt pe deplin fidele mesajului. Urmează o furtună de diplomație, însoțită de o considerabilă incertitudine în raport cu ceea ce s-a întâmplat de fapt. Conflictul deschis dintre orașele păianjenilor rămâne aproape necunoscut, având în vedere că fiecare este conectat la vecinele sale prin sute de legături. Există lupte pentru supremație, și, chiar și raportat la acest moment al istoriei lor, dintotdeauna a existat ceva care trebuia să domine. Probabil că asta se datorează nanovirusului care încă lucrează pentru buna înțelegere dintre cei care poartă semnul specific al lui Cain. Probabil că asta se datorează pur și simplu faptului că acei păianjeni care au descins din *Portia labiata* au elaborat o teorie despre lume, potrivit căreia conflictul deschis și brutal ar trebui evitat.

Toate acestea se vor schimba.

În cele din urmă, când adevărul devine destul de evident pentru toate părțile implicate, transmițătoarele Marelui Cuib emit un ultimatum către vecinii mai slabi. Îi denunță pentru faptul că s-au abătut de la puritatea mesajului și asumă dreptul de a urma orice pași sunt necesari ca să pună în aplicare voința Zeiței. Deși obscure și interpretabile, transmisiunile dinspre Mesageră sunt luate drept sprijin pentru proclamația făcută de Marele Cuib. La început rar, iar apoi tot mai rapid, această dezbinare se dezvoltă de la diferențele locale până la fragmentarea globală a ideologiei. Unele orașe credincioase au adoptat viziunea Marelui Cuib, în vreme ce altele – aflate mai departe de el – s-au opus prin diverse pretenții, în special bazate pe interpretările diferite ale comenzilor Mesagerei. Altele, care începuseră deja să ignore mesajul, au solicitat sprijinul acelor orașe pe care Marele Cuib le-a amenințat, însă acestea nu au fost de acord. Unele își declaraseră independența și neutralitatea, întrerupând orice contact cu lumea exterioară. Conflictele fratricide au izbucnit între state care probabil avuseseră mereu neînțelegeri, dar nu

foarte grave, certându-se frecvent pentru „jocul de picioare“, pentru hrană și pentru un spațiu de locuit.

Marele Cuib își trimite trupele specializate la centrele miniere aflate în dispută, majoritatea schimbându-și stăpânii de multe ori până în acel moment. O altă sarcină pe care o îndeplinesc coloniile de furnici fără să fie condiționate este aceea de a lupta împotriva unor furnici necunoscute, iar o colonie minieră nu se compară cu o armată invadatoare, dotată cu caste și tehnologii speciale. În două luni de război strâns, nu a murit niciun păianjen, dar insectele lor au fost ucise cu miile.

Marele Cuib poate mobiliza o armată mult mai numeroasă și mai bine coordonată decât adversarele sale, plus că este una dintre cele mai bine pregătite și instruite pentru război, dar primele luni de conflict rămân totuși neconcludente. Când se strâng să analizeze progresele înregistrate, Portia și camaradele ei se confruntă cu o revelație pe care nu și-ar fi dorit s-o aibă.

Crezuserăm că vom descoperi că problemele s-au rezolvat deja, spune Portia, ascultând cum suratele ei țes împreună următoarele mutări: o secvență de pași care le va conduce… încotro? Când fuseseră agreate acțiunile inițiale privitoare la terenurile miniere în dispută, scopul lor păruse foarte limpede. Voința Mesagerei trebuia îndeplinită, iar ele aveau nevoie de cantități mari de cupru – în privința căruia Șapte Copaci și celelalte orașe răzvrătite nu prea aveau ce să facă, decât să îl negocieze cu Marele Cuib la niște prețuri dezastruoase. Așadar, cuceriți minele; acesta fusese un simplu scop în sine și, ținând seama de toate elementele, el fusese realizat relativ rapid și eficient.

Și totuși se pare că nu este deloc simplu să construiești viitorul. Fiecare fir duce întotdeauna spre altul, astfel că nu este un fenomen ușor de oprit. Agenții Portiei din Șapte Copaci și alte câteva orașe știu deja că dușmanii Marelui Cuib acumulează și instruiesc forțe care să recucerească minele și, probabil, să facă și alte lucruri. Între timp, magnatele rivale dezbat planul de atac. În fiecare consiliu există extremiste care cer mai mult decât înapoierea proprietăților. Dintr-odată, apelul la moderație nu mai este de ajuns.

Peste tot în jurul Portiei, femelele spun că trebuie făcut mult mai mult pentru ca Marele Cuib să fie protejat de dușmanii nou apăruți, asigurându-se, totodată, și de sprijinul creatorului lor divin. Femelele pun în practică cel mai vechi truc: construiesc o cale prin care să ajungă la o destinație, numai că în acest caz, destinația este securitatea permanentă. Cu fiecare pas pe care îl fac spre ea, starea de securitate descrește. Și, cu fiecare pas pe care îl fac, costurile progresului spre o asemenea securitate cresc, iar măsurile necesare pentru a înainta devin tot mai extreme.

Cum se va sfârși totul? se întreabă Portia, dar nu are curajul să își exprime îndoielile. În încăperea cu pereți din pânză, țesuta din mătase, se instalează o atmosferă sumbră. Marele Cuib are spioni în alte orașe: indivizi sau grupuri de surori, care au fost mituite sau care sunt simpatizante ale ideologiei orașului dominant. Totodată, celelalte orașe au agenții lor în Marele Cuib. Inițial, această interconectare a orașelor a fost dintotdeauna o virtute, un mod de viață. Acum, totul a devenit un motiv de suspiciune, încordând legăturile dintre grupurile de surate, stârnind separarea lor și neîncrederea.

Nu ajung la nicio concluzie, așa că se îndreaptă spre Templu. Îi este limpede că are nevoie să fie îndrumată.

Transmite un raport cât se poate de bun privind situația și îngrijorarea ei, știind că, deși comunicarea dintre ea și Mesageră este personală, răspunsul Zeiței va fi recepționat de oricine recepționează frecvența Marelui Cuib – printre care se vor număra și unele case care locuiesc la Șapte Copaci.

Până acum Mesagera nu a dat cine știe ce sfaturi practice, lucru de care Portia este dureros de conștientă. Știe că nu se poate aștepta ca un lucru atât de măreț în comparație cu ea să acorde prea multă atenție treburilor mărunte cu care se confruntă creațiile Sale. Zeița crede că mașinile Sale vor rezolva mult mai multe probleme, și nu doar comunicarea înnebunitor de imperfectă dintre Mesageră și supușii Ei.

Drept urmare, Portia nu se așteaptă la un răspuns limpede, dar Mesagera pare că o înțelege mai bine decât credea ea. Răspunsul nu este prea clar pentru că, în ciuda unui limbaj comun, negociat în amănunt, Mesagera și supușii Săi sunt separați de muritori printr-o prăpastie de concepte și consensuri, prăpastie care se umple extrem de lent. Cu toate acestea, Portia înțelege suficient.

Mesagera este conștientă că printre creațiile Sale există diferențe de opinie.

Știe că unii, precum Portia, luptă din greu ca să îndeplinească directivele Sale.

Știe că alții, precum Templul de la Șapte Copaci, nu acționează la fel și că și-au pierdut mult din respectul față de Mesageră și mesajele Sale.

Îi transmite Portiei că viitorul neamului ei depinde de Ea și că trebuie respectată cu strictețe. Îi mărturisește că se apropie vremuri periculoase, iar acest lucru poate fi prevenit doar dacă i se supun.

În cuvinte suficient de clare pentru ca ea să poată înțelege întocmai, Mesagera spune că Portia trebuie să parcurgă toți acești pași, indiferent care ar fi ei, ca să atingă scopul Său, și că nu există un scop mai măreț decât acesta.

Cuprinsă de un val de emoții amestecate, Portia se retrage din templu. Sentimentele păianjenilor nu sunt sentimente umane, dar

există în ea deopotrivă ceva asemănător șocului, dar și exaltării. Mesagera nu a vorbit niciodată atât de clar.

Acum Marele Cuib trebuie să acționeze. Nu doar că datoria lui față de Zeiță a fost reluată, dar spionii de la Șapte Copaci și din alte orașe rivale au auzit ultimele cuvinte ale Zeiței, și nu e nevoie de prea multe eforturi ca să-și dea seama ce întrebare a dus la acel răspuns dogmatic.

Viața la Șapte Copaci nu s-a dovedit a fi chiar atât de liberă și lipsită de eforturi cum sperase Fabian.

Bianca s-a adaptat destul de bine. Contactele ei în rândul surorilor-astronom au ajutat-o să se instaleze confortabil într-un grup respectat, deși o casă puternică de la Șapte Copaci este cu mult mai mică și mai săracă decât una de la Marele Cuib. Ea s-a oferit să îi găsească lui Fabian o poziție favorizată și, într-adevăr, a tras mult să îl țină lângă ea – probabil ca să scape de povara recunoștinței sau poate pentru că și-a dat seama cât de periculos poate fi creierașul lui. El a refuzat.

În lunile ce s-au scurs de când au plecat din Marele Cuib, viața a fost deosebit de grea pentru Fabian, însă el are un plan. A început să urce pe firul vieții, iar de data aceasta fără să fie favoritul sau protejatul cuiva. Acum poate acționa fără să fie sub patronajul cuiva și fără să-și sacrifice libertățile mult lăudate. Chiar dacă masculii de la Șapte Copaci se bucură de mai multă libertate și sunt mai influenți decât cei de la Marele Cuib, ei pot fi uciși când situația scapă de sub control. Încă nu au mai multe drepturi decât le conferă momentul în care pot deveni utili.

Și Șapte Copaci are păianjeni care trăiesc pe stradă, dar ei nu alcătuiesc o subclasă ca la Marele Cuib – asta pentru că aici lipsurile sunt mai mari – dar există totuși un surplus de masculi și femele care nu au avut noroc; toți reprezintă o pradă, niște cadavre prăbușite, care vor fi îndepărtate de furnicile responsabile de păstrarea curățeniei.

Înainte să-și impună forța miniaturală în rândul masculilor de la Șapte Copaci, Fabian aproape că a fost ucis de câteva ori. L-au urmărit femelele flămânde, masculii delincvenți l-au alungat de pe teritoriul lor și s-a stafidit de foame și de oboseală. Însă în cele din urmă a putut să contacteze câteva femele care pierduseră totul, însă nu decăzuseră într-atât încât să recurgă la canibalism. A reușit să le oprească tocmai când ajunseseră în pragul sălbăticiei.

Sunt trei surori bătrâne, trase la față, ale unui grup de surate care acum nu mai reprezintă decât o amintire în zonele înalte ale orașului. Când le-a găsit, ele încă aveau un cort mic în stare bună al unei case de surori, aflat chiar la baza unuia dintre copacii crescuți după marele și străvechiul război, când furnicile incendiaseră pădurea. Ele l-au ascultat, dispărând de lângă el pe

rând, chipurile să dea instrucțiuni masculilor casei să procure ceva hrană pentru el. Fabian știa că nu erau masculi, iar ospitalitatea celor trei femele s-a materializat în câteva firimituri: insecte minuscule și un șoarece pe jumătate mumificat, din care ele se hrăneau de câteva zile.

Vă voi schimba soarta, le-a spus el. *Numai că trebuie să faceți ce vă cer.*

Avea nevoie de ele. Cu amărăciune, s-a văzut silit să recunoască asta, dar orice grup social trebuia să aibă femele în frunte. Deocamdată.

Ce trebuie să facem? l-au întrebat, orice adiere de speranță fiind ca un nectar pentru ele, chiar dacă acesta era oferit de un mascul străin și neîngrijit.

Fiți voi înșivă, le asigurase el. *Eu voi face restul.*

După ce a devenit membru al casei lor, a pornit mai încrezător să recruteze alte partenere.

În jurul celor Șapte Copaci, la nivelul solului, existau sute de masculi abandonați care supraviețuiau cu greu. Le lipsea instruirea, educația sau experiența atât de folositoare, dar toți moșteniseră Înțelegeri de toate felurile. Fabian i-a selectat, i-a intervievat și i-a adoptat pe cei ale căror aptitudini puteau fi de ajutor.

Pornind ca simplu servitor al uneia dintre bătrânele femele pentru care chipurile lucra, folosind structura chimică a coloniilor de furnici, el a început să ofere apoi servicii unor case mai puternice. Cu ajutorul sistemului său unic, nu a trecut multă vreme și vestea despre priceperea lui s-a răspândit imediat. Casa celor trei femele a tot strâns diverse daruri și i s-au oferit lucruri la schimb. Curând și-au țesut o nouă casă mai sus în copac, ajungând la aceleași înălțimi amețitoare pe care le cunoscuseră cândva.

Așa cum știa că se va întâmpla, când ele au încercat să îi ia totul, Fabian a încetat să mai lucreze. Ceilalți masculi ajunseseră deja să îi înțeleagă ambiția, astfel că au lăsat și ei uneltele deoparte. S-a ajuns la o nouă înțelegere. Femelele erau libere să se bucure de statutul pe care activitatea lui Fabian li-l adusese, dar a lui trebuia să fie mintea care conducea casa, și – lucrul cel mai important – ajutoarele lui aveau să fie intangibile. Nimeni nu trebuia să se atingă de masculii casei lui.

Însă parcursese un drum lung și anevoios ca să ajungă aici. Drept urmare, metodele neortodoxe ale lui Fabian începuseră să dea roade în rețeaua socială de la Șapte Copaci cam în perioada în care au izbucnit și luptele în subteran.

Imediat ce a auzit zvonurile, s-a grăbit să reia legătura cu Bianca. Poziția ei se schimbase din savantă independentă în consilier politic, astfel că principalele casei de la Șapte Copaci și vecinele sale au încercat să aibă o atitudine potrivită. Deși Marele

Cuib le-a furat toate minele aproape fără să-i pese, niciuna nu voia însă să fie prima care să propună o intervenție violentă și directă.

Însă când iau legătura cu Marele Cuib și încearcă să negocieze, diplomatele se confruntă cu noua lume pe care Portia a construit-o după ce a vorbit cu Zeița. În loc să profite de putere în schimbul unor concesii, așa cum era tradiția, poziția Marelui Cuib nu admite compromisuri. Celor de la Șapte Copaci și orașelor aliate li se cer și alte resurse: ferme, colonii și laboratoare. Când Șapte Copaci protestează, purtătoarele de cuvânt ale Marelui Cuib le etichetează pe negociatoare drept eretice. Mesagera a vorbit. Ea și-a ales reprezentanții. Acesta nu este un război, ci o cruciadă.

Abia după aceea Șapte Copaci trimite o armată numeroasă de furnici-luptătoare să recâștige minele. Sunt întâmpinate de o armată similară a Marelui Cuib și se desfășoară o bătălie care nu este decât ecoul stins al tumultului promis pe viitor. Furnicile luptă ajutându-se de mandibule, lame, acizi și foc și folosind substanțe chimice care derutează inamicii. Acestea îi fac să înnebunească, le atacă suprafețele respiratorii, îi supun și îi fac să schimbe tabăra. Armata trimisă de Marele Cuib îi anihilează practic pe atacatori.

A doua zi, Șapte Copaci – și orașele aliaților săi – primesc un mesaj radio simplu.

Vom veni după voi. Capitulați în fața Înțelegerilor noastre, altfel vom face ceea ce trebuie făcut. Așa dorește Mesagera.

Se instaurează o stare de haos, pentru că societatea lipsită de ierarhie și cu legături nu tocmai strânse amenință să se destrame, așa cum s-a mai întâmplat în condiții de presiune intensă. Consiliile de conducere se înființează și se prăbușesc. Unele recomandă capitularea și reconcilierea, altele, rezistență îndârjită, iar altele recomandă pur și simplu fuga. Niciunul dintre aceste consilii nu reușește să voteze în majoritate vreo propunere, ci se fragmentează, luând naștere astfel grupurile. Zi de zi, mizele cresc.

Apoi, într-o zi, când o armată a Marelui Cuib pornește în marș, Bianca cere să i se permită să se adreseze mai marilor orașului.

Se poziționează în centrul unei pânze și are aproape patruzeci de femele puternice, ghemuite la margini, cu picioarele din față pregătite să recepționeze cuvintele ei, transmise de firele individuale. Ascultă încordate. Toate știu că acum este nevoie de o lovitură surprinzătoare să se salveze, dar niciuna nu știe care ar putea fi aceasta.

Însă Bianca nu are nimic de comunicat. În schimb, le spune: *Vă voi aduce pe cineva care a găsit o cale de a îndepărta această amenințare. Trebuie să ascultați până la capăt. Trebuie să auziți ce are de spus el.*

Reacția instantanee este de batjocură, șoc și furie. Mai marii din Șapte Copaci nu au timp pentru asemenea prostii. Un mascul nu poate spune ceea ce ele au analizat de zece ori.

Bianca insistă. *Acest mascul vine de la Marele Cuib*, explică ea. *Doar cu ajutorul lui am reușit să evadez de acolo. Deține o pricepere curioasă în privința furnicilor. Munca lui a fost respectată chiar și la Marele Cuib, dar eu cred că a descoperit ceva secret, ceva nou. Ceva ce Marele Cuib încă nu are.*

În cele din urmă, recurgând la asta, ea reușește să le rețină atenția, să le liniștească și să le convingă să îl asculte până la capăt pe Fabian.

Masculul se furișează pe pânză și este țintuit de ochii tuturor. Având în vedere eșecul din înfruntarea cu Portia, Fabian s-a gândit bine la acest moment. Nu va cere prea mult. În loc să vorbească, le va arăta. Le va curta, dar cu măguliri, așa cum face o femelă, cu succes, și nu ca un mascul.

Dați-mi o armată de furnici și voi îi vom învinge, le cere el.

Reacția lor nu este chiar atât de negativă pe cât se așteptase. La urma urmei, ele știu că el este un renegat de la Marele Cuib. Îl interoghează atent, iar el le răspunde evaziv și prevăzător, ca într-o partidă de scrimă, prin vibrații subtile și gesturi rezervate. Dă de înțeles că deține o cunoaștere secretă a Marelui Cuib și a coloniilor, dar nu le oferă nimic mai mult. Le urmărește cum se consultă, ciupind discret firele radiale ale pânzei ca să transmită mesaje cercului lor, fără ca vorbele lor însă să ajungă în centru, unde el stă ghemuit.

Câte furnici? îl întreabă una în cele din urmă.

Doar câteva sute.

Speră ca numărul acesta de furnici să fie suficient. Riscă totul pe această aventură, căci, cu cât va fi mai mică armata pe care o cere, cu atât mai importantă va părea victoria.

Este o forță ridicol de mică în comparație cu armata care amenință teritoriul Șapte Copaci, dar în cele din urmă femelele socotesc că nu pierd mare lucru. Alternativa viabilă este să capituleze și să renunțe la tot ce posedă în favoarea grupurilor de surate ale Marelui Cuib.

Fabian se întoarce cât poate de repede la casa lui și alege vreo douăzeci dintre cei mai capabili asistenți masculi. Aceștia cunosc o mare parte din secretul său: noua structură. Împreună se apucă de sarcina cea mai laborioasă, anume recondiționarea furnicilor care i-au fost date, adică să le îndepărteze structura primară, astfel încât să li se poată transmite instrucțiuni în timpul marșului.

În ziua următoare, părăsesc toți Șapte Orașe pentru a face istorie, speră Fabian. Călătorește cu grupul de ucenici și cu armata sărăcăcioasă de insecte-soldat – și cu Bianca. Liderii de la

Șapte Copaci nu au agreat ideea unei armate lipsite de îndrumare feminină, astfel că ea este conducătorul lor, fața respectabilă a fabianismului.

În ceea ce o privește, Biancăi nu i-a fost destăinuit secretul lui Fabian, dar își amintește miraculoasa evadare din Marele Cuib și, pe de altă parte, îi cunoaște reputația de arhitect chimic. Și-a legat viitorul de al lui, iar acum se vede silită să spere că Fabian este la fel de bun cum el însuși se consideră.

Vechile arme care permiteau speciei lor să domine pe deplin furnicile – și prin urmare să îmbogățească și să complice enorm societatea lor – nu mai reprezintă arme viabile de război. Efectul de decondiționare a mirosului predominant al gândacului Paussidae este ceva la care acum furnicile sunt condiționate să reziste, atât din cauza rivalităților dintre păianjeni, cât și, pur și simplu, pentru că gândacii erodează constant structura coloniilor în vederea propriilor scopuri, rămânând doar o fantomă persistentă în mașinăria organică. Păianjenii pot doar să încerce să reducă efectele lor.

Planul lui Fabian este mai complex, așadar mai riscant. Prima fază este un asalt frontal.

Calea pe care, probabil, o va urma coloana Marelui Cuib a fost deja presărată cu un labirint complex de capcane mortale, capcane cu arc, pânze de păianjen și capcane cu foc. Niciun păianjen nu s-ar lăsa păcălit de ele, dar simțurile furnicilor sunt mai ușor de înșelat, mai ales că ele nu au cum să simtă ceva aflat la depărtare. Armata Marelui Cuib este apărată de un nor mare de cercetași împrăștiați în toate părțile, care trebuie să descopere și să declanșeze acele capcane, și tocmai spre aceștia își asmute Fabian soldații.

Reacția este imediată, iar mirosurile de alarmă atrag din ce în ce mai mulți invadatori. Mergând contra vântului în încăierare, Fabian eliberează miros după miros. Fiecare dintre ele conține un set nou de instrucțiuni, codificate chimic, permițându-i armatei sale reduse să reacționeze cu rapiditate, să schimbe tactica și să obțină avantaje în fața inamicului, în vreme ce furnicile Marelui Cuib urmează pur și simplu o structură elementară de bătălie, puțin modificată față de instinctele de luptă străvechi ale insectelor.

După câteva minute, armata lui Fabian se retrage cu pierderi minime, dar și cu prizonieri, o mână de furnici-cercetaș, imobilizate și aduse laolaltă.

Fabian și camarazii lui se retrag și continuă să facă asta până când cercetașii Marelui Cuib se opresc și își urmează propriul miros înapoi spre coloana care avansează. Lăsată în pace, trupa lui Fabian pregătește un laborator și folosește mostre din furnicile-cercetaș capturate ca să prepare un nou set de instrucțiuni pentru soldați.

Furnicilor lor li se dau primele ordine. Armata mică se împrăștie, fiecare furnică fiind pe cont propriu, și se îndreaptă spre inamic.

Ce faci? întreabă Bianca. *Ți-ai aruncat la gunoi propria armată.*

Toată lumea știe că furnicile sunt eficiente doar prin număr. O furnică singură nu are nicio valoare.

Trebuie să ne mutăm, se mulțumește să spună Fabian. *Să avem vântul în spate.*

Este un minus supărător al tehnicii lui, dar se va rezolva cu timpul. Se gândește în mintea lui la alte sisteme, unele în care să folosească gândacii Paussidae pe post de cărăuși de noi informații sau să declanșeze cumva lovituri chimice prin indicii vizuale de la distanță… însă deocamdată trebuie să se descurce cu ce are la dispoziție.

Grupul de furnici pe cont propriu ajunge la coloana inamică și trece prin plasa îndepărtată a furnicilor-cercetaș fără să declanșeze vreo alarmă. Furnicile lui Fabian își ating antenele cu invadatorii, apoi o scurtă agitare a picioarelor și a cleștilor și, după ce sunt recunoscute ca prietene, sunt lăsate să treacă.

Aflat pe creanga unui copac de unde vede mai totul, Fabian își urmărește cu încordare furnicile, care se adună nebăgate în seamă în rândurile celor din armata Marelui Cuib. Acum urmează cel mai greu pas pentru Fabian. Nu a răspuns niciodată de moartea vreunui membru al speciei lui. Știe că există păianjeni care duc o viață plină de lipsuri, cei pentru care lupta acum, că uciderea și chiar consumarea altui păianjen înseamnă pur și simplu supraviețuirea, dar el crede cu tărie că acționează tocmai împotriva unei asemenea privări și că uciderea cuiva din neamul tău aparține trecutului. Nanovirusul se opune necesității a ceea ce intenționează el să facă, recunoscând germenii asemănători ai potențialelor victime.

Cu toate acestea, planul lui este într-un echilibru mai delicat și nu poate permite să fie periclitat.

În coloana alcătuită din mii de furnici există și vreo zece observatori de la Marele Cuib, care se mișcă printre atacatori. Cu siguranță aceștia vor descoperi furnicile străine aflate în rândurile lor. Deși armata Marelui Cuib are deja stabilită structura sa rigidă, există o serie de protocoale prestabilite pe care le vor declanșa ofițerii păianjeni și fără îndoială va fi un atac împotriva celor Șapte Copaci. Este posibil ca una dintre aceste poziții pregătite în prealabil să devină un fel de intervenție de urgență.

Având o presimțire, Fabian eliberează următorul set de instrucțiuni.

Furnicile-spion caută și ucid sistematic păianjenii Marelui Cuib, care însoțesc armata. Ele atacă fără teamă, eliberând mirosuri de alarmă care fac ca furnicile loiale din apropiere să

devină agitate. Este un act nemilos, calculat, plănuit în amănunt cu mult înainte. Urmărind rezultatul, care lasă în urmă grupuri de furnici care mișună peste atâtea picioare retezate și fragmente de carapace, cei care sunt alături de Fabian și Bianca rămân încremeniți și tăcuți. Desigur, nu este prima oară când păianjenii ucid păianjeni sau când un mascul ucide o femelă, dar de data aceasta lucrurile sunt diferite. Reprezintă o poartă deschisă spre un nou tip de război.

Din acel moment, coloana de furnici a Marelui Cuib este sortită morții. Soldații lui Fabian o distrug din interior spre exterior. Armata invadatoare are unele mijloace de apărare, o condiționare prestabilită ca să se opună unui atac neașteptat, la care se adaugă și codurile de miros modificate, care se modifică într-o secvență fixată dinainte în funcție de timp. Însă noua structură îi permite lui Fabian să facă schimbări și să se adapteze. Motorul greoi și compozit care este armata Marelui Cuib a detectat că ceva nu funcționează bine, dar nu se poate adapta suficient de repede pentru a percepe amenințarea. Până când Fabian termină operațiunea, dâra de furnici moarte se întinde cale de kilometri. Pierderile lui se ridică la mai puțin de zece furnici. Acest Termopile nu a fost constricție fizică, ci mentală, prin care inamicii nu au putut trece atât timp cât el a ținut-o împotriva lor.

Însă Marele Cuib încă nu este înfrânt. Coloana pe care Fabian a distrus-o reprezintă doar un mic procent din mașina de război pe care Templul a pus-o în mișcare. Fără îndoială că victoriei obținute de Șapte Copaci i se va răspunde cu un nou atac. Fabian se întoarce acasă și se prezintă în fața femelelor domnitoare.

Ele îi cer să le spună secretul. Fabian nu vrea să îl divulge și anunță că el și confrații din grupul său au luat măsuri pentru ca noile lor Înțelegeri să nu poată fi obținute cu forța din corpurile lor moarte.

Una dintre femele – să o numim Viola – preia conducerea.

Și atunci, ce vei face?

Fabian bănuiește că ea s-a dus cu gândul ceva mai departe decât surorile ei, asta și pentru că se folosise de serviciile lui înainte să izbucnească războiului. Ea are o oarecare idee despre cum gândește el.

Voi înfrânge Marele Cuib și pe aliații săi, afirmă el. *Dacă va fi nevoie, voi lua o armată de la Șapte Copaci și voi merge până în orașul lor. Le voi arăta ce greșeală comit.*

Reacțiile pe care le vede reprezintă un amestec fascinant: groaza pentru că un mascul îndrăznește să vorbească atât de îndrăzneț despre chestiuni atât de importante; ambiția să vadă umilit cel mai puternic rival al lor; disperare – pentru că, la urma urmei, ce altă opțiune au?

Viola îl îndeamnă să spună mai multe: știe că există și alte lucruri.

Pun o condiție, recunoaște el.

În fața acelor priviri îngrămădite și ostile, el le precizează ce dorește, lucrul pe care să i-l dea Șapte Copaci în schimbul supraviețuirii. E vorba de același târg pe care i l-a propus și Portiei. Ele sunt ceva mai dispuse să îl accepte, însă Portia nu a fost în poziția ingrată în care se află ele acum.

Vreau să am dreptul să trăiesc, le spune el, atât de ferm cât îndrăznește. *Vreau ca moartea unui mascul să fie pedepsită, la fel ca moartea unei femele – chiar dacă este o moarte după împerechere. Vreau să am dreptul să-mi construiesc propria casă de semeni și să vorbesc în numele ei.*

Un milion de ani de prejudecăți se uită țintă la el. Bătrânul păianjen canibal, ale cărui instincte vechi încă alcătuiesc cochilia în interiorul căreia se cuibărește cultura lor, se retrage oripilat. Fabian observă bătălia care se dă în ele: tradiția împotriva progresului, trecutul cunoscut împotriva viitorului necunoscut. Ca specie, au ajuns foarte departe; au inteligența necesară să se desprindă din cătușele de ieri. Însă va fi greu.

După câteva mișcări scurte, convulsive, se întoarce încet pe loc, privind ochi după ochi. Femelele îl măsoară și cântăresc costurile cererilor lui față de costurile pe care le-ar impune situația în care s-ar preda Marelui Cuib. Analizează ceea ce le-a adus victoria lui și modul în care acest lucru le-a îmbunătățit poziția din care vor negocia. Se gândesc că Marele Cuib le va pedepsi cumplit dacă vor capitula – cu siguranță că templul de la Șapte Copaci va fi golit și umplut apoi cu preotese străine, toate impunându-și viziunea ortodoxă dictată de Mesageră. Controlul celor Șapte Copaci va fi smuls din mâna femelelor de aici. Orașul lor va deveni o marionetă trasă de sfori de undeva de departe, dansând potrivit instrucțiunilor transmise prin radio de Marele Cuib.

Se sfătuiesc, se chinuie, se amenință una pe alta și se luptă ca să preia controlul.

În cele din urmă, își formulează răspunsul.

5.7 Înălțarea

– Nu trebuia să se întâmple așa. Nu trebuia să dureze atât de mult *timp*.

Holsten lua cina cu Guyen. Membrii cultului sau inginerii foarte bine instruiți sau cine știe ce erau ei de fapt îi aduseseră câteva dintre rațiile de mâncare despre care el și-a amintit că fuseseră furate de pe stația de terraformare. Au fost încălzite și dezghețate, devenind un fel de pastă caldă, astfel că lua cu

lingura din ele lipsit de orice entuziasm, ducându-le la gură în timp ce bătrânul îi vorbea. Era neclar ce a mâncat Guyen în ultimele zile, dar probabil că avea un tub și pentru asta – și un altul la celălalt capăt al corpului, care să se ocupe de ceea ce măruntaiele lui uscate nu puteau să proceseze.

– Am trezit un echipaj care, potrivit înregistrărilor, se prezenta bine, tocmai spunea Guyen, sau mai degrabă mașina care vorbea în locul lui. Aveam toată trusa pe care o luaserăm de pe stație. Pregătirea navei trebuia să fie *rapidă*. Doar câteva zile în plus. Doar câteva luni. Încă un an. Întotdeauna alt an. Și apoi m-am dus să dorm puțin și când m-am trezit oamenii mei încă lucrau… și amintindu-și acestea, fața lui stafidită s-a înmuiat. Și, știi ceva? Într-o zi m-am trezit și am văzut toate acele fețe tinere… Mi-am dat seama că jumătate din oamenii care făceau acele activități se născuseră *în afara* procesului de hibernoterapie. Mason, le răpisem toată viața acelor oameni – ei se străduiseră să facă în așa fel încât totul să funcționeze atât de multă vreme. Iar cei din tânăra generație… aceștia nu știau prea multe. Ei învățaseră ce se putuse, dar… și apoi a venit altă generație, care involua, care înțelegea mai puțin decât înainte. Toată lumea era prea ocupată *să muncească* în loc să transmită mai departe cunoștințele. Nu știau decât nava și pe mine. A trebuit să îi conduc pe acești oameni, pentru că nu aveau nimic de făcut, indiferent de inferioritatea lor, indiferent cât de mult ar fi durat totul.

– Pentru că trebuie să lupți împotriva satelitului lui Kern, acel Habitat Brin? a încheiat Holsten în locul lui, în timp ce mesteca.

– Eu trebuie să salvez specia, l-a contrazis Guyen, ca și cum asta ar fi însemnat același lucru. Și am făcut asta. Am reușit, noi toți. La urma urmei, toți cei ale căror vieți nu au fost irosite. Deținem mijloacele tehnice de apărare ale Imperiului, atât fizice, cât și electronice. Nu a mai rămas niciun punct slab prin care Kern să se poată furișa ca să ne blocheze sistemele. Dar după aceea mi-am dat seama că eram *bătrân,* am înțeles cât de mult avea nevoie nava de mine, drept care am luat facilitatea de uploadare și am început să lucrăm la ea. Mason, am dat tot ce se putea. Mi-am dăruit atât de mulți ani proiectului *Gilgamesh*…. Vreau… chiar vreau să închid ochii și să las orice în urmă.

Glasul artificial a scăzut până la nivelul unei șoapte întrerupte. Holsten a recunoscut că asta era un fel de pauză sacrosanctă, drept care nu a scos niciun cuvânt.

– Dacă aș fi crezut că nu era nevoie de mine… a murmurat Guyen. Dacă aș fi crezut că ei – tu – v-ați putea descurca fără îndrumarea mea, atunci aș fi plecat. *Nu vreau* să mai fiu aici. Cine și-ar dori să fie un muribund intubat? Dar nu mai există nimeni. Rasa umană stă pe umerii mei, Mason. Eu sunt păstorul ei. Poporul nostru își va găsi adevăratul cămin doar cu ajutorul meu.

Mason a dat aprobator din cap, apoi s-a gândit că probabil Guyen credea sau nu toate acele lucruri, dar și-a dat seama că a depistat o urmă de minciună. Guyen nu fusese niciodată omul care să primească vreun sfat sau să împartă comanda cu cineva. De ce ar fi fost în acele momente omul care să vrea să o cedeze, mai ales când îl aștepta un fel de nemurire dacă funcționa mașinăria de uploadare?

Asta dacă încărcătorul nu distrugea sistemele lui *Gilgamesh.*

– De ce nu te-ai gândit la Lain? l-a întrebat el pe Guyen.

Auzind numele ei, bătrânul a tresărit.

– Ce e cu Lain?

– Ea este inginer-șef. Ai vrut să se desfășoare atât de multe activități și atunci, de ce nu ai trezit-o mai devreme? Am văzut-o. Arată mult mai bătrână, dar nu… *nu la fel de bătrână* ca tine, nu chiar atât. Imposibil să o fi trezit din somnul criogenic cu prea mult timp în urmă. De ce nu ai început cu ea?

Guyen s-a încruntat la el un moment, ori poate că vreo mașină îl privea încruntată în locul lui Guyen, care era aproape orb.

– Nu am încredere în Lain! s-a răstit el. Ea are idei.

Însă nu acela era motivul. Holsten își formase deja câteva opinii clare în legătură cu întrebările care îl frământau: dacă Guyen era dement sau dacă Lain era întreagă la minte. Din nefericire, nu putea să fie sigur nici de unul, nici de celălalt, dar continua să se întrebe care din ei avea *dreptate*.

Mai avea o singură săgeată în tolbă. Era vorba de o secvență de înregistrări pe care i le prezentase Lain înainte de întâlnirea cu Karst și Vitas: ultimele transmisiuni ale celor de pe colonia lunară pe care o înființaseră în sistemul lui Kern. Fusese arma secretă a lui Lain ca să-l convingă că Trebuia Făcut Ceva. În acea vreme, funcționase. Ea fusese nemiloasă, iar Holsten rămăsese la fel de deprimat și nefericit ca întotdeauna. Auzise vocile disperate, speriate ale oamenilor pe care Guyen îi lăsase în urmă; și rugămințile și rapoartele lor. Totul se destrămase, infrastructura coloniei nu fusese capabilă să se autosusțină. La câteva decenii după înființare, baza a început să moară.

Guyen lăsase acolo o comunitate, unii activi, alții în hibernoterapie. Îi abandonase să trăiască acolo și să își crească pruncii, ca să-i înlocuiască apoi la cârma acelei aventuri atât de riscante. Apoi, comandantul le ascultase strigătele sfârșite, rugămințile disperate, îndurând frigul, aerul infectat… Cei norocoși au putrezit în sicriele reci după ce s-a întrerupt alimentarea cu energie.

Ultimul mesaj fusese un semnal de alarmă, emis automat, repetat la nesfârșit: succesorul – versiunea umană al apelului de acum o mie de ani lansat de Kern. În cele din urmă, și acela s-a întrerupt. Nici el nu rezistase testului acelei mici durate de viață.

– Am ascultat înregistrările de la baza lunară, i-a spus el lui Guyen.

Fața zbârcită a comandantului s-a întors spre el.

– Da?

– Mi le-a derulat Lain.

– Sunt convins.

Holsten a așteptat, dar Guyen nu a mai adăugat niciun comantariu.

– Vrei să… vrei să negi? Vrei să spui că Lain le-a falsificat?

Guyen a clătinat din cap ori i l-au mișcat aparatele.

– Ce era să fac? a întrebat el. Să mă întorc după ei?

Holsten era cât pe ce să spună da, fiindcă asta era exact ce ar fi trebuit să facă Guyen. Însă conștiința sa științifică a dat o altă coloratură sentimentelor, așa că a început:

– Timpul…

– Eram la câteva decenii depărtare, a confirmat el. Ne-ar fi trebuit decenii ca să ne întoarcem la ei. Când au descoperit că aveau probleme, nu mai aveau mult de trăit. Ai fi vrut să facem eforturi colosale și să risipim energie ca să întoarcem nava, doar pentru a-i îngropa?

Guyen aproape că a reușit să îl convingă în acel moment. Percepțiile lui Holsten despre bine și rău au oscilat și a constatat că *ar putea* să se uite la acea față cenușie, pe moarte și să vadă salvatorul omenirii – un om care fusese instruit să ia hotărâri dure și le luase cu regret, dar fără șovăială.

Apoi, în cele din urmă, pe fața lui Guyen a apărut o expresie evidentă.

– Și, pe de altă parte, a adăugat el, erau trădători.

Holsten a rămas nemișcat și a urmărit rearanjarea oribilă a trăsăturilor de pe chipul comandantului. Un fel de satisfacție copilărească, stupidă a cuprins fața bătrânului, probabil fără ca el să își dea seama.

Existaseră răzvrătiți, desigur, iar Holsten știa asta mai bine decât oricine altcineva. Și-a adus aminte de Scoles, Nessel și de toată retorica despre cum este să fii sacrificat într-un mormânt înghețat.

Și ei aveau dreptate.

Și, desigur, majoritatea răzvrătiților muriseră. Oamenii aleși să alcătuiască personalul bazei lunare nu fuseseră trădători; de fapt, aproape că nu avuseseră habar ce se petrecea înainte să afle ce soartă îi aștepta.

– Trădători, a repetat Guyen, ca și cum ar fi savurat acel cuvânt. În cele din urmă, au primit ce meritau.

Trecerea de la conducătorul sincer, martirizat la psihopatul turbat se petrecuse pur și simplu, fără să fi existat vreo graniță

perceptibilă.

Apoi au început să intre oameni în cameră, oamenii lui Guyen. Și-au aranjat mai bine robele și, foindu-se și agitându-se, s-au adunat într-un grup de credincioși în fața măreței splendori a podiumului pe care se afla Guyen. Holsten i-a văzut venind cu sutele: bărbați, femei și copii.

– Ce se întâmplă? a întrebat Holsten.

– Suntem pregătiți, a spus Guyen dintr-o răsuflare. A sosit vremea.

– Uploadarea ta?

– Înălțarea mea, datoria mea eternă care îmi va îngădui să-mi îndrum oamenii pe vecie în această lume și în următoarea.

Bățos, a început să urce treptele pas cu pas.

De undeva au apărut Vitas și o mână de oameni din echipa ei, mișcându-se pe lângă aparate ca niște preoți profani. Șefa echipei de știință i-a aruncat lui Holsten o privire indiferentă. În fundul sălii întinse stăteau vreo douăzeci de bărbați și femei în costume spațiale, dar blindate – echipa de securitate a lui Karst. Acesta se afla printre ei, dar Holsten nu l-a putut identifica deoarece toți aveau vizierele coborâte. *Deci vechea bandă e din nou împreună, toți în afară de unul.* Holsten era conștient că Lain se aștepta ca el să câștige timp în favoarea ei, deși nici măcar nu avea idee dacă ea era sau nu pe drum.

– Guyen! Cu ei ce se întâmplă? a întrebat el, făcând un semn spre oamenii strânși în sală. Ce se întâmplă cu ei după ce ești… transpus în aparat? Vor continua să se înmulțească până vor suprapopula nava? Până când nu va mai rămâne hrană? Ce se va întâmpla?

– Voi avea grijă de ei, a promis Guyen. Le voi arăta calea.

– Situația coloniei lunare se va repeta, a izbucnit Holsten. Vor muri. Vor consuma toată hrana. Vor *trăi*… peste tot până când lucrurile o vor lua razna. Asta nu e o navă de croazieră. *Gil* nu a fost conceput pentru a fi *locuit*. Oamenii aceștia sunt încărcătură.

Toți suntem încărcătură, a turuit el, după care a inspirat adânc. Dar tu vei fi un avatar electronic atunci. Atâta vreme cât va fi energie, îți va merge bine. Probabil că la fel și nava, încărcătura în hibernoterapie… dar acești oameni și copiii lor, și – după aceea? – poate încă o generație după asta vor muri. Susținătorii tăi vor avea parte de o moarte lentă din cauza înfometării, a aparatelor pe ducă, a frigului, a sufocării și a tuturor celorlalte lucruri care se pot întâmpla, pentru că ne aflăm în *spațiu*!

Rămăsese șocat de vehemența acelei tirade și a gândit: *Chiar îmi pasă atât de mult de toți nesăbuiții ăștia?* Se părea că da.

– Le voi purta de grijă! a bubuit fără vreun efort vocea lui Guyen, transmisă prin difuzoarele din sală. Sunt ultimul păstor al rasei umane.

Holsten se așteptase ca vorbele lui să declanșeze o revoltă de spaimă și nesiguranță în rândul oamenilor, dar aceștia, ciudat de placizi, au acceptat spusele lui Guyen, lăsând impresia că nu auziseră niciun cuvânt rostit împotriva lui. De fapt, singura reacție pe care a perceput-o a fost că, brusc, doi dintre cei mai masivi bărbați din turma lui Guyen s-au postat lângă el, lăsându-și mâinile pe umerii lui ca și cum ar fi fost pregătiți să îl scoată de acolo. Avea nevoie de mai multă muniție. Va trebui să joace murdar.

– Încă ceva! a strigat el, exact când Guyen a ajuns pe treapta de sus. Știi că Vitas și Karst au lucrat cu Lain pe la spatele tău?

Tăcerea mormântală care a urmat a fost spartă imediat de vocea lui Karst, înfundată din cauza căștii:

– Of, nemernicule!

Guyen rămăsese nemișcat – astfel că și ceilalți au încremenit. Holsten s-a uitat pe furiș la Vitas, care privea situația din jurul ei cu un aer cercetător și calm, ca și cum nu ar fi simțit brusca schimbare de dispoziție a oamenilor din mulțime. Oamenii lui Karst începuseră să se grupeze. Toți aveau arme, iar acum acestea erau îndreptate cu precădere spre credincioși.

În condițiile astea am făcut cel mai inteligent lucru posibil?

– Nu te cred, s-a auzit glasul spart al lui Guyen, deși, dacă vocea lui, care nu părea să vină din corpul lui, era neîncrezătoare, era încărcată la maxim de îndoială electronică. Era limpede că paranoia lui Guyen avea un câmp vizual de 360 de grade.

– Când m-au prins măscăricii tăi, tocmai veneau de la o întâlnire cu Lain, *ea și el,* a spus Holsten, arătând cu degetul spre vinovați.

– Mason, taci, altfel îți zbor creierii! a răcnit Karst, ștergând astfel orice sugestie de nevinovăție.

Mai toți oamenii din congregație erau înarmați, chiar dacă aveau doar pumnale și ghioage și sulițe improvizate. Îi depășeau numeric pe oamenii lui Karst, iar spațiul era destul de restrâns.

– Te vei întoarce în hibernoterapie! s-a răstit Guyen. Și tu, Vitas, cu toți oamenii tăi!

– Termină! Și după aceea? a exclamat Karst. Crezi că am încredere în tine?

– Eu voi fi *nava*! aproape că a urlat Guyen. Voi fi *totul*! Voi avea putere de viață și de moarte asupra fiecărui membru al rasei umane. Crezi că dacă nu vei fi în hibernoterapie vei scăpa de mânia mea, dacă mă înfrunți? Supune-te și voi fi îndurător!

– Comandante… a început Vitas.

În ciuda murmurului din sală, Holsten s-a străduit să-i citească lui Vitas pe buze.

– Și tu, trădătoareo! a țipat Guyen, îndreptând un deget subțire ca o rămurică spre ea.

Apoi Karst sau unul dintre oamenii lui – Holsten nu a reușit să vadă – a încercat să îndrepte arma spre Guyen și în acel moment a început lupta. Câteva împușcături nu și-au găsit ținta, proiectilele scoțând scântei din tavan, altele sfâșiind înfometate mulțimea, iar lucrurile au degenerat aproape imediat într-o încăierare generală, masa de oameni neinstruiți, însă dezlănțuiți aruncându-se asupra puținilor oameni ai lui Karst.

Acela a fost momentul când Lain a ales să intervină.

Câțiva acoliți cu robe au țâșnit din învălmășeală și au urcat tropăind treptele spre Guyen, și până și Holsten a crezut că aceștia erau niște fanatici care se repeziseră să își protejeze liderul, formând un fel de scut uman. Abia când șeful lor a scos o armă improvizată, iar gluga i-a alunecat pe spate, a văzut că era femeie și și-a dat seama că se înșelase.

Câteva momente mai apoi, Lain era cu arma în mână – un fel de pistol industrial de bătut cuie – pe care a lipit-o de tâmpla lui Guyen și a strigat ca să le atragă atenția tuturor.

În acele momente, pe podea zăceau în jur de douăzeci de oameni, răniți sau morți – doi din banda lui Karst, iar restul, nefericiți susținători ai Bisericii lui Guyen. Lain nu a avut parte de liniștea pe care și-o dorea – se auzeau suspine, strigăte de ajutor și cel puțin un bocet asurzitor din cauza înfrângerii disperate și a suferinței. Însă mai toți credincioșii înghețaseră pe loc când își văzuseră profetul pe punctul de a fi doborât chiar în momentul înălțării lui.

– Ascultați! a strigat Lain cât de tare a putut, dar vocea ei nu era făcută pentru declamații publice sau pentru vreo erezie agresivă, dar și-a dat toată silința. Nimeni nu pleacă de aici și aici mă refer și la nenorocitul acela de computer!

– Karst…

Era vocea lui Guyen, deși buzele lui nu s-au mișcat. Holsten și-a mutat privirea spre echipa de securitate, retrasă într-un grup strâns, avându-l pe șeful lor în mijloc.

Dacă a urmat vreun răspuns, acesta a fost prea slab ca să fie auzit, dar era limpede că acel grup nu va sări în ajutorul lui Guyen, nici vorbă de asta.

– Vitas, deconectează-l pe rahatul ăsta! a cerut Lain. Apoi ne putem apuca să rezolvăm haosul ăsta.

– Hm! a făcut șefa echipei de știință, lăsându-și capul într-o parte. Înseamnă că ai un plan, inginer-șef, nu?

Pentru cineva căruia nu-i plăcea pălăvrăgeala defel, cuvintele ei au sunat ciudat. Holsten a văzut-o pe Lain cum se încruntă.

Și, bineînțeles, Vitas *voia* ca uploadarea să continue. Voia să vadă ce se va întâmpla.

– Lain! a strigat Holsten. Acum se întâmplă! Guyen se uploadează chiar acum!

Era un proces de durată, dar Guyen fusese conectat la aparate tot timpul. Probabil că își descărcase conștiința în memoria lui *Gil* de mult timp, părticică cu părticică.

Lain și-a dat și ea seama chiar atunci și a apăsat pe trăgaci.

În acea fracțiune de secundă, fața lui Vitas s-a transformat într-un adevărat tablou: în cele din urmă, a fost cuprinsă de o stare de șoc, asociată cu un soi de interes pervers, ca și cum chiar și această întorsătură a lucrurilor îi va oferi informații neprețuite pentru studiile ei. Desigur, chipul lui Guyen, alături de restul capului, au pictat în roșu facilitatea de uploadare.

Un geamăt colosal a răsunat cu ecou în sală și, scăzând în intensitate și devenind un fel de zgomot întrerupt, s-a refăcut cu chiu cu vai până când, în cele din urmă, s-a transformat într-o voce.

– Eu! a strigat Guyen, și corpul i s-a prăbușit în patul plin cu tuburi și fire. Eu! Eu! Eu!

Luminile s-au stins, au revenit, au licărit. Ecranele din sală au căpătat brusc viață, revărsând un val de culori și lumini, fragmente ale unei fețe și acea voce care continua să bolborosească: „Eu! Eu! Al meu! Supuneți-vă! Eu!“, ca și cum Guyen ar fi fost redus la motivațiile de bază după care se ghidase întotdeauna.

– Semnal de avarie! și imediat toți membrii din echipa lui Lain erau deja pe podium, accesând nava prin aparatele de acolo. Karst, preia controlul, dobitoc inutil ce ești!

Karst a îndreptat pușca spre tavan și a tras câteva focuri, iar bubuiturile au făcut ca orice alt sunet uman să înceteze, însă nu au reușit să pună capăt și glosolaliei disperate care se auzea din difuzoare. Pe ecrane, fața lui Guyen încerca să se închege într-o imagine clară, o dovadă a înălțării pentru adevărații credincioși; eșua cu fiecare încercare, rămânând incompletă și distorsionată. De câteva ori, lui Holsten i s-a părut că era de fapt chipul lui Kern.

Și-a croit drum pe trepte și a ajuns lângă Lain.

– Ce se petrece?

– E în sistem, dar… e o copie incompletă, la fel ca în testele de funcționare. Doar că apare ceva mai mult… mai mult din el. Încerc să îl izolez, dar mi se opune – toate copiile luptă împotriva mea. E ca și cum și-a plantat în nenorocitul ăsta de computer toți oamenii, parcă i-a trimis înainte să-i deschidă calea. Eu…

– Nu mă veți opri! a bubuit virtualul Guyen, aceasta fiind prima propoziție completă pe care o rostea. Eu! Mie! Eu sunt! Etern! Eu! Sunt!

– Ce s-a… începuse Holsten, dar Lain i-a făcut semn să se îndepărteze.

– Fă bine și taci, da? Încearcă să pună stăpânire pe sistemul de susținere a vieții.

Oamenii lui Karst îi scoteau din sală pe susținătorii lui Guyen, care păreau mult mai puțin entuziasmați de înălțarea parțială a liderului lor decât anticipaseră.

– Vitas, *ajută-mă*, te rog!

Șefa echipei de știință rămăsese cu ochii ațintiți la ecrane, însă acum părea hotărâtă să ia o decizie.

– De acord, lucrurile au mers prea departe, a spus ea, ca și cum ar fi fost pur și simplu vorba de un experiment care se prelungise prea mult.

– Cu ce aș putea să…?

Având suficientă încredere în echipa ei ca să-și ia ochii de la console, Lain i-a făcut semn lui Holsten să tacă.

– Serios, ai făcut tot ce se putea. Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat bine. Dar acum? Moșule, asta nu ține de domeniul tău. Dacă ții neapărat să faci ceva, ajută-l pe Karst și speră că putem izola nenorocitul-de-virus-Guyen înainte să facă cine știe ce…

Nava s-a cutremurat cu totul, iar fața lui Lain a pălit complet.

– Drace! Du-te, Holsten! Ai grijă!

Acestea erau cuvintele rostite de cineva care se afla într-o coajă de ou pentru altcineva în aceeași situație.

5.8 Eroul cuceritor

Fabian a ajuns la porțile Marelui Cuib în fruntea unei armate.

Tehnic vorbind, nu este armata lui. Orașul Șapte Copaci nu este chiar atât de disperat încât să încredințeze în mod oficial comanda unei asemenea armate unui mascul. Viola, una dintre cele mai puternice femele ale orașului, este purtătoarea de cuvânt a căminului ei și, drept urmare, ea controlează totul. Fabian se află acolo ca să execute comenzile ei. Ea se așteptase ca acest aranjament să fie mai iritant decât era în realitate.

Îl ajută faptul că Viola este calmă, cu simț anticipativ și inteligentă. Nu încearcă să îi spună cum să își facă treaba. Îi sugerează o idee generală despre strategia pe care ar trebui s-o adopte, făcând referire totodată și la o înțelegere a conflictului și a naturii păianjenilor, care o depășește cu mult pe a lui. El îi respectă tactica, conducând o armată de mii de furnici ca un adevărat maestru, folosindu-și structura lui chimică, flexibilă și fluidă. Împreună, lucrează uimitor de bine.

Un alt motiv pentru care Fabian se bucură că nu deține autoritatea supremă este că, în același timp, i se respinge și răspunderea supremă. Ca să ajungă atât de departe, Șapte Copaci

și aliații săi au alcătuit o listă a pierderilor suferite de dușman, care îl face pe Fabian să se cutremure de fiecare dată când își amintește de ea. În afara nenumăratelor furnici moarte, în bătălie au pierit câteva sute de păianjeni, unii intenționat, alții din întâmplare. Marele Cuib a făcut tot posibilul să răspundă cu aceeași monedă prin uciderea conducătoarelor orașului, socotind cu totul greșit că acele lidere trebuiau neapărat să fie femele. Astfel, Fabian a fost ocolit de asasini în câteva ocazii, în vreme ce Viola și-a pierdut două picioare și a ucis personal trei paianjeni care încercaseră la rândul lor să o omoare. Așadar, au descoperit un adevăr îngrozitor despre ei – toți participanții la conflict – , anume că aparțin unei rase care nu ucide cu una, cu două, dar dacă au un motiv, ei nu stau pe gânduri.

Acum se află la Marele Cuib, iar armata lor este întâmpinată de o multitudine de furnici aduse din coloniile mai mari ale orașului, dintre care cele mai multe nu au fost pregătite pentru serviciu militar însă care, dacă trebuie, vor lupta împotriva rivalelor.

În fața lor, uriașa conurbație, care este cel mai mare oraș al păianjenilor, pare fragilă, ca și când ar fi niște zdrențe de mătase pe care vântul le-ar putea duce cu el. Acesta a fost căminul lui Fabian mai toată viața. Acum există sute de mii de păianjeni care stau ghemuiți în casele surorilor, sub coronament, și nu în trunchiurile și pe crengile copacilor, așteptând să vadă ce se va întâmpla. Practic, nu se adusese în discuție evacuarea, dar Fabian a aflat că Templul făcuse toate eforturile să împiedice plecarea cuiva din oraș.

Viola a trimis un mesager la casele surorilor din Marele Cuib cu o listă de cerințe. Mesagerul a fost un mascul, prin urmare Fabian nu îl invidiază. Când s-a plâns în legătură cu această hotărâre, Viola a spus pe un ton sumbru că dacă Fabian dorește pentru cei de un sex cu el toate libertățile de care se bucură o femelă, atunci camarazii lui trebuie să își asume aceleași riscuri.

Fabian nu poate decât să își imagineze dezbaterile care se desfășoară acum în Marele Cuib. Portia și preotesele templului opun probabil rezistență. Probabil că ele își închipuie că Mesagera le va salva, așa cum a intervenit acum mult timp, în marele război împotriva furnicilor. Cu siguranță frecvențele radio ale Templului sunt pline de rugăminți pentru salvare. Dacă Mesagera are puterea necesară să-și ajute credincioșii, atunci ce mai așteaptă?

Radio…? Iar apoi Fabian se pierde pentru o clipă într-un vis științific, în care fiecare soldat poate fi dotat cu un receptor radio și, într-un fel sau altul, care ar putea să-și hotărască singur structura chimică, potrivit semnalelor transmise prin acea rețea invizibilă. O colonie de furnici care ar putea fi orchestrată la fel de repede ca gândul…? *Ce nu am putea face atunci?*

Iar asta îl sâcâie, și îl tot sâcâie, cum de nu i-a trecut prin minte așa ceva până acum?! Și, tresărind, își dă seama că marele proiect al Mesagerei, pe care Portia și susținătoarele ei fanatice au ținut cu tot dinadinsul să îl realizeze – cauza indirectă a acestui război – ar putea fi chiar un asemenea lucru. Fără furnici, fără substanțe chimice, doar acea rețea din cupru, care va transmite impulsuri la fel ca un aparat de radio, așa cum comunică furnicile într-o colonie. Și nu ar exista comutatoare, bifurcații, porți logice…? I se pare că un asemenea proiect ar atinge o viteză deosebită, însă sigur nu ar fi la fel de versatil și de complex ca o colonie de furnici care muncește la capacitate maximă?

O cunoști pe Portia. Va ceda? îl întreabă Viola.

Așteaptă un răspuns de atât de multă vreme, că până și soarele coboară spre asfințit. Întunericul deplin era termenul-limită, pentru că furnicile pot lupta perfect și noaptea.

Dacă încă deține controlul, nu o va face. Dacă va fi nevoie, armatele celor Șapte Copaci vor pătrunde în Marele Cuib, iar Fabian se teme foarte tare că în încăperile atât de apropiate și de derutante ale unui oraș ar putea pierde controlul. S-ar putea întâmpla ca anumite grupuri ale armatei lui să nu mai poată ține legătura cu el, să nu mai poată fi dirijate, urmând astfel doar ultimul îndemn. Numărul victimelor, a căror singură vină este că au făcut un cămin din Marele Cuib, va fi înfiorător. Fabian ar prefera să se întoarcă.

Însă Viola i-a explicat lucrurile cu răbdare. Chiar dacă influența Marelui Cuib nu depășește granițele orașului, tot va trebui să își recunoască înfrângerea. În întreaga lume există zeci de alte orașe dominate de temple. Și lor trebuie să li se dea o lecție asemănătoare.

Fabian a aflat deja concluziile altor conflicte. Având în vedere cât de vorace este focul și cât de inflamabile sunt majoritatea construcțiilor făcute de păianjeni, orașe întregi au fost incendiate – în mod intenționat sau din întâmplare. Au existat masacre de ambele părți. Au existat armate de furnici care au înnebunit, revenind la vechile lor obiceiuri și înmulțindu-se necontrolat. Aparatul de radio îi aduce zilnic știri despre agravarea războiului.

Marele Cuib reprezintă totuși simbolul sfidării pentru cruciați. Dacă el se va preda, atunci probabil că din acest haos ar putea fi salvată măcar rațiunea.

Vor trebui să o ucidă chiar ele, socotește Viola.

Trece ceva timp până când el înțelege la cine se referă ea: *Portia.* Personal, nu se poate gândi la Portia fără să se simtă puțin vinovat. Ea a provocat acest război, la fel ca și alți păianjeni, dar Fabian știe cu amărăciune că ea a făcut tot ce a putut pentru ceea ce considera a fi binele comunității. A riscat întregul ei oraș deoarece ea *crede*. Iar el încă o respectă și acest lucru îi afectează

pe toți masculii, adică faptul că există o femelă pentru care trebuie să danseze și căreia să îi ofere propria viață. Este un sentiment înapoiat, rușinos, însă el i-a îndemnat milioane de ani la rând pe masculii speciei lui să se angajeze în primejdioasa cursă de perpetuare a speciei.

Fabian și-ar dori ca lucrurile să stea altfel dar, din poziția în care se află acum, nu poate găsi nicio cale prin care să facă posibilă o reconciliere cu Portia.

Pregătește avangarda. Viola știe că el a analizat terenul, armatele rivale în raport cu capacitatea propriilor soldați și a formulat o condiționare specială pentru asaltul inițial – care va fi modificat și perfecționat pe măsură ce războiul va continua. Tehnicile lui revoluționare au dus la victorii împotriva unor forțe mult mai mari. Acum le va folosi împotriva unor forțe inferioare, care sunt depășite numeric.

El eliberează mirosul. Și-a perfecționat tehnica. În afară de feromonii purtați de curenții de aer, are și un grup de gândaci Paussidae aliniați, siliți să îl slujească și să transmită instrucțiunile lui de-a lungul și de-a latul armatei. Aceștia, niște insecte grozav de inteligente, își câștigă dreptul de a supraviețui prin faptul că se fac utili și își dau seama foarte clar de înțelesul târgului.

Apoi se zărește o fulgerare strălucitoare de la una din furnicile-cercetaș ale Violei, ale cărei pedipalpi transmit un mesaj clar.

Un grup iese din Marele Cuib, alcătuit din cel puțin douăzeci de indivizi. În fruntea lor se află emisarul trimis de Viola.

Fabian simte o încordare care îi coboară spre picioare. Marele Cuib dorește să negocieze.

Nu recunoaște pe mai nimeni din delegația rivală. E limpede că niciuna dintre femelele aflate acum la conducerea orașului nu îi este cunoscută. Există câteva pe care și le amintește, prietenele Portiei din casa surorilor ei sau de la Templu. Acestea sunt legate cu fire de mătase și împinse înainte de fostele adversare politice. Ele le sunt oferite dușmanului.

Vestea se răspândește cu repeziciune. S-a petrecut o schimbare a gărzii în Marele Cuib. În oraș s-au desfășurat lupte, păianjeni împotriva altor păianjeni, iar asta la cel mai înalt nivel. Preoția a fost sfărâmată și membrele ei au decăzut. Unele dintre preotese stau ascunse, adăpostite de cele care încă mai cred în sfințenia mesajului. Despre unele se crede că au fugit din oraș. Restul sunt aici să fie jertfite.

Despre Portia nu se știe nimic. Fabian își imaginează că este singură, fugară. Are destule resurse să supraviețuiască, iar acum, fără infrastructura Templului Marelui Cuib, nu mai reprezintă o amenințare în ceea ce privește pacea lumii, așa cum era cândva. Nu încape nicio îndoială că Viola și alții o vor vâna, ori acest lucru va veni din partea fostelor camarade din Marele Cuib, dar

el speră că ea va supraviețui. Speră că ea va scăpa și că își va găsi un trai liniștit undeva și că va face ceva bun.

Apoi sunt negociate condițiile, punitive, dar nu imposibil de suportat. Noul grup care domnește peste Marele Cuib pășește pe o linie firavă, ceva între sfidare și recunoaștere; Viola știe regulile jocului și le respectă. Urmărind-o pe femela de la Șapte Copaci cum se chinuie să negocieze, Fabian își dă seama că și ea își dorea să evite acel pas definitiv, de neconceput.

Acesta nu este sfârșitul războiului dintre doctrine, ci este începutul sfârșitului. Prăbușirea și convertirea Marelui Cuib este deopotrivă catalizatorul și modelul pentru viitor. Luptele continuă în diferitele părți ale lumii, dar cei care încă mai cred că mesajul Mesagerei are o importanță supremă pierd teren.

Desigur, asta nu înseamnă că nimeni nu îi mai vorbește Zeiței, dar aceștia nu mai ascultă de Ea cu aceeași consecvență devotată ca Portia și surorile ei. Progresul în ceea ce privește dispozitivul Mesagerei își pierde fervoarea disperată de la început, deși nu încetează cu totul. Întotdeauna există savante dornice să accepte provocarea, care continuă să îi vorbească Mesagerei în termeni bine gândiți înainte, cumva temători, și care încearcă să reducă limbajul tehnic și complex la ceea ce se potrivește tehnologiei păianjenilor. Ironia este că acum, adoptând o atitudine profană față de instrucțiuni, s-a înregistrat un oarecare progres, pe care credincioșii nu l-ar fi putut atinge printr-o abordare mai doctrinară.

Și, destul de repede după capitularea Marelui Cuib, Fabian stă ghemuit în fața femelelor conducătoare de la Șapte Copaci: o adunare care semăna foarte mult cu cea la care a participat în timpul războiului. Viola este dominantă, pentru că statutul ei de eroină de război a fost confirmat, și toate își aduc aminte de înțelegerea pe care au semnat-o în acele condiții tensionate. El așteptase acest moment, când cei mari și tari încearcă să își încalce cuvântul dat.

Are aliați? Probabil. Bianca se află acolo, fiind una dintre cele mai neînsemnate dintre lidere, totuși importantă, atât datorită legăturilor cu Fabian, cât și datorită realizărilor ei științifice.

Magnatele se foiesc și se așază, iar în jurul pânzei se aud numai șușoteli. Viola le reduce la tăcere cu eleganță.

Desigur, Șapte Copaci și aliații noștri îți sunt foarte datori pentru descoperirile tale, recunoaște ea. *Arhitecții noștri chimici analizează deja toate celelalte aspecte ale vieții de zi cu zi care ar putea fi îmbunătățite printr-un control atât de bun pe care îl poți oferi.*

Nu am dorit niciodată ca munca mea să fie folosită în scopuri violente, confirmă Fabian calm. *Și, desigur, posibilitățile sunt aproape nelimitate.*

Poate dorești să ne împărtășești și nouă planurile tale.

Toate rămân încremenite, așteptând prima mișcare greșită a lui Fabian.

Am propria casă de masculi, le spune el, reamintindu-le chiar de la început de una dintre marile concesii făcute pentru el.

Simte cum se unduiește un val de aversiune și neliniștea, dar imediat ele revin la poziția inițială.

Am egalii mei, care au împărtășit Înțelegerile mele. După cum spuneți, există multe lucruri care pot fi schimbate. Eu am început deja asta.

Își aduce aminte de Bianca de la Marele Cuib, care l-a numit un mic monstru periculos. Acum toate îl consideră la fel. Ba mai mult, se tem de el, și probabil că este prima dată în viața lui când femelele se tem de un mascul. Cu siguranță ele se întreabă dacă, făcând un semn, el ar putea să trimită o armată împotriva lor și le-ar face sclavele lui și ale noii sale structuri.

Însă nu asta este intenția lui, și Fabian bănuiește că dacă le face să se teamă prea mult de el, ele îi vor ucide imediat pe el și pe susținătorii lui, indiferent care ar fi pierderea pentru posteritate. Trebuie să recupereze terenul cât mai rapid. *Casa mea vă va ajuta, astfel ca orașul nostru să devină cel mai măreț pe care l-a cunoscut această lume. Deși este adevărat că descoperirea mea trebuie să se răspândească în lume în cele din urmă, cel care a folosit această armă prima oară rămâne creatorul ei, și astfel nu trebuie să se teamă de armatele celor care nu o dețin.*

În jurul pânzei vibrează multe mesaje înfundate. Aflându-se la un pas înaintea lui, femelele îl privesc pe Fabian fix, cu băgare de seamă. El își dă seama că cele mai multe vor să îl pună la locul lui, să îi retragă ce i-au acordat sub constrângerea lui. Probabil că o vor face cu cele mai bune intenții, în baza presupunerii atât de bine înrădăcinate că unui mascul nu i se poate încredința răspunderea în cazul unor chestiuni de importanță capitală. Probabil prin mintea lor trec zeci de echivocuri diferite pentru a justifica retragerea promisiunilor făcute. Ele îi vor prezenta oferta Portiei: *Lăsați-ne pe noi să vă apreciem și să vă protejăm; ce altceva mai dorești?*

Aș prefera ca acel oraș să fie Șapte Copaci, spune Fabian din picioare și se ghemuiește în așteptarea posibilului răspuns.

O tresărire a pedipalpilor Violei îl îndeamnă să continue.

Nu vă pot obliga să respectați înțelegerea noastră. V-am cerut mai mult chiar decât Mesagera. V-am cerut să ne acordați mie și celorlalți masculi libertățile de care vă bucurați voi în viață. Nu este ușor de pus în practică. Și nu va fi deloc ușor. Chiar și în generațiile viitoare se vor găsi unele femele pe care asemenea reforme le vor deranja. Vor exista locuri în care problema sexului

va continua să stabilească dacă un mascul poate fi ucis fără ezitare.

Conceptele în sine sunt greu de formulat, deoarece sexul este integrat în cea mai mare parte a limbajului lor, și astfel Fabian trebuie să o ia pe ocolite pentru a explica.

Nu pot spune decât atât: orașul care îmi acordă mie și celor ca mine aceste drepturi elementare va beneficia de serviciile mele și ale egalilor mei și, pe lângă asta, de toate avantajele care vor rezulta de aici. Dacă Șapte Copaci nu mi le va acorda, poate se va găsi alt oraș, mai disperat, care să mi le dea. Dacă mă veți ucide acum, veți afla că unii dintre egalii mei sunt deja în afara orașului, ducând cu ei Înțelegerile mele. Vom pleca unde suntem bine primiți. Aș dori să ne faceți să ne simțim bine-veniți aici.

Le lasă să dezbată aprins care îi va fi soarta. Mai târziu, aude că hotărârea a fost strânsă, aproape la fel de multe votând pentru și contra. Șapte Copaci este în pragul unei schisme. Matriarhele respectate ajung să-și măsoare picioarele ca niște scandalagii copilărești. În cele din urmă, interesul mercenar învinge uzanțele tradiționale ofensate, dar pe muchie de cuțit.

Fabian nu apucă să vadă lumea la a cărei creație a contribuit atât de mult. La doi ani după capitularea Marelui Cuib, este găsit mort în laboratorul lui, stors de tot de niște asasini necunoscuți. Mulți cred că de acest lucru sunt răspunzătoare tradiționalistele ranchiunoase de la Șapte Copaci. Alții susțin că l-au urmărit fanaticele Templului din vreun oraș înfrânt. Însă la acea dată războiul era câștigat, iar în mod normal păianjenii nu au tendința să se răzbune de dragul răzbunării. De obicei, ei tind să fie pragmatici și constructivi, chiar dacă sunt învinși.

Există unii care afirmă că Portia a fost făptașul, iar de atunci numele ei a căpătat o aură mistică și ciudată. Și, deși se vorbea mereu despre ea, nimeni nu o vedea, pentru că soarta ei și locul în care se afla acum rămăseseră un mister.

Cu toate acestea, la acea dată, noua structură a lui Fabian nu putea fi dată uitării. Casa lui mare de egali, nu în totalitate, dar în majoritate formată din masculi, s-a extins și dincolo de Șapte Copaci, Înțelegerea era bine păzită, iar avantajele ei erau exportate agresiv ca marfă de schimb. Astfel, pe tot globul s-a răspândit o revoluție tehnologică.

A ajuns deja la cei care îi vorbesc Mesagerei. Geniul lui Fabian, când vine vorba să fie folosit în chestiunile ce țin de divinitate, se află încă în fază incipientă, dar revelația lui din timpul războiului – aceea că noua lui structură ar putea într-un fel anume să aproximeze ceea ce Zeița dorește ca ele să construiască – reprezenta dorința arzătoare a mai multor minți iscoditoare.

Iar pe orbita rece există acel lucrul integrat, care se cheamă Avrana Kern, plus Modulul-Santinelă, sistemul său informatic, și masca Eliza, pe care și-o pune din când în când. Își dorește cu disperare să comunice cu creația ei. Le-a învățat pe maimuțe, după cum și le imaginează ea, un limbaj comun. Deși la origini era o Imperială C simplificată, ea s-a dezvoltat, ajungând un câmp dens de concepte nefamiliare, așa cum au dorit maimuțele. Este conștientă că, inițiind comunicațiile cu locuitorii planetei verzi, a deschis noi căi în îndelungata istorie a rasei umane. În lipsa altor ființe umane (după părerea ei) cu care să împărtășească succesul, descoperă că nu se poate bucura de acest triumf. Pe de altă parte, este tot mai conștientă că noul ei popor pare să aibă un punct de referință foarte diferit. Deși vorbesc aceeași limbă, ea și maimuțele nu par să aibă prea multe concepte în comun, așa cum s-ar fi așteptat.

E din ce în ce mai îngrijorată din cauza lor. Par mai distante față de ea decât s-ar fi așteptat în cazul unor primate.

Își dă seama că amestecul ei direct, în sensul de a-și impune dorințele imediat în cultura lor în continuă formare, contrazice dictatele misiunii Brin, adică să le încurajeze cu delicatețe și să le lase întotdeauna pe ele să i se adreseze. Nu mai e timp. A fost departe prea multă vreme, conștientă că rezervele de energie ale Modulului-Santinelă s-au redus în timpul somnului ei îndelungat și, ulterior, au fost secătuite aproape de tot în confruntarea cu *Gilgamesh*, cu dronele și cu navetele sale. Bateriile solare se încarcă încet, dar deficitul de energie și-a luat deja tributul, privând de putere sistemele de autoreparare, care au acumulat treptat un volum de lucru colosal doar ca să mențină în funcțiune sistemele vitale ale modulului.

Este tot mai conștientă și nefericită că ea însăși ar putea fi clasificată mai curând drept un sistem vital decât ceva cu adevărat viu. Nu există nicio linie despărțitoare între ea și aparat. Nimic din Avrana Kern nu este atât de viabil încât să reziste pe cont propriu. Eliza, uploadarea și nuca stafidită care era creierul ei biologic sunt inseparabile.

A încercat să le transmită maimuțelor planurile ei cu privire la un atelier automatizat, prin care să le poată transmite instrucțiuni ca să contruiască diverse lucruri pe planetă. Apoi s-ar putea transfera chiar ea, dată cu dată, în câmpul gravitațional. Și, în cele din urmă, și-ar putea întâlni poporul ei arboricol. Lucru și mai important, ar putea comunica firesc cu maimuțele ei. Le-ar putea privi în ochi și s-ar explica pe sine.

Maimuțele au progresat dureros de încet și ceea ce îi lipsește Avranei Kern este exact timpul. Deși nu poate să înțeleagă de ce, tehnologia care pare să se fi născut pe planeta ei s-a îndreptat într-o direcție cumplit de diferită față de cea de pe Pământ. Se pare că maimuțele nu au inventat nici măcar roata, însă au

aparate de radio. Descifrează greu majoritatea sarcinilor care le-au fost încredințate. La rândul ei, Avrana Kern nu înțelege prea multe din ce îi comunică ele. Limbajul lor tehnic este o carte închisă.

Și este păcat, deoarece trebuie să le pregătească. Trebuie să le avertizeze.

Poporul ei este în primejdie.

Gilgamesh se întoarce.

6

ZENIT / NADIR

6.1 Balonul se înalță

Portia urmărește cum se înfăptuiește arta.

E agitată, nu are astâmpăr – nu este vina artei în sine, dar are în față o sarcină importantă, care îi pune foarte mult mintea la contribuție. Niciodată nu a avut prea mare răbdare cu povestirea sculpturii, nici măcar când era în toane bune. Păcat că toate acestea se fac în cinstea ei.

Nu doar a ei, desigur. Toate cele douăsprezece surate din echipaj sunt aici, fiind văzute și lăudate. Portia nu este nici măcar numită la comanda călătoriei. Cu toate acestea, are sarcina cea mai riscantă. Numele ei este rostit peste tot în districtul Marele Cuib de la Șapte Copaci.

Încearcă să scape de agitație și să se concentreze exclusiv asupra reușitei. Sprinteni, trei artiști masculi spun povestea martirului Fabian, marele savant emancipat. Începând cu câteva fire de sprijin, ei țes o poveste tridimensională, firele lor traversându-se și intersectându-se într-o sculptură cinetică din mătase, care evoluează constant și care sugerează scene din viața renumitului pionier și, în cele din urmă, moartea lui. Fiecare scenă este construită pe finalul precedentei, astfel că sculptura delicată și efemeră pe care ei o creează crește și se ramifică, reprezentând o narațiune vizuală în continuă evoluție.

Portia descoperă cu rușine că se plictisește. Nu este într-o dispoziție poetică ca să aprecieze cum se cuvine această formă de artă – aluziile și ideile care se propagă de la un păianjen la altul, necesare ca să urmărească povestea, nu se regăsesc printre Înțelegerile ei. Ea este o creatură pragmatică și preferă plăcerile simple, viscerale. Vânează, luptă, se cațără, se împerechează; obiceiuri tradiționale și probabil oarecum demodate. Preferă să le considere nemuritoare.

Desigur, se putea duce la bibliotecă să obțină o Înțelegere care să-i permită imediat să aprecieze această artă în toată splendoarea ei, dar ce ar avea de pierdut? O abilitate sau o cunoaștere mai puțin prețuită ar fi îndepărtată, fiindcă mintea ei are limite finite

cu privire la ceea ce poate reține. La fel ca multe alte surate, a ajuns să se simtă confortabil cu ceea ce este și detestă schimbarea dacă nu este mare nevoie de ea.

Rămâne nemișcată atât cât poate, privind structura din ce în ce mai complexă, simțind în același timp freamătul și vibrația apreciativă a celor din public, conștientă că este ceva care ei îi este refuzat. În cele din urmă, nu poate să mai rămână în mulțimea de sub tavanul măreț, în formă de cort, și se strecoară afară cât de discret poate. La o adică, aceasta este noaptea ei. Nimeni nu i-o va răpi.

Afară se trezește în mijlocul unei mari aglomerări urbane care este cartierul științific al celor Șapte Copaci. Simțind nevoia să se înalțe și mai sus, ca să respire un aer mai curat, urcă pas cu pas pe fire și pe ramuri, până când ajunge să vadă întunecimea cerului de deasupra, și caută punctele strălucitoare care sunt stelele. Învățând, și din Înțelegeri, știe că ele sunt atât de îndepărtate, încât niciun concept nu poate fi relevant când vine vorba de distanțe. Își aduce însă aminte de nopțile petrecute în sălbăticie – pentru că încă există sălbăticie, în ciuda dezvoltării comunităților de păianjeni și a structurilor ajutătoare pe care le au. Imediat ce te îndepărtezi de strălucirea constantă a luminilor bioluminiscente ale orașului, stelele pot apărea clare și atât de aproape încât parcă ar putea fi atinse.

Însă, din cauză că tot ce există în jurul ei este iluminat într-o sută de nuanțe de verde, albastru și ultraviolet, de acolo abia le vede. Este straniu că ea, a cărei operă o plasează chiar în avangarda progresului științific, simte că viața o depășește, că rămâne în urmă.

A căpătat Înțelegeri care au fost deținute prima oară de străbunele ei vânătorese, care au trudit încontinuu toată viața: au muncit ca să se hrănească pe ele și pe cei din neamul ei, respingând dușmani vechi, care acum sunt domesticiți, dispăruți sau alungați în cele mai îndepărtate și sălbatice colțuri ale hărții. Portia – această Portia – poate să privească în urmă, spre amintirile simplificate, chiar romanțate ale acelor vremuri pe care le-a moștenit, și să tânjească după o viață mai puțin complexă.

Simte vibrațiile de dedesubt și vede pe cineva care urcă spre ea. E Fabian – Fabian *al ei*, unul dintre nenumăraţii masculi numiți astfel după marele eliberator. Este unul dintre cei doisprezece membri ai echipei ei, dar și asistentul ei personal – pe care l-a ales pentru mintea lui ageră și corpul foarte agil.

E copleșitor, adevărat?

Are un talent aparte să spună lucrurile cele mai potrivite și nu contează dacă el se referă la evenimentele de jos sau la încâlceala uriașă și iluminată care este orașul de sub ei. De mâine vor rămâne în istorie.

Fabian dansează pentru ea, apoi, fiindcă simte că este nefericită, își dă seama că puțină măgulire și atenție în această seară o vor ajuta a doua zi. Departe de mulțime, el execută pentru ea străvechiul dans de împerechere al speciei și este acceptat. Monogamia – sau mai degrabă partidele de-o noapte – nu este un concept cu care păianjenii să fie familiari, dar unele perechi se obișnuiesc unul cu celălalt. Fabian dansează doar pentru ea, iar ea respinge avansurile oricărui alt mascul.

Ca întotdeauna, la sfârșitul spectacolului, după ce îi înaintează darul lui, Portia este tentată, din cauza acelui instinct adânc înrădăcinat în natura ei, să împingă lucrurile spre un final fatal. Însă toate astea sunt parte din experiență, alături de entuziasmul și rapiditatea cu care se desfășoară evenimentele, înainte să fie anihilate de caracterul ei mai civilizat. În aceste vremuri, rareori se mai întâmplă asemenea lucruri.

Dedesubtul lor, și spectacolul artiștilor se încheie. Aceștia vor da pânza jos, consumând porțiunile întregi și destrămându-și capodopera. Ca multe alte lucruri, arta este trecătoare.

În altă parte a orașului, în centrul de educație și cercetare, care a rămas tot Templul din Marele Cuib pentru numărul tot mai restrâns de credincioși care încă simt nevoia să îmbrățișeze necunoscutul din viețile lor, Bianca lucrează la ultimele retușuri. Nu face parte din echipa aleasă de Portia, dar a participat destul de mult la organizarea acestei misiuni. Interesul ei față de plecarea de mâine este aproape matern, deoarece ea a reprezentat forța motivațională a ceea ce va urma să se întâmple curând. Adevăratele ei intenții nu sunt tocmai așa cum bănuiesc alții – nimic infam – , însă ea are o minte neobișnuită, capabilă să gândească în ansamblu și să anticipeze ce urmează să se petreacă.

Bianca este un păianjen erudit, ceea ce, în acest context înseamnă că este capabilă să absoarbă mai multe Înțelegeri decât oricare altă surată. Spre deosebire de Portia, ea își schimbă ideile cu regularitate. Ea consideră că are capacitatea și dorința să învețe, că nu sunt doar vreo unitate individuală pe care ar putea să și-o înfrâneze.

În prezent, ea este expertă în transmisii, chimistă, astronom, meșteșugar, teoloagă și matematiciană, având mintea plină de o încrengătură complexă de cunoștințe.

Acum, la mult timp după ce suratele ei se odihnesc, ea își verifică și își reverifică toate calculele și proiectează o structură de reparare pentru colonia de furnici pe care a instruit-o să modeleze și să examineze încă o dată cifrele ei.

Nou descoperita ei teologie, combinată cu gândirea sa fundamentală, o sperie, dar îi impune și un oarecare respect față de aventura în care urmează să se angajeze. Trufia nu este un concept pe care să îl înțeleagă pe deplin, dar este pe aproape,

singură în centrul de comandă, în timp ce analizează etapele complexe ale planului pe care îl are în minte.

Ea are o perspectivă deosebită, care îi permite să privească înapoi spre atât de multe generații care au luptat și s-au dezvoltat, devenind astfel capabile să dea o formă și o consistență istoriei, să aprecieze contribuțiile progresive de-a lungul generațiilor ale tuturor acelor Portii și Biance și, a, da, Fabiani. Înțelegeri care reprezintă suma totală a cunoștințelor arahnidelor. Fiecare a fost un nod în rețeaua tot mai extinsă a progresului. Fiecare și-a plănuit calea cu un pas înainte față de cel al strămoșilor. În mod surprinzător, real, Bianca este copilul lor, rodul învățăturii lor, al îndrăznelii, al descoperirii și al sacrificiului lor. Mintea ei este plină de învățătura vie a străbunelor ei moarte.

Ea este perfect conștientă că stă pe spinarea unor giganți și că propria ei spinare va fi suficient de puternică să suporte greutatea nenumăratelor generații viitoare.

În dimineața următoare, Portia și echipa ei se adună dincolo de locul în care ultimele clădiri s-au prăbușit, în mijlocul terenurilor agricole, printre pâlcurile de copaci scunzi și noduroși, care se întind spre orizont, separați de porțiuni goale, care să împiedice incendiile, și de cărările bătute de furnicile-fermier. Vremea este bună: puțin înnorat, însă cu vânt slab, așa cum anticipaseră. Acest moment fusese amânat deja de două ori din cauza vremii schimbătoare.

Portia rămâne încordată și nemișcată. Restul se luptă cu starea de agitație, fiecare în felul ei. Unele stau ghemuite, unele aleargă de colo până colo, altele se încaieră sau vorbesc fără noimă, bătând cu picioarele într-un staccato neliniștit. Viola, care este șefa, merge de la una la alta și le atinge, le mângâie, își mișcă pedipalpii ca să le calmeze.

Fabian este primul care vede Cuibul Cerului.

Chiar și de la acea distanță, așa cum plutește maiestuos pe deasupra celor Șapte Copaci, trecând lin peste cartierul Marele Cuib ca o iluzie optică, el este absurd de mare. Balonul masiv cu gaz, de culoare argintie are cam trei sute de metri, făcând astfel ca nacela subțire, suspendată sub el, să pară neînsemnată. Mai târziu vor extinde anvelopa la o dimensiune de două ori mai mare decât cea actuală, până când raportul portanță/ greutate va ajunge la proporțiile extreme pe care le impune proiectul lor.

Ca să plutească, păianjenii au folosit fire de mătase încă de dinainte celor mai timpurii Înțelegeri, iar inteligența lor dezvoltată a dus la îmbunătățiri considerabile ale acestei arte. Sinteza lor chimică le asigură accesul la toată cantitatea de hidrogen de care au nevoie. Cu ajutorul pânzei de mătase și a lemnului ușor, prin experimentele lor au făcut ca zborul unor aparate mai grele decât aerul să devină mai simplu, ca și cum

obiectul ar fi ușor ca pana. Să construiască dirijabile a fost încă de la început o activitate pe care au primit-o cu brațele deschise.

Parâmele sunt coborâte de echipajul de bază, deșirându-se o sută de metri până la sol. Bucuroase că pot în sfârșit să se miște, Portia și celelalte urcă pe ele, o ascensiune care abia merită menționată. Urmează o scurtă ceremonie de predare-primire a aparatului de la conducător pentru Viola, iar apoi membrele echipajului coboară pe propriile fire și părăsesc Cuibul Cerului, lăsându-l noilor ocupante.

Nava aeriană reprezintă un triumf al tehnicii, fiind suficient de rezistentă să țină piept vremii periculoase din zonele joase ale aerului și, pe lângă asta – cu balonul umflat la maxim, umplut cu gaz – , este capabilă să urce până la înălțimi pe care nu le-a mai atins înainte. Profilul aerodinamic al întregii nave este fluid și stabilit, clipă de clipă, prin corzile întinse ale structurii ei interne. Acum se înalță în adierea care se întețește, iar structura sa se adaptează automat când noul echipaj se instalează în nacelă.

Înălțimea pe care și-au propus-o ca țintă este atât de mult deasupra lumii lor încât nici nu poate fi numită *înălțime*. Și chiar și așa se anunță o călătorie grozavă pentru cea mai aventurieră dintre ele: pentru Portia.

Viola se asigură că membrele echipajului se află la locul lor, apoi se alătură Portiei în partea din față a compartimentului cilindric rezervat echipajului și amândouă privesc orașul care rămâne un punct vag în urma lor. Balonul se ducea deja mai departe, umflându-se cu hidrogen, marginea lui schimbându-și forma pentru a deveni mai aerodinamic pe măsură ce Cuibul Cerului se înalță tot mai repede. Acolo, la provă, se află aparatul de radio și terminalul principal al creierului aeronavei.

Viola își plasează pedipalpii în găurile pereche din pupitrul aflat în fața ei, iar Cuibul Cerului îi spune cum se simte, cum rezistă toate componentele. Este ca și cum ar vorbi la radio, aproape ca și cum ar vorbi cu un cineva viu. Viola a vorbit o dată cu Mesagera, iar comunicarea cu Cuibul Cerului îi lasă aceeași senzație.

Antenele minuscule îi ating și îi mângâie perișorii sensibili ai pedipalpilor, transmițându-i informații prin atingere și miros. Două dintre membrele echipajului sunt pregătite să transmită comenzi chimice către terminalul de acolo, care le va răspândi cu repeziciune pe întreaga navă.

Calculele inițiale, necesare pentru a duce un obiect din mătase și hidrogen spre straturile superioare ale atmosferei, au reprezentat o provocare chiar și pentru erudita de Bianca. Ea a proiectat nava în așa fel încât să gândească singură: o inteligență răbdătoare, dedicată, subordonată comenzilor echipajului format din păianjeni. Aeronava este plină de furnici. Această specie aparte e formată din indivizi mici – doi centimetri cel mult în

cazul lucrătoarelor – dar mărită pentru a putea fi receptivă la o condiționare complexă. De fapt, colonia își scrie o mare parte a condiționării, structura chimică actuală permițându-i să primească direct informații despre starea navei și să reacționeze oricând, fără intervenția întregului echipaj.

Deși furnicile pot merge oriunde, ritmul lor ar fi prea lent pentru a coordona metamorfozele constante ale uriașei nave. Bioingineria păianjenilor rezolvă această problemă cu un țesut de cultură. Așa cum, vreme de generații, mușchiul artificial a fost folosit ca sursă motorie pentru monoraiuri și pentru alte dispozitive producătoare de forță brută, de data aceasta Bianca a creat pentru prima dată rețele neurale artificiale, care sunt legate de fabricile chimice. În acest fel, furnicile și echipajul nu trebuie să se deplaseze până la celelalte elemente îndepărtate din colonia lor. În schimb, ele transmit impulsuri prin nervii navei, iar acestea sunt traduse în instrucțiuni chimice la celelalte terminale. Rețeaua neurală – deopotrivă lipsită de viață și totuși vie – este o parte a coloniei, ca și cum ar fi o castă bizar de superspecializată. Furnicile pot chiar să modifice structura complexă a navei, întrerupând legături și încurajând dezvoltarea altora.

Bianca este probabil singurul păianjen care se întreabă dacă lucrul pe care l-a creat – sau probabil crescut – ar putea traversa cândva granița nebuloasă care desparte capacitatea de calcul, inconștientă, de ceea ce ea consideră a fi un intelect adevărat. Perspectiva, care probabil le va alarma pe suratele ei când se vor analiza asta, o frământă de ceva timp. În realitate, referitor la această situație, proiectul personal de care se ocupă are mult de-a face cu gândurile ei cele mai abstracte.

La bordul navei Cuibul Cerului, echipajul se pregătește pentru condițiile din straturile superioare ale atmosferei. Cuva are fuzelaj dublu, stratul de aer dintre cele de mătase asigurând izolația de care au nevoie în straturile mai puțin dense ale atmosferei. Învelișul exterior al cuvei și al balonului este țesut cu fir argintiu și sclipitor, un material organic care dispersează și reflectă razele soarelui.

Cuibul Cerului le duce spre firicelele subțiri de nori. Două membre ale echipajului își pun costume din mătase ușoară ca să treacă prin ecluză să verifice starea de funcționare a motoarelor-zei, denumite astfel fiindcă au fost concepute pornind de la o idee primită direct de la Mesageră. Înainte să fie dictată ca parte a mandatului divin, nimănui nu i-a venit ideea unei mișcări circulare. Acum câmpuri bioelectrice rotesc elicele din metal ușor, și astfel Cuibul Cerului se îndepărtează ușor de sol.

Câteva membre ale echipajului se strâng la ferestrele strălucitoare, îngrămădindu-se să vadă orașul care devine tot mai mic pe o porțiune vastă de civilizație stratificată, ajungând în cele din urmă doar o mâzgăleală neglijentă, ca un desen încâlcit făcut

de un copil. La bord domnesc entuziasmul și agitația. Portia este singura care nu împărtășește aceaste stări. Rămâne serioasă, introspectă, încercând să se pregătească pentru misiunea pe care o are. Își caută alinarea departe de celelalte și, cu grijă, țese și își croiește drum printr-o mantră care a călătorit alături de poporul ei timp de secole, spre matematica antică și liniștitoare a primului Mesaj. Nu face asta pentru că ar crede în atavism, dar această tradiție o consolează și o calmează, așa cum se întâmpla și cu strămoșii ei îndepărtați.

În cabina din față, Viola îi face un semn operatoarei radio și îi transmite că totul este în regulă. În Marele Cuib, Bianca va primi mesajul lor și apoi va transmite un alt mesaj, dar nu spre Cuibul Cerului, ci mult mai departe.

Bianca îi trimite Zeiței un mesaj simplu: *Venim.*

6.2 Vremuri grele pentru un om bătrân

L-a trezit mirosul de fum. Pentru o clipă, stând întins, copleșit de duhoarea de la cablurile electrice suprasolicitate, a început să gândească foarte calm: *hibernoterapie rece, miros fierbinte, hibernoterapie rece, miros fierbinte, amuzant…*

Apoi și-a dat seama că nu era deloc amuzant. Era chiar opusul și *încă o dată* se afla în sicriul lui, doar că îngroparea devenise o incinerare, iar el revenise la viață în cel mai nepotrivit moment.

A deschis gura să strige, dar s-a înecat cumplit cu gazele înțepătoare care invadau minusculul spațiu de viață.

Apoi capacul s-a ridicat cu un zgomot puternic din cauza metalului și a plasticului plesnit chiar când a împins în el. Era ca și cum i s-ar fi acordat pentru scurt timp o putere supraumană.

Holsten a scos un strigăt: nu cuvinte, nici măcar vreun sunet care să trădeze o emoție anume – nici spaimă, nici triumf, nici uimire. Doar un zgomot, puternic și fără rost, ca și cum gura i-ar fi fost acordată pe un canal mort. Dând din picioare și mâini, a alunecat peste marginea cuvei de hibernoterapie, iar de data asta nu l-a mai prins nimeni.

Impactul dur l-a trezit de-a binelea și a descoperit că zăcea pe podeaua din sala Echipajului Principal, nu doar ca un prost, ci ca un prost cu dureri și cu spectatori. Acolo erau trei oameni care se retrăseseră prudenți cât el s-a zbătut să se elibereze. Un moment, nici nu a vrut să se uite la ei. Puteau fi răzvrătiți. Puteau fi ciudații Guyeniți care voiau să îl ofere zeului lor cibernetic mort, dar veșnic viu. Puteau fi păianjeni deghizați. I s-a părut că nu îl ajuta deloc să aibă în acele clipe alți oameni în jur.

– Doctor clasicist Holsten Mason, a auzit el vocea unei femei. Răspunzi la numele acesta?

– Eu… Da, ce e?

Întrebarea părea totodată normală și ciudată.

– Notăm asta drept ceva pozitiv, a spus un bărbat. Doctore Holsten Mason, te rog să te ridici. Vei fi reamplasat. Nu ai motive să te alarmezi, dar cuva ta de hibernoterapie a devenit nesigură și trebuie reparată.

Nimic din vorbele lui nu confirma în vreun fel că acei măscărici fuseseră nevoiți să smulgă capacul sicriului ca să ajungă la el.

– Vei fi dus în altă cuvă și vei reveni în hibernoterapie sau, dacă nu există niciuna disponibilă, vei fi dus într-o locuință temporară până când avem una liberă. Înțelegem că asta te întristează, dar te asigurăm că se face tot posibilul pentru readucerea navei la o funcționare normală.

În cele din urmă, Holsten a ridicat privirea spre ei.

Purtau costume spațiale, iar asta era bine. Se așteptase să îi vadă îmbrăcați în blănuri și piei, un gând de două ori neplăcut, având în vedere că *Gilgamesh* avea doar un animal din belșug.

Erau două femei și un bărbat și arătau surprinzător de îngrijiți și curați. Un moment, nu și-a dat seama de ce asta îl alarmase atât de mult. Apoi a înțeles că apăruse o situație întâmplătoare de urgență, iar dacă acești oameni făceau parte din echipaj, s-ar fi așteptat ca femeile să aibă părul ciufulit și cearcăne, iar bărbatul să fie nebărbierit. Însă ei avuseseră timp să se dichisească. Pe de altă parte, costumele spațiale nu erau nicidecum noi: uzate, boțite și peticite – și iar peticite.

– Ce se întâmplă?

Bărbatul care își rostise ca un robot discursul scurt, liniștitor a deschis din nou gura, dar Holsten a ridicat o mână să îl oprească, după care s-a ridicat cu greu în picioare.

– Da, gata, am înțeles. Dar ce se petrece?

– Doctore Mason, te rugăm să vii cu noi, i-a spus una dintre femei.

Și-a strâns pumnii, jalnic de mici, și s-a dat în spate câțiva pași.

– Nu… M-am săturat să tot fiu mutat de colo până colo, în fiecare secol de altă bandă de măscărici demenți, care au impresia ridicolă că știu ce fac, fără să-mi spună nimic. Spuneți-mi ce se întâmplă, altfel… o să… jur că…

Iar asta era chiar o problemă, ce anume va face? Ce va face marele Holsten Mason? Se va da puțin în spectacol acolo, în imensitatea spațiului vast? Se va întoarce în sicriul fără capac și își va încrucișa mâinile pe piept, prefăcându-se că doarme somnul cel de moarte?

– Hai, ajutați-mă, o să… a încercat din nou, dar a spus asta fără tragere de inimă.

Cei trei s-au uitat unii la alții, încercând să se înțeleagă din priviri și grimase. Bine măcar că nu încercau să îl ducă nicăieri cu forța, asta deocamdată. Disperat, a aruncat o privire prin sala Echipajului Principal ca să vadă ce mai era acolo.

Cel puțin jumătate din cuvele de hibernoterapie erau deschise, a observat el. Alte câteva rămăseseră închise, iar în exterior, pe panourile lor laterale se zărea o lumină albastră, rece, semn că funcționau bine. Altele aveau nuanțe verzui, și chiar spre gălbui, așa cum probabil că arătase și a lui. S-a apropiat de una și a coborât privirea spre fața unui bărbat despre care credea că făcea parte din echipa lui Karst. Panourile aveau niște luminițe de avertizare, care indicau ceea ce Holsten a presupus că erau probabil vești proaste de la un nivel sau altul.

– Da, a explicat una dintre femei după ce a remarcat privirea lui. Avem multe de făcut. Trebuie să stabilim priorități. De aceea trebuie să vii cu noi.

– Ascultați…a început Holsten și s-a aplecat să se uite la numele de pe costumului ei spațial. Ailen, vreau să știu care e starea navei și… tu nu ești Ailen!

Asta pentru că și-a amintit-o brusc pe adevărata Ailen, o femeie din echipa de știință: o femeie cu trăsături ascuțite, care nu prea se înțelegea cu Vitas, dar nici cu altcineva.

S-a dat din nou în spate.

– Cât a trecut? li s-a adresat el celor trei.

– De când?

Înaintau toți încet spre el, ca și cum ar fi încercat să intimideze un animal fricos, înconjurând sicriul distrus ca să-l prindă.

– De când eu… De când Guyen…

Dar ei nu aveau de unde să știe. Probabil că nici nu își aduceau aminte cine era Guyen, ori poate că el devenise deja un demon din legendele mitice. Acești oameni se născuseră pe navă, erau copiii lui *Gilgamesh*. Toate acele exprimări politicoase, costumele spațiale, impresia de competență și îngrijire, toate erau un joc. Acești oameni nu erau decât niște maimuțe care îi imitau pe cei mai buni decât ei, care dispăruseră de multă vreme. „Noua cuvă de hibernoterapie“ la care îl vor duce, după ce o vor distruge pe cea reală, nu va fi decât o cutie conectată la câteva fire: un sicriu pentru încărcătură de cult, construită de niște sălbatici creduli.

S-a uitat în jur, căutând ceva pe care l-ar putea folosi pe post de armă. Nu a găsit nimic la îndemână. I-a venit ideea nebunească să-i trezească pe alții din Echipajul Principal, să scoată omul din echipa de securitate ca pe un soi de monstru-gardian, care să îi sperie pe cei trei. Dar și-a imaginat că

persecutorii lui nu vor aștepta răbdători cât el se va strădui să facă asta.

– Te rog, doctore Mason! a spus răbdătoare una dintre femei, ca și cum el ar fi fost un bătrân smintit care refuza să se întoarcă în pat.

– Nu știți cine sunt! a răcnit Holsten la ei, după care s-a aplecat și s-a trezit că ridicase capacul crestat al cuvei de hibernoterapie, iar greutatea acestuia care îl dezechilibra i-a dat o siguranță bizară că exista ceva solid pe lume asupra căruia el deținea controlul.

L-a aruncat. Mai târziu, când ar privi amuzat în urmă, l-ar surprinde acel străin furios care devenise chiar el, azvârlind neîndemânatic un proiectil pe deasupra sicriului deschis înspre ei. I-a nimerit pe toți trei în brațele pe care și le țineau ridicate și, înlăturându-i din calea sa, a rupt-o la fugă pe lângă ei, cu costumul de dormit fluturându-i în spate când a ieșit din sala Echipajului Principal.

Nu avea nicio idee încotro să se îndrepte, de aceea s-a mulțumit să alerge, împleticindu-se și gonind pe coridoarele pe care și le amintea, dar care, de când nu mai fusese pe acolo, se distruseseră și deveniseră ciudate. Panourile de pe pereți fuseseră scoase, unele smulse, altele tăiate, lăsând la vedere cablajele. Cineva jupuise nava *Gilgamesh* pe interior, expunându-i organele și măruntaiele la nenumărate pericole. Holsten s-a gândit la *Gil* ca la un organism care cedează în fața ultimelor stadii virulente ale unei boli.

Doi oameni erau în fața lui, însă apoi mai apăruseră și alți sălbatici îngrijiți, îmbrăcați în costume spațiale portocalii. Aceștia își băteau capul cu niște cabluri încâlcite, dar s-au ridicat brusc când au auzit strigătele care răsunau în urma lui Holsten.

Și-a dat seama că va trebui să treacă printre sau prin ei. În acele momente, singura lui speranță era să alerge în continuare, pentru că asta îl putea duce în alt loc decât acela. *Acela* nu era locul în care dorea să se afle. *Acela* era cât se poate de limpede un vehicul spațial mare și delicat, care era făcut bucăți pe interior și, la urma urmei, cum putea cineva să mai rămână acolo după toate astea?

Ce s-a întâmplat? se întreba disperat. *Lain încerca să-l oprească pe Guyen să se extindă în sistem. Nu aveam cu ce s-o ajut. În cele din urmă, a trebuit să revin în somn. Așadar, cum de s-a ajuns la situația asta?* A simțit că în corpul lui se răspândea o boală necunoscută până atunci, un echivalent al răului de mișcare, contractată după prea multe momente din istorie disociate, concentrate într-un timp personal foarte scurt.

Înseamnă că acesta e sfârșitul? Până la urmă, asta este rasa umană.

S-a pregătit să îi lovească cu umărul pe cei doi primitivi din fața lui, însă aceștia s-au ferit, astfel că s-a împleticit trecând pe lângă ei, și amândoi l-au privit nedumeriți. O secundă s-a văzut prin ochii lor: un bătrân cu privirea sălbatică, care se lovește de pereți și căruia îi atârnă turul pantalonilor.

– Doctore Mason, așteaptă! strigau ei din urmă, dar nu își permitea să aștepte.

A tot alergat și, într-un târziu, ei l-au încolțit în cupola de observație, de unde a văzut câmpul de stele alunecând în urmă, ca și cum ar fi fost pe cale să dispară dacă el ar fi sărit de acolo.

Deja erau mai mult de trei: agitația adunase probabil încă vreo doisprezece oameni – mai multe femei decât bărbați, niciunul cunoscut, în costume spațiale cu nume de morți pe ele. Îl urmăreau precauți, chiar dacă el nu mai avea unde să se ducă. Cei trei care îl treziseră erau cu mult mai curați decât ceilalți, ale căror haine și fețe arătau clar mult mai dezastruos. *Comitetul de întâmpinare,* a gândit el sec. *Cu premii pentru cei mai bine îmbrăcați canibali din ridicolul an în care ne aflăm.*

– Ce vreți de la mine? a întrebat el pe nerăsuflate, simțindu-se la mare distanță față de univers.

– Trebuie să îți găsim altă cameră de… a început bărbatul din comitetul de întâmpinare, cu același ton fals, calm și ademenitor.

– Ba nu, a intervenit altul. Ți-am zis, nu acesta. Pentru el există instrucțiuni speciale.

A, bineînțeles!

– A, atunci, spuneți-mi! i-a atacat Holsten. Spuneți-mi cine sunteți de fapt. Tu! și a ațintit cu arătătorul spre Ailen care nu era Ailen. Tu cine ești? Ce s-a întâmplat cu adevărata Ailen dacă ai ajuns să-i porți pielea – *hainele*, hainele ei?

A simțit cum o demență profundă încerca să se dezlănțuie din adâncul lui. Acea gloată de oameni gravi, manierați, îmbrăcați în costume spațiale furate începea să îl înspăimânte mai mult decât răzvrătiții, mai mult decât adepții cultului care purtau robe zdrențuite. Și de ce se întâmpla mereu la fel?

– Ce e *în neregulă* cu noi? a întrebat el și, doar văzându-le expresiile de pe chipuri, și-a dat seama că rostise acele cuvinte cu voce tare, dar ele nu se opreau acolo. Ce se întâmplă cu noi de nu putem trăi împreună pe nava asta subțire ca o coajă de ou fără să ne distrugem unii pe alții? De ce trebuie să încercăm să ne controlăm unul pe altul, să ne mințim unii pe alții și să ne facem rău? Cine sunteți voi ca să-mi spuneți unde trebuie să mă aflu și ce să fac? Ce îi faceți bietei *Gilgamesh*? De unde ați apărut voi, toți acești fanatici?

Ultima întrebare a ieșit ca un răcnet, înspăimântându-l chiar și pe Holsten, pentru că a avut senzația că s-a rupt ceva în el, dincolo de orice control sau posibilitate de remediere. Un

moment, rămas cu gura căscată, s-a uitat la cei care îl ascultau, tineri și necunoscuți, așteptând cu toții, inclusiv el, să vadă dacă vor mai fi rostite și alte cuvinte. Însă a simțit cum gura lui se deformează și se contorsionează, după care suspinele au început să îl strângă de gât ca o gheară, făcându-l să se înece. Era prea mult. El, care tradusese nebunia unui înger păzitor vechi de milenii. El, care fusese răpit. El, care văzuse o lume bizară, plină de orori pământești. El, care se temuse. El, care iubise. El, care cunoscuse un bărbat care voia să devină Dumnezeu. El, care văzuse moartea cu ochii.

Trecuseră câteva săptămâni dure. Universul avusese la dispoziție secole întregi să-și astâmpere șocul, dar nu și el. El fusese trezit și bătut, trezit și bătut, iar staza rigidă din hibernoterapie nu îi permitea să își recapete ușor echilibrul.

– Doctore Mason, a început unul dintre ei, cu aceeași politețe brutală și neobosită. Noi suntem de la Inginerie. Noi suntem Echipajul.

Iar femeia pe care el o identificase a continuat:

– Ailen a fost bunica mea.

– *Inginerie?* a reușit Holsten să articuleze.

– Reparăm nava, a explicat entuziasmat unul dintre tineri.

Această nouă informație s-a învârtit în mintea lui Holsten ca un stol de lilieci care încearcă să își găsească drumul afară dintr-o peșteră. *Inginerie. Bunică. Reparație*.

– Și cât timp va dura, a întrebat el tremurând, ca să reparați nava?

– Atât cât va fi nevoie, a spus nepoata lui Ailen.

Holsten s-a așezat. Toată puterea, furia, dar și simțul corectitudinii și spaima, toate s-au scurs din el atât de visceral, încât a simțit că probabil era înconjurat de un val vizibil de emoții.

– De ce tocmai eu? a continuat el în șoaptă.

– Cuvei tale de hibernoterapie trebuia să i se acorde atenție de urgență. A trebuit să te scoatem de acolo, i-a explicat bărbatul care făcea parte din comitetul de întâmpinare. Trebuia să îți găsim un loc în care să aștepți câtă vreme se pregătea o altă cuvă, dar acum…

A aruncat o privire spre unul dintre camarazii lui.

– Instrucțiuni speciale, a confirmat unul dintre nou-veniți.

– Dați-mi voie să ghicesc, a intervenit Holsten. Șeful vostru vrea să mă întâlnească.

Și-a dat seama că avea dreptate, deși ei l-au privit cu o expresie care suna mai mult a superstiție.

– E vorba de Lain, nu-i așa? a spus el cu convingere, iar cuvintele lui au dezlănțuit o izbucnire bruscă de îndoială. *Bunica*

mea, spusese cea care nu era Ailen. Dar unde era acum Ailen? Isa Lain? a adăugat el, cu o nouă emoție în glas. Spune-mi!

S-a privit prin ochii lor: un om îngrozit, scos din timpul său.

– Vino cu noi! l-au îndemnat ei.

Și, de data aceasta, i-a urmat.

6.3 Comuniune

Bianca a mai vorbit cu Mesagera, însușindu-și un set de Înțelegeri, oferite de cercetătoarele care au analizat vasta istorie a contactelor cu zeița artificială într-un format ușor de înțeles. Pentru Bianca, rezultatele sunt fascinante și nu crede că vreo altă surată dinaintea ei a ajuns la aceleași concluzii.

Este evident că Mesagera este o entitate cu conștiință, care se rotește în jurul lumii ei la o distanță de aproape trei sute de kilometri. Cele mai vechi Înțelegeri spun că, pentru o perioadă necunoscută de timp, Mesagera a transmis spre lumea ei un semnal radio care consta într-o serie de secvențe matematice. Istoric vorbind, cu ceva timp în urmă, una dintre străbunele Biancăi a răspuns acestui mesaj, după care a început un dialog ciudat și dezamăgitor.

Bianca este obsedată de specificul acestui dialog. S-a gândit mult la experiențele la mâna a doua ale celor care au existat înaintea ei, a simțit convingerea lor îndepărtată, cum că vocea curioasă pe care o auzeau aparținea unui anume tip de inteligență, una care manifesta un profund interes față de specia ei, mereu dornică să comunice, și care avea un scop mai măreț. Aceste concluzii par evidente dacă e să ne raportăm la fapte. Pe de altă parte, din Înțelegerile pe care le deține, Bianca este conștientă că străbunele ei au adunat un număr de credințe care, privind retrospectiv, sunt mai puțin verificabile. Multe dintre suratele ei au ajuns să creadă că Mesagera răspundea de existența lor, o credință pe care Zeița lor a încurajat-o. În plus, ele au crezut că Mesagera avea cele mai bune intenții și că planul pe care ele îl respectau cu atâta perseverență – și, mai apoi, cu atâtea costuri – era unul care, dacă l-ar fi înțeles, era clar spre beneficiul lor.

Bianca a analizat toate aceste aspecte și socotește că niciunul nu se bazează pe realitatea faptelor. Este conștientă că multe semene de-ale sale sunt încă interesate de Templu, având credința că Mesagera are, într-un fel sau altul, grijă de ele, chiar dacă această credință nu este decât o umbră dornică a fervorii care a existat cândva. Drept urmare, ea a fost foarte inspirată în ceea ce privește concluziile la care a ajuns, însă a arătat clar că viziunea tradiționalistă și demodată potrivit căreia Mesagera seamănă cu

cineva din neamul lor – adică cu un păianjen mare din ceruri – este absurdă.

Însă nu poate pune la îndoială faptul că Mesagera este o entitate inteligentă. Evident, are un intelect superior, dar această apreciere este mai greu de făcut, fiindcă ea nu poate să tragă decât concluzia că posedă un tip de inteligență foarte diferit de al ei. Există, clar, multe lucruri pe care Mesagera le consideră firești, dar pe care nici măcar Bianca, oricât s-ar concentra, nu le poate înțelege. Pe de altă parte, multe lucruri comunicate Mesagerei au fost interpretate greșit sau n-au fost înțelese deloc. În mod straniu, capacitățile divinului sunt clar limitate. Există concepte care, intuite până și de cel mai ignorant pui de păianjen, rămân neînțelese de Mesageră.

Și, desigur, acest lucru se întâmplă printr-un limbajul comun creat cu mari dificultăți între cele două capete ale undelor radio care vibrează. Prin urmare, și Bianca nu este prima care își dă seama de asta, Mesagera nu este nicidecum atoatevăzătoare sau atotcunoscătoare. Ea trebuie să își pipăie calea; trebuie să lucreze din greu ca să înțeleagă și de foarte multe ori dă greș.

Dar cel mai mult nu înțelege chestiunile esențiale, de zi cu zi. Se vede clar că Mesagera nu este la curent cu majoritatea evenimentelor care se petrec în lumea în jurul căreia se rotește. Ba mai mult, limbajul descriptiv rămâne de obicei neînțeles. El este capabil să expună descrierile vizuale în mod relativ simplu, dar orice limbaj colorat de simțurile unui păianjen – pipăitul, gustul – pare să se piardă la traducere. Cel mai ușor sunt recepționate numerele, calculele și ecuațiile: chestiuni de aritmetică și fizică.

Bianca s-a familiarizat din alte surse cu acest gen de comunicare. În ocean există o civilizație prosperă de crustacee cu care specia ei a intrat când și când în contact timp de secole. De-a lungul anilor s-a stabilit un limbaj gestual de bază și statul submarin al stomatopodelor a traversat propriile drame și crize, răscoale, lovituri de stat și revoluții. Acum crustaceele au radio, dar și savanții lor, cu toate că tehnologia lor este limitată de condițiile de mediu și de capacitatea lor redusă de a manipula acel mediu. Crustaceele au o lume aparte, nu doar prin faptul că sunt acvatice, ci și prin priorități și concepte. Singurul lucru pe care Bianca îl poate discuta ușor cu ele ține de matematică, pentru care stomatopodele au făcut o pasiune din asta.

Și-a petrecut mulți ani perfecționând și dezvoltând structura complexă a coloniilor de furnici pentru a crea instrumentele de care are nevoie pentru experimentele ei avansate. Cele mai complexe sisteme, cum ar fi colonia de la bordul Cuibului Cerului, care controlează zborul și care se autoreglează, funcționează pe baza unor principii matematice, iar structura lor chimică este capabilă să recepționeze informații matematice și să

acționeze în funcție de acestea, ba chiar și să realizeze calcule complicate care se desfășoară în corpul și neuronii creierelor individuale ale furnicilor.

Bianca se gândește mereu la asemănarea teoretică dintre Mesageră și o colonie de furnici, care a ajuns suficient de avansată și de complexă. Ar avea aceeași senzație dacă ar comunica cu ambele?

În prezent, comunicarea cu Mesagera este strict limitată. Există secte ciudate: case de surori recidiviste care, într-un fel sau altul, au cultivat și au devenit prada unei Înțelegeri aberante. Întrucât orice răspuns al Mesagerei este recepționat pe aproape toată planeta, astfel de fanatici izolați sunt descoperiți și vânați imediat în momentul în care devine evident că cineva a deschis un canal neautorizat cu Zeița. În schimb, orașele mari decid cine are acces la Mesageră. Cu toate acestea, multe temple încearcă să descopere adevărul divin al planului tulburător care încă este transmis îmbietor din când în când. Însă, în cea mai mare măsură, privilegiul le revine savantelor curioase, iar Bianca a plănuit, a complotat, a măgulit și a făcut favoruri pentru a i se oferi șansa să schimbe câteva păreri deschise și sincere.

Cuibul Cerului se descurcă bine în misiunea lui istorică, înălțându-se constant. Colonia de la bord îi raportează Biancăi de pe propria frecvență, confirmând că totul este bine, iar datele de la alte trei emițătoare îndepărtate triangulează poziția navei zburătoare. Aceasta este etapa ușoară a călătoriei. Dacă nu va avea parte de vreme nefavorabilă, Cuibul Cerului va atinge plafonul operativ efectiv conform programului.

Mesagera va apărea la orizont și Bianca îi va transmite un semnal, invitând-o să comunice. Include în el o anumită doză din formalitățile pe care Templul le-a folosit cândva, nu pentru că ar crede că este nevoie de ele, ci pentru că Zeița este mai binevoitoare față de cei care mimează smerenia.

Mesagera este destul de răbdătoare dacă îndură generațiile din neamului Biancăi și gândurile Ei au o inerție care nu ține seama de evenimentele din lumea de jos – ori cel puțin așa sună teoria. Bianca nu este chiar atât de sigură. Cu siguranță este o realitate că, în ciuda nereușitelor Templului, Mesagera continuă să își îndemne credincioșii să lucreze la mașina sa. Cererile au devenit cu atât mai insistente de când suratele Biancăi din urmă cu o generație sau două practic au încetat să înregistreze progrese în ceea ce privește traducerea literală a dorințelor Mesagerei: nici credința, nici ingeniozitatea nu a reușit să reducă diferența dintre voința divină și înțelegerea muritorilor. Bianca este conștientă de amenințările și imprecațiile care au sosit din cer. Mesagera a prezis venirea unei catastrofe îngrozitoare. În aceste zile, suratele Biancăi cred că acest lucru este doar o încercare grosolană de a le

motiva să aloce mai multe resurse în vederea realizării unui proiect imposibil.

Încă o dată, Bianca nu este chiar atât de sigură. Ea are darul de a vedea problemele din unghiuri neobișnuite și de a-și imagina posibilități radicale.

Crede că acum dificultatea nu vine din faptul că ea nu o înțelege pe Mesageră, ci de a o face pe Mesageră să o înțeleagă pe ea. Trebuie să învingă ceea ce pare a fi un mod de gândire adânc înrădăcinat. Exemplele istorice – amintite vag prin intermediul Înțelegerii – arată că Mesagera nu a fost întotdeauna animată doar de un singur gând. Obsesia sau frustrarea au făcut-o să fie astfel. Ori probabil *disperarea,* gândește Bianca.

Intenționează să îi arate ceva nou Mesagerei.

Una dintre gigantele pe ai cărei umeri stă acum este o colegă încă în viață, care a creat o colonie de furnici văzătoare. Vederea lor este slabă în comparație cu cea a păianjenilor, dar punctulețele individuale pe care membrii coloniei le percep pot fi asamblate, printr-un efort matematic groaznic de greu, într-o imagine completă. În plus, această imagine poate fi codificată într-un semnal. Codul este simplu: o secvență de puncte de lumină și întuneric, care, pornind dintr-un punct central, descriu o spirală și care, împreună alcătuiesc o imagine mai largă. Este un sistem universal pe care și Bianca îl poate concepe.

Are o asemenea imagine codificată, care a fost recepționată de colonia ei de muncă. Așa cum se cuvine, este o imagine a Cuibului Cerului, văzut în timp ce se înalță, îndepărtându-se de oraș.

Îi spune Mesagerei că dorește să îi transmită o imagine. Nu primește vreun semn că a fost înțeleasă – deoarece tirada Zeiței continuă nestingherită – dar Bianca poate doar să spere că o parte a prezenței cerești înțelege. Apoi dă instrucțiuni să se transmită imaginea, știind că vreo câteva sute de savante de vârf vor asculta răspunsul.

Mesagera rămâne tăcută.

Bianca nu-și poate stăpâni emoția și aleargă frenetic pe lângă pereții din mătase ai camerei. Deși nu e reacția pe care o spera, este măcar o reacție.

Apoi Mesagera vorbește, cerând clarificări. Savantele își țin răsuflarea. Zeița a înțeles măcar că în aer plutește ceva nou și a răspuns în stilul ei ciudat, lipsit de emoție, pe care Bianca și-l amintește din conversații antice, când Zeița le învăța acest limbaj comun pe alesele Sale. Aceasta este Zeița, cu stilul Său foarte procedural, care încearcă să înțeleagă ce a primit.

Bianca se străduiește iar și iar. Mesagera își poate da seama că informația transmisă este o imagine, dar decodificarea ei pare imposibilă. În cele din urmă, Bianca descompune imaginea în elementele ei cele mai simple, aducând întreaga operațiune cât

mai aproape de acea matematică universală, atât cât se poate, transmițând formule care descriu spirala și dezvăluind astfel modalitatea orbitor de evidentă în care trebuie citită imaginea.

Bianca aproape că *simte* momentul când pârghia înțelegerii Zeiței se înclină. Imediat apoi sosește răspunsul și Bianca află că limbajul Zeiței cuprinde deja un cuvânt pentru aeronavă.

Între timp, Mesagera a trecut dincolo de orizont, însă pentru Zeiță nu este de ajuns. *Arată-mi mai mult* este înțelesul de necontestat, dar le previne pe suratele ei să nu alimenteze încă incendiul stârnit. În sinea ei, este geloasă pe privilegiul nou descoperit, prin care poate să descifreze autocontrolul Zeiței. Ar putea să continue discuția cu Zeița până pe cealaltă parte a planetei, transmițând semnalul din aproape în aproape prin celelalte emițătoare până când acesta ar putea fi transmis din nou spre spațiu, dar dorește să aștepte până când Zeița revine să comunice direct cu ea, iar suratele ei cedează cu reticență în fața eminenței sale.

Mesagera bombardează cu insistență planeta, cerând informații suplimentare, timp în care Bianca ajunge la o concluzie șocantă: Mesagera *nu poate* vedea ce se petrece pe planetă, care e chiar sub ea. Departe de a fi atoatevăzătoare și, deși este familiarizată cu noțiunea de văz, Mesagera este oarbă. Radioul este singurul ei mod prin care vede.

Bianca cere să se trimită încă o imagine către colonia ei de furnici și o transmite imediat ce Zeița revine pe cer deasupra ei. Este o imagine destul de simplă, înfățișând Șapte Copaci din interior, și care arată splendoarea complicată a eșafodajului și hărnicia agitată a locuitorilor săi. Creatorul imaginii codificate a folosit-o inițial ca imagine-test în cursul unor experimente.

Zeița rămâne mută.

În depărtare, Cuibul Cerului ajunge în cele din urmă la altitudinea pentru care a fost proiectat și își găsește echilibrul în zonele superioare ale atmosferei, iar balonul se extinde, ajungând la jumătate de kilometru lungime. Destul de absentă, Bianca monitorizează deplasarea lui, știind că echipajul navei va testa mecanismele și condiționarea coloniei în aerul rarefiat, asigurându-se că totul este pregătit pentru cea mai periculoasă etapă a misiunii, care va fi îndeplinită de Portia. În ciuda izolației termice asigurate de fuzelajul dublu, frigul provoacă un oarecare disconfort. Specia ei are o oarecare abilitate de reglare a temperaturii corporale și de menținere a unui ritm metabolic ridicat, dar păianjenii devin lenți ori de câte ori temperatura scade. Viola, care este răspunzătoare de această misiune, raportează că activitatea decurge mai încet decât se anticipase, dar se desfășoară în limite tolerabile.

Bianca încă așteaptă. Înaintarea Cuibului Cerului devine acum o preocupare secundară. A redus-o la tăcere pe Mesageră. În

decursul istoriei, nimeni din neamul ei nu a reușit asta. Ochii lumii sunt îndreptați spre ea cu admirație.

De aceea așteaptă.

6.4 Revelația

Deasupra lumii verzi, deasupra Cuibului Cerului și a tuturor străduniilor harnice ale locuitorilor săi, doctorul Avrana Kern încearcă să accepte ceea ce tocmai i s-a arătat.

A mai văzut acele lucruri, acei monștri care se târâie și țes. Drona trimisă de pe *Gilgamesh* a văzut fugitiv unul, după care a murit. Camerele de pe naveta pe care a trimis-o spre sol a surprins câțiva, după care a luat foc. Știa că existau *lucruri*, lucruri apărute fără voia ei în Lumea lui Kern, șerpii din grădina ei. Nu făceau parte din plan: din ecosistemul conceput atât de atent pentru a asigura căminul pentru aleșii ei.

Știa de câteva vieți că ei existau acolo, dar a descoperit cumva în ea o capacitate aproape infinită de a trece asta cu vederea. Se poate da înapoi oripilată pentru o secundă, întrebând: *Ce ați făcut cu maimuțele mele?* Și la doar un deceniu mai târziu, aproape că a uitat, subrutinele ascunse acoperind această amintire supărătoare, până când a dispărut de tot. Interiorul electronic al Modulului-Santinelă este ticsit de asemenea amintiri lepădate, de înțelegeri pe care nu și le putea asuma. Sunt gânduri pierdute despre căminul pe care nu îl va vedea niciodată, imagini ale monștrilor arahnoizi, imagini ale unui butoi care arde când pătrunde în atmosferă. Toate dispărute, alungate din mintea ei funcțională, și totuși nu pierdute. Eliza nu aruncă niciodată ceva la gunoi.

Avrana a revenit mereu la certitudinea că planul ei cu această lume a reușit. La urma urmei, ce altceva mai există pentru ea? Timp de nenumărate secole a parcurs în tăcere drumul pe orbita planetei, transmițând la nesfârșit întrebările ei curioase către o planetă care nu i-a acordat atenție. Veacuri neștiute a dormit, iar sistemul rezistent al Modulului-Santinelă a făcut sârguincios tot ce s-a putut ca să prevină procesul treptat de degradare și funcționare defectuoasă. Ori de câte ori s-a trezit, la intervale din ce în ce mai lungi, urlând și zbătându-se în interiorul minusculului său spațiu, Avrana nu a făcut decât să se plece în fața unui cosmos indiferent.

Sistemele modulului, beneficiind de o alimentare minimă, au făcut tot posibilul să mențină totul în regulă, însă au existat și sacrificii: Avrana este oarbă, fragmentată, nu știe sigur unde sfârșește ea și unde începe mașina. Modulul găzduiește nenumărate lucruri, fiecare subsistem căpătând o autonomie

brută: o comunitate de semidemenți care mențin cu ferocitate totul laolaltă. Și ea este una dintre acele așchii. Ocupă un spațiu virtual, îngrămădit și aglomerat ca o colonie de păsări. Ea și Eliza și multe, multe sisteme.

Trecerea navei *Gilgamesh* – cu toate strigătele și rugămințile rușinoase, plus consumul colosal de energie necesar pentru a doborî naveta-intrus – , acum totul i se pare un vis, ca și cum presupusele ființe umane ar fi ajuns acolo dintr-o realitate paralelă care avea prea puțină legătură cu ea. Ceea ce a învățat din acel episod a fost că, până la sosirea lor, ea nu cunoscuse disperarea. O planetă tăcută era preferabilă uneia forfotind de viață umană, pentru că viața umană ar compromite cu totul succesul misiunii ei. Va înconjura globul până când Modulul-Santinelă se va dezintegra, continuând să spere că maimuțele ei vor lua legătura cu creatorul lor. Lipsa succesului nu a însemnat că experimentul ei a fost un eșec.

Niciodată nu și-a examinat motivele sau prioritățile și nici nu s-a întrebat de ce este atât de hotărâtă în sârguința ei să ducă această misiune până la capăt, excluzând orice altceva. În timp ce vorbea cu acele presupuse ființe umane de pe nava-arcă, a avut senzația că era scindată în două persoane: una care își amintea ce însemna să trăiești, să respiri și să râzi, și una care ținea minte doar importanța succesului și a realizărilor științifice. Nu știa sigur de unde apăruse prima Avrana. Într-un fel, nu părea a fi ea însăși.

Apoi îi răspunseseră maimuțele și totul se schimbase.

E adevărat, întârziaseră puțin. Cele câteva secole anticipate prin proiect se scurseseră, iar Modulul-Santinelă depășise durata de viață pe care o prevăzuseră creatorii lui. Cu toate acestea, pe vremea aceea ei construiau lucruri menite să dureze. Dacă maimuțele avuseseră nevoie de sute sau mii de ani, Avrana și Eliza și miliardele de sisteme de susținere a vieții erau pregătite pentru ele.

Însă ele se dovediseră foarte obtuze, iar modul lor de gândire fusese extrem de ciudat. Încercase mereu, și deseori părea să se facă înțeleasă, dar maimuțele aveau propriile lor idei – și încă foarte bizare. Câteodată nu îi înțelegeau intelectul superior. Câteodată Avrana nu le înțelegea pe ele. Se presupunea ca maimuțele să reprezinte primul pas ușor spre un univers al evoluției. Toată lumea o asigurase că ele sunt îndeajuns de umane ca să înțeleagă, însă destul de departe ca să rămână un subiect valoros și pertinent. De ce nu se putea vedea față în față cu ele?

Acum le vede ochii. Toți opt.

Imaginea care i s-a trimis este nebunească, fantastică, o structură vastă, stratificată și încâlcită de linii și legături și spații închise, care există doar pentru că ele au fost introduse în acorduri temporare de tensiune. Păianjenii sunt pretutindeni,

surprinși în timp ce se târâie. Cuvintele care prefațează această imagine au fost simple, imposibil de interpretat altfel: *Aceştia suntem noi.*

Avrana Kern se refugiază în adâncimile limitate ale minții care i-a mai rămas și jelește după maimuțele ei pierdute. Este cuprinsă de disperare și nu știe ce să facă.

Se sfătuiește cu grupul ei de consilieri, ceilalți cu care împarte habitatul care continuă să se deterioreze. Sistemele individuale o anunță că ele încă își fac datoria. Controlul principal ține un registru al transmisiunilor primite de pe planetă. Altele înregistrează progresele făcute de corpurile cerești, marcate ca fiind de interes, printre care se numără un punct îndepărtat – foarte îndepărtat – care se autointitulează drept ultima speranță a rasei umane.

Insistă în continuare, căutând celălalt centru de calcul pe care îl împarte cu acest modul și cu care câteodată trebuie să negocieze. Acolo sunt foarte mulți, dar există doi poli ai Modulului-Santinelă Brin 2, iar ea se adresează cu precauție celuilalt.

Eliza, am nevoie de ajutorul tău! Eliza, sunt Avrana!

Atinge fluxul celeilalte minți și pentru o clipă se scufundă în torentul învolburat al gândurilor care curg permanent acolo: *maimuțele mele unde sunt maimuțele mele nu poți să mă ajuți acum mi-e frig foarte frig și Eliza nu mai vine să vadă nu pot să văd nu pot să simt nu pot să simt vreau să mor vreau să mor vreau să mor…* Gândurile curg, neajutorate și neconstrânse, din acea minte sfărâmată, ca și cum ea ar încerca să se golească, și totuși există mereu mai multe. Avrana se chircește și, pentru un moment îngrozitor și înghețat, își dă seama că dacă ceea ce a atins este o minte organică, atunci *eu trebuie să fiu…* însă, la urma urmei, ea are o capacitate aproape infinită să treacă cu vederea, iar acel moment de autoreflexie dispare și, împreună cu el, orice amenințare a revelației.

Îi rămâne doar acea imagine intolerabilă, reconstituită în mintea ei pixel cu pixel.

Cu acele creaturi a comunicat. Masca de maimuță s-a ridicat și în locul ei apare *acea* imagine înfiorătoare. Toate speranțele pe care și le-a pus în acest proiect măreț – practic, singurul lucru din univers care îi rămăsese – sunt acum năruite. O clipă, încearcă să își imagineze că protejatele ei simiene sunt altundeva, ascunzându-se de civilizația infectă a păianjenilor, dar memoria ei s-a săturat de jocuri. Au ars. Acum își aduce aminte. Maimuțele au ars, dar virusul… virusul în sine a ajuns pe planetă. Aceasta este singura explicație. Ori, poate ceea ce a văzut se putea dezvolta spontan dacă beneficia de milioane de ani de condiții propice. Însă virusul este catalizatorul care concentrează

toată acea perioadă de timp în doar câteva milenii. Agentul triumfului ei a devenit agentul stimulator a ceva bizar și nedorit.

Înclină pârghia hotărârii. Vede cu claritate calea respingerii: acele ființe de pe *Gilgamesh*, certărețe ca niște maimuțe, vor reveni în cele din urmă și vor pune capăt tuturor acestor lucruri, cu demența cu care au procedat întotdeauna ființele umane. Maimuțe sau păianjeni, le va fi totuna. Iar ea, Avrana Kern, un geniu uitat al unei epoci trecute, va decădea lent în senescență și desuetudine, orbitând în jurul unei lumi căzute pradă stupilor prosperi a ceea ce ea trebuie să recunoască drept propria specie.

Istoria ei îndelungată se va sfârși. Ultimul colț al timpului și poporului ei va fi rescris de gazdele fecunde ale descendenților ei îndepărtați și nemerituoși. Totul se va pierde și nu va exista niciun semn lăsat de eonii de singurătate, așteptare și ascultare, de descoperirile, triumfurile și, în cele din urmă, de oribila ei descoperire.

Există puține granițe imuabile în interiorul Modulului-Santinelă. Diferitele entități, electronice și organice, nu mai sunt despărțite ferm, fiecare bazându-se pe o alta și împrumutându-se de diverse lucruri pentru buna funcționare de zi cu zi. Exact la fel, trecutul se furișează în prezent cu cel mai mic prilej care i se oferă. Avrana Kern – ori lucrul care se consideră a fi ea – își retrăiește istoria cu planeta verde și locuitorii săi: răspunsul lor matematic; învățarea monștrilor să vorbească, discuțiile ei dificile și dureroase; credința lor, rugămințile lor, poveștile șocante, pe jumătate inteligibile despre faptele lor mărețe. A vorbit cu multe dintre mințile lor mărețe: preoți și astronomi, alchimiști și fizicieni, lideri și gânditori. Ea a reprezentat piatra de temelie pentru o civilizație. Nicio ființă umană nu a mai trăit experiențele ei și nici nu a atins ceva atât de străin. Numai că păianjenii nu sunt chiar atât de străini. Avrana și păianjenii au strămoși de acum cinci sute de milioane de ani, înainte ca materia vieții să se fi separat în cei care își vor purta mereu nervii pe spinare și cei care îi vor păstra în pântece.

Nu există străini pe care poporul ei să-i fi întâlnit sau de care să fi auzit. Ori, dacă au existat, semnalele lor au fost ignorate, trecute cu vederea: străin într-un fel care a însemnat că nicio ființă umană nu i-a putut vedea și recunoaște drept dovadă a vieții din alt loc. Facțiunea lui Kern și ideologia ei știau deja acest lucru, motiv pentru care ei au vrut să răspândească viața de pe Pământ în toată galaxia, în cât mai multe forme posibile. Pentru că era singura viață pe care o aveau, ei aveau răspunderea să o ajute să supraviețuiască.

A trăit vieți după vieți împreună cu poporul planetei verzi. Ea și grupul de sisteme însoțitoare au simțit că plutesc triumfătoare, s-au cutremurat când au fost învinse, au încercat mereu să

completeze ceea ce a fost întotdeauna o înțelegere îngrijorătoare și incompletă. Acum îi vede, desigur. Îi vede drept ceea ce sunt.

Ei reprezintă Pământul. Forma lor nu contează.

Păianjenii sunt copiii ei.

Revine, apelând înregistrări care cuprind secole de discuții din locul în care sunt îngrămădite în amintirile ei electronice, după ce a rescris toate cântecele radio disperate ale vechiului Pământ. Revede tot misterul derutant al dialogului cu maimuțele, văzute acum într-o lumină nouă, dură și intransigentă. Încetează să le mai ceară diverse lucruri și începe să asculte.

Așa cum păianjenii își pot folosi Înțelegerile pentru a scrie noi cunoștințe în mintea lor – deși Kern nu știe asta – tot astfel, privitor la starea actuală a lui Kern, înseamnă că și ea își poate reface mintea mult mai repede decât ar putea fi recondiționat un creier uman. Modelează generații de conversații, își modifică percepția despre emitenți, încetează să mai încerce să își azvârle protejații cu un pas mai jos față de ființele umane.

Înțelege, nu perfect – pentru că multe pasaje din vorbirea lor rămân un mister – , însă înțelegerea a ce spun ei, a preocupărilor și percepțiilor lor, totul se așază mai clar la locul cuvenit.

Și, în cele din urmă, le răspunde.

Sunt aici. Sunt aici pentru voi.

6.5 Lucrurile se strică

I-au dat un costum spațial. Nu prea putea să se prezinte în îmbrăcămintea subțire în care dormise, desfăcută la spate, unde fuseseră înfipte tuburile, pentru că, înainte să-l prindă, își etalase deja spinarea de bătrân, plină de semne, prin jumătate dintre încăperile de locuit ale echipajului.

Numele de pe noua lui îmbrăcăminte era „Mallori“.

Scotocindu-și memoria fragmentată, Holsten nu a reușit să afle cine ar fi putut fi Mallori și nici nu a vrut să se gândească dacă mai *exista* un Mallori. Ar prefera să poarte hainele unui cadavru, ori pe cele ale cuiva care s-ar putea trezi în orice moment și ar avea nevoie de ele?

Și-a cerut propriul costum, dar era evident că îi fusese luat și purtat până la epuizare cu mult timp în urmă.

În timp ce îi aduceau haine, a văzut alți oameni. Acea generație de ingineri l-au lăsat într-unul dintre laboratoarele științifice, care fusese ulterior transformat în dormitor. Acolo erau îngrămădiți cel puțin patruzeci de oameni, iar pereții erau înțesați de cârlige pentru hamacuri în care doar puțini mai dormeau. Oamenii păreau înspăimântați și disperați, de parcă erau niște refugiați.

A vorbit cu câțiva dintre ei. Când au aflat că făcea parte din echipaj, l-au bombardat cu întrebări. Erau insistenți. Voiau să știe ce se petrecea. Și el voia asta, desigur, dar un asemenea răspuns nu i-ar fi mulțumit. Pentru cei mai mulți dintre ei, ultima amintire era un Pământ otrăvit și pe moarte. Unii chiar au refuzat să creadă cât de mult timp trecuse de când închiseseră ochii pentru prima oară în cuvele de hibernoterapie. Puținele lucruri pe care le știau de fapt acești evadați despre aventura în care porniseră l-au îngrozit pe Holsten.

Erau tineri: la urma urmei, toată încărcătura navei trebuia să fie compusă din tineri, pentru ca apoi aceștia să o poată lua de la început, indiferent de circumstanțele în care erau dezghețați.

– Sunt doar un clasicist, le-a spus Holsten.

În realitate, existau o mie de lucruri despre care știa că ar fi relevante pentru situația lor tragică, dar nu simțea nevoia să vorbească despre niciunul dintre ele, pentru că socotea că nimic din ce le va spune nu îi va încuraja. În privința celei mai importante întrebări – aceea a viitorului lor imediat – nu îi putea ajuta deloc.

Apoi inginerii-surogat au revenit cu costumul și, în ciuda nemulțumirii celorlalți, l-au luat pe Holsten de acolo.

Atunci a avut și el de pus întrebări; se simțea destul de calm ca să facă față răspunsurilor.

– Ce se va întâmpla cu ei?

Tânăra care îi conducea a aruncat o privire sumbră în urmă, spre locul din care plecaseră.

– Vor fi puși din nou în hibernoterapie imediat ce sunt camere disponibile.

– Și cât va dura asta?

– Nu știu.

– De când se întâmplă asta?

Holsten își alegea întrebările în funcție de expresia de pe fața ei.

– Perioada cea mai lungă în care cineva a fost scos din hibernoterapie a fost de doi ani.

Holsten a inspirat adânc.

– Lasă-mă să ghicesc: există din ce în ce mai mulți oameni pe care trebuie să îi scoateți din camerele de hibernoterapie, corect?

Depozitul de încărcătură se deteriorează.

– Facem tot ce se poate, s-a răstit ea, ca să se apere.

Holsten a dat din cap mai mult pentru el. *Nu fac față. Lucrurile se înrăutățesc.*

– Și unde…?

– Uite! a început femeia, întorcându-se spre el, iar pe ecusonul ei scria „Terata“, un alt nume pierdut, mort. Nu mă aflu aici ca

să-ți răspund la întrebări. Și, pe de altă parte, am alte lucruri de făcut.

Holsten și-a desfăcut brațele în încercarea de-a o liniști.

– Pune-te în situația mea!

– Prietene, am destule de îndurat în situația *mea*. Și, la o adică, de ce ești tu așa de important? De ce beneficiezi de un tratament special?

Holsten a fost cât pe ce să răspundă: „Nu știi cine sunt?“ ca și cum ar fi fost vreo celebritate. În cele din urmă, s-a mulțumit să ridice din umeri și să spună:

– Nimeni important. Doar un bătrân.

Au trecut prin dreptul unei încăperi în care se aflau probabil douăzeci de copii, o imagine atât de neașteptată, încât Holsten s-a oprit și a privit lung înăuntru, după care nu s-a lăsat clintit din loc. Aveau în jur de opt sau nouă ani și stăteau pe podea cu caiete în mâini, urmărind un ecran.

Pe ecran era Lain. Văzând-o acolo, Holsten aproape că s-a înecat.

Mai erau și ale lucruri: modele tridimensionale, imagini care păreau a fi planurile navei *Gil*. Copiii erau învățați. Aceștia erau viitorii ingineri.

Terata, care nu era Terata, l-a tras de braț, dar Holsten a făcut un pas în încăpere. Elevii se holbau la el, se înghionteau și șușoteau între ei, însă el nu avea ochi decât pentru ecran. Lain le explica o operațiune, demonstrând prin exemplificare și printr-o schemă mărită cum să facă o anumită reparație. Pe ecran arăta mai în vârstă. Nu inginera-șefă, nici regina războinică, ci doar… Isa Lain, care se descurca așa cum putea cu instrumentele ieftine pe care i le oferea universul.

– De unde…? și Holsten a făcut un semn spre copii, a căror atenție fusese distrasă definitiv. De unde vin?

– Prietene, dacă nu știi *asta*, eu nu am de gând să-ți explic, i-a răspuns iritată non-Terata, iar câțiva dintre copii au început să rânjească.

– Nu, serios vorbesc…

– Sunt copiii noștri, bineînțeles, i-a explicat ea tăios. Dar ce credeai? Cum altfel puteam să continuăm munca?

– Și… încărcătura? a întrebat el, gândindu-se la oamenii ținuți luni întregi, ba chiar ani, în afara hibernoterapiei.

Ea deja reușise să îl îndepărteze de sala de clasă, îndreptând atenția elevilor înapoi spre lecția de pe ecran cu un gest ferm.

– Avem un control strict al populației. La urma urmei, ne aflăm pe o navă, a continuat ea, ca și cum aceste vorbe ar fi reprezentat un fel de mantră. Dacă avem nevoie de material proaspăt din încărcătură, îl luăm, însă în rest, orice producție în exces…

În acel moment, vocea ei precisă, profesională a șovăit puțin, probabil atingând o suferință personală atât de neașteptată, încât Holsten s-a împleticit ușor, parcă în semn de înțelegere.

– Embrionii sunt băgați în gheață, în așteptarea nevoilor viitoare, a încheiat ea, strâmbându-se la el ca să-și ascundă propria stânjeneală. E mai ușor de păstrat un embrion înaintea unei anumite etape a dezvoltării lui decât un adult.

Încă o dată, aceste vorbe au sunat ca o dogmă învățată pe de rost, cu care crescuse.

– Îmi cer iertare că am…

– Am ajuns.

Ajunseseră în Sala de Comunicații. Înainte să intre acolo nu își dăduse seama încotro se îndreptaseră.

– Bine, dar ce…?

– Intră!

Femeia care nu era Terata l-a împins destul de brutal, după care s-a îndepărtat.

Holsten a rămas multă vreme în fața ușii, temându-se să îi treacă pragul, până când, în cele din urmă, ușa s-a deschis singură și a întâlnit privirea femeii care se afla înăuntru.

Nu știuse la ce să se aștepte. Crezuse că nu mai exista nicio ființă vie, ci doar un chip pe un ecran care semăna oarecum cu masca lui Lain, probabil cu influențe moștenite de la Guyen și Avrana Kern și de la cine știe care mai exista în sistem. Dacă nu era vorba de Lain, se temea că ceea ce îi va apărea în fața ochilor ar putea fi un fel de Guyen: o creatură stafidită care fusese cândva o ființă umană, susținută de mecanismele navei de care nu se putea lipsi, nutrind în țeasta lui care se micșora visul că va deveni nemuritor. Ar fi fost groaznic să o vadă ajunsă așa pe femeia pe care o cunoscuse. Mai rău ar fi fost dacă ușa s-ar fi deschis și înaintea lui ar fi apărut cu totul altcineva.

Însă aceea era Lain – Isa Lain. Era mai bătrână, desigur. Probabil că era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât el, o veterană a îndelungii bătălii împotriva entropiei și a intruziunii ostile în computer, cu care se luptase după ce se despărțiseră. Cincisprezece ani nu ar fi însemnat aproape nimic pentru oamenii Vechiului Imperiu. Toate miturile acelei epoci vechi confirmau că anticii trăiseră mult mai mult decât era durata firească de viață a unui om. Însă în acele zile împuținate, încă cincisprezece ani o făcuseră pe Lain să pară îmbătrânită.

Nu foarte bătrână, nu ramolită – deocamdată. Era o femeie muncitoare, fiind la vârsta la care se simțea încă în putere, privind de-a lungul pantei inevitabile a timpului care îi va răpi abilitățile puțin câte puțin, la fiecare pas. Era mai masivă decât o știa el, iar fața ei era marcată de acel limbaj uman universal al greutăților și grijilor. Avea părul cărunt, lung, legat la spate într-

un coc strâns. Însă rămăsese Lain: o femeie pe care o văzuse evoluând repede de-a lungul unei perioade foarte scurte pentru el, dar care reprezenta o viață pentru ea. A simțit un val de sentimente doar văzându-i chipul și, în ciuda eforturilor lor, ridurile nu au reușit să ascundă familiaritatea ei față de el.

– Moșule, dacă te-ai vedea… a spus ea încet.

Părea la fel de afectată de vârsta lui așa cum era și el afectat de vârsta ei.

Purta un costum spațial al cărui nume fusese smuls, cu mânecile zdrențuite la coate și peticit la genunchi. Rămășițele altui costum erau înfășurate în jurul umerilor, semănând cu un fel de șal, pe care ea îl mototolea între degete în timp ce îl privea.

Holsten a pășit înăuntru, a privit comenzile și a observat două panouri întunecate, dintre care unul fusese golit, însă restul stațiilor păreau funcționale.

– Văd că ai fost ocupată.

Pe fața ei a apărut o expresie greu de definit.

– Asta e, nu? După atâta vreme, tot remarci acide faci?

El s-a uitat lung la ea.

– În primul rând, nu a fost „atâta vreme". Și, în al doilea rând, tu ai fost mereu cu limba mai ascuțită, nu eu.

Și, spunând acestea, a zâmbit, pentru că acel gen de tachinare cu care era obișnuit din partea ei era ceva ce își dorea din inimă să audă și acum, însă ea se holba la el ca și cum Holsten ar fi fost o fantomă.

– Nu te-ai schimbat, a răspuns ea și, rostind acestea, a fost limpede că și-a dat seama ce remarcă stupidă făcuse, dar tot trebuia să spună ceva.

Holsten Mason, istoricul, trăise mai mult decât istoriile. Ăsta era el, bâjbâind prin timp și spațiu, făcând greșeli și fiind ineficient, singurul punct stabil într-un univers în mișcare.

– O, fir-ar să fie, Holsten! Vino încoace!

Nu se aștepta să vadă lacrimi, nu pe fața ei. Nu se aștepta să simtă puterea nestăpânită a brațelor ei când l-a îmbrățișat și nici vibrația umerilor în încercarea de a se stăpâni.

L-a ținut apoi la o distanță de o mână de ea, iar Holsten era uimit de cât de ciudată era probabil situația pentru ea. Cât de normal era pentru el să revadă o veche prietenă și să o găsească schimbată și îmbătrânită și să caute riduri pe chipul femeii care fusese cândva. Cât de chinuitoare trebuia să fie pentru ea încercarea de a descoperi în trăsăturile lui neschimbate bărbatul mai bătrân care avea să devină Holsten.

– Da, a spus ea în cele din urmă, am fost ocupată. Toată lumea a fost ocupată. Nici n-ai habar ce norocos ai fost că ai călătorit ca încărcătură.

– Spune-mi! a încurajat-o el.

– Ce?

– Spune-mi ce se petrece. Să-mi spună *cineva* cum stau lucrurile.

S-a lăsat cu atenție în scaunul care fusese a lui Guyen și i-a făcut un semn, invitându-l să se așeze pe alt scaun.

– Poftim? Să-ți dau raportul? Ești noul comandant? Savantului nu-i place să fie ținut pe întuneric?

Aceste replici i-au amintit atât de mult de bătrâna – tânăra, de fapt – Lain, încât Holsten a zâmbit.

– Savantului nu-i place, a confirmat el. Serios, dintre oamenii rămași în… pe navă, doar în tine am încredere. Dar tu ești… nu știu ce faci cu nava, Lain. Nu știu ce faci cu acești… cu oamenii tăi.

– Îți închipui că am ajuns ca *el*.

Nu era nevoie să menționeze vreun nume.

– Da, m-am întrebat asta.

– Guyen a făcut praf computerul, a izbucnit ea. După toate încărcările lui, s-a întâmplat așa cum am spus. De fiecare dată când încerca să se dezvolte în computer, închidea tot mai multe dintre sistemele navei. Cum să zic, o minte umană, asta înseamnă al dracului de multe date – și au existat patru sau cinci cópii incomplete care se încăierau pentru spațiu. De aceea m-am apucat de treabă, încercând să le țin în frâu. Ca să mențin în funcțiune ceea ce era esențial: păstrarea încărcăturii la rece; prevenirea supraîncălzirii reactorului… Dar știi minte, ăsta era planul când te-ai dat la fund.

– Mi s-a părut un plan bun. Țin minte că ai spus că vei intra în hibernoterapie curând, a remarcat Holsten.

– Așa *suna* planul, a confirmat ea. Numai că au apărut complicații. A trebuit să găsim spațiu pentru descreierații lui Guyen. Karst a avut de furcă până i-a prins ca să îi punem la rece. Și apoi unii dintre ei au muncit alături de oamenii mei ca să ținem sub control partea de hardware. Guyen – nenorocitul de Guyen interfera tot timpul cu sistemul – ieșea mereu, încerca să se autocopieze și ocupa din ce în ce mai mult spațiu. Am curățat, am izolat și am trimis pachete de viruși împotriva nenorocitului, dar el parcă deja prinsese rădăcini. Iar când s-a trezit echipa mea, în care am încredere, și s-a apucat de treabă, m-am dat la fund, așa cum am spus. Mi-am stabilit o dată de trezire. Iar când m-am trezit, lucrurile erau și mai nasoale.

– Tot Guyen?

– Da, tot el, încă era agățat cu ghearele lui electronice, dar oamenii mei au găsit și tot felul de rahaturi care mergeau prost.

Pe Holsten îl șoca mereu limbajul ei, dar era totodată ciudat de atrăgător, ca încălcarea unui tabu. Acum, venind de pe buzele ei

bătrâne, era ca și cum ea ar fi exersat toți acei ani ca să ajungă la acest nivel de neîncredere amară.

– Au dat peste tot felul de probleme create de pierderile de încărcătură și de alte sisteme care au picat, de care Guyen și reflexiile lui idioate nu erau răspunzătoare. Tot timpul a existat un dușman mai mare, Holsten. Ne-am amăgit crezând că o să-l învingem.

– Păianjenii? a întrebat imediat Holsten, imaginându-și dintr-odată că pe navă era vreun pasager nepoftit de pe planeta verde, chiar dacă acel lucru ar fi părut imposibil.

Lain i-a aruncat o privire exasperată.

– Timpul, moșule. Nava asta are aproape două mii cinci sute de ani. Lucrurile se strică. Și nu mai avem timp, a continuat ea, masându-și fața, iar acest gest reflex a făcut-o să arate mai tânără, nu mai în vârstă, ca și cum toți acei ani ar fi fost șterși. Mi-am închipuit că puteam să-l păcălesc. Am revenit în hibernoterapie, dar mereu apărea câte ceva. Echipa mea inițială… Am încercat să lucrăm în schimburi, împărțind timpul. Era prea mult de muncă. Nici nu mai pot să țin socoteala câte generații de ingineri au existat, toate îndrumate de mine. Și mulți nu voiau să se ducă la culcare. După ce vezi câteva cuve de hibernoterapie defecte…

Holsten s-a cutremurat.

– Nu te-ai gândit să… să te încarci?

Ea s-a uitat câș la el.

– Serios vorbești?

– Ai putea urmări totul mereu și totuși să rămâi…

Tânără. Însă nu a putut spune asta și nu a găsit alt mod de a încheia fraza.

– Mda, în afară de faptul că aș adăuga alte o sută de probleme computerului, de acord, a spus ea, dar era limpede că nu era de acord. Și, e doar… copia aceea, uploadarea, după toți acești ani… i-aș fi dat o comandă care să includă autodistrugerea la sfârșit, să nu las niciun supraviețuitor în computer. Și ar fi făcut-o? Pentru că dacă voia să trăiască, aproape sigur se asigura că *eu* muream naibii în somn. Și, până la urmă, și-ar fi adus măcar aminte care eram eu cea reală? s-a tânguit ea, iar pe fața ei a apărut o expresie chinuită, care i-a dat de înțeles lui Holsten că Lain se gândise mult la asta. Nu știi cum e… Când biții aceia din Guyen se dezlănțuie, când acaparează comunicațiile, să le auzi… cred că sistemul nu funcționează corect nici acum. Și transmisiile acelea radio întrerupte, semnalele demente de la rahatul ăla de satelit sau ce-o fi, nu știu… și…

Umerii i s-au pleoștit: femeia de fier care își dă jos armura, când rămân doar el și ea.

– Nu ai idee cum a fost, Holsten. Să fii recunoscător pentru asta.

– Puteai să mă trezești, i-a răspuns el, deși nu era cea mai potrivită replică, însă îl întrista faptul că i se dăduse rolul de supraviețuitor norocos, care nu are nimic de spus în această chestiune. Când te-ai trezit, puteai să mă trezești și pe mine.

Privirea ei era fixă, teribilă, intransientă.

– Puteam. Și m-am gândit la asta. Am fost cât pe ce, nici nu-ți închipui, când rămăsesem doar eu și puștii ăștia care nu știu nimic și pe care încercam să îi învăț meseria mea. A, puteam să te am la degetul mic, nu? Jucăria mea sexuală! dar, văzând expresia de pe fața lui, a râs puternic. În somn și afară, și înăuntrul și in afara mea, nu?

– Păi… a, în fine…

– Hei, revino-ți, moșule! și brusc, ea a încetat să se considere glumeață. Am vrut, a spus ea încet. Mi-ai fi fost de ajutor, să găsesc sprijin în tine, să împart povara cu tine. Te-aș fi făcut să arzi ca o lumânare, până la capăt, moșule – și pentru ce? Pentru acest moment în care eu aș fi tot bătrână, iar tu ai fi fost mort? Am vrut să te cruț. Am vrut să… să te păstrez, a spus ea, mușcându-și buza. Nu știu ce să zic. Ceva de genul ăsta. Pesemne gândul că nu te amestecam în rahatul ăsta m-a ajutat să merg mai departe.

– Și acum?

– Acum a trebuit să te trezim. Camera ta era bulită. Ireparabil, mi s-a spus. Îți găsim alta.

– Alta? Serios, acum, că sunt treaz…

– Te întorci acolo. Dacă e nevoie, îi pun să te drogheze și să te vâre în cuvă cu forța. Mai avem mult de mers, moșule.

Când a zâmbit astfel, o femeie dură pe cale să devină brutală cu orice colț al universului care îi stătea în cale, Holsten și-a dat seama din ce cauză apăruseră acele riduri noi.

– De mers încotro? a întrebat el. Și ce să facem acolo?

– Hai, moșule, doar știi planul! Sunt sigură că Guyen ți l-a explicat.

Holsten a făcut ochii mari.

– *Guyen*? Dar el… doar l-ai ucis.

– Cea mai bună apreciere din partea echipajului, l-a aprobat ea serioasă. Dar *planul* lui, da. Și l-a conceput fără să-și dea seama că nava începea să dea rateuri. Ce altceva mai e, Holsten? Noi suntem nava. Ăștia suntem, rasa umană, și ne-am descurcat al dracului de bine ajungând până aici, în ciuda tuturor greutăților. Dar mașinăria asta nenorocită nu poate funcționa la nesfârșit. Toate se uzează, moșule, chiar și *Gilgamesh,* chiar și…

Chiar și eu, a fost gândul nerostit.

– Planeta verde? a încheiat Holsten. Avrana Kern. Insectele și alte lucruri?

– Le prăjim puțin și ne stabilim acolo. Ce naiba, poate chiar domesticim nenorocitele alea de insecte. Poate învățăm să mulgem păianjeni. Dacă jivinele sunt destul de mari, poate vom merge călare pe ele. Ori le putem otrăvi și curățăm planeta de javre. Suntem oameni, Holsten. Ne pricepem la asta. În ce o privește pe Kern, Guyen a pregătit terenul. A omorât generații modificând nava, protejând-o de armele ei. Stația aia de terraformare la care ne-a trimis ea avea toate jucăriile necesare. Poate încerca să pună stăpânire pe noi sau să ne prăjească și vom fi pregătiți și pentru una, și pentru alta. Și, pe de altă parte, nu există alt loc spre care să mergem. După cum stau lucrurile, suntem deja în drum spre planeta verde, așa că totul se aliniază de minune.

– Te-ai gândit la toate.

– Când ajungem acolo, cred c-o să-l las pe Karst să rezolve partea cu păianjenii, că doar el are spirit de aventură, a spus ea. Bănuiesc că atunci o să mă odihnesc puțin.

Holsten nu a spus nimic, iar tăcerea s-a prelungit stânjenitor. Ea nu l-a privit în ochi.

În cele din urmă, Holsten nu s-a mai putut abține.

– Promite-mi…

– Să n-aud! s-a răstit ea instantaneu. Fără promisiuni. Universul nu ne promite nimic; îți ofer același lucru. Asta-i rasa umană, Holsten! Are nevoie de mine. Dacă Guyen nu ne-ar fi nenorocit atât de rău cu planul lui să devină nemuritor, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar el ne-a făcut-o și lucrurile sunt cum sunt, așa că asta e. Curând o să mă culc, la fel ca tine, dar o să-mi pun deșteptătorul devreme, fiindcă generația următoare o să aibă nevoie de cineva care să le verifice temele la mate.

– Atunci lasă-mă să stau cu tine! a insistat Holsten. Nu cred că va mai avea cineva nevoie de un clasicist prea curând. Asta dacă va mai fi nevoie de așa ceva. Guyen mă voia doar ca biograf. Hai să…

– Dacă vrei să-mi propui să îmbătrânim împreună, o să te plesnesc, Holsten! i-a tăiat-o Lain. Pe de altă parte, există totuși un lucru pentru care va fi nevoie de tine. Un singur lucru vreau să faci.

– Și tu vrei ca istoria vieții să-ți fie consemnată? a sâcâit-o el, atât cât a putut de răutăcios.

– Da, ai dreptate, eu am fost întotdeauna cu umorul. Așa că ține-ți naibii gura! a spus ea, după care s-a ridicat, proptindu-se de console, iar Holsten a auzit cum încheieturile i-au trosnit și i-au scârțâit. Vino cu mine, moșule! Hai să vezi viitorul!

L-a condus prin încăperi aglomerate, pe jumătate neterminate, prin pasaje din zona echipajului, îndreptându-se spre ceea ce el și-a amintit că erau laboratoarele de știință.

– Mergem s-o vedem pe Vitas? a întrebat el.

– Vitas, l-a îngânat ea. De Vitas m-am folosit chiar de la început, dar de atunci încoace doarme somnul celor în care nu se poate avea încredere. La urma urmei, ea nu și-ar murdări mânușițele ca să facă lucrări de întreținere, iar eu n-am uitat cum l-a încurajat pe Guyen tot timpul. Nu, te duc să vezi extensia noastră de încărcătură.

– Ați creat noi camere? Cum?

– Taci și așteaptă, bine? și, rostind acestea, Lain s-a oprit, iar el a văzut că ea își trăgea răsuflarea, străduindu-se totuși să nu se trădeze. Vei vedea destul de curând.

În realitate, când ea i-a arătat, Holsten *nu* a văzut. Se aflau într-un laborator, și acolo, ocupând o mare parte dintr-un perete, era o cameră cu eșantioane: un raft mare cu recipiente mici, sute de mostre organice păstrate în gheață. S-a uitat lung la ele și a clătinat din cap. Apoi, tocmai când Lain era pe punctul de a-l lua peste picior pentru neatenția lui, el a făcut brusc legătura și a spus:

– Embrioni.

– Da, moșule. Viitorul. Toată viața nouă pe care specia noastră nu s-a putut abține să nu o producă, dar pentru care nu avem spațiu să o creștem și să o educăm. Imediat ce o nerăbdătoare hotărăște că vrea o familie pe care, după părerea mea, nu cred că ne-o putem permite, apelăm la chirurgie și embrionul ajunge aici. Dură lume, nu?

– Vii?

– Sigur, sunt vii! s-a răstit Lain la el. Pentru că acum încă sper că rasa umană are un viitor și, să fiu sinceră, dintr-o perspectivă istorică, ne lipsesc oameni. De aceea îi punem la gheață și sperăm ca într-o bună zi vom putea crea pântece artificiale ca să aducem o grămadă de orfani în univers.

– Cred că părinții au…

– Protestat? Ripostat? Dacă au făcut scandal și au urlat? și, spunând acestea, privirea ei a rămas rece. Da, ai putea spune asta. Dar și ei știau dinainte ce se va întâmpla și totuși au făcut-o. Imperativul biologic e tare ciudat. Genele vor să se strecoare într-o nouă generație, indiferent ce s-ar întâmpla. Și, bineînțeles, am avut generații care au crescut aici. Știi cum sunt puștii. Chiar dacă le oferi măsuri preventive, jumătate dintre ei nu le folosesc. Futăcioși neștiutori, ca să mă exprim fără perdea.

– Nu înțeleg de ce ți-ai închipuit că voiam cu disperare să văd asta, a subliniat Holsten.

– A, da, așa e! iar Lain s-a aplecat peste consolă și a căutat prin câteva meniuri până când a găsit unul dintre recipientele cu embrioni. Ăsta, îl vezi?

Holsten s-a încruntat, întrebându-se dacă exista vreo mutație sau vreun defect pe care trebuia să îl observe.

– Ce să spun? l-a îmboldit Lain. Am fost tânără și nătângă. Și a venit acel tânăr clasicist viguros, care m-a cucerit. Am luat cina în lumina stelelor pe cale de dispariție, într-o stație spațială veche de zece mii de ani. Vai, ce poveste de dragoste!

Expresia mucalită de pe fața ei nu s-a schimbat nicio clipă.

Holsten a privit-o fix.

– Nu te cred!

– De ce?

– Dar tu… n-ai scos nicio vorbă. Când ne-am confruntat cu Guyen, ai fi putut să…

– Atunci nu eram sigură că *avem* un viitor, iar dacă Guyen ar fi aflat și ar fi preluat controlul asupra sistemului… Apropo, e fată. O fată. *Va fi* fată, iar această repetare i-a dat de înțeles lui Holsten cât de aproape de marginea prăpastiei era Lain în acele momente. Eu am ales, Holsten. Când am fost cu tine, am ales. Am făcut să se întâmple asta. Voiam să… Am crezut că voi avea timp mai târziu… că va exista ziua de mâine când mă voi putea întoarce la ea și… dar întotdeauna a apărut câte ceva. Acel mâine pe care-l așteptam nu a venit. Și acum nu sunt convinsă că…

– Isa…

– Ascultă, Holsten, te întorci la somn imediat ce-ți găsesc o cameră, bine? Tu ești prioritatea, restul, ducă-se naibii! Există câteva avantaje în a fi eu în aceste momente și primul este că eu iau hotărârile. Te bagi la cutie. Te trezești când ajungem în sistemul planetei verzi. Cobori acolo și te asiguri că se face totul pentru ca acel loc să devină *al nostru,* indiferent de computere demente sau păianjeni monstruoși ori ce-o mai fi pe acolo. Și să faci în așa fel încât acolo să poată trăi *ea*. M-ai auzit, moșule?

– Dar tu…?

– Nu, Holsten, pentru asta tu trebuie să-ți asumi răspunderea. Eu am făcut tot ce am putut. Voi face tot ce este uman posibil ca să aduc acea zi de mâine. După aceea voi fi alături de tine.

Abia mai târziu, după ce ea l-a condus spre cuva de hibernoterapie recent refăcută, Holsten a aruncat o privire la numele încă prins pe șalul zdrențuit, făcut dintr-un costum spațial, pe care ea îl purta pe umeri. Asta l-a făcut să înghețe chiar în clipa în care era gata să pășească peste marginea sicriului restaurat. *Chiar așa? Atâta vreme?* Având în față acea imagine rece și lungă, fără vreo certitudine că se va mai trezi, a simțit o căldură ciudată descoperind că cineva, chiar dacă era vorba de acea femeie cinică și acidă, ținuse torța pentru el în toți acei ani pe care nu îi simțise.

Portia vrea să meargă împreună cu restul echipajului, dar Viola i-a interzis acest lucru. Trebuie să se păstreze pentru propriul ideal. Până atunci, Portia este răsfățată și dezmierdată ca un rege care urmează să fie sacrificat.

Aflată la o asemenea altitudine, colonia de pe Cuibul Cerului are nevoie de ajutor fizic ca să păstreze forma fuzelajului și ca să întrețină aeronava. Chiar dacă muncesc înăuntru, frigul tot le cuprinde pe furnici. Micuțe și incapabile să își regleze temperatura corporală, ele nu pot să facă multe lucruri în afara navei, de aceea suratele își îmbracă costumele speciale și ies să se târască pe exteriorul casei lor zburătoare, intrând și ieșind prin uși presurizate țesute și rețesute de ele, ecluzele apărând și dispărând după nevoie. Revin câte două sau trei, împleticindu-se și bolborosind, după ce, pentru moment, și-au terminat treaba. Unele se întorc legate de spinările camaradelor, copleșite de frig, în ciuda straturilor de mătase care le învelesc corpurile și a încălzitoarelor chimice atârnate dedesubtul pântecelor. Portia se simte jenată pentru că nu are voie să le ajute, dar înțelege că este cruțată doar ca să fie supusă unui alt calvar.

Erau câteva surate care se agățaseră de ideea că, aflându-se mai aproape de soare, căldura va fi insuportabilă. Au fost trezite la realitate fără menajamente, renunțând astfel imediat la acele gânduri. Acolo sus, aerul rarefiat le suge corpurile ca un vampir orb. Și, chiar și în ciuda acestui lucru, Portia li s-ar fi alăturat, ar fi lucrat genunchi lângă genunchi cu ele și și-ar fi arătat greutatea, chiar dacă aeronava le face să fie aproape imponderabile.

Celălalt motiv care o îndeamnă să lucreze este că vrea să nu se mai gândească la ce se întâmplă jos – sau deasupra, în funcție de perspectivă. Tăcerea bruscă a Mesagerei le-a afectat pe toate. Rațiunea dictează că misiunea lor nu este legată decât periferic – prin faptul că ambele evenimente presupun sclipirea ciudată a Biancăi – , dar, la fel ca ființele umane, păianjenii descoperă imediat tipare și fac conexiuni, ca să extragă apoi semnificații nefericite din diverse coincidențe. Echipajul a fost cuprins de o neliniște ciudată, deoarece își dau seama că zilele de glorie ale Templului au trecut de mult. Faptul că se află atât de aproape de misterul esențial al Mesagerei și atât de departe de tot ce cunosc le stârnește gânduri bizare.

În cele din urmă, Viola este convinsă că Cuibul Cerului va pluti stabil în aerul rarefiat, și ia legătura cu solul prin fascicule radio. Curenții de aer – aceștia au fost cartografiați în mare în decursul ultimilor ani – le conduc spre punctul critic.

Portia, Fabian, la locurile voastre! ordonă ea.

Portia o întreabă respectuos, semnalând cu mișcări concise din pedipalpi, dacă misiunea nu ar putea fi realizată la fel de ușor de un singur păianjen în loc de doi. Nu neîncrederea în Fabian o face să gândească astfel, ci teama pentru el. Masculii sunt foarte fragili, iar ea se simte că trebuie să-l protejeze.

Viola spune că totul se va desfășura conform planului și că acel plan prevede ca doi păianjeni să pătrundă în nava mai mică, montată pe partea superioară a Cuibului Cerului. Cuibul Stelelor, după cum au numit-o, îi va duce într-un loc în care nu a mai ajuns vreodată un păianjen – în zone care au aparținut mereu miturilor și imaginației încă de la începuturile istoriei. Câteva nave mici, fără pilot au ajuns până aproape de acea graniță. Acum, savantele cred că au ajuns să înțeleagă condițiile de la marginea lumii lor și au planificat totul în consecință. Portia și Fabian vor trebui să lupte cu adevărul părerilor lor și merg în pereche în caz că vreunul dintre ei ar păți ceva.

Cuibul Cerului este solid, capabil să facă față condițiilor meteorologice grele și tulburi pe care le-a întâmpinat până la suprafața lumii. Rămâne un obiect mare, aproape lipsit de greutate: un nor din fire de mătase, lemn și hidrogen; echipajul restrâns și cele câteva motoare sunt cele mai grele lucruri de la bord. Cu toate acestea, nu este suficient de ușor. Când va fi complet umflat, Cuibul Stelelor va avea o fracțiune din dimensiunea Cuibului Cerului și va putea transporta o fracțiune mult mai mică din greutatea sa: o colonie redusă de furnici care să se ocupe de condițiile de susținere a vieții, un aparat de radio, doi membri ai echipajului și încărcătura.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care Bianca și surorile ei l-au descoperit, că există o margine ascuțită a cerului, că aerul dispare treptat, pe măsură ce călătorul se îndepărtează tot mai mult de lumea lui, că devine mai rarefiat, mai rece și mai nesigur, până când… Da, există un oarecare dezacord privind locul în care *încetează*, ori dacă devine atât de rarefiat încât nu există instrumente capabile să îl detecteze. La urma urmei, câte molecule de aer într-un kilometru pătrat de spațiu reprezintă o continuare a atmosferei?

Portia se îndreaptă spre camera de îmbrăcare să-și pună costumul. Acesta nu este pur și simplu un veșmânt de izolare, așa cum poartă marinarii, ci un echipament greoi, care este voluminos la încheieturi și umflat în jurul abdomenului, unde se găsesc rezervoarele de aer. În momentul acesta este depresurizat și atârnă moale în jurul corpului ei, creând senzația că este surprinzător de greu, îi împiedică mișcările și face ca încercările ei de a vorbi să se transforme într-un bolborosit. În această misiune, vorbirea ei va fi redusă la semnale făcute cu pedipalpii și la transmisii radio.

Dichisit la fel, Fabian i se alătură. Face spre ea un gest încurajator, să o ajute să își păstreze calmul. A fost ales fiindcă fac o echipă bună, dar și pentru că, deși e mic chiar și pentru un mascul, are dimensiunile și greutatea de două ori mai mici decât ale ei. Cuibul Stelelor trebuie să îi transporte cale lungă; la urma urmei, stelele sunt foarte departe.

Până și Mesagera este departe, trecând pe cer mult mai sus decât va putea ajunge vreodată Cuibul Stelelor. Lăsând deoparte disputele filozofice, acolo nu există atmosferă. Mesagera este o formă de viață care locuiește în mediul cel mai dur și mai lipsit de viață pe care și-l poate imagina un păianjen.

Și Portia nu poate să nu își pună întrebarea: *Am făcut-o să tacă pentru că am ajuns atât de sus? Asta, înseamnă că ne măsurăm picioarele cu ea?*

Cabina pentru echipajul de pe Cuibul Stelelor este cumplit de strâmtă. Tavanul este înțesat cu sistemele aeronavei: radiatorul, uzina chimică, emițătorul/receptorul și un număr de furnici cu abilități limitate, care doar au misiunea de a face ca totul să funcționeze. Portia și Fabian se așază cum pot, cuibărindu-se în spațiul restrâns pe care li-l oferă pereții.

Aparatul de radio pulsează cu instrucțiunile de la Viola, aflată în compartimentul lung al echipajului din Cuibul Cerului, care o pune pe Portia să facă verificări, comparații între rapoartele coloniilor de la bordul celor două nave, care sunt, în orice caz, mamă și fiică, relație de rudenie care ajută la păstrarea comunicațiilor dintre colonii.

Viola semnalizează că s-a ajuns într-un punct de criză: având în vedere cele mai bune estimări cu privire la mișcarea curenților de aer, acesta este momentul când nava trebuie să se desprindă, astfel încât Cuibul Stelelor să aibă șanse maxime de succes. Cuvintele Violei, transmise ca pulsuri electronice care golesc informațiile de caracterul și personalitatea emițătorului, sună extrem de eficient.

Portia răspunde că ea și Fabian sunt gata pentru separare. Viola dă să spună ceva, apoi se oprește. Portia știe că ea tocmai s-a abținut să nu spună un clișeu despre bunăvoința Mesagerei. Astfel de sentimente par nepotrivite într-un asemenea moment.

La sol, operatoarele zecilor de observatoare și receptoare radio așteaptă cu nerăbdare desfășurarea evenimentelor.

Cuibul Stelelor a stat agățat de suprafața superioară a balonului Cuibului Cerului ca un parazit inofensiv. Acum, după ce membrii echipajului au încheiat operațiunile de îmbarcare și s-au așezat pe locurile lor, el este desprins cu delicatețe de furnicile de pe Cuibul Cerului, o serie de fire minuscule sunt retezate, astfel încât, imediat, începe să plutească, eliberându-se de nava-mamă cu grația unei meduze. Imediat apoi, se înalță mai repede decât ar putea un vehicul mai masiv, fiind prins de curenții de altitudine și

respectând – deocamdată – modelele de mișcare stabilite de savantele care nu au fost nevoite să-și încredințeze viețile acestui plan.

Portia și Fabian transmit cu regularitate rapoarte Violei, dar și întregii lumi. Între timp, ei se amuză. Posibilitatea lor de a comunica este limitată la semnale din pedipalpi, pentru că orice alt mod este împiedicat de spațiul restrâns și de costumele greoaie. Frigul pătrunde în compartimentul echipajului în ciuda straturilor de fire de mătase care se află pe pereții. Deja respiră aer din butelii, deși reprezintă o resursă limitată. Portia își dă seama că trebuie să respecte un program strict ca să-și îndeplinească misiunea.

Lumina chimică a instrumentelor o informează despre ascensiunea lor rapidă. Radioul confirmă poziția Cuibului Stelelor. Portia are o senzație ciudată, care este întocmai ceea ce reprezintă ea: calcă în locuri în care nu a mai ajuns nimeni. Acest sentiment de curiozitate oportunistă care i-a însoțit pe strămoșii ei încă de pe vremea când erau niște vânători micuți, fără minte, a rămas pregnant în mintea ei. Pentru Portia va exista întotdeauna un alt orizont, o nouă cale.

Cam tot pe-atunci, Mesagera rupe tăcerea. Portia este acum acordată pe frecvența Zeiței, dar reacțiile tumultuoase de la sol îi spun ce s-a întâmplat. Ea nu înțelege cursiv limbajul dificil, contra-intuitiv al Zeiței, dar traducerile ajung la ea rapid, trecând peste fața planetei la fel de iute ca gândul.

Zeița și-a cerut scuze.

Zeița a explicat că înainte a interpretat greșit unele elemente-cheie ale situației, dar că acum înțelege mai bine cum stau lucrurile.

Zeița le invită să pună întrebări.

Închiși în balonul minuscul care se tot înalță, Portia și Fabian așteaptă cu nerăbdare să audă ce se va spune. Știu că Bianca și camaradele ei de la sol dezbat intens ce se va întâmpla în continuare. Ce întrebări ar putea marca începutul acestei noi etape de comunicare cu Mesagera?

Dar, bineînțeles, există doar o întrebare vitală. Portia se întreabă dacă până la urmă Bianca va accepta părerea altcuiva, ori dacă, pur și simplu, îi va transmite Zeiței întrebarea ei, doar ca să nu facă altcineva asta. Probabil că orice alt păianjen care acces la un emițător va fi foarte tentat să pună întrebări.

Bianca întreabă:

Ce înseamnă că tu eşti acolo, iar noi suntem aici? Are vreun sens sau este doar ceva întâmplător? Ce altceva se putea întreba o zeitate, fie ea și una defectă din punct de vedere cibernetic, decât: *De ce ne aflăm aici?*

Din poziția ei avantajoasă, doctorul Avrana Kern se pregătește să facă o dezvăluire completă: asta este o întrebare la care poate răspunde mai în detaliu decât și-ar dori toți păianjenii din lume. Ea, Avrana Kern, este istoria însăși.

Face echivalentul unei inspirații adânci, dar niciun răspuns nu îi vine în minte. Este ferm convinsă că *știe*, dar încrederea aceasta nu este însoțită și de cunoaștere. Arhiva de date pe care o socotește drept *amintirile mele* nu îi este disponibilă. Când caută răspunsuri, apar doar erori. Arhiva a dispărut. Acea comoară care cuprindea ceea ce a existat cândva nu mai *există*. Este singura martoră la o întreagă epocă de omenire, însă a uitat. Informațiile nefolosite au fost rescrise în miile de ani de somn, dar și în secolele cât a fost trează.

Știe că știe, și totuși, realitatea este că *nu* știe. Tot ce are la dispoziție este o peticeală de conjuncturi și amintiri pe care nu le mai poate readuce direct în prezent. Dacă ar fi să răspundă planetei, va trebui să facă asta cu acele petice cusute laolaltă. Le va da, cu întârziere, mituri despre creație, pline de dogme, dar sărace în detalii.

Însă poporul ei este disperat să afle și asta *este* întrebarea corectă. Ar fi preferat ca ei să-i ceară specificații tehnice sau numere de serie? *Nu.* Trebuie să afle adevărul, atât cât li-l poate ea spune.

Așadar, le spune.

Întreabă ce cred ele că sunt luminile de pe cer: la sol sigur se află destui astronomi care să știe că sunt focuri aflate la distanțe de neconceput.

Sunt ca și Soarele vostru, spune ea. *Și în jurul unui asemenea Soare a existat o lume care semăna mult cu a voastră, de pe care alți ochi priveau spre luminile îndepărtate și s-au întrebat dacă spre ei se uita cineva.* A trecut la perfectul compus în mod firesc, deși percepția ei cu privire la un trecut linear e puțin în contradicție cu percepțiile păianjenilor. Pământul în sine este mort pentru ea.

Creaturile care trăiau pe acea lume erau certărețe și violente și cele mai multe dintre ele se străduiau doar să ucidă, să controleze și să se atace una pe alta, să se opună oricui încerca să îmbunătățească soarta semenilor lor. Însă au existat câțiva care au văzut mai departe. Aceștia au călătorit spre alte stele și lumi și, când au găsit o lume care semăna puțin cu a lor, și-au folosit tehnologia ca să o schimbe până au putut să trăiască pe ea. Pe unele dintre aceste lumi au locuit, dar pe altele au făcut doar un experiment. Au sădit viață pe acele lumi și au făcut un catalizator care să accelereze dezvoltarea vieții; au dorit să vadă ce va ieși. Au vrut să vadă dacă viața va privi spre ei și va înțelege.

Ceva se mișcă în ceea ce a rămas din Avrana Kern, un mecanism stricat, pe care nu l-a mai folosit de foarte mult timp.

Însă în timp ce așteptau, majoritatea celor distrugători și risipitori au luptat împotriva celorlalți, a celor care aveau dreptate, și au pornit un mare război. Știe că cei ascultătorii ei înțeleg ce înseamnă „război“ și „catalizator“ și, de asemenea, majoritatea conceptelor pe care le folosește. *Și au murit. Au murit cu toții. Toți oamenii Pământului, mai puțin câțiva. Și așa se face că nu au venit să vadă ce s-a dezvoltat pe lumile nou-făurite de ei.*

Și nu o spune, dar gândește: *Și aceștia sunteți voi. Copiii mei, voi sunteți. Nu sunteți ceea ce am dorit noi, dar faceți parte din experimentul meu și reprezentați un succes.* Acea latură cu margini zimțate se mișcă din nou și își dă seama că o parte din ea, una blocată în carne, încearcă să plângă. Dar nu de tristețe, ci mai curând din mândrie, doar din mândrie.

În lumea ei minusculă și izolată, Portia ascultă ce are de spus Zeița și se străduiește să înțeleagă – la fel ca mințile altor păianjeni din lumea ei, care încearcă să priceapă acele cuvinte. Unele sunt de neînțeles – la fel ca o mare parte din mesajul Mesagerei –, dar există un lucru mai limpede decât altele: de astă dată, Zeița chiar *încearcă* să se facă înțeleasă.

Odată cu Bianca, ea pune aceeași întrebare: *Așadar, tu ești creatorul nostru?* Cu toate celelalte întrebări însoțitoare: *de ce? În ce scop?*

Iar Mesagera răspunde: *Sunteți făcute din voința Mea și sunteți rodul tehnologiei acelei alte lumi, dar toate acestea au fost făcute ca să ajungeți mai repede pe o cale pe care nu ați fi urmat-o fără mine, chiar dacă vi s-ar fi oferit timpul necesar și ocazia. Sunteți ai Mei, dar îi aparțineți și universului, iar scopul vi-l veți alege singure. Scopul vostru este să supraviețuiți, să vă dezvoltați, să prosperați și să încercați să înțelegeți, așa cum poporul meu, dacă nu s-ar fi prăbușit în nerozie și nu ar fi pierit, ar fi trebuit să privească aceste lucruri ca pe un scop.*

Și, deși nu a frecventat insistent Templul, Portia simte că ea – în timp ce se înalță spre straturile superioare ale atmosferei, unde nu mai există aer – îndeplinește chiar acel mandat, pentru că forțează granițele înțelegerii.

Ascensiunea lor a fost rapidă; Zeița a vorbit mult. Acum se înalță mai încet, iar culoarea de pe cadranul altimetrului sugerează că până și tenacele Cuib al Stelelor, care este doar o pojghiță subțire în jurul unei mase mari de hidrogen, de care atârnă o greutate foarte mică, a atins plafonul maxim, ajungând într-un loc în care atmosfera nu înseamnă aproape nimic și, prin urmare, gazul nu poate fi mai ușor decât atât. Se află încă departe, mult prea departe față de orbita Mesagerei – abia la o

treime din distanța față de acea scânteie – însă doar până acolo pot ajunge.

Cu toate acestea, încărcătura lor trebuie să ajungă mai departe. Eliberarea ei este cea mai riscantă parte a acestei ascensiuni primejdioase, acolo unde niciun păianjen nu ar fi trebuit să ajungă. Portia va trimite pe orbită primul obiect artificial care a fost creat pe lumea ei. Păianjenii au construit un satelit.

Este un balon cu pereți dubli din sticlă, care conține un emițător/receptor radio și două colonii: una de furnici, alta, de alge. Algele sunt o specie specială, cultivată de stomatopodele marine, gândită să își adapteze metabolismul pentru a regla proporțiile mediului înconjurător. Se vor dezvolta în lumina soarelui, extinzându-se în vanele goale din mătase pe care le va împrăștia satelitul, fiind reglate de colonia de furnici care se va hrăni cu ele și care va respira oxigenul emanat de ele. Satelitul este o minusculă biosferă, concepută să reziste probabil un an, după care se va dezechilibra într-un fel sau altul. Va acționa ca un releu radio, iar furnicile pot fi manevrate de la sol ca să îndeplinească o serie de sarcini analitice. Având în vedere capacitățile sale, nu este ceva revoluționar, dar prin ceea ce reprezintă, satelitul dezvăluie zorii unei noi ere.

A fost gândit să se desprindă de sub gondola de care stă agățat, fiind singura porțiune mai densă a expediției Cuibului Stelelor. Are rachete chimice care să îl propulseze puțin ca să ajungă pe o orbită stabilă, iar furnicile sunt pregătite deja cu calculele necesare de care vor avea nevoie ca să-i regleze traiectoria în zbor. În ciuda priceperii lor în ceea ce privește substanțele chimice, păianjenii au o capacitate limitată de a produce rachete bazate pe combustie, și astfel se explică proiectul Cuibul Cerului/Cuibul Stelelor. Kern și poporul ei nu s-au gândit niciodată la o asemenea soluție, însă viața de pe planeta verde este abia la început, potrivit standardelor geologice – prea tânără să fi produs deja combustibili fosili. Biotehnologia și ingeniozitatea mecanică s-au văzut silite să preia această sarcină.

Încărcătura nu se desprinde.

Portia remarcă acest fapt cu un aer anost. Ea și Fabian rezistă condițiilor cu mare dificultate. Ascensiunea îndelungată prin frig i-a solicitat mult. Ca specie, ei sunt ineficienți din punct de vedere endotermic. Au ajuns deja să fie cumplit de înfometați, consumând rezervele interne de hrană, și totuși devenind lenți din cauza frigului. Acum s-a întâmplat ceva neprevăzut, iar Portia trebuie să iasă din cabina echipajului și să ajungă în aerul extrem de rarefiat ca să vadă dacă poate îndrepta situația. Pericolul crește din clipă în clipă: dacă satelitul nu funcționează bine, se poate întâmpla ca el să pornească rachetele fără să se desprindă de Cuibul Stelelor, ceea ce va contracta cabina, iar apoi va aprinde celulele cu hidrogen. Fabian informează baza de la sol în legătură

cu situația apărută, intervenind în vacarmul general stârnit de revelațiile Mesagerei. Bianca și suratele ei, cele direct implicate în proiectul Cuibul Stelelor, tac dintr-odată.

Comunicarea se face cu greutate. Fabian repetă mesajul de multe ori, în timp ce Portia își pregătește costumul ca să iasă în mediul ostil din jurul lor. Emițătorul Cuibului Stelelor întâmpină dificultăți în transmiterea mesajelor până pe suprafața planetei, altă piesă tehnologică care scârțâie din cauza suprasolicitării.

Portia se poziționează aproape de partea de jos a cabinei echipajului, pe unde intenționează să iasă. Deapănă un fir de siguranță prins de interiorul cabinei, apoi țese un al doilea perete peste ea, după care își retrage filiera în interiorul costumului. Apoi își croiește o cale de ieșire din cabină până în spațiul dintre pereții dubli ai fuzelajului, după care repară gaura făcută în urma ei și repetă procedura ca să treacă în gerul ucigător de dincolo de pereți.

Costumul ei se umflă instantaneu, pentru că alimentarea internă cu aer reacționează la contactul cu atmosfera rarefiată și se dilată, mai ales în jurul abdomenului, gurii, ochilor și încheieturilor: acele părți care ar putea suferi din cauza pierderii bruște a presiunii. Portia are câteva avantaje față de vertebrate: circulația ei deschisă este mai puțin vulnerabilă la degerături și la bulele de gaz provocate de schimbările de presiune, iar exoscheletul ei reține lichidele mai bine decât pielea. Chiar și așa, costumul umflat îi reduce mișcările la un târâș chinuitor. Mai rău, începe să se încălzească aproape imediat. Abia a reușit – cu greu – să își păstreze temperatura corporală *ridicată*, dar nu are posibilitatea să o coboare. Fiind înconjurată de atât de puțin aer, căldura pe care o degajă nu are unde să se ducă. Începe procesul lent de a fierbe în propria piele.

Se târăște extrem de încet ca să găsească satelitul și vede prin vizorul voalat că acesta este lipit de fuzelaj din cauza gheții formate. Nu are posibilitatea să comunice acest lucru și nu poate decât să spere că încărcătura în sine este încă funcțională. Cu ferocitate, începe să spargă și să taie gheața cu picioarele din față. Cu toate acestea, sfera din sticlă rămâne ancorată de firele de mătase ale Cuibului Stelelor. Portia este oarecum conștientă că rachetele ar putea porni în orice moment și probabil că acestea ar incendia Cuibul Stelelor înainte să topească gheața. Chiar în momentul în care acest gând își croiește drum prin mintea ei înfierbântată, vede prima strălucire mată a unui amestec de substanțe chimice care produc brusc căldură.

Aceasta este treaba ei. De aceea a fost aleasă. Este un pionier care își asumă riscuri, un păianjen care nu se mulțumește niciodată să stea pur și simplu și să aștepte ca lumea să vină la ea. Este o eroină, dar una mai mult invidiată decât imitată.

Cu greutate, înfășoară satelitul și reușește în cele din urmă să îl desprindă din strânsoarea gheții. Îndoindu-și picioarele din spate, își face vânt în spațiul liber și pune toată forța în acea săritură măreață.

Simte că la unul din picioarele posterioare i s-a rupt costumul, pentru că saltul brusc a întins prea tare mătasea. Gerul care îi cuprinde piciorul expus este aproape bine-venit. Apoi sare în aerul foarte rarefiat, formând un arc spre planeta care o atrage. Cu o mișcare spasmodică din șase picioare, aruncă satelitul departe de ea.

Rachetele pornesc. Coada flăcărilor o pârlește imediat ce satelitul se îndepărtează descriind o spirală strânsă, pe dedesubtul și în afara copertinei supraextinse a Cuibului Stelelor. Nu știe dacă va reuși să corecteze îndeajuns cursul satelitului ca acesta să intre pe orbita stabilită.

În mintea ei se naște un gând surprinzător de rațional: *Trebuie să existe o modalitate mai ușoară.*

Apoi cade și tot cade și, deși picioarele ei fac mișcări nesigure ca să țească o parașută, nu creează nimic.

Coborârea ei se oprește brusc, cu o smucitură, și se trezește agățată sub Cuibul Stelelor. A prins-o firul de siguranță, dar asta nu are importanță. Aerul din costum este pe terminate, iar acum s-a înfierbântat prea mult ca să se mai miște sau să mai gândească. Se lasă în voia sorții.

Fabian s-a apucat deja de lucru. A urmărit foarte puțin din ceea ce s-a petrecut, dar smucitura bruscă a firului Portiei îl alertează și iese afară pe urma firului, făcând și desfăcând ecluză după ecluză, până când – după ce costumul lui se umflă și îl strânge – poate să o ridice pe Portia. Cu ultimele puteri, reușește să o rostogolească înăuntru, iar apoi, după ce etanșează cabina, își folosește chelicerele ca să desfacă ambele costume.

Rămâne întins pe spate, cu picioarele încurcate într-ale Portiei. Ea nu se mișcă, dar abdomenul îi pulsează slab.

Reușește cu greu să ajungă la emițătorul radio și transmite un raport semicoerent referitor la situația lor. Surprinde o confirmare slabă că satelitul a fost lansat cu succes, dar nu primește nicio indicație că a fost auzit.

Încearcă din nou și transmite o bolboroseală, tremurându-i pedipalpii, dar până la urmă reușește: *Mă recepționați? Mă poate recepționa cineva?*

Nimic de la sol. Nici măcar nu știe dacă emițătorul funcționează în acele momente. Este îngrozitor de înfometat, iar ieșirea Portiei în afara vehiculului a făcut ca ei să mai aibă puțin aer. A inițiat procesul de eliberare a hidrogenului imediat ce a simțit că sunt în siguranță, dar mai este cale lungă până la sol. El

și Portia nu au nici energia, nici oxigenul necesare ca să ajungă la o altitudine prielnică.

Apoi se aude o voce: *Da, vă recepționez.*

Mesagera ascultă. Fabian simte un respect religios. Este primul mascul care vorbește cu Zeița.

Înțeleg situația voastră, îi spune Mesagera. *Nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.*

Fabian încearcă să-i explice că are un plan. Își expune schema cu atenție. *Le poți explica tuturor?*

Asta pot face, promite Mesagera, iar apoi, având acces brusc la amintirile vechi, spune: *Când strămoșii mei au țintit spre spațiu, au existat morți și printre acei pionieri. A meritat.* Următoarea frază îi rămâne străină lui Fabian. Nu va afla niciodată ce înseamnă: *Vă salut.*

Se întoarce spre Portia, care nu mai poate oferi nimic. Zace pe spate inconștientă, rămasă doar cele mai elementare reflexe.

Cu mișcări lente și chinuitoare, Fabian începe să o curteze. Își mișcă pedipalpii înaintea ochilor ei și o atinge, ca și cum ar dori să se împerecheze, declanșând instinctul care s-a mai tocit după secole de civilizație, dar nu a dispărut cu totul. Nu are hrană ca să o pună pe picioare, cu excepția unei singure surse. Nu există aer pentru amândoi, dar probabil că ar fi suficient pentru unul.

Îi vede chelicerele descleștându-se și înălțându-se tremurător. Pentru o secundă, Fabian le contemplă și își arată respectul față de tovarășa și camarada sa. Ea nu îl va ierta și nici nu se va ierta pe sine, dar probabil că va supraviețui.

Se abandonează îmbrățișării ei instinctive.

Ulterior, Portia își recapătă cunoștința la bordul Cuibului Cerului, simțindu-se sătulă, rănită și ciudat de senzuală. A pierdut de tot un picior din spate și două secțiuni din alt picior și și-a pierdut și unul dintre ochii secundari. Cu toate acestea, trăiește.

Când i se spune ce a făcut Fabian ca să-i salveze viața, refuză să creadă. În cele din urmă, Mesagera însăși o face să accepte ceea ce s-a întâmplat.

Portia nu va mai zbura niciodată, dar va avea un rol esențial în planificarea următoarelor zboruri, inițiind metode mai sigure și mai sofisticate de plasare pe orbită.

Acum, când Mesagera a găsit răbdarea și perspectiva din care să-și înțeleagă copiii, poate să comunice avertismentul într-un fel pe care ei să-l priceapă. În cele din urmă, păianjenii înțeleg că, în afara Zeiței lor de pe orbită, nu sunt singuri în univers și că acesta nu este un lucru bun.

7

CIOCNIREA

7.1 Pe picior de război

Erau îngrămădiți în sala de ședințe. Era ca un déjà vu, dar în acele zile când părea ceva bun. Holsten era cetățean al unei lumi minuscule de cicluri și repetiții, iar dacă evenimentele nu se repetau, însemna ca s-au înrăutățit.

Unele lumini erau stinse și asta l-a trezit la realitate. Toate miracolele tehnologiei care făcuseră posibilă existența navei *Gilgamesh*, toate jucăriile furate de la zeii Vechiului Imperiu… iar acum, ori nu putea face să funcționeze toate luminile, ori pur și simplu existau prea multe priorități mai urgente de rezolvat.

A recunoscut un număr surprinzător de fețe. Era evident o ședință a echipei de Comandă. Era prezent și Echipajul Principal – ori ce mai rămăsese din el. A văzut echipa de știință, o mână de oameni de la Inginerie, Securitate, toți oameni care urcaseră la bord când Pământul încă era un loc unde se putea trăi. Aceștia erau cei cărora li se lăsase în custodie restul rasei umane.

Cu unele absențe notabile. Singura șefă de departament prezentă – presupunând că Holsten și departamentul lui de o persoană nu era pus la socoteală – era Vitas, organizându-i pe oamenii cu privirea încețoșată, abia treziți, și dându-le ordine într-un idiolect cunoscut doar de ea. Mai erau câteva fețe tinere cu costume spațiale vechi, care o ajutau – moștenirea lui Lain, a bănuit Holsten. Ar fi putut trece drept cei din banda despre care își amintea, dar a bănuit că erau la cel puțin o generație depărtare de ei. Însă perseveraseră. Nu deveniseră canibali sau anarhiști sau maimuțe. Până și acea impresie fragilă de echilibru i-a dat speranțe.

– Clasicistule Mason, iată-te și pe tine aici!

Era greu de spus ce sentimente îi stârnea lui Vitas prezența lui acolo. Da, era greu de spus ce simțea ea în legătură cu orice. Îmbătrânise, dar grațios și, din câte se părea, doar puțin. Holsten s-a trezit speculând în mod bizar că ea nu era nicidecum umană. Probabil era propria mașină conștientă de sine. La urma urmei,

controlând centrele medicale, ea ar putea reuși să își ascundă pentru totdeauna secretul…

De când pusese piciorul la bord văzuse o mulțime de lucruri nefirești, dar acesta ar fi fost un pas mult prea mare. Până și Vechiul Imperiu… dacă nu cumva chiar ea *era* Vechiul Imperiu, o supraviețuire anacronică, eternă de zece mii de ani, condusă de fuziune.

Dându-și seama că pe moment se lăsase dus de val, a apucat-o pe Vitas de mână, simțindu-i căldura umană și dorindu-și să se încreadă în propriile percepții. Femeia a ridicat din sprâncene batjocoritor.

– Da, eu sunt, l-a asigurat ea. Uimitor, sigur! Știi să folosești o armă?

– Mă cam îndoiesc, a spus Holsten pe nerăsuflate. Eu… Poftim?

– Comandantul mi-a cerut să pun întrebarea asta fiecăruia. În cazul tău ghicisem deja răspunsul.

Holsten a rămas dintr-odată împietrit, rece. *Comandantul…*

Vitas l-a urmărit cu o expresie amuzată, lăsându-l să rămână ca suspendat pentru câteva secunde, după care i-a explicat.

– Ca să știi și tu, Lem Karst este actualul comandant.

– Karst? s-a mirat Holsten, dându-și seama că situația nu era chiar atât de bună. Cât de rău am decăzut dacă el a ajuns să aibă ultimul cuvânt?

La această remarcă s-au întors multe priviri din partea celorlalți membri ai Echipajului Principal, unii încruntându-se, alții împărtășindu-i părerea – inclusiv unul din echipa de securitate. Era un moment rar, în care Holsten ar fi preferat să facă parte din minoritate.

– Ne îndreptăm spre sistemul Kern, i-a explicat Vitas, întorcându-se spre consola din spatele ei și făcându-i semn lui Holsten ca să îi atragă atenția. Ca să vorbim pe șleau, imediat ce ajungem pe orbită, în jurul planetei verzi, zilele de rătăcire ale lui *Gilgamesh* se vor cam încheia, a spus ea, iar întorsătură ciudat de poetică a exprimării i-a conferit tonului său sacadat o gravitate neașteptată. Oamenii lui Lain au făcut o treabă remarcabilă reușind să mențină nava în funcțiune, dar, serios vorbind, nu au reușit să țină sub control daunele suferite de ea. Și avariile au început să câștige teren. Acum avem o adevărată populație de oameni născuți pe navă, întrucât cuvele de hibernoterapie se defectează și nu mai pot fi reparate. Nimeni nu are de gând să întreprindă o nouă aventură interstelară.

– Ceea ce înseamnă că…?

– Asta înseamnă că nu ne-a rămas decât un loc pentru noi toți, da, Mason, i-a zâmbit Vitas scurt și precis. Și va trebui să luptăm împotriva Vechiului Imperiu ca să ne stabilim acolo.

– Pare că abia aștepți, a remarcat Holsten.

– Ăsta a fost scopul unui plan gândit îndelung, Mason, și a durat secole până l-am finalizat. Cel mai lung dintre cele mai lungi jocuri din istoria speciei noastre, mai puțin ceea ce a făcut acea Kern. Și, într-un fel, ai avut dreptate în privința comandantului. Nu se află aici ca să-l vadă realizat, dar e planul lui Guyen. Așa au stat lucrurile de când a pus ochii pe planetă.

– Guyen? a repetat Holsten.

– A fost un om cu viziune, a spus Vitas apăsat. La sfârșit, a cedat sub povara stresului, dar, având în vedere prin ce a trecut, nu este de mirare. Rasa umană îi datorează foarte multe.

Amintindu-și că Vitas tratase dezastruoasa uploadare a minții lui Guyen ca pe experimentul de care era pasionată, Holsten a rămas cu privirea ațintită spre ea. În cele din urmă, s-a mulțumit să-și dreagă glasul și, judecând după reacția omului de știință, ceva din adevăratele sentimente au fost clar vizibile pe fața lui.

– Karst și câțiva dintre oamenii lui au organizat un centru de comandă în sala de comunicații, a spus Vitas, destul de rece. Faci parte din Echipajul-Cheie, de aceea vrem să te duci acolo.

Alpash!

Unul dintre tinerii ingineri a apărut imediat lângă ea.

– El este Alpash. S-a născut pe navă, a explica Vitas, ca și cum s-ar fi scuzat pentru cine știe ce defect congenital. Alpash, du-i la comandant pe Mason și pe ceilalți din Echipajul Principal!

I s-a adresat tânărului ca și cum acesta ar fi fost subuman, ceva mai mult decât un animal de companie sau o mașină.

Alpash a dat precaut din cap spre Mason. Dacă Vitas era exemplul lui pentru Echipajul Principal, probabil că erau multe de așteptat în privința manierelor lui. Se vedea clar că era speriat atunci când îi aduna pe ingineri, pe oamenii din securitate și pe alții ca ei, treziți recent. Asta i-a amintit lui Holsten de modul în care îl trataseră credincioșii pe Guyen. S-a întrebat cu ce legende despre Echipajul Principal fusese crescut Alpash.

În sala de comunicații, Karst arăta la fel, ceea ce era uimitor. Masivul șef al echipei de securitate avusese timp să își lase un soi de barbă pe fața răvășită și nu fusese scos din hibernoterapie de prea multe ori de când Holsten îl văzuse ultima dată, fiindcă nu îmbătrânise aproape deloc.

În timp ce supraviețuitorii Echipajului Principal intrau unul câte unul, el le zâmbea, o expresie deopotrivă de așteptare și de încordare.

– Intrați și găsiți-vă câte un loc, oriunde doriți! Vitas, mă auzi?

– Te aud, a venit glasul hârâit și plin de zgomote de fond dintr-un difuzor care nu se vedea. Eu mă ocup în continuare de despachetare, dar te ascult.

Karst a ridicat din umeri, strâmbându-se.

– Bine.

Apoi s-a întors ca să se adreseze tuturor, plimbându-și privirea de la unul la altul. Când i-a întâlnit ochii lui Holsten, nu a urmat o expresie de nemulțumire așa cum se aștepta el. Dispăruse orice bănuială că șeful echipei de securitate s-ar fi sinchisit vreodată prea mult de Holsten Mason. Totodată, a lipsit și respingerea pe care o anticipa, care sugera că un om de acțiune nu avea nevoie de un literat. În schimb, zâmbetul lui Karst s-a transformat într-unul mai sincer. Era o exprimare tacită a lucrurilor pe care le-au împărtășit, ceva comun între doi oameni care se aflaseră acolo chiar de la început și acum se găseau în același loc.

– Va trebui să luptăm, le-a spus Karst tuturor. Practic, avem doar o singură șansă reală. Știți cu toții cum stau lucrurile sau cel puțin așa s-ar cuveni. Acolo există un satelit care ar putea probabil să despice *Gilgamesh* într-o clipă, dacă îi oferim prilejul. Acum, după ce am furat stația de terraformare, am montat un fel de scut cu difuziune – probabil că unii dintre voi nu erau treji pe atunci, dar în sistem există un rezumat privind schimbările pe care le-am efectuat. Pe de altă parte, am întărit sistemele de protecție ale computerelor, așa că nenorocita aceea – satelitul, adică – nu ne poate bloca sau deschide ecluzele, chestii din astea. Am luat toate măsurile posibile și, totuși, cred că am putea s-o pățim, a spus el și, cu un surâs amar. Însă avem câteva drone pregătite în atelier. Și ele au sisteme de ecranare și lasere, despre care cred că pot pârli cu totul satelitul. În esență, ăsta este planul. Cea mai bună apărare este ofensiva, dar cred că știți asta. Când ne apropiem de orbita aleasă, pârlim nenorocitul ăla de satelit și sper că asta va fi de ajuns. În caz contrar, va trebui să folosim sistemele din față ale lui *Gil*, ceea ce înseamnă că vom întâmpina o ripostă, a continuat el și, după ce a făcut o pauză, a încheiat: pesemne că vă întrebați de ce am nevoie de voi toți, așa e?

Holsten și-a dres glasul.

– Hm! Vitas m-a întrebat dacă știu să trag cu o armă. Consider că nu sunt un bun tactician, dar dacă e vorba să folosim arme de mână împotriva satelitului, probabil că suntem pierduți.

De această dată, Karst a râs cu adevărat.

– Mda, în fine, eu mă gândesc în avans – și vreau să învingă. Pentru că dacă nu doborâm satelitul, nu are niciun rost să mai plănuim altceva. Așadar, să presupunem că îl distrugem. Ce urmează?

– Planeta, a spus cineva.

În încăpere era o agitație ciudată, animați și de speranță, și de spaimă.

Oarecum indispus, Karst a dat din cap.

– Da, aproape niciunul dintre voi nu ați văzut planeta, dar nu va fi nicidecum ușor să ne stabilim acolo, cel puțin la început.

Am dreptate, Mason?

Cum părerea îi fusese cerută pe neașteptate, Holsten a tresărit. *Dar bineînțeles, doar eu și el am ajuns pe suprafața planetei.*

– Ai dreptate, a confirmat el.

– De aceea a fost vorba de arme, pentru cei care simt că pot coborî atât de jos ca să le folosească, a explicat el și, văzându-se deja coborât, a zâmbit și mai generos. În esență, planeta este plină de tot felul de fiare – păianjeni, gândaci și alte rahaturi de genul ăsta. De aceea, ca să ne stabilim acolo, va trebui să le radem și pe *ele*: să curățăm pădurile, să gonim animalele sălbatice, să exterminăm tot ce ni se pare ciudat. Vom avea o distracție pe cinste. Sincer să fiu, e genul de lucru pe care îl aștept cu nerăbdare încă de când m-am îmbarcat pe navă. Însă asta este o treabă grea. Și toată lumea trebuie să acționeze. Nu uitați, suntem Echipajul Principal. Este responsabilitatea noastră și a noilor ingineri, precum Al, aici de față. Noi ne ocupăm de asta. Toată lumea depinde de noi. Gândiți-vă la asta: când spun *toată lumea,* nu glumesc. Nu există decât *Gilgamesh*.

A bătut din palme, ca și cum întregul discurs l-ar fi înviorat și i-ar fi ridicat moralul.

– Echipa de securitate, oricine ar fi cel care are o listă cu numele noilor noștri recruți, alege-i și înarmează-i! Învață-i prin care parte a puștii să nu se uite! După aceea, voi toți vă veți alătura la vânătoarea împotriva gândacilor!

Holsten a presupus că vorbele lui se refereau la toți cei care au fost îndeajuns de nătărăi încât să spună „da“ când Vitas îi întrebase dacă știu să tragă cu o armă.

– Trib! a adăugat Karst, apoi a părut să își piardă din avânt. N-o să mă deranjez să vă spun, pentru că știți ce veți avea de făcut. V-ați ocupat de asta multă vreme. Alpash, să rămâi lângă mine! Vreau să-mi fii ofițer de legătură.

„Trib“ părea să se refere la ingineri sau la descendenții lor, care menținеau în prezent nava în funcțiune. Câțiva dintre ei, rămași încă acolo, s-au grăbit să plece, cu aerul unor oameni care socotiseră toată acea ședință drept plicticoasă și inutilă, dar înțeleseseră că trebuie să fie cuminți, ca niște copii în timpul unei slujbe religioase.

– În regulă, Mason… Harlen?

– Holsten.

– Am înțeles, a spus Karst, dând din cap, nu tocmai în semn de scuză. Ceva special pentru tine, corect? Practic, tu trebuie să-ți faci treaba. Satelitul transmite tot felul de rahaturi, iar tu ești singurul care știe ce spune.

– Transmite… spre noi?

– Da. Probabil. Alpash?

– Probabil că nu, a confirmat tânărul inginer.

– În orice caz, oricum ar fi, ia-l pe Mason și cuplează-l la transmisie. Mason, dacă reușești să înțelegi ceva, dă-mi de știre. Dacă e să mă întrebi pe mine, cred că satelitul a înnebunit.

– A înnebunit și mai tare, l-a corectat Holsten și, deși asta nu fusese o glumă, Karst a râs.

– Suntem toți în aceeași barcă, nu? a spus el aproape prietenește, aruncând o privire spre interiorul deteriorat al navei. Toți, în aceeași barcă bătrână.

Masca purtată până atunci de Karst a alunecat de pe fața lui și, pentru o secundă, Holsten a văzut fracturile de stres și reparațiile superficiale care alcătuiau sufletul supraîncordat al lui Karst. Omul fusese mereu un slujbaș credincios, iar acum ajunsese șef, ultimul general al rasei umane care se confrunta cu un risc necunoscut, în numele celei mai mari mize posibile. Privind în retrospectivă, prezentarea lui neîncheagată scotea acum la iveală un om care lupta să-și recâștige autocontrolul – și se agăța de asta. În ciuda tuturor așteptărilor, Karst făcea față solicitărilor. Omul potrivit la momentul potrivit.

Pe de altă parte, poate era beat, dar Holsten nu și-a dat seama dacă într-adevăr așa era.

Alpash l-a condus la consolă, acționând ca și cum el și Karst, dar și ceilalți erau eroi de legendă readuși la viață, dar care, în carne și oase, se dovedeau a fi oarecum dezamăgitori. Cu o curiozitate profesională, Holsten s-a întrebat dacă în rândurile Tribului nu cumva se instaurase vreun mit nebunesc, în care el și restul oamenilor din Echipajul Principal deveniseră un panteon de zei capricioși, eroi falși și monștri. Nu avea idee cât de multe generații trecuseră de la ultimul lor contact real cu cineva născut pe *Gilgamesh* după ce… Tocmai voise să întrebe asta, dar și-a amintit brusc ceva și și-a dat seama că nu va pune întrebarea, cel puțin nu acum. Mai ales când se gândise, în cele din urmă, la Lain. Pentru că Lain sigur murise cu mult timp în urmă. Când îi venise sfârșitul, oare se gândise la el? Venise să se uite la sicriului lui înghețat, neclintit, la prințul ei adormit, căruia nu îi îngăduise să se întoarcă după ea?

Alpash a tușit nervos, adoptând dispoziția brusc schimbată a lui Holsten.

Clasicistul s-a strâmbat și a făcut un semn ca să-i alunge îngrijorarea lui Alpash.

– Povestește-mi despre aceste transmisiuni.

Cu o privire îngrijorată, Alpash s-a întors spre consolă. Mașinăria părea lovită și semăna cu ceva care fusese dezasamblat și asamblat de cel puțin câteva ori. Pe latura ei se zărea un fel de simbol în graffiti, semne care păreau noi. Holsten s-a uitat atent la ea câteva momente, după care a descifrat cuvintele.

Nu deschideți. Înăuntru nu se află componente care pot fi folosite.

A izbucnit în râs, socotind că era vorba de o glumă, de genul de umor sumbru despre care își amintea că îl aveau inginerii în majoritatea cazurilor extreme. Însă pe fața lui Alpash nu apăruse nicio expresie care să sugereze umorul sau că notația era altceva decât un simbol sacru al Tribului. Brusc, Holsten s-a simțit din nou rău și amărât. S-a simțit la fel cum se simțise Karst. Era doar un lucru al trecutului pierdut, care încerca să recapete un viitor aproape pierdut.

– Sunt multe, a explicat Alpash. Vin mereu, pe multiple frecvențe. Nu înțelegem nimic din ele. Nu știu cine este Avrana Kern, dar comandantul are dreptate, după părerea mea. Pare a fi o nebunie. E ca și cum planeta și-ar șopti ei înșăși.

– Planeta? a întrebat Holsten.

– Din câte am înțeles, nu recepționăm semnalele direct de la satelit.

Acum, când Alpash începuse să vorbească mai mult, Holsten a perceput anumite ritmuri și inflexiuni în vorbirea lui – ceva din Lain, ceva din sistemele automatizate ale lui *Gilgamesh* și o idee de ceva nou. Pesemne că deja exista un accent al celor născuți pe navă.

Alpash a apelat un afișaj numeric care părea să-i lămurească puțin.

– Iată ce putem recepționa din transmisiuni!

Holsten era obișnuit cu faptul că *Gilgamesh* edulcora asemenea date într-o formă pe care o putea înțelege oricine, însă, după cum observa, Tribul socotea că nu era ceva de care avea nevoie.

Observând privirea pierdută a lui Holsten, inginerul a continuat:

– Noi bănuim că aceste transmisiuni sunt direcționate spre planetă, la fel ca acea secvență numerică originală, iar acum recepționăm reflexii. Sunt sigur că ele ajung la noi prin intermediul planetei.

– Ați pus vreun alt clasicist să le studieze, după ce l-ați scos din încărcătură? Sigur trebuie să fi existat câțiva studenți sau…

Alpash a adoptat o atitudine solemnă.

– Mă tem că nu. A cercetat lista cu persoane. Au existat foarte puțini clasiciști încă de la începutul călătoriei. Ești ultimul dintre ei.

Holsten l-a privit lung, gândindu-se la implicațiile acelei afirmați: gândindu-se la îndelungata istorie a Pământului înainte de prăbușire, înainte de era glaciară. Societatea lui deținuse o înțelegere atât de imperfectă și fragmentată a predecesorilor pe care încerca mereu să-i imite și, cu toate acestea, până și acea situație se reducea doar la el, la cunoștințele care se găseau în mintea unui singur bătrân? *Toată acea istorie și… dacă voi muri?*

În raiul de supraviețuire al lui Karst nu vedea pe nimeni care să își facă timp să participe la cursuri de istorie.

S-a cutremurat – nu din teama obișnuită în fața mortalității, ci din cauza unor lucruri uriașe, invizibile care trec în uitare, irecuperabile și de neînlocuit. Cu un aer sumbru, a revenit la mesajele pe Alpash tocmai i le arăta.

În cele din urmă, după ce a făcut un efort, Holsten a descifrat îndeajuns cele afișate ca să își dea seama câte înregistrări existau, acelea fiind probabil doar o parte din câte existau. *Ce joc face Kern? Pesemne că, până la urmă, a luat-o razna de tot.* A accesat o înregistrare, dar nu semăna nicidecum cu celelalte transmisii ale satelitului pe care și le amintea. Cu toate acestea… Holsten a simțit că porțiunile academice, nefolosite multă vreme, ale creierului lui încearcă să se trezească și să depisteze complexitatea mesajului și tiparele repetate. A efectuat o analiză și o modelare, atât cât i-a permis consola de lucru. Nu era vorba de sunete întâmplătoare, și nici de mesajele Vechiului Imperiu pe care Kern/Eliza le transmisese anterior.

– Probabil că e codificat, a gândit el cu voce tare.

– Mai există și un al doilea tip, a explicat Alpash. Așa pleacă majoritatea, dar există unele care par diferite. Uite!

Holsten a ascultat înregistrarea aleasă, altă secvență de pulsuri, dar de această dată părând mai apropiată de ceea ce ar putea recunoaște drept mesaj.

– Doar asta? Nu e un semnal de ajutor? Nu sunt secvențe de numere?

– Asta – și tot ce mai vrei, a confirmat Alpash.

– Cât timp mai aveam până… până încep lucrurile?

– Cel puțin treizeci de ore.

Holsten a dat din cap.

– Pot să mănânc ceva?

– Desigur.

– Atunci lasă-mi asta și voi vedea dacă găsesc ceva în ea pentru Karst.

Alpash a dat să plece și, pentru o secundă, Holsten a vrut să îl oprească, să îi adreseze acea întrebare imposibilă pe care istoricii nu o pun, când vine vorba de lucrurile pe care le studiază: *Cum e să fii tu însuți?* O întrebare la care nimeni nu iese din pielea lui ca să răspundă.

Cu puțin ajutor din partea Tribului, a reușit să găsească prin sistemele lui *Gilgamesh* măcar o parte din instrumentele electronice care să-l ajute să deslușească mesajul. I s-a dat ce dorea, după care a fost lăsat singur să lucreze. A avut senzația că, pe navă, mulți dintre cei născuți acolo și treziți își făceau curaj pentru momentul spre care viețile lor se îndreptaseră vreme de

generații și, respectiv, de secole de somn. Se bucura că nu face parte din acel grup. Acolo, la capătul timpului, clasicistul Holsten Mason se bucura că are prilejul să examineze transmisii de neînțeles în căutarea inutilă a unui înțeles. El nu era Karst. Nici Alpash sau altcineva. *Bătrân, sunt bătrân, în multe feluri.* Bătrân, și totuși suficient de vioi încât, după cum arătau lucrurile, să trăiască mai mult decât nava-arcă.

Și-a dat seama că nu înțelegea majoritatea mesajelor. În general, erau slabe și a bănuit că erau transmise de pe planetă în toate direcțiile, doar radiind înspre spațiu.

Ori mai curând, reflectate de planetă. Nu transmise, desigur, nu transmise. A clipit, simțindu-se inexplicabil de incomod. Indiferent de sursa lor, ele erau suficient de diferite de ceea ce știa el, încât nici măcar nu mai era sigur că *erau* mesaje, așezate în vreun cod sau limbaj. O singură structură slabă care se tot repeta l-a convins că ele nu erau o interferență naturală sau doar zgomot de fond.

Celelalte, însă, erau mai puternice, iar analiza făcută recent de Trib sugera că ele ar putea fi de fapt îndreptate cât mai aproape de *Gilgamesh*, ca și cum Kern folosea planeta drept cutie de rezonanță, ca să bolborosească ea lucruri de neînțeles spre ei. Ori planeta însăși chiar striga la ei.

Ori planeta striga?

Holsten s-a frecat la ochi. Lucrase prea mult. Începea să se îndepărteze de speculații raționale.

Însă acele transmisii – la început crezuse că ele erau o bolboroseală ca și restul, dar le comparase cu înregistrări mai vechi ale unor mesaje de la satelit și a încercat acum să le trateze în același fel, variind codificarea prin teste și erori, până când din acel zgomot de fond a apărut brusc ceva ce semăna a mesaj. Fuseseră cuvinte, ori se amăgise că decodificase cuvinte. Cuvinte din Imperiala C, cuvinte extrase din istorie, un limbaj mort, căruia i se dăduse o viață nouă și modificată.

S-a gândit din nou la accentul lui Alpash. Acele transmisii arătau ca și cum cineva vorbea o versiune groznică a acelei limbi antice, codificată așa cum și Kern își codificase transmisiile; o încercare evoluată sau pur și simplu coruptă de a folosi acea limbă antică.

Analizarea ei era o adevărată muncă de istoric. Putea să uite situația gravă în care se găseau și să mimeze că era în pragul unei mari descoperiri care ar fi atras atenția tuturor. *Dar dacă astea nu sunt doar bâlbâielile demente ale unui computer pe moarte? Dacă înseamnă ceva?* Dacă era Kern, care încerca să vorbească cu ei, atunci pierduse cea mai mare parte din ce era ea – femeia/mașina despre care Holsten își amintea că întotdeauna reușea să se facă înțeleasă.

Dar ce încerca să spună acum?

Cu cât asculta cele mai clare dintre acele transmisii – cele trimise direct de-a lungul liniei de apropiere a lui *Gilgamesh* – cu atât mai mult simțea că cineva încerca să îi vorbească, de la milioane de kilometri depărtare și peste o prăpastie a înțelegerii care era cu mult mai adâncă. A putut chiar să se amăgească că mici crâmpeie se asamblau în ceva ce semăna cu un mesaj coerent.

Stați departe! Nu vrem să luptăm! Întoarceți-vă!

Holsten a făcut ochii mari. *E doar o închipuire?* Nimic nu fusese clar – transmisia era în stare proastă și nimic din ea nu amintea de comportamentul inițial al lui Kern. Însă, cu cât mai mult se uita, cu atât devenea mai convins că acela era un mesaj, și le era adresat chiar lor. Erau preveniți din nou să nu se apropie, parcă de zeci de voci diferite. A identificat cuvinte individuale chiar și în acele secțiuni pe care nu le-a putut descâlci. *Plecați. Pace. Singuri. Moarte.*

S-a întrebat ce ar fi putut să-i spună lui Karst.

A dormit o vreme și, în cele din urmă, a plecat și l-a găsit pe actualul comandant în sala de comunicații.

– Ai venit la țanc, i-a spus Karst. Am lansat dronele acum câteva ore. Mai sunt două ore până să-și facă treaba, asta dacă se poate.

– Îi dai foc lui Kern?

– O prăjesc de tot, sigur! și, spunând asta, Karst s-a uitat cu o privire disperată la ecranele funcționale care îl înconjurau și care contraziceau zâmbetul pe care încerca să și-l păstreze pe față. Hai, Holsten, spune ce-ai de spus!

– Mda, e un mesaj și ne este adresat – măcar de atâta lucru sunt destul de sigur.

– „Destul de sigur?“ Ai naibii savanții ăștia! dar a spus-o pe un ton aproape prietenesc. Așadar, Kern practic ne bombardează cu gânguririle ei de copil, cerându-ne să plecăm.

– Nu pot traduce cea mai mare parte a mesajelor, dar fragmentele care au înțeles par să fie clar pe tema asta, a confirmat Holsten.

De fapt, se simțea nemulțumit de eforturile făcute, ca și cum în această ultimă provocare profesională a carierei făcuse o eroare de elev și dăduse greș. Transmisiile se aflaseră în fața lui, o cantitate mare de materiale pe care a trebuit să le compare, iar el se simțise permanent în pragul unei descoperiri care ar fi făcut totul cât se poate de limpede pentru el. Însă nu se întâmplase așa, iar acum nu mai avea timp să revină. A avut sentimentul că se legase prea mult de felul în care făcea lucrurile Vechiul Imperiu, așa cum proceda toată lumea. Dacă ar fi abordat acele transmisii

cu mintea mai deschisă, în loc să încerce să le reformuleze în matricea lucrării anterioare a lui Kern, ce ar fi descoperit?

– Ei, s-o ia dracu'! a încheiat Karst. Nu plecăm nicăieri. Nu ne mai permitem. Totul se reduce la asta, așa cum a fost dintotdeauna. Am dreptate?

– Da, a răspuns Holsten absent. Am primit ceva de la drone?

– Nu vreau să transmită decât când vor ajunge suficient de aproape ca să se apuce de treabă, a spus Karst. Crede-mă, țin minte de ce e în stare nenorocita ceea de Kern. N-ai fost în naveta aia pe care a luat-o cu totul sau ai uitat? Ne deplasam prin spațiu fără să avem acces la nimic, în afară de sistemele de susținere a vieții, în vreme ce ea se gândea cum să procedeze cu noi. Nu a fost deloc plăcut, crede-mă.

– Și totuși v-a lăsat să coborâți să ne recuperați, i-a reamintit Holsten.

A crezut că șeful echipei de securitate se va înfuria pe el pentru acea replică, acuzându-l că este molâu, dar pe fața lui s-a citit imediat îngrijorarea.

– Știu, a recunoscut el. Holsten, și eu m-am gândit că dacă ar exista vreo șansă… dar ea nu vrea să ne lase pe planetă. Am încercat atunci. Vrea să stea acolo și să zădărnicească ultima șansă a rasei umane, lăsându-ne să murim în spațiu.

Holsten a dat din cap. În minte îi rămăseseră cuvintele prin care planeta le șoptea amenințător să plece.

– Pot transmite ceva de pe navă? Asta i-ar putea distrage atenția de la drone… nu știu ce să zic.

– Nu. Tăcere totală din partea noastră. Dacă e atât de dementă încât nu ne-a văzut, nu vreau să-i dai de știre că suntem acolo.

Karst nu putea să stea locului. A vorbit cu adjuncții lui; cu membrii importanți – șefi? – ai Tribului. Se plimba de colo până colo și se agita, încercând să primească date pasive cu privire la progresul dronelor, fără să rişte, totuși, să o alerteze pe Kern.

– Chiar îți închipui că nu le va vedea venind? a obiectat Holsten.

– Cine știe?! Holsten, e bătrână, foarte bătrână – cu mult mai bătrână și decât noi. S-a comportat ca o nebună. Poate că acum o fi înnebunit de tot. Nu-i acord mai multă importanță decât trebuie. Îi dăm o lovitură înainte să tragă ea în *Gil*. Doar o lovitură. Serios, știi câtă energie consumă un laser ca lumea? Și crede-mă, acelea sunt cele mai bune drone ale noastre – peticite din toate componentele funcționale pe care le-am găsit, și, zicând asta, și-a strâns pumnii, parcă luptând împotriva poverii răspunderii. Holsten, *totul* se deteriorează. Trebuie să ajungem pe planeta aceea. Nava e pe moarte. Chestia aceea tâmpită cu baza lunară a lui Guyen – și aia a murit. Pământul…

– Știu.

Holsten s-a chinuit să găsească câteva cuvinte liniștitoare dar, cu toată sinceritatea, nu a știut ce să spună.

– Șefu', i-a întrerupt cineva din Trib, transmisiune de la drone, abia a sosit. Ajung pe planetă, pregătite să se instaleze.

– *În sfârşit!* Karst aproape că a strigat, apoi a privit în jur. Care ecran este cel mai bun? Care funcționează?

Patru ecrane au licărit, afișând noile imagini, apoi unul a pâlpâit și s-a stins, dar celelalte trei au rămas în funcțiune. Au văzut globul verde, familiar: un lucru de vis, tărâmul făgăduinței. Dronele își urmau drumul spre traiectoria orbitală a satelitului, țâșnind să-l intercepteze și să-l distrugă. Spre deosebire de ochii care urmăreau indirect prin lentilele lor, dronelor nu le păsa ce vedeau.

Karst a rămas cu gura căscată. În acele momente, nici să înjure nu mai era în stare. A pipăit cu mâinile în spate ca să-și găsească un scaun, apoi s-a așezat greoi. Toți cei din camera de comunicații încetaseră orice altă activitate, privind în schimb spre ecran, la ceea ce pățise paradisul lor.

Satelitul lui Kern nu era singurul care veghea.

În jurul circumferinței planetei, înconjurând ecuatorul cu un inel lat, era o bandă formată din fire încâlcite, fâșii și noduri; nu sateliți, ci o întreagă rețea care se rotea pe orbită, interconectată și continuă, și care se întindea în jurul întregii lumi. Strălucea orbitor în razele soarelui, deschizând petale verzi spre steaua sistemului. Existau o mie de noduri neregulate, adunate în forme unghiulare, întinse de firele conectoare. Se zărea o agitație în ele, o activitatea constantă.

Era o pânză. Ca și cum o oroare de neconceput ar fi început să transforme planeta într-un cocon, după care avea să se hrănească din ea. Era o singură plasă uriașă pe o orbită geostațională în jurul planetei, iar căminul de metal al lui Kern era doar un punct în toată complexitatea sa incredibilă.

Holsten s-a gândit la acele mii și mii de transmisii venind din Lumea lui Kern, dar nu de la ea. S-a gândit la acele șoapte pline de ură, care îi spuneau lui *Gilgamesh* să se întoarcă și să plece de acolo. *Abandonaţi orice speranţă, voi care intraţi aici…*

Dronele porniseră în linie dreaptă, continuând să caute satelitul lui Kern, deoarece programarea nu le pregătise pentru această situație.

– Păianjeni… a spus Karst încet și și-a rotit ochii în toate direcțiile, căutând cu disperare o idee. Nu se poate așa ceva!

A spus asta ca și cum se ruga să nu fie așa.

Holsten se uita la acea uriașă capcană întinsă în jurul planetei, văzând tot mai multe amănunte pe măsură ce dronele se apropiau de ea. A zărit anumite lucruri mișcându-se de-a lungul ei, făcând curse înainte și înapoi. A văzut fâșii lungi întinzându-se spre

spațiu, ca și cum ar fi fost dornice să mai prindă o pradă. I s-a părut că a văzut și alte fire coborând spre planetă. A simțit cum i se zbârlește pielea și și-a adus aminte de scurta ședere pe planetă, dar și de moartea răzvrătiților.

– Nu! a spus Karst fără nicio intonație, apoi a repetat: Nu! E a noastră. *A noastră! Avem nevoie* de ea! Nu-mi pasă ce au făcut nenorociții ăia din ea. Nu avem unde să mergem în altă parte.

– Ce ne facem? a întrebat slab Holsten.

– O să *luptăm*, a afirmat Karst, iar hotărârea i-a revenit după ce a rostit acele cuvinte. O să luptăm împotriva lui Kern și vom lupta și împotriva acelei… *chestii*. Ne întoarcem acasă, m-auzi? Ăsta ne este căminul. E singurul pe care-l vom avea vreodată. Și, dacă va trebui, vom folosi proiectile de masă să-i zburăm de pe orbită, să ne rămână planeta nouă. Îi pârlim, îi ardem de *tot*. Ce altă soluție mai avem?

Și-a frecat fața. După ce și-a lăsat mâinile jos, a părut ceva mai liniștit.

– Adevărat, avem nevoie de mai multe minți ca să gândim totul cum trebuie. Alpash, acum e momentul!

Inginerul a dat din cap.

– Momentul pentru ce? a întrebat Holsten.

– Să o trezim pe Lain, i-a răspuns Karst.

7.2 Ce fiară dură!

Mult mai departe de ramificațiile cu care își înconjuraseră planeta, păianjenii au întins o plasă și mai mare. Receptorii biotehnologici din spațiul glacial aud mesajele radio, așteaptă întoarcerea apelurilor mute în golul imens și detectează tulburări ale atracției gravitaționale și ale spectrului electromagnetic – vibrațiile fășiilor îi anunță când sosește un oaspete în camera lor de recepție.

Se pregătesc pentru această zi de multe generații. Întreaga planetă s-a ocupat cu asta încă din momentul în care, în cele din urmă, au stabilit legătura definitivă cu Zeița lor, buric de deget la vârf de picior. Întreaga lor civilizație s-a mobilizat cu un singur scop, adică *supraviețuirea.*

Constant, Mesagera a încercat să îi pregătească, să îi modeleze după imaginea Sa și să le ofere armele pe care Ea le-a socotit necesare ca să riposteze. Abia când a încetat să îi trateze ca pe niște copii – ca pe maimuțe – Ea a reușit să facă probabil ceea ce ar fi trebuit să facă încă de la început; să le comunice problemele; să îi lase să găsească singuri o soluție, ajutându-se de cunoștințele și tehnologia lor.

Fiindcă planeta a găsit o unitate care până acum îi era străină, Zeița a încetat să se mai comporte atât de ciudat, iar asta a reprezentat un avantaj pentru ei. Puține lucruri concentrează mintea colectivă într-un mod mai hotărâtor decât amenințarea cu dispariția definitivă. Mesagera i-a asigurat din plin pe păianjeni că nu se pot aștepta la nimic bun dacă navei *Gilgamesh* i se va permite să revină, dacă nu i se opune rezistență. Cu mare greutate, găsise o amintire cu privire la istoria propriei specii și descoperise o ierarhie a distrugerii: când specia ei a devastat fauna planetei Pământ, iar apoi a pornit un război împotriva propriilor vlăstare și, în cele din urmă, când nu mai rămăseseră alți dușmani, a luptat cu ea însăși. Omenirea nu suportă concurența, le-a explicat ea – nici măcar propria reflexie.

Generații la rând, unitatea politică a orașelor păianjenilor a încercat să creeze acea vastă prezență orbitală, folosind toate instrumentele posibile. Păianjenii au pășit în epoca spațială cu o vigoare născută din disperare.

Și Bianca privește spre cerul care se întunecă, la filigranul Marelui Cuib al Stelelor, orașul de pe orbită, și știe că ar fi preferat ca acest lucru să nu se întâmple în timpul vieții ei.

Se apropie dușmanul.

Nu a văzut niciodată acest dușman, dar știe cum arată. A căutat Înțelegerile antice, păstrate de-a lungul secolelor, iar ele revin într-un moment în care specia ei este pe punctul de a dispărea în colții unui dușman mai ușor de înțeles. Pentru că, în timpul cuceririi supercoloniei de furnici, specia Biancăi a întâlnit ceea ce acum știe că este umanitatea. La acea dată, reprezentanții ei erau doar niște giganți în lumea lor.

Acum, prin ochii demult dispăruți ai unei rude îndepărtate, vede monstrul captiv care căzuse din cer – nu din partea Mesagerei, cum se crezuse atunci, ci din această amenințare ce se apropie. Nu știau că acela era un vestitor al sfârșitului.

I se pare foarte greu de crezut că o ființă atât de greoaie și uriașă putea fi înzestrată cu simțuri, dar se pare că era. Mai mult decât atât, lucruri ca *acela* – așa cum și Mesagera a fost cândva – reprezintă rasa *primordială*, astronauții antici care au creat viața ce a evoluat pe lumea Biancăi. Iar acum se întorc să repare acea greșeală.

Gândindu-se la toate acestea, Bianca a ajuns din marea aglomerare urbană din Șapte Copaci spre punctul cel mai apropiat de ancorare, călătorind rapid pe fir într-o cuvă propulsată de niște mușchi artificiali, fotosintetici, care se susțin singuri. Coboară și privește uriașul spațiu deschis din jurul ei. Cea mai mare parte a uscatului din zona temperată și tropicală a lumii ei este încă împădurită, fie în scopuri agricole, fie ca rezervații sălbatice, fie slujind ca eșafodaj pe care specia ei obișnuiește să construiască orașe. Zona din jurul punctelor de

ancorare a elevatorului este totuși lăsată liberă, și Bianca vede un cort mare cu pereți din mătase, înalt de o sută de metri, terminându-se într-un singur punct care se întinde spre cer, dincolo de capacitatea ochilor ei de a-l urmări. Știe unde duce, în sus, până dincolo de atmosfera planetei, apoi tot mai departe, ca un fir subțire care ajunge până la jumătatea drumului arcuit către lună. Ecuatorul este împânzit cu asemenea lucruri.

Aeronauta de demult avea dreptate: exista o modalitate mai ușoară de a urca și de a ieși din zona de atracție gravitațională și de a ajunge pe orbită, iar pentru asta nu a fost nevoie decât de țeserea unui fir suficient de rezistent.

Bianca se întâlnește cu asistenții ei, o echipă supusă, formată din cinci femele și doi masculi, și se grăbesc să intre în altă cuvă, aceasta deplasându-se cu ceva mai mult decât principiile mecanice simple, utilizate la scară largă. La o distanță inimaginabilă se află o greutate care coboară spre interior, către suprafața planetei. Apelând la genul de matematică pe care specia Biancăi a folosit-o secole la rând, vehiculul ei își începe lunga ascensiune.

Ea este generalul, tacticianul. Își va ocupa locul în comunitatea plină de viață, cunoscută sub numele de Marele Cuib al Stelelor, pentru a conduce apărarea planetei ei împotriva invadatorilor străini: Zeii Stelelor. Ea poartă răspunderea supremă pentru supraviețuirea speciei sale. Minți mult mai luminate decât a ei au formulat planul pe care ea va încerca să îl pună în aplicare, însă hotărârile pe care le va lua ea vor face diferența între reușită și eșec.

Călătoria spre înalturi durează mult, astfel că Bianca are timp din belșug să se gândească. Inamicul cu care se confruntă este rodul unei tehnologii pe care ea nu și-o poate închipui, avansată dincolo de visele celor mai mari savante ale neamului ei, folosind, la rândul lui, o tehnologie de metal, foc și fulgere, toate niște instrumente potrivite pentru zeii răzbunători. Ea are la îndemână doar firul fragil de mătase, biochimia și simbioza, dar și bravura tuturor celor care își pun viața la dispoziția ei.

Agitată, țese și desface, țese și desface, în timp ce ea și echipa ei sunt trase spre întunericul deschis al spațiului și spre rețeaua strălucitoare care reprezintă cel mai măreț triumf arhitectural al poporului ei.

Aflată deja pe orbită, pe sculptura tridimensională care înconjoară planeta, pe care ele îl socotesc Marele Cuib al Stelelor, Portia își face curaj pentru luptă.

Uriașa rețea ecuatorială este plină de habitate care pornesc unul din altul, se interconectează, sunt țesute în sus ori joase. Pentru păianjeni a devenit un mod de viață, unul pe care l-au deprins uimitor de repede. Ei sunt o specie bine pregătită pentru

o viață de permanentă cădere liberă în jurul planetei. Sunt născuți să urce și să se orienteze în trei dimensiuni. Picioarele din spate le oferă posibilitatea să sară spre locuri pe care ochii lor ageri și mințile pătrunzătoare pot stabili țintele cu precizie, iar dacă greșesc, există întotdeauna un fir de siguranță. În mod curios, așa cum Portia și multe alte savante au considerat, ei au fost făcuți să trăiască în spațiu.

Vechile și greoaiele costume spațiale pe care le-au purtat pionierele aeronaute în ascensiunea spre zonele superioare ale atmosferei aparțin de domeniul trecutului acum. Portia și echipa ei traversează rapid vidul din rețeua încâlcită și se pregătesc, cu tot felul de manevre, pentru conflictul iminent. Cea mai mare parte a costumului este în jurul abdomenelor lor: plămânii sunt alimentați cu aer, care este generat chimic în funcție de nevoi, iar nu stocat în butelii. Având în vedere instruirea, tehnologia și metabolismul lor relativ nepretențios, ei pot rămâne zile întregi în spațiu. Un pachet chimic de încălzire este fixat sub corpul lor, împreună cu un aparat radio. O mască dotată cu lentile le protejează ochii și gura. La capătul abdomenului, filiera este legată de o mică fabrică chimică de mătase care, în vid, formează fire – fâșii incredibil de rezistente. Și, în cele din urmă, au pachete de propulsare cu duze reglabile, care le dirijează zborul tăcut prin spațiu.

Exoscheletele lor au fost acoperite cu o peliculă transparentă, foarte subțire, care împiedică depresurizarea sau pierderile de căldură, fără a diminua mult simțul pipăitului. Vârfurile picioarelor sunt acoperite cu manșoane strânse, termoizolante, făcute să împiedice pierderile de căldură. Ei sunt adevărați astronauți-soldați.

Când traversează de pe un fir pe altul, apreciind fiecare salt fără eforturi, păianjenii sunt iuți, agili și perfect concentrați asupra misiunii lor.

Așa cum a prezis Mesagera, în cele din urmă, inamicul sosește. Le este necunoscut conceptul de război sfânt, dar acest conflict care stă să izbucnească are toate caracteristicile unuia. Există un dușman antic despre care știu că va nega până și existența lor, dacă nu se pot apăra. Există arme care, oricât de mult ar încerca, nici măcar nu le pot concepe. Mesagera a făcut tot posibilul să stabilească pentru păianjeni capacitățile tehnice și militare ale rasei umane. Impresia copleșitoare a fost aceea a unui arsenal îngrozitor, care amintea de zei, iar Portia nu este genul care să își facă iluzii. Cea mai bună apărare a poporului ei este că invadatorii le vor planeta ca să trăiască pe ea – cele mai mari excese ale tehnologiei Pământului nu pot fi comise fără a face ca prețul pentru care luptă cele două tabere să nu aibă nicio valoare.

Însă încă există multe arme imprevizibile pe care *Gilgamesh* le-ar putea deține.

După ce au analizat amenințarea și au pregătit ceea ce pentru ei reprezenta cea mai bună reacție tehnologică și filozofică, păianjenii au făcut tot ce le-a stat în putință în decursul generațiilor ce le-au fost îngăduite.

Există o armată: Portia este una dintre sutele care se va afla pe linia frontului, una dintre zecile de mii cărora le va veni probabil rândul să lupte. Mulți dintre păianjeni vor muri ori, cel puțin, la asta se așteaptă. Miza este mare: viețile individuale sunt întotdeauna pleava în război, dar dacă a existat vreodată o cauză dreaptă, atunci aceasta este. Supraviețuirea unei întregi specii, a istoriei evolutive a unei planete este acum în joc.

A auzit că Bianca urcă spre ea. Toți păianjenii se bucură, desigur, că liderul apărării lor globale se va afla alături de ei, însă simplul fapt că *urcă* acolo îi face să conștientizeze situația. A sosit în sfârșit momentul. Începe bătălia pentru ziua de mâine. Dacă o vor pierde, nu vor avea niciun viitor și, odată cu anularea acelui mâine, toate zilele de ieri vor dispărea și ele. Universul se va roti în continuare, dar va fi ca și cum păianjenii nu ar fi existat niciodată.

Portia știe că marile minți ale speciei ei au analizat o mulțime de arme și planuri diverse. Ea trebuie să accepte cu bună credință că strategia pe care i s-a cerut să o aplice este cea mai bună: cea mai plauzibilă și mai ușor de realizat.

Ea și echipa ei se adună, urmărind alte grupuri de soldați care apar brusc și sar peste secțiuni îndepărtate ale rețelei. Ochii ei se îndreaptă spre cer. Acum a apărut deasupra lor o nouă stea, iar ea prevestește o perioadă de cataclism, de distrugeri îngrozitoare doar prin simpla sa prezență. În cazul unor asemenea previziuni nu există astrologie încărcată de superstiții. Momentele sfârșitului au sosit cu adevărat, momentul în care un mare ciclu al istoriei se topește în mod inexorabil în următorul.

Vin ființele umane.

7.3 Fecioară, mamă, bunică

– Ce vrei să spui cu „O trezim pe Lain?“

Karst și Alpash s-au întors spre Holsten, încercând să descifreze expresia de suferință apărută brusc pe fața lui.

– Ție cum îți sună? i-a răspuns șeful echipei de securitate mirat.

– Mai *trăiește*?! a întrebat Holsten, îndoindu-și degetele și luptând împotriva impulsului de a-i strânge în brațe pe unul sau pe celălalt. De ce nu ați… de ce… de ce o treziți abia *acum*? De ce nu este ea căpitan?

Karst a părut evident iritat de acea izbucnire, dar Alpash s-a grăbit să intervină.

– Potrivit ordinelor ei, trezirea Bunicii nu e un lucru prea ușor. Doar în cazuri de urgență, așa ne-a spus. Astea sunt vorbele ei: „Când mă trezesc data viitoare, vreau să calc pe o planetă verde.“

– Asta v-a spus, da? a insistat Holsten.

– I-a spus asta mamei mele, când era foarte tânără, l-a lămurit inginerul, întâlnindu-i privirea provocatoare care-l fixa. Însă avem înregistrarea. Deținem înregistrări cu multe dintre ultimele declarații ale bunicii – și, zicând asta, s-a aplecat peste o consolă și a apelat un afișaj care pâlpâia pe alocuri. Dar acum trebuie să mergem. Domnule comandant…

– Mda, bine, eu rămân pe poziție aici, de acord? a spus Karst, care încă era foarte iritat. Trezește-o pe femeie și pune-o pe picioare, după care iei legătura cu mine! Prezintă-i situația și spune-i că eu și Vitas vrem să ne consultăm cu ea.

Alpash s-a îndreptat spre interiorul navei, îndepărtându-se de Echipajul Principal și de cele mai multe zone locuibile pe care le cunoștea și Holsten. Clasicistul a pornit grăbit pe urmele lui, pentru că nu dorea să rămână singur cu Karst, dar mai ales nedorind să se rătăcească prin spațiile devastate și pâlpâitoare ale lui *Gilgamesh*. Tot ce vedea îi spunea aceeași istorie despre autoliza lentă, despre un canibalism al sinelui în timp ce părți și sisteme mai puțin importante erau extrase să rezolve problemele de mare prioritate. Pereții erau larg căscați, iar oasele scheletului navei rămâneau expuse vederii. Ecranele afișau numai imagini întrerupte ori erau întunecate ca niște fântâni. Ici și colo stăteau ghemuiți oameni din Trib, care încă se ocupau de sarcina esențială, adică să facă nava să funcționeze și, în ciuda crizei imediate, își țineau capetele apropiate ca niște preoți care, murmurând, propovăduiesc doctrina.

– Cum de mai știți cum să reparați nava? l-a întrebat Holsten pe Alpash, aflat în fața lui. A trecut… Nu mai știu cât timp s-a scurs. De când a murit Guyen, chiar nu știu. Și credeți că mai puteți păstra nava în funcțiune? Doar..? Ce faceți? Învățați pe de rost cum să țineți nava în stare de funcțiune ori…?

Alpash s-a întors și l-a privit încruntat.

– Nu cred că știu ce vrea să spună comandantul când ne numește „Trib“. La fel și șeful echipei de știință. Le place să ne socotească niște primitivi, inferiori lor. La rândul nostru, noi suntem obligați să respectăm autoritatea lor – dar și a ta – fiindcă sunteți precursorii noștri. Așa a stabilit bunica noastră. Asta este una dintre legile noastre. Dar nu facem nimic din ceea ce „am învățat pe de rost.“ Învățăm cu toții încă de la cea mai fragedă vârstă. Am păstrat manualele, cursurile și modulele de instruire. Bunica ni le-a pus la dispoziție pe toate. Crezi că am fi reușit să facem toate astea dacă nu am fi *înțeles*?

Evident furios, Alpash s-a oprit. Era limpede că Holsten atinsese un nerv deja iritat de ceilalți membri ai Echipajului Principal.

– Suntem din rândul celor care și-au dat viața – *toată* viața – ca să protejeze această navă. Asta a fost și *este* misiunea noastră, una care se îndeplinește fără recompense sau speranțe de ușurare: un rond nesfârșit de custodie, până când vom ajunge pe planeta promisă. Părinții mei, părinții lor și ai lor, toți, nu au făcut altceva decât să se asigure că *voi* și toți ceilalți din încărcătura acestei nave veți trăi sau că vom salva atâți cât vom putea. Și vă place să ne numiți „ Trib“ și să ne considerați copii și sălbatici, pentru că nu am văzut niciodată Pământul.

Holsten a ridicat mâinile ca să-l liniștească.

– Îmi cer iertare! Ați discutat chestiunea asta cu Karst? Cum să spun, el depinde de voi. Ați putea… să ridicați câteva pretenții.

Alpash s-a uitat mirat la Holsten.

– În asemenea vremuri? Când viitorul căminului – căminul nostru vechi și nou – atârnă de un fir de ață? Crezi că e momentul potrivit să începem să ne certăm între noi?

Pentru o clipă, Holsten l-a studiat pe tânăr ca și cum acesta era o nouă specie de hominid, separat de restul printr-o prăpastie cognitivă imensă. După ce i-a trecut această senzație, s-a scuturat să-și revină.

– A procedat bine când v-a stabilit aceste legi, a murmurat el.

– Mulțumesc! și, zicând asta, se vedea că Alpash interpretase cuvintele lui drept o validare a întregii lui culturi – ori ceea ce se dezvoltase în cadrul societății lui ciudate și claustrofobe. Și acum, în cele din urmă, voi ajunge să o cunosc, aici, când totul se va încheia.

Au trecut printr-un spațiu larg, deschis, pe care Holsten l-a recunoscut brusc, iar amintirea i-a revenit după ce a traversat jumătate din el, când a privit scena înălțată de la un capăt, unde încă se vedeau câteva resturi de mașinării. Acolo stătuse Guyen când ceruse să devină etern. Acolo, strămoșii îndepărtați ai lui Alpash luptaseră alături de regina lor războinică și de echipa de securitate a lui Karst – dintre care unii sigur fuseseră treziți recent, având amintiri vii cu privire la evenimentele care pentru Alpash reprezentau cântece, povești și o legendă ciudat de încâlcită.

Deasupra rădăcinilor smulse ale facilității de uploadare, licărind malefic și prezentând tipare ciudate, atârna un singur ecran. *Ca și cum fantoma lui Guyen ar fi încă prizonieră acolo,* s-a gândit Holsten. Aproape imediat după aceea, i s-a părut că, pentru o secundă, vede în striurile trecătoare de pe ecran fața contorsionată de furie a fostului comandant. Ori poate fuseseră trăsăturile Avranei Kern, din Vechiul Imperiu. Înfiorat, s-a grăbit să îl urmeze pe Alpash.

Locul în care a ajuns în cele din urmă fusese un depozit, așa a bănuit. Acum, acolo era găzduit un singur lucru: o cuvă de hibernoterapie. La picioarele piedestalului se afla o grămăjoară de obiecte mici – icoane modelate termic, având forma aproximativă a unei femei: oferite de copiii ei surogat și de copiii acestora pentru mama-paznic a rasei umane. Deasupra acelei mici etalări disperate de speranță și credință erau prinse petice de stofă rupte din costume spațiale, fiecare având scris pe el câte un mesaj cu litere mărunte. Acela era un altar închinat unei zeițe vii.

Nu doar vii, ci și treze. Alpash și alți doi tineri ingineri s-au retras respectuoși când Isa Lain, sprijinindu-se de un baston din metal, și-a recăpătat echilibrul.

Era foarte fragilă, căci masivitatea ei de altă dată fusese consumată în statura ei, lăsând pielea care era ridată și moale să-i atârne pe oase. Scalpul ei aproape lipsit de păr era plin de pete hepatice, iar mâinile semănau cu ghearele unor păsări, fiind aproape lipsite de carne. Stătea în picioare, cu o cocoașă pronunțată, îndeajuns de clară, încât Holsten s-a întrebat dacă inginerii modificaseră cuva de hibernoterapie ca să-i permită lui Lain să își doarmă secolele întinsă pe o parte. Însă când ea s-a uitat la el, ochii ei erau tot cei ai Isei Lain, limpezi, tăioși și sardonici.

Dacă ea i-ar fi spus în acele momente: „Salut, moșule!“ așa cum obișnuia, Holsten nu ar fi fost sigur că ar fi suportat. Cu toate acestea, ea s-a mulțumit să dea din cap, ca și cum nimic altceva nu era de așteptat decât să îl găsească pe Holsten Mason stând acolo, suficient de tânăr cât să pară că îi este fiu.

– Nu te mai holba așa! s-a răstit ea la el imediat. Nici tu nu arăți ca o cadră, și ce scuze ai pentru asta?

– Lain…

S-a apropiat cu grijă de ea, ca și cum până și o mișcare bruscă a aerului ar fi putut să o sufle de acolo.

– Nu avem timp de romantisme, iubărețule, a spus ea sec. Am auzit că șeful echipei de securitate a dat-o în bară și trebuie să salvăm rasa umană.

După aceea, i-a căzut în brațe, iar Holsten i-a simțit trupul fragil, numai oase, tremurând. A încercând să-și alunge amintirile și emoțiile.

– Dă-te la o parte, împiedicatule! a spus ea încet, dar nu a făcut niciun gest să-l dea la o parte.

– Mă bucur că ești încă alături de noi, i-a șoptit el.

– Măcar pentru un joc de zaruri, l-a aprobat ea. Am crezut că voi avea parte de o atracție gravitațională naturală și omenească și de ceva raze de soare adevărate când mă vor scoate din sicriu. Nu-mi vine să cred că trebuie să fac și treaba lui Karst.

– Să nu fii prea dură cu el, a prevenit-o Holsten. Situația este… fără precedent.

– Lasă-mă pe mine să-mi dau cu părerea, și, zicând asta s-a desprins de Holsten. Jur, câteodată am impresia că sunt singura persoană competentă rămasă din rasa umană. Cred că e singurul lucru care mă mai ține în viață.

A dat să treacă de Holsten, dar s-a împiedicat aproape imediat, iar următorul ei pas a fost clar mai puțin ambițios, un șchiopătat atent, sprijinit de baston.

– Niciodată să nu îmbătrânești, a mormăit ea. Să nu îmbătrânești și apoi să intri în hibernoterapie, asta e sigur. Ai vise ca în tinerețe. Uiți la ce anume te întorci. A dracului dezamăgire, credeți-mă!

– Dar în hibernoterapie nu visezi, a corectat-o Holsten.

– Ia te uită, marele expert, să fiu a dracu'! a exclamat ea, fulgerându-l cu privirea. Ori n-am voie să vorbesc urât acum? Presupun că te aștepți la o *decență* a dracului de frumoasă?

Dincolo de atitudinea ei sfidătoare se simțea o disperare groaznică: o femeie care fusese întotdeauna capabilă să își impună, chiar și fizic, punctul de vedere în fața celorlalți, acum trebuia să ceară aprobări, și mai ales aprobarea propriului ei corp.

În drum spre Karst, Holsten a informat-o complet în legătură cu evoluția lucrurilor. A observat că ea, hotărâtă, a pus fiecare detaliu la locul său și nu a ezitat să îl oprească din prezentare ca să ceară lămuriri.

– Transmisiile astea, a început ea. Bănuim că vin direct de pe planetă, nu?

– Habar nu am. Doar că… asta explică de ce mai toate sunt de neînțeles, așa presupun. Nu explică limbajul, care sună oarecum ca Imperiala C – probabil *asta* este Kern.

– Am încercat să vorbim cu ea?

– După câte știu, Karst miza totul pe declanșarea unui atac prin care să îi luăm pe nepregătite.

– Ce subtil e! a spus ea disprețuitor. Cred că ar fi cazul să stăm de vorbă cu Kern, nu? dar imediat a făcut o pauză și a respirat cu greu. De fapt, du-te și fă asta acum. Hai, șterge-o! Când ajungem la camera de comunicații, o să mă cert la cuțite cu Karst. Poți vorbi dracului tot ce-ți trece prin minte cu Kern, dar vezi ce are de spus. Poate că de fapt nu-i plac păianjenii care se cațără pe ea. Poate că acum devine aliata noastră. Nu ai cum să știi asta decât dacă întrebi, ce naiba?

Vechiul ei simț al scopului rămăsese atât de strâns legat de ea, precum zdrențele unui veșmânt cândva magnific, încât Holsten s-a simțit extrem de încurajat până când ea a ajuns în camera comunicațiilor și a văzut ce transmiteau dronele. După aceea, Lain s-a oprit în prag și a privit concentrată, la fel de îngrozită și

pierdută ca și ceilalți. Pentru o clipă, toți și-au îndreptat privirea spre Lain și, dacă ea ar fi declarat atunci că luptau pentru o cauză pierdută, probabil că nu s-ar fi găsit altcineva care să preia ștafeta.

Însă Lain nu se schimbase. Ea rezista și lupta, indiferent că era vorba de sateliți, păianjeni sau chiar timpul.

– Să fiu a dracu'! a exclamat ea cu convingere, apoi a repetat cuvintele de câteva ori, ca și cum i-ar fi dat putere. Holsten, intră în legătură cu Kern! Karst, cheam-o imediat pe Vitas, apoi să-mi povestești ce dracu' putem face să rezolvăm harababura asta!

Având sala de comunicații la dispoziție – ori, mai precis, după ce Alpash a prezentat jumătate dintre cele zece sau douăsprezece soluții provizorii pe care le găsiseră inginerii ca să rezolve instabilitatea sistemului – Holsten s-a întrebat ce anume ar putea să-i transmită lui Kern. Avea frecvența satelitului, însă spațiul din jurul planetei era înțesat de fantome care șopteau: acele transmisii slabe care, acum se vedea silit să recunoască, nu erau doar semnale dinspre satelit, reflectate de planetă.

A încercat să-și impună un soi de respect religios în legătură cu asta și cu situația fără precedent în care se găsea. Singura emoție pe care a reușit să o adune a fost cea de groază.

A început să asambleze un mesaj în Imperiala C, pe care o stăpânea impecabil, acea limbă moartă care părea să fie pe cale de a salva rasa umană. *Suntem nava-arcă* Gilgamesh *și dorim să luăm legătura cu doctorul Avrana Kern…* Apoi s-a poticnit când a trebuit să transmită: *Ai nevoie de ajutor?* Pentru că în mintea lui apăruseră niște posibilități ciudate. *Doctore Kern, ești acoperită de păianjeni.* A respirat adânc.

Suntem nava-arcă Gilgamesh *și dorim să luăm legătura cu doctorul Avrana Kern.* Și adevărul era că ea îi cunoștea, iar ei o cunoșteau pe ea; la urma urmei, erau vechi adversari. *În prezent, nu mai avem altă soluție decât să coborâm pe planeta ta. În joc este supraviețuirea rasei umane. Te rog să confirmi că nu ne vei împiedica.* Era o rugăminte jalnică. Holsten și-a dat seama de asta imediat ce mesajul a plecat spre planetă cu viteza luminii. Ce putea să spună Kern ca să îi mulțumească? Ce putea să spună Holsten ca să o facă să renunțe la scopul ei vecin cu monomania?

Vitas a sosit și s-a sfătuit cu Karst și Lain asupra chestiunilor importante, în timp ce Holsten era lăsat să vorbească în gol.

Apoi a sosit un răspuns sau ceva de genul acesta.

Era transmis din locul aflat în rețeaua în care Karst bănuise că se afla satelitul și era mult mai puternic decât transmisiunile slabe pe care le analizaseră mai devreme. Nu încăpea îndoială că mesajul era direcționat spre *Gilgamesh*. Dacă se credea cumva că vine din partea lui Kern, acest lucru nu mai era posibil, probabil ea dispăruse de multă vreme: nu era formulat în stilul ei antic, sacadat, ci mai curând aproape în limbajul Imperialei C pe care

Holsten îl mai surprinsese, un amestec de absurdități și șiruri de litere care arătau ca niște cuvinte, dar care nu erau, iar în mijlocul lor, câteva cuvinte și ceea ce păreau a fi fragmente de propoziție, care aminteau de un analfabet care copia scrierea din memorie. Un analfabet care avea acces la radio și poseda capacitatea de a codifica un semnal.

A retransmis mesajul, cerând de această dată să discute cu Eliza. Ce avea de pierdut?

Răspunsul a fost cam la fel. L-a comparat cu precedentul: aceleași secțiuni repetate, câteva noi, iar cu ochi de profesionist a văzut anumite tipare repetându-se în secțiunile pe care nu le putea interpreta. Kern încerca să le spună ceva. Ori cel puțin acel *ceva* încerca să le spună ceva. S-a întrebat dacă era în continuare obișnuitul „Plecați“ și, dacă așa stăteau lucrurile, acum era un avertisment în avantajul lor? Întoarceți-vă până nu e prea târziu?

Dar pentru ei nu exista cale de *întoarcere.* Acum făceau o călătorie într-un singur sens, către unica destinație viabilă la care puteau ajunge.

S-a gândit ce ar putea să mai transmită ca să o împingă pe Kern să se facă înțeleasă măcar puțin. Ori și Kern era o mașina pe moarte? Sfârșitul venea pentru toate operele ieșite din mâinile ființelor umane, așa cum venea și pentru stăpânii lor?

I s-a părut de neacceptat că universul putea fi lăsat creatorilor acelei rețele care înconjura toată planeta, unei legiuni de lucruri târâtoare, cumplite, care nu aveau cum să știe încercările și greutățile pe care le îndurase sărmana umanitate.

Apoi li s-a transmis un nou mesaj pe aceeași frecvență. Holsten l-a ascultat ca în transă: de astă dată nu era nici măcar o imitare a limbajului, ci doar coduri numerice.

Spre rușinea lui, *Gilgamesh* a fost cel care a recunoscut mesajul, și nu el. Era semnalul pe care Kern îl transmisese cândva spre planetă. Era testul ei de inteligență destinat maimuțelor.

Fără să mai analizeze intențiile, Holsten a compus răspunsurile – cu ajutorul lui *Gilgamesh* spre sfârșit – și le-a trimis.

A urmat o nouă serie de întrebări – de această dată, unele noi.

– Ce-i cu asta?

Lain stătea lângă umărul lui, ca pe vremuri. Dacă n-ar fi privit peste umăr s-ar fi putut amăgi că se scursese mai puțin timp de când făcuseră acest joc.

– Kern ne pune la încercare, a răspuns el. Poate că vrea să vadă dacă suntem demni de ea.

– Dându-ne un test de matematică?

– De cele mai multe ori s-a comportat destul de absurd. De ce nu?

– Atunci, dă-i răspunsurile! Hai!

Holsten a ascultat ordinul – descoperind că era mult mai ușor să închege un răspuns după ce complexitățile limbii au fost eliminate din ecuație.

– Sigur, dar habar n-avem ce rost are, a spus el.

– Dar putem spera că are un rost, i-a răspuns ea concis.

Holsten a simțit vag că Vitas și Karst se agitau în spate, nerăbdători să continue discuția despre ofensivă.

Cea de-a treia rundă de test nu a sosit. În schimb, au recepționat o nouă explozie de limbaj înnebunitor, apropiat de Imperiala C, pe care Holsten îl mai văzuse. L-a analizat cu repeziciune, trecându-l prin decodoarele lui și prin funcțiile de recunoaștere a tiparelor. A părut mai simplu decât până atunci, și avea mai multe tipare repetate. În minte i-a venit expresia *ca și cum i-ar vorbi unui copil*, și a trăit încă un moment amețitor, întrebându-se cine sau ce vorbea din depărtări. *Sigur Kern? Însă o Kern ciudată – mai ciudată – judecând după efectele coagulante ale timpului și distanței.* Dar, chiar dacă micul Habitat-Santinelă era punctul de origine al semnalului, Holsten a înțeles că lucrurile nu stăteau așa.

– Am identificat câteva cuvinte folosite frecvent, a spus el răgușit, tremurându-i vocea, după ce, împreună cu suita de programe, a terminat operațiunea. Am găsit ceea ce sigur este o formă a verbului „apropia“ și a cuvântului „aproape“, dar și alți câțiva indicatori pe care i-aș asocia cu „permisiune“ sau „acord.“

Vorbele lui au fost primite cu tăcerea pe care o meritau.

– Înseamnă că au schimbat tonul, a remarcat Karst în cele din urmă. Ai spus că până acum era doar „ștergeți-o de aici.“

– Exact! a confirmat Holsten, dând din cap. S-a schimbat.

– Fiindcă Kern are nevoie disperată de cunoștințele noastre de matematică superioară? a întrebat șeful echipei de securitate.

Holsten a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o, pentru că nu dorea să-și confirme bănuielile reale exprimându-le cu voce tare.

Însă Lain a făcut asta în locul lui.

– Dacă este Kern.

– Păi, cine altcineva? a spus Karst iritat, voind să demonstreze că el nu era chiar o unealtă inutilă.

– Nu avem nicio dovadă că acolo există cineva în afară de Kern care să fie capabil să transmită mesaje, a spus Vitas tăios.

– Dar de asta ce părere aveți? a spus Holsten, împungând cu degetul ecranul pe care apăreau imaginile surprinse de drone.

– Nu avem cum să știm ce s-a întâmplat pe planetă. La urma urmei, a fost un experiment. Probabil că vedem o aberație a acelui experiment, așa cum a fost cazul planetei cenușii și al vegetației fungiforme. Problema este că satelitul lui Kern încă se

află acolo și de acolo vine semnalul, a precizat Vitas cu încăpățânare.

– Ori ar putea fi… a început Lain.

– E posibil, a întrerupt-o Vitas, chiar dacă acea sugestie i se părea respingătoare. Asta nu schimbă cu nimic situația.

– Adevărat, a susținut-o Karst. Cum să spun, chiar dacă ei – dacă acele ființe ale lui *Kern* – spun da, coborâți, ce facem? Pentru că dacă mai are armele acelea, ne poate distruge imediat ce intrăm pe orbită. Și nici nu vreau să mă gândesc la ticăloșia *aceea* și la ce poate face ea. Adică, dacă e un experiment care s-a desfășurat pe planetă, ei bine, e al lui Kern, nu? Poate că ființele alea fac ce le spune ea.

A urmat o tăcere stânjenitoare, fiindcă toată lumea aștepta să vadă dacă cineva va susține cealaltă variantă, măcar de formă. Holsten și-a cântărit cuvintele, încercând să formuleze o propoziție care să nu pară de-a dreptul nebunească.

– Vechiul Imperiu a avut cândva o tradiție, a spus Vitas rar. Criminalilor, deținuților li se dădea să aleagă. Luau doi dintre ei și le cereau să se cruțe sau să se acuze unul pe celălalt, fiecare dintre ei luând hotărârea singur, fără șansa de a se consulta cu cineva. Totul mergea foarte bine dacă amândoi alegeau să se cruțe unul pe celălalt, dar primeau o oarecare pedeapsă dacă amândoi se acuzau. Dar, dacă ai fi deținutul care decide să își cruțe prietenul, descoperind însă că ai fost acuzat…

A zâmbit, iar acel zâmbet l-a făcut pe Holsten să vadă brusc că ea *îmbătrânise*, dar asta se vedea prea puțin pe fața ei, fiindcă își ținea în frâu toate expresiile.

– Și atunci care era alegerea corectă? a întrebat-o Karst. Cum scăpau deținuții din situația asta?

– Alegerea logică depindea de miză: cântărirea pedepselor pentru diferite rezultate, a explicat Vitas. Regret, dar în cazul de față faptele și mizele sunt cât se poate de clare. Ne-am putea apropia de planetă sperând că, în ciuda experienței precedente, vom fi bine primiți. Așa cum spune Karst, asta ne va face să fim vulnerabili. Punem nava în pericol dacă asta se dovedește a fi o capcană sau dacă Mason a făcut vreo greșeală de traducere – și, zicând asta, Vitas și-a îndreptat ochii spre Holsten, parcă invitându-l să obiecteze, însă adevărul era că nici el nu mai avea încredere deplină în abilitățile lui. Ori atacăm și folosim dronele acum și ne pregătim să susținem acea primă lovitură când *Gilgamesh* ajunge lângă planetă. Dacă procedăm astfel și ne înșelăm, aruncăm la gunoi o șansă neprețuită de a ajunge la o înțelegere cu inteligențele Vechiului Imperiu, a continuat ea, iar Holsten a simțit un soi de regret sincer în glasul ei. Dacă ne apropiem pașnic și ne înșelăm, probabil că vom muri toți, toată rasa umană. Nu cred că putem glumi cu povara care ni s-a

încredințat. În acest moment, pentru mine există doar o alegere rațională.

Karst a dat din cap serios.

– Nenorocita aia nu ne-a plăcut niciodată, a spus el. Imposibil să-și fi schimbat părerea dintr-odată.

Câteva secole și o sumedenie de generații de păianjeni nu înseamnă nicidecum „dintr-odată“, a gândit Holsten, dar cuvintele i-au rămas în minte, nerostite. Însă Lain l-a privit, așteptând și intervenția lui. Așadar, acum *oamenii chiar vor să-l asculte pe clasicist?* S-a mulțumit să ridice din umeri. A bănuit că dacă se declanșa un război din cauza aparențelor false, pierderea ar putea fi mult mai mare decât susținea Vitas, dar el nu putea să conteste evaluarea făcută de ea cu privire la pierderea definitivă a tot ce exista dacă greșeau și alegeau cale păcii.

– Lucrul mai important este că logica e universală, a adăugat Vitas, plimbându-și privirea de la unul la altul. În realitate, nu contează ce ne așteaptă pe planetă. E matematică, atâta tot. Adversarul nostru se confruntă cu aceeași alegere, aceeași povară. Chiar dacă ne primesc cu brațele deschise și noi jucăm rolul de oaspete responsabil, prețul pe care îl plătim dacă vom fi trădați este prea mare. De aceea putem privi în mintea adversarilor noștri. Știm că ei trebuie să ia aceeași hotărâre ca noi: deoarece prețul plătit dacă luptăm fără să fie nevoie este mult mai mic decât acela pe care îl presupune alegerea păcii și astfel greșind. Și aceeași logică asupra deciziei o va aplica și *ce* există acolo, fie că e vorba de o minte umană, o mașină sau…

Păianjeni? Era însă limpede că Vitas nici nu se gândea să pronunțe cuvântul, iar când Lain l-a rostit în locul ei, șefa echipei de știință a tresărit ușor.

Așadar, lui Vitas nu îi plac păianjenii, a gândit Holsten cu amărăciune. *Ei bine, ea nu a coborât pe nenorocita asta de planetă, nu? Nu a văzut monștrii ăia umflați.* Fără să vrea s-a uitat la imaginea lumii-rețea. *Se poate pune problema existenței unei conștiințe? Ori Vitas are dreptate și avem în față un experiment dement care luat-o razna – sau care chiar a dat roade? Voise Vechiul Imperiu să obțină păianjeni-spațiali cu un scop anume? De ce nu? Ca istoric, trebuie să recunosc că oamenii din Vechiul Imperiu au făcut o mulțime de lucruri ridicole.*

– Hotărâți-vă! i-a îndemnat Karst. Apăs pe buton sau nu?

În cele din urmă, toți s-au uitat la Lain.

Cu atenție, bătrâna ingineră a făcut un pas în față, cu bastonul țăcănind de podea, după care s-a uitat la imaginea captată de camera dronei, care înfățișa o planetă învelită în pânză. Ochii ei, care văzuseră secole derulându-se într-un fel de imagini, unele în mișcare, altele încremenite, au încercat să perceapă totul. Avea înfățișarea unei femei care își privește în față destinul deprimant.

– Distrugeți satelitul! a hotărât ea într-un târziu, rostind încet cuvintele. Intrăm în luptă. Ai dreptate, miza e mult prea mare. Totul e în cumpănă. Doborâți-l!

Karst a transmis repede ordinul, ca și cum s-ar fi temut că cineva se va speria sau se va răzgândi. La milioane de kilometri depărtare, în direcția înaintării inexorabile a lui *Gilgamesh*, dronele au primit instrucțiunile. Ele își fixaseră deja ca țintă pumnul metalic al satelitului, așa cum era prins în acea vastă rețea din jurul Ecuatorului.

Aveau la bord cele mai bune lasere pe care Tribul reușise să le repare, legate la micile reactoare de fuziune ale navelor îndepărtate. Ele se apropiaseră cât de mult îndrăzniseră, căutând să se plaseze pe o orbită geostațională deasupra satelitului prins în plasă și să consume cât mai puțină energie posibil.

Au declanșat simultan, lovind în același punct de pe fuzelajul satelitului. Undeva departe, Karst era încordat, dar imaginea la care va reacționa va fi deja veche în momentul în care o va vedea.

O clipă nu s-a întâmplat nimic, iar energia s-a concentrat asupra carcasei antice și deteriorate a Modulului-Santinelă Brin 2. Karst stătea cu pumnii încleștați, având venele pronunțate pe frunte, ca și cum voința lui ar fi putut traversa spațiul și timpul pentru a face lucrurile să meargă bine.

Apoi, cu o izbucnire mută de foc, ce s-a stins aproape instantaneu, razele sfredelitoare au atins ceva vital în interior și căminul vechi de milenii al doctorului Avrana Kern a fost sfâșiat, iar pânzele aflate de o parte și de alta s-au strâns și s-au retras din cauza valului de căldură. Încă vărsându-și conținutul în hăul flămând al spațiului, satelitul sfărâmat s-a eliberat din încâlceala de fire care îl susțineau, făcând o gaură în marea pânză și, cu o explozie de material din rănile zimțate, s-a îndepărtat de drone.

Dronele dăduseră tot ce aveau, descărcarea armelor făcând reactoarele să se răcească, secându-le de energie. S-au rostogolit peste fața pânzei și apoi fie s-au prăbușit, fie au dispărut cu totul.

În cazul satelitului, situația era mult mai clară. A căzut. La fel ca subiecții experimentului lui Kern, început cu atât de mult timp în urmă. El a fost scos de pe orbită, fiind prins în brațele atracției gravitaționale a planetei și, neajutorat, a descris o spirală, lăsând în urmă o dâră de foc pe cer. Era un butoi vechi, în care se afla o singură maimuță bătrână și stafidită, care transmitea acum un ultim mesaj ochilor neliniștiți de la sol.

L-au urmărit cum traversează cerul, arzând.

Deși în aceste vremuri mai edificatoare credința activă în Mesageră era aproape inexistentă – de ce ar fi fost nevoie de credință când aveau o dovadă clară a naturii Zeiței? – păianjenii au urmărit dâra de foc cu propriii ochi sau prin ochii-surogat ai sistemelor lor biologice și au înțeles că ceva dispăruse din lumea lor. Mesagera se aflase acolo dintotdeauna. Au păstrat ca amintire vremurile primitive și îndepărtate, când acea lumină mișcătoare de pe cer reprezentase deopotrivă o busolă și o inspirație pentru ei. Și-au amintit zilele dificile de la Templu și primele comunicări între Zeiță și congregația Sa. Toate au făcut parte din conștiința lor culturală încă din cele mai vechi timpuri; ceva ce cunosc, în mod rațional, a fi mai vechi decât însăși specia lor, iar acum a dispărut.

În întunericul tăcut al camerei lui de lucru, Fabian simte șocul unei emoții pe care nu o anticipase. El, altfel decât ceilalți păianjeni, nu este religios. Nu are timp pentru ceea ce nu poate fi cunoscut, decât dacă poate fi stabilit prin experimente și rațiune și, apoi, transformat în ceva cognoscibil. Cu toate acestea…

A urmărit totul pe un ecran întunecat, imaginea formându-se din mii de cromatofore de diferite culori, care se extindeau și se strângeau pentru a forma părțile punctiforme ale imaginii totale. Aflându-se adânc sub pământ, nu are posibilitatea să asiste direct la ce se petrece. Este un specimen slab, palid și neîngrijit al speciei lui și nu îl interesează prea mult să vadă soarele; mai degrabă lucrează în ritmul lui, care nu ține cont de zi sau noapte.

Ei bine, i se adresează el singurului său camarad constant, *presupun că asta vine în sprijinul a tot ce ne-ai spus.*

Desigur. Răspunsul vine chiar din pereți, o prezență invizibilă, infiltrată peste tot în jurul lui, ca un demon cunoscut. *Și trebuie să ripostați cu prima ocazie. Ei nu vă vor da nicio șansă.*

Conexiunile din grupul suratelor au părut să aibă un oarecare succes, ceva mai demult, remarcă Fabian. Pereții curbați ai încăperii clocotesc și vibrează; o mie de mii de furnici, prinse în forfota misterioasă a activității care îi îngăduie acestei colonii – de fapt, o supercolonie, crescută din nou după multă vreme – să funcționeze într-un mod unic.

Nu a existat nicio clipă vreo șansă de succes. Mă bucur doar că li s-a demonstrat clar care este intenția dușmanului. Însă mă îngrijorează strategia care trebuie folosită.

Discursul celui care nu se vede este straniu. Pistoanele musculare din pereți creează niște vibrații care simulează jocul elegant de picioare ale unui păianjen. În alte părți, lucrul comunică încă prin radio, dar aici Fabian poate să vorbească cu el ca și cum ar fi un păianjen: o femelă deosebit de arogantă și capricioasă, socotește el, dar tot păianjen.

Îi vorbește în acea limbă curioasă și negociată, care a fost aleasă cu mult timp în urmă pentru comunicarea dintre păianjeni și Zeița lor, însă recent a cerut o pereche de pedipalpi-fantomă pe ecrane, ca să adauge puțină emfază limbajului său, adoptând jargonul bizar al limbajului vizual al păianjenilor. Lui Fabian, care nu s-a simțit niciodată în largul lui printre cei din neamul său, îi place această companie. Asta, dar și priceperea incontestabilă la structura chimică și la condiționare l-au făcut să capete un rol vital. El reprezintă mâna dreaptă și confidentul Mesagerei, așa cum este ea acum.

Mă întreb dacă, până la urmă, a mai rămas ceva din mine.

Cuvintele au venit încet, ezitante. La început, Fabian se întreabă dacă nu cumva în mașinărie nu a apărut vreo altă problemă ori poate în condiționarea coloniei. Apoi își dă seama că este vorba de unul dintre acele momente când camarada lui extrage vreo rămășiță de intonație sau ritm de vorbire pe care le-ar fi folosit în altă eră, în altă formă.

Doctor Avrana Kern, i se adresează el.

Ei nu îi place să i se spună Zeiță sau Mesageră. După îndelungi târguieli, ei au găsit o formă de mișcări arbitrare care par să îi reamintească numele sub care a fost cunoscută cândva. Este una dintre ciudățeniile pe care Fabian le acceptă cu plăcere. La urma urmei, are o relație aparte cu Zeița. Este cel mai apropiat prieten al Ei. El răspunde de funcționarea ei corespunzătoare și de eliminarea oricăror probleme și erori din condiționarea Ei.

În jurul lui, într-o rețea de tuneluri și încăperi al căror loc se modifică permanent, trăiește o colonie de o sută de milioane de insecte. Interacțiunile dintre ele nu sunt la fel rapide ca un sistem electronic creat de om, dar creierul minuscul al fiecărei insecte este în sine un motor capabil să stocheze date și să ia decizii, iar puterea totală de calcul a întregii colonii atinge o cifră pe care nimeni nu o poate aprecia. Informatica dematerializată: nu viteza contează, ci amploarea și complexitatea care pot fi reconfigurate la infinit. Asta asigură un spațiu mai mult decât suficient pentru mintea descărcată a Avranei Kern.

I-a luat mult timp să descopere cum să procedeze dar, în cele din urmă, ea reprezenta doar o sursă de informații. Totul este alcătuit numai din informații dacă ai capacitatea necesară să le cuprinzi. Și mult timp, ca să copiezi acele informații de la satelit pe o colonie de stocare de la suprafață. O perioadă lungă – mult mai lungă – pentru ca tot ce s-a descărcat să se organizeze în măsura în care să poată spune *eu sunt.* Însă acum *este,* iar ei au avut suficient timp la dispoziție. Colonia în sânul căreia trăiește și de care se ocupă Fabian este făcută din carnea Zeiței, încarnarea Mesagerei.

Fabian stabilește contactul radio cu unul dintre observatoarele orbitale și află că inamicul, aflat acum pe o traiectorie care

confirmă că va încerca să își stabilească o orbită în jurul lumii lor, se aproprie. Acum e momentul să aștepte. Pe toată planeta, toți așteaptă: nu doar păianjenii, ci toate celelalte specii cu care aceștia au legături. Cu toții vor ajunge curând sub baros și vor înfrunta prin număr și ingeniozitate o specie care i-a creat fără să vrea și care acum dorește să îi șteargă de pe suprafața planetei, cu aceeași nechibzuință. Există păianjeni, colonii de furnici, stomatopode în ocean, gândaci pe jumătate conștienți de existența lor și alte specii cu grade diferite de dezvoltare intelectuală și instinctuală, toate fiind oarecum conștiente că sfârșitul lor este aproape.

Aflată în rețeaua orbitală, Bianca nu mai poate face planuri. Portia așteaptă alături de suratele ei, pregătite să lupte împotriva zeilor spațiali care se întorc. Pentru că acum doar de plasele lor se mai pot agăța, căci simțurile extinse pe care le oferă tehnologia lor detectează apropierea sfârșitului.

Aflat la capătul îndelungii sale decelerări, corpul masiv al lui *Gilgamesh* se apropie, iar propulsoarele lui bolnave luptă să încetinească până la punctul în care inerția unui plonjon dincolo de planetă se va împleti cu atracția gravitațională și va aduce nava-arcă pe orbită.

Cu toate că erau conștienți de dimensiunile dușmanului, din propriile aprecieri și din înregistrările lui Kern, mărimea clară a lui *Gilgamesh* inspiră teamă. Mulți păianjeni gândesc. *Cum putem lupta împotriva unui asemenea lucru?*

Iar apoi, armele navei-arcă se dezlănțuie. Apropierea ei a fost calculată în așa fel încât să plaseze rețeaua ecuatorială în vizoarele laserelor din față, contra asteroizilor și, în trecerea sa rapidă, *Gilgamesh* să folosească din plin oportunitățile ivite. Rețeaua nu are un centru, nici un punct vital în care o lovitură precisă să poată provoca daune mari, astfel că laserele ard totul la întâmplare, pârlind fâșii, tăind noduri, creând găuri mari în întreaga structura a rețelei. Păianjenii mor: expuși pe nepregătite la golul imens, azvârliți în spațiu sau spre planetă, iar unii chiar evaporați de mânia incendiară a laserelor.

Portia primește raportul daunelor chiar în timp ce ea și grupul ei de războinice pregătesc contraatacul. Este conștientă că tocmai au pierdut, în doar o clipă, un mare număr de soldați, o anumită proporție a armelor lor – totul fiind anihilat orbește. Bianca se sfătuiește cu ea, aparatul ei de radio vibrând de curent electric, în încercarea de a simula ritmul săltăreț al discursului său.

Planul de luptă rămâne acelaşi, confirmă Bianca.

Are deja o imagine completă a ceea ce au pierdut și a ceea ce încă dețin. Portia nu o invidiază pentru sarcina ei de a coordona toate sistemele orbitale de apărare.

Sunteți pregătiți pentru desfășurare?

Portia simte cum în ea crește furia și hotărârea în fața acelor distrugeri. Morții, distrugerea Mesagerei, brutalitatea dementă o aprind, dorind cu tot dinadinsul să facă dreptate.

Da. Le vom arăta noi.

Le vom arăta noi, îi răspunde ca un ecou Bianca, la fel de hotărâtă. *Voi sunteți cei mai iuți, mai puternici, mai inteligenți. Voi sunteți apărătorii lumii voastre. Dacă dați greș, ar fi ca și cum nici nu am fi trăit. Toate Înțelegerile noastre se vor risipi ca praful. Vă cer să aveți planul în minte tot timpul. Știu că unele dintre voi aveți rezerve. Nu e momentul pentru așa ceva. Marile minți ale poporului nostru au hotărât că ceea ce veți face este alegerea potrivită, dacă vrem să rămânem cine și ceea ce suntem.*

Înțelegem. Portia este conștientă că forma uriașă a navei-arcă, care acoperă stelele, se apropie. Alte detașamente deja lansează.

Succes la vânătoare, le spune Bianca tuturor.

De jur împrejur, armele orbitale ale rețelei se pregătesc de atac. Fiecare constă într-o singură bucată de rocă, ridicată cu ascensoare spațiale sau capturate din vid și ținute sub o tensiune enormă în interiorul pânzei, iar acum sunt eliberate, azvârlite cu mare viteză în gol, către nava-arcă.

Însă minuscule, socotește Portia. Bolovanii mari pe care își amintește că i-a văzut nu înseamnă nimic pentru nava-arcă. Cu siguranță învelișul ei rezistă la asemenea proiectile.

Însă păianjenii nu se mulțumesc doar să arunce cu bolovani. Proiectilele lansate au scopuri multiple, însă, în cea mai mare măsură, au rolul de a distrage atenția.

Portia simte cum pânza se strânge în jurul ei.

Asigurați-vă că firele voastre sunt răsucite bine, transmite ea către surate. *Va fi greu.*

Câteva secunde mai apoi, ea și suratele ei sunt aruncate în gol pe un traseu oblic, care va intercepta trecerea lui *Gilgamesh* când acesta va intra pe o orbită stabilă.

La început, din instinct, își îndoaie picioarele, strângându-le pe lângă corp, iar mintea îi este cuprinsă de șocul groazei, care amenință să o copleșească. Apoi instruirea își spune cuvântul și începe să își verifice soldații. Aceștia se împrăștie când cad spre locul de întâlnire cu *Gilgamesh*, dar ele sunt încă legate cu fire de un nod central, formând o roată care se învârtește, una între multe altele care se îndreaptă spre nava-arcă.

Laserele navei-arcă ard primele câteva roci, făcându-le să explodeze în puncte atent calculate și să se rostogolească din calea ei. Altele lovesc în laturile uriașei nave, ricoșând sau rămânând prinse în ea. Portia vede cel puțin un firicel de aer care este pierdut în urma unei lovituri norocoase sau nenorocoase.

Apoi, ea și suratele se pregătesc de impact. Din clipă în clipă, aparatul ei de radio le transmite instrucțiuni de la coloniile care, aflate pe rețeaua orbitală, fac calcule pentru a le ajuta să își încetinească apropierea cu ajutorul micilor jeturi și a cantității reduse de combustibil. Portia este cât se poate de conștientă că aceasta ar putea fi o călătorie fără întoarcere. Dacă dau greș, nu vor mai avea unde să se întoarcă.

A încetinit atât cât s-a putut, țesând mai mult fir din centrul roții ca să se îndepărteze de surorile ei. Își desface picioarele și speră că a reușit să elimine cât mai mult din inerție.

Aterizează rău, nereușind să se agațe cu cârligele mănușilor termoizolante, și ricoșează din fuzelajul lui *Gilgamesh*. Altele din echipa ei au avut mai mult noroc, iar acum se fixează cu cele șase picioare și își trag suratele care au greșit manevra. Printre acestea se numără și Portia. Una este și mai ghinionistă, aterizând într-un unghi nepotrivit și spărgându-și masca. Intrând într-o stare de agonie și mișcându-și spasmodic picioarele, ea moare în cele din urmă, iar strigătele ei ajung la camarade prin metalul navei.

Nu este timp pentru sentimentalisme. Cadavrul ei este fixat de corpul navei cu fire, după care toate pornesc la treabă. La urma urmei, au de purtat un război.

O să le arătăm noi, gândește Portia. *O să le arătăm cât de mult greșesc.*

7.5 Manevre

– Bolovani! Aruncă în noi cu *bolovani*! a exclamat Karst, nevenindu-i să creadă. Sunt în era spațială în epoca de piatră!

Unul dintre ecranele consolei a pâlpâit și s-a stins, iar altele au început să afișeze o culoare galbenă, amenințătoare.

– Karst, asta nu e navă de luptă! abia s-a răstit Lain. *Gilgamesh* nu a fost proiectat pentru alte eforturi decât accelerație și decelerare, dar în niciun caz pentru a face față impacturilor.

– Avem o spărtură a carcasei în zona încărcăturii, a anunțat Alpash, iar glasul lui a sunat ca și cum cineva i-ar fi călcat în picioare locurile sfinte. Ușile interioare sunt… iar pentru o secundă nu a fost limpede dacă erau sau nu, dar apoi a reușit să spună: Etanșate, secțiunea este etanșată. Avem… pierderi de încărcătură.

– Încărcătura este deja în vid, sau pe aproape. Expunerea nu ar trebui să provoace pierderi, a intervenit Vitas.

– Avem avarii la patruzeci și nouă de camere, i-a anunțat Alpash. Din cauza impacturilor și a supratensiunilor electrice provocate de avarii. Patruzeci și nouă.

Un moment, nimeni nu s-a simțit în stare să înțeleagă asta. Cincizeci de morți dintr-o singură lovitură. O nimica toată față de numărul celor care constituiau încărcătura. Însă era groaznic să se gândească la implicații!

– Suntem pe orbită, la o sută optzeci de kilometri de pânză, a spus Karst. Trebuie să ripostăm. Vor continua să arunce cu pietre în noi.

– Sigur? a intervenit aproape inutil Holsten.

– Poate reîncarcă.

– Ce alte avarii mai sunt? a întrebat Vitas.

– Nu… nu știu, a recunoscut Alpash. Senzorii de pe corpul navei… sunt slăbiți, iar unii s-au pierdut. Nu cred că sistemele esențiale au fost avariate, dar probabil că există zone slăbite în cocă… Sistemele de control al avariilor au fost perfecționate să se concentreze asupra situațiilor de urgență din zonele critice.

Ceea ce însemna că nu reușiseră să acopere cum trebuie întreaga pânză.

– Putem repoziționa laserele, a adăugat Karst, ca și cum asta venea ca un răspuns la cele discutate până atunci.

Probabil că în mintea lui era.

– Mai degrabă am putea să repoziționăm nava, i-a spus Lain. Fă-o să se întoarcă, astfel ca lanțul de asteroizi să țintească spre rețea. Pe orbită, indiferent de orientarea noastră.

Karst a clipit, în semn că se agăța de ideea că nava trebuie să se deplaseze cu botul înainte, dar apoi a dat aprobator din cap.

– Da, să începem manevra. Cât durează?

– Depinde cât de bine reacționează sistemele. S-ar putea să fim nevoiți să reparăm câte ceva.

– S-ar putea să nu…

– Termină, Karst! Sunt practic în aceeași barcă cu tine. Voi face asta cât de repede se poate.

– Mda, bine.

Karst s-a strâmbat, amintindu-și că după trezirea lui Lain el era înlăturat din funcția de căpitan.

Bătrâna ingineră s-a așezat în fața unei console funcționale și câțiva oameni din Trib s-au strâns în jurul ei ca să-i asculte ordinele. Lui Holsten i s-a părut că, deși era cumplit de obosită, ea mai avea totuși o energie pe care i-o putea recunoaște ușor. Timpul luptase cu Lain ca să-i ia acel corp fragil și cocoșat, dar până atunci timpul pierduse partida.

– Nu vom reuși să ne croim drum cu forța și să controlăm planeta, a afirmat Vitas.

– Ba da! s-a încăpățânat Karst. Serios, putem trece prin pânza aia și să o trimitem dracului în spațiu ca pe o… ca pe o șosetă veche. Și apoi a exclamat: Ține-ți gura, Holsten! când clasicistul a lăsat impresia că voia să comenteze acea comparație.

– Karst, te rog să verifici energia disponibilă pentru sistemele antiasteroid! a spus Vitas răbdătoare.

Karst s-a strâmbat.

– Deci, le reîncărcăm.

– Folosind toată energia care asigură în prezent funcționarea sistemelor de susținere a vieții sau a sistemelor de protecție a reactorului, l-a aprobat Vitas. Și, chiar dacă reușești, ce facem după aceea? Ce se întâmplă cu planeta, Karst?

– Planeta? a clipit Karst nedumerit.

– Plănuiai să faci o plimbare până acolo într-o navetă și să înfigi un steag în pământ? Dacă *așa* arată lucrurile în apropierea orbitei, ce-ți închipui că vei găsi la sol? O să arzi totul cu laserul, da? Sau poate iei un disruptor sau un pistol? Câte gloanțe ai?

– Am trezit și înarmat echipa de securitate și câțiva auxiliari, a spus Karst îndărătnic. Coborâm, stabilim un cap de pod, înființăm o bază și începem să câștigăm teren. O să-i prăjim pe nenorociții ăia. Ce altceva putem face? Nimeni n-a spus că va fi ușor. Nimeni n-a spus că se va întâmpla peste noapte.

– Ei bine, s-ar putea să ajungem și la asta, a recunoscut Vitas. Și dacă e așa, o să rămân aici și o să coordonez asaltul, așa că îți urez noroc. Cu toate astea, sper că există un mod mai eficient de a rezolva problema paraziților ăstora. Lain, am nevoie de cel puțin un atelier funcțional sub conducerea mea și acces la toate fișierele vechi – tot ce mai avem în legătură cu Pământul.

– Ce plan ai? a întrebat-o Lain, fără să se întoarcă spre ea.

– Vreau să fac un cadou pentru p-p… pentru cei de jos, a explicat ea, dar de data aceasta bâlbâiala lui Vitas a fost destul de evidentă încât s-o observe toți. Nu cred că ne-ar fi imposibil să producem un fel de toxină care să afecteze artropodele, ceva care să le distrugă exoscheletele sau sistemul respirator, dar care să nu aibă niciun efect asupra noastră. La urma urmei, presupunând că provin din păianjenii de pe Pământ, pentru noi sunt o formă de viață total diferită. Nu ne asemănăm în niciun fel.

Ascultând, Holsten și-a dat seama că era prea multă emfază în acele cuvinte. S-a gândit la mesajele trunchiate în Imperiala C. Fuseseră transmise chiar de Kern sau de ceva care îi imita cuvintele?

În ultimă instanță, a presupus el, nu avea importanță. Genocidul tot genocid era. S-a gândit la Vechiul Imperiu, care fusese atât de civilizat încât până la urmă își otrăvise propria lume. *Și iată-ne, suntem pe cale de a începe să smulgem bucăți din ecosistemul acestei lumi noi.*

Nimeni nu i-a acordat atenție, mai ales că nu a rostit niciunul dintre gândurile care îi treceau prin minte, așa că a găsit o consolă care părea funcțională măcar pe jumătate și a intrat în sistemul de comunicații.

După cum se aștepta, dinspre planetă se înregistra o activitate radio intensă, desfășurată pe frecvențe de bandă largă. Distrugerea Habitatului-Santinelă a făcut ca semnalele să nu mai fie recepționate la fel de clar – probabil că acesta acționase doar ca un emițător puternic pentru planetă. Însă lumea verde era în alertă, transmițând mesaje de neînțeles.

A vrut să se gândească la ceva minunat, apoi: un mesaj perfect care va aduce de la sine înțelegerea, va iniția dialogul, oferind opțiuni tuturor. Însă aritmetica brutală a deținuților menționați de Vitas îl bloca. *Nu putem avea încredere în ei. Ei nu pot avea încredere în noi. Încercările reciproce de distrugere a celuilalt reprezintă singura urmare logică.* S-a gândit la visele umane – atât ale Vechiului Imperiu, cât și ale celui nou – de a intra în contact cu o inteligență extraterestră așa cum nu nimeni nu a întâlnit vreodată. *De ce? De ce am dori asta? Nu vom fi capabili să comunicăm și, chiar dacă am putea, am rămâne aceeași deținuți siliți să aibă încredere – și să riște – sau să îl acuze pe celălalt în încercarea de a-și salva pielea.*

Apoi a sosit o nouă transmisiune, de pe planetă direct spre navă, mai slabă decât până atunci, care nu mai folosea satelitul pe post de releu. Un cuvânt în Imperiala C, dar cu un sens absolut clar.

Pierdut.

Holsten a rămas cu ochii la ecran, a deschis gura de două sau de trei ori, pregătit să atragă atenția cuiva, apoi a retrimis un mesaj simplu pe aceeași frecvență.

Doctor Avrana Kern?

V-am spus să nu vă apropiați! a venit imediat răspunsul încărcat de ură.

Conștient că acum negocia, dar nu pentru *Gilgamesh*, ci ca ultimul clasicist al Pământului în fața istoriei nemiloase.

Nu avem nicio opțiune. Trebuie să coborâm de pe navă. Avem nevoie de o lume.

V-am trimis spre o lume, maimuțe nerecunoscătoare!

Transmisia venea de pe planetă, pulsând puternic în vacarmul general generat de semnale.

Nelocuibilă, a transmis el. *Doctore Kern, ești ființă umană. Și noi suntem ființe umane. Suntem toți oamenii care au mai rămas. Te rog să ne lași să venim pe sol. Nu avem altă soluție. Nu ne putem întoarce.*

Umanitatea este depășită, a venit răspunsul sumbru al lui Kern. *Și, pe lângă asta, vă închipuiți că eu iau hotărârile? Eu sunt doar un consultant, iar lor nu le-a plăcut soluția preferată de* mine *în ceea ce vă privește. Au modurile lor prin care își rezolvă problemele. Plecați!*

Doctore Kern, nu e o capcană, noi chiar nu avem de ales. Dar se întâmpla ca înainte: nu se făcea înțeles. *Pot vorbi cu Eliza, te rog?*

Dacă ar mai fi rămas ceva din ce era Eliza și nu eu, tocmai ați distrus-o, a răspuns Kern. *Adio, maimuțelor!*

Holsten a trimis și alte mesaje, repetându-le, dar din câte se părea Kern nu mai voia să comunice. A auzit vocea disprețuitoare a femeii în timp ce a citit mesajul într-o Imperială C impecabilă, dar a fost mai cutremurat de dezvăluirea entității antice, că ființele de pe planetă nu pot fi ținute în frâu nici măcar de ea.

Unde a dus-o experimentul acela?

A aruncat o privire în jur. Vitas plecase, se dusese la atelier și la substanțele ei chimice, ca să sterilizeze pe cât de mult posibil din planetă, astfel ca specia ei să își poată stabili căminul acolo. Holsten nu era sigur cât va mai rămâne din acel loc atrăgător pentru locuire după ce ea va termina acțiunea. *Dar ce altă soluție avem? Să murim în spațiu și să lăsăm planeta în seama insectelor și a lui Kern?*

– Pierdem în continuare senzorii de pe cocă, a remarcat Alpash. Se pare că impacturile au provocat mai multe daune decât am crezut inițial.

Părea sincer îngrijorat, iar asta era o molimă pe care ceilalți au contractat-o aproape imediat.

– Cum se face că îi pierdem? a întrebat Lain, rămânând în continuare concentrată la activitatea ei.

– Nu știu.

– Atunci, o să trimit o dronă. Să aruncăm o privire! a intervenit Karst.

După ce a bâjbâit cu comenzile, a reușit să aducă pe un ecran imaginile surprinse de ochiul dronei, în timp ce aceasta a ieșit oarecum cu greu din locașul ei și s-a deplasat în josul fuzelajului curbat al navei.

– Să fiu al dracu', e peticită la maxim! a comentat el.

– Mai tot este din ce am instalat de pe stația de terraformare, a confirmat Lain. Prea multe deschideri și închideri ca să instalăm chestii noi sau să facem reparații… Apoi a rostit în șoaptă: Ce-a fost aia?

– Acum, ce mai e? N-am văzut ni… a început Karst.

– S-a mișcat ceva! a confirmat Alpash.

– Nu fi ridicol…

Holsten s-a uitat lung și a văzut peisajul noduros, plin de antene, care trecea prin fața lui. Apoi, în colțul ecranului, a văzut cum ceva s-a mișcat pe furiș, târâindu-se.

– Sunt aici, a încercat el să spună, însă avea gâtlejul uscat, astfel că vocea lui a fost doar o șoaptă.

– Nu e nimic acolo, tocmai spunea Karst.

Însă Holsten se gândea: *Din antena aia ieșea cumva vreun fel de fir? De ce se defectează senzorii de cocă, unul după altul? Ce am văzut mișcându-se?*

– O, fir-ar! a spus Karst brusc, cu un glas care părea mai bătrân decât al lui Lain. fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Prin dreptul ochiului dronei au trecut rapid peste cocă vreo șase siluete cenușii, târându-se, alergând cu o siguranță ușor exagerată în vidul înghețat, chiar sărind în față, prinzându-se cu fire și lăsând în urmă o broderie care înconjura nava pe exterior.

– Ce fac? a întrebat Alpash pierdut.

Apoi s-a auzi vocea sigură a lui Lain.

– Încearcă să pătrundă în navă.

7.6 S-a spart carcasa

Una dintre suratele Portiei folosește un dispozitiv greoi din sticlă, legată cu fir de mătase, pe post de ochi. Acesta conține o colonie de furnici minuscule, a căror unică funcție este să creeze o imagine compusă a ceea ce se află în fața lor și să o transmită spre rețeaua orbitală și spre planetă. Apoi, Bianca le poate da ordine din clipă în clipă ca să se descurce cât mai bine în noua lor poziție, deasupra acestui uriaș intrus străin. Asta este cât se poate de bine, pentru că Portia nu va trebui să fie prima care să știe ce să facă în situația de față. Fiecare amănunt este bizar și tulburător, căci este vorba de o estetică rezultată din visele altui neam, de o tehnologie care se bazează pe metal dur și forțe elementare.

Nici Bianca nu știe ce să facă cu aceste informații, însă imaginile sunt dirijate spre uriașul complex de colonii care este doctorul Avrana Kern, sau ce a mai rămas din ea. Kern își poate da cu părerea despre ce vede Portia și-i oferă sfaturi pe care fie le acceptă, fie le refuză. Kern a decăzut mult din statutul de Zeiță. Ea și liderele fostului ei grup au avut conflicte amarnice în ceea ce privește soarta rasei umane care se află în prezent la bordul navei *Gilgamesh*. Ea și-a argumentat părerea și i-a amenințat, apoi a insistat și s-a milogit, dar păianjenii deja își planificaseră asaltul și nu au dorit să se răzgândească. În cele din urmă, Kern a fost silită să accepte hotărârea celor care îi fuseseră cândva credincioase și care acum îi deveniseră gazde.

A identificat senzorii de pe cocă pentru Portia și pentru celelalte grupuri de apărătoare orbitale. Au avut mult de lucru ca să traverseze carcasa și să-i stingă ochii lui *Gilgamesh*.

În aceste momente, Portia nu știe mare lucru despre conținutul viu al navei-arcă. Din punct de vedere intelectual, știe că acele

ființe se află acolo, însă mintea ei este concentrată asupra acestei etape a misiunii, iar ideea unei nave uriașe, plină de giganți depășește capacitatea ei de înțelegere. Cu toate acestea, imaginea ei mintală în legătură cu procesele care se desfășoară în interiorul navei este surprinzător de precisă. *Ne vor detecta și își vor da seama că încercăm să intrăm.* În mintea ei, *Gilgamesh* este ca o colonie de furnici, una rea, iar apărătorii ei ar trebui să apară în valuri dintr-un moment în altul. Sau poate vor fi folosite alte arme.

Există un număr redus de bocaporturi care duc spre interior, spune Bianca. *Pe măsură ce înaintați, continuați să distrugeți senzorii, ca să-i împiedicați să reacționeze. Căutați un pătrat mare sau…*

Cu o răbdare meticuloasă, Bianca le oferă descrieri concise ale diferitelor mijloace de acces spre interiorul lui *Gilgamesh*, așa cum au fost extrase din memoria Avranei Kern după confruntarea cu nava-arcă: de unde își lansează navetele; unde se află bocaporturile de întreținere; ecluzele; ieșirile pentru drone… În mare parte sunt doar ipoteze, însă cel puțin Kern a făcut cândva parte din aceeași specie cu constructorii navei-arcă. Ei au un cadru comun de referință, în vreme ce Portia nici măcar nu poate să bănuiască scopul sau funcția atâtor amănunte de pe coca lui *Gilgamesh*.

Dacă ar fi după ei, păianjenii ar putea să pătrundă în nava-arcă fără să fie nevoie să găsească un punct slab. La urma urmei, au acces la explozivii chimici în care se află și oxigenul lor și, astfel, ar putea exploda în golul imens. Tehnologia lor spațială își are propriile limite. Sfâșierea navei nu este o opțiune pe care o preferă. În caz extrem, Portia și suratele ei intenționează să se bazeze pe aerul navei-arcă, deși aceasta are prea puțin oxigen în comparație cu cât au ele nevoie. Aparatele de respirat prinse în jurul abdomenelor au o durată de funcționare limitată, iar Portia este cât se poate de conștientă că ea și suratele ei ar prefera să se întoarcă acasă prin vidul imens. Ar fi mai bine să facă o gaură, pe care să o închidă după ce păianjenii ajung înăuntrul navei.

Se simte cuprinsă de o senzație ciudată, care nu seamănă cu nimic din ce a trăit până acum, și asta face ca organele simțului tactil să vibreze. Cel mai apropiat echivalent a ceea ce simte ar putea fi un vânt care a suflat pe lângă ea, însă acolo nu există aer care să se miște. L-au simțit și suratele ei, dar și alte grupuri care participă acum la asalt. În urma adierii, comunicațiile radio devin neclare pentru scurt timp. Portia nu știe că adversarii din interiorul navei au improvizat un fel de puls electromagnetic care să atace aparatura electronică a păianjenilor. Cele două tehnologii au trecut una pe lângă cealaltă în noapte, abia atingându-se. Până și radioul Portiei este biologic. Puținul pe care îl atinge pulsul este înlocuit instantaneu; tehnologia este mortală, născută să

moară, și de aceea fiecare componentă are înlocuitori care cresc în urma ei precum dinții rechinului.

Portia a localizat un bocaport, o intrare uriașă, pătrată, etanșată înapoia unor uși metalice, grele. Transmite imediat poziția ei către echipele din apropiere, care încep să se deplaseze spre ea, pregătite să o urmeze înăuntru.

Ea cheamă o specialistă, care începe să traseze conturul găurii pe care îl va face folosind acizi. Metalul opune rezistență o vreme, timp în care Portia, nerăbdătoare și agitată, pășește de pe un picior pe altul. Nu știe ce vor întâlni după ce pătrund – apărători uriași, medii ostile, mașini de neînțeles. Ea nu e genul de păianjen care să stea și să aștepte: trebuie să planifice sau să acționeze. Dacă i se refuză una sau alta, se agită.

În timp ce acidul începe să își facă efectul, intrând într-o reacție violentă cu coca și producând o dâră de vapori care se dispersează aproape imediat, celelalte surate din echipă se apucă să țească o pânză impermeabilă din mătase sintetică, pe care o vor folosi să astupe gaura imediat ce echipa pătrunde în navă.

Apoi contactul radio dispare brusc, înghițit de un val de zgomot de fond. Ocupanții navei-arcă au lovit din nou. Portia începe imediat să caute frecvențe libere. Știe că și giganții folosesc radioul ca să comunice, deci este posibil să fi menținut deschise câteva canale. O vreme, însă, echipa ei este blocată – la fel și toate celelalte de pe coca navei. Însă ele știu planul. Au primit deja instrucțiuni despre modul în care să răspundă la amenințarea umană – în ceea ce privește atât echipajul treaz, cât și numărul uriaș de adormiți pe care i-a descris Kern. Detaliile precise se vor afla acum la discreția Portiei.

În aceste momente, lucrul cel mai important din mintea ei este că oamenii de pe *Gilgamesh* au devenit foarte activi în apărare. Nu are idee cum se va desfășura asta, dar știe cum ar proceda ea dacă vreun atacator i-ar roade pereții casei ei. Păianjenii din neamul Portiei nu au fost niciodată o specie pasivă sau defensivă. Nu zăbovesc răbdători – ei atacă sau contraatacă. Sunt născuți pentru a fi mereu în ofensivă.

Fără radio, rămâne totuși posibilă comunicarea de aproape. *Fiți gata, ei vor veni*, bate ea pe cocă, fluturându-și pedipalpii ca să-și intensifice spusele. Suratele care nu participă direct la crearea găurii în corpul navei se împrăștie, urmărind totul în jur cu numeroșii lor ochi.

7.7 Război la exterior

– Ha! a strigat Karst urmărind ecranele. Le-am bulit nenorocitele de aparate de radio!

– Nu e chiar o lovitură mortală, a spus Lain, frecându-se la ochi cu dosul palmei.

– În primul rând, asta nu anulează ideea că dețin aparate de radio, a remarcat Holsten. Cu ce ne confruntăm? De ce nu ne punem o asemenea întrebare?

– Este evident, s-a auzit vocea lui Vitas din sistemul de comunicații.

– Atunci explică, te rog, pentru că prea puține lucruri mi se par evidente acum, i-a sugerat Lain.

Privea concentrată la ecrane, iar Holsten a avut impresia că spusese asta mai mult fiindcă era deranjată de atitudinea arogantă a lui Vitas.

– Lumea lui Kern a fost un soi de planetă unde s-a practicat bioingineria, a explicat Vitas. A creat aceste ființe. Apoi, știind că ne vom întoarce, le-a scos în cele din urmă din stază și le-a asmuțit împotriva noastră. Își respectă programarea chiar și după distrugerea satelitului ei.

Holsten a încercat să surprindă privirea lui Lain sau a lui Karst sau a altcuiva, dar fusese lăsat din nou într-un plan secund.

– Și cum o fi arătând suprafața? a întrebat Karst neliniștit.

– S-ar putea să fie nevoie să facem o curățenie îndelungă, a confirmat Vitas cu un entuziasm evident.

– Stați puțin! a murmurat Holsten, iar Lain a ridicat o sprânceană la el. Vă rog, să… să nu repetăm greșelile lor. Greșelile Imperiului. *Pentru că uneori simt că exact asta facem.* Se pare că vorbiți despre otrăvirea mortală a planetei ca să putem trăi pe ea.

– S-ar putea să fie necesar, în funcție de condițiile de la sol. Ar fi mai rău dacă permitem biotehnologiei necontrolate să rămână pe suprafața planetei, a explicat Vitas.

– Dar dacă sunt înzestrați cu conștiință? a întrebat Holsten.

Lain a făcut ochii mici și s-a mulțumit să urmărească, dar se părea că șeful echipei de securitate nu înțelesese cu adevărat întrebarea. Era acum Holsten împotriva vocii lui Vitas.

– Dacă așa stau lucrurile, a reluat ea, atunci putem să considerăm că și un computer are conștiință. Păianjenii respectă instrucțiunile, probabil într-un mod care le oferă o libertate considerabilă să reacționeze la condițiile locale, dar asta ar fi tot.

– Ba nu, a contrazis-o Holsten răbdător, dacă sunt înzestrați cu conștiință? Vii și independenți, evoluați?

Exaltare, i-a venit în minte. *Glorificarea fiarelor.* Dar Kern vorbise până atunci doar de iubitele ei maimuțe.

– Nu fi ridicol! s-a răstit Vitas la el, și cu siguranță toți au auzit cum i-a tremurat vocea. În orice caz, nu contează. Logica alegerii de către deținuți rămâne valabilă. Indiferent cu ce ne confruntăm,

creaturile astea fac tot ce pot ca să ne distrugă. Trebuie să reacționăm în consecință.

– Am mai pierdut o dronă, a anunțat Karst.

– Poftim? a întrebat Lain.

– Pentru că senzorii de pe cocă sunt smulși, încerc să văd cu ajutorul dronelor ce fac nenorociții, dar ei le distrug. Mai am doar câteva.

– Ai și unele înarmate, cum erau cele care au doborât-o pe Kern? a întrebat bătrâna ingineră.

– Nu, și oricum nu le-am putea folosi. Sunt pe cocă. Am avaria nava.

– Probabil că e deja prea târziu pentru asta, a comentat Alpash placid.

Le-a arătat una din ultimele imagini transmise de dronă. Un grup de păianjeni erau adunați la o ușă a hangarului unei navete. Se vedea o nouă linie în metal, marcată de un norișor de vapori care se împrăștiau de-a lungul ei.

– Nenorociții! a spus Karst cu o voce gravă. Sigur nu-i poți electrocuta prin cocă?

Acesta fusese un subiect aprins de discuție înainte să se fi încercat emisia pulsului electromagnetic. Alpash încercase să găsească o soluție prin care să creeze o grilă electrică în jurul locurilor unde se aflau păianjenii, dar nu exista infrastructură pentru așa ceva, fără să mai vorbim de energia enormă necesară ca să reușească acest lucru. Discuțiile s-au redus apoi la soluții mai puțin tehnice.

– Ți-ai înarmat și pregătit oamenii?

– Am o armată întreagă. Am trezit câteva sute dintre cei mai buni candidați și le-am dat disruptoare. Presupunând că ticăloșii ăia mici *pot* fi atacați cu ele. Dacă nu, ei bine, am deschis armurăria. Cum să zic, și vocea i-a tremurat puțin, dovadă că era foarte, foarte stresat, nava e atât de găurită încât nu contează dacă mai facem alte câteva găuri, nu? Și, în orice caz, încă îi putem împiedica să pătrundă. Dar, dacă reușesc să intre… probabil că nu-i putem anihila, însă a rostit cu greu cuvântul „putem“, nevoia lui de optimism ciocnindu-se brutal de zidul circumstanțelor. Nava asta n-a fost concepută pentru asemenea situații. Mare neglijență, ce să zic! a încheiat el, rânjind.

– Karst… a început Lain, iar Holsten – mereu puțin în urmă – a crezut că ea doar voia să îl reducă la tăcere și să îl scutească de o situație jenantă.

– Mă duc să-mi iau costumul, a spus șeful echipei de securitate.

Lain s-a mulțumit să îl privească, fără să spună nimic.

– Poftim? a exclamat Holsten, uitându-se la Karst. Stai, nu…

Rămas cu ochii la ingineră, Karst l-a ignorat.

– Ești convins?

Lain nu părea foarte sigură.

Karst a ridicat brutal din umeri.

– Nu fac nimic aici. Trebuie să scăpăm de viermii ăia de pe coca navei.

A spus asta cu prea puțin entuziast. Probabil aștepta ca Lain să îi ofere un motiv destul de convingător ca să rămână în navă. Fața ei ridată exprima îngrijorare, amintind de un inginer care caută o soluție la o problemă tehnică pe care nu o poate depăși.

În acel moment, ecranul consolei lui Holsten a licărit, devenind activ, și și-a dat seama că atacatorii de afară localizaseră canalele libere pe care Karst le folosise pentru controlarea dronelor; și pe care tot Karst trebuia să le folosească ca să țină legătura cu nava. Era treaba lui Holsten să îi înștiințeze pe ceilalți că păianjenii au făcut acea descoperire, dar nu a spus nimic, o parte din el rămânând cu privirea ațintită la diversele semnale disparate care erau depistate de receptoarele supraviețuitoare ale lui *Gilgamesh,* iar cealaltă parte ascultând ce se discuta în spatele lui.

– Echipa ta? l-a întrebat Lain într-un târziu.

– Oamenii echipei mele de bază sunt pregătiți, a confirmat Karst. Pare că vom intra în luptă imediat ce deschidem ecluza. Probabil că ticăloșii ăia mici sunt deja acolo, tăind coca, a spus el, dar nimeni nu l-a contrazis, așa că el a continuat: Nu le pot cere să plece doar ei, și eu să rămân aici. Iar apoi: Pentru asta exist, nu? Nu sunt strateg. Nu sunt comandant. Eu doar îmi conduc oamenii: echipa mea.

A rămas în fața lui Lain ca un general care și-a dezamăgit regina și care acum simțea că mai avea o singură șansă să-și răscumpere păcatul.

– Hai să fim sinceri! Securitatea a fost aici doar ca să păstreze ordinea în rândurile Echipajului Principal și a încărcăturii pe durata călătoriei. Dar, dacă trebuie să fim soldați, atunci asta vom fi, iar eu voi conduce operațiunile!

– Karst… a început Lain, dar glasul i s-a stins.

Holsten s-a întrebat dacă ea voise să spună ceva bizar de banal, un fel de amabilitate socială, precum: *Dacă nu vrei să te duci, nu te duce.* Dar ei depășiseră de mult ceea ce voiau sau nu voiau să facă. Nimeni nu-și dorise situația în care se aflau acum, iar limbajul lor, la fel ca și tehnologia lor, se redusese doar la lucrurile esențiale vieții. Nimic altceva, nici o frivolitate sau înfloritură nu merita păstrată.

– Mă duc să mă îmbrac, a repetat șeful echipei de securitate parcă obosit, dând din cap.

S-a oprit ca și cum ar fi vrut să le arate o formă mai militărească de recunoaștere, un salut al celor pe cale să moară,

după care s-a întors și a plecat.

Lain l-a urmărit plecând și, așa cum se sprijinea în bastonul din metal, în ciuda faptului că stătea cocoșată, ținuta ei a trădat aceeași rigiditate bătoasă. Degetele osoase îi albiseră și toți cei din încăpere o urmăreau.

A făcut doi pași hotărâți până a ajuns lângă umărul lui Holsten, după care s-a uitat cu severitate la cei câțiva ingineri din Tribul ei, care rămăseseră în sala de comunicații.

– Treceți la treabă! s-a răstit ea la ei.

Întotdeauna există ceva care trebuie reparat și, după ce le distrăsese atenția, Lain a inspirat adânc, apoi a expirat, destul de aproape de urechea lui Holsten, astfel că el a auzit hârâitul slab al plămânilor ei.

– A avut dreptate, nu? a spus ea încet, doar pentru el. Trebuie să-i îndepărtăm de pe cocă, iar echipa de securitate va lupta mai bine dacă e și Karst acolo.

Nu îi spusese lui Karst să plece, dar un cuvânt de-al ei ar fi putut să îl oprească.

Holsten a ridicat privirea spre ea și a încercat să aprobe dând din cap, dar ceva s-a întâmplat cu acea mișcare, iar gestul a rămas lipsit de sens și neutru.

– Ce e asta? l-a întrebat brusc Lain, după ce a observat fluxul de semnale de pe ecran.

– Au găsit o breșă. Transmit.

– Și-atunci, de ce dracu' n-ai spus nimic? Karst? apoi a așteptat până când Alpash a confirmat că ea putea lua legătura cu el. Schimbăm frecvențele, așa că pregătește-ți oamenii! după care i-a comunicat noul canal liber. Holsten…

– Vitas se înșeală, i-a spus el. Nu sunt mașini biologice. Nu sunt doar marionetele lui Kern.

– Și cum de-ai ajuns la concluzia asta?

– După felul în care comunică.

Lain s-a încruntat.

– Acum ai descoperit asta? Și nu te-ai gândit să spui cuiva?

– Nu. Nu prin ceea ce spun, ci prin structură. Isa, sunt clasicist, și asta înseamnă studiul limbajului – limbi vechi, moarte, dintr-o epocă a umanității care nu mai există. Pariez pe viața mea că aceste semnale sunt mai curând limbaj decât un soi de instrucțiuni. Este prea complex, cu o structură prea complicată. Este ineficientă, Isa. Limbajul este ineficient. Evoluează organic. Aceasta este o limbă – una adevărată.

Câteva secunde, Lain a studiat printre gene ecranul, până când transmisiile s-au întrerupt brusc în momentul în care s-au schimbat frecvențele.

– Ce importanță are? a întrebat ea încet. Îi scoate din celule pe deținuții lui Vitas? Nu, Holsten.

– Dar…

– Spune-mi cum ne-ar ajuta asta, l-a invitat ea. Spune-mi cum ceva din… din speculația asta ne este de folos. Ori e la fel ca și restul trucurilor tale? Savant în toate înțelesurile cuvântului.

– Suntem pregătiți! s-a auzit vocea lui Karst în acel moment, ca și cum ar fi așteptat politicos ca ea să încheie propoziția. Ne aflăm în ecluză. Suntem pe cale să deschidem bocaportul.

Fața lui Lain era ca o mască mortuară. Nici ea nu era făcută să devină căpitan. Holsten i-a citit în ridurile feței toate secolele de hotărâri dificile.

– Mergeți! a confirmat ea. Și noroc!

Karst avea o echipă de douăzeci și doi de oameni pregătiți, iar aceștia purtau costumele grele pentru EVA [8] care încă funcționau. În acele momente se lucra la alte douăsprezece, și el era recunoscător că Tribul ieșise să peticească fuzelajul, altfel el nu ar fi reușit să scoată afară atât de mulți soldați. *Soldați:* s-a gândit la ei ca la niște soldați. Unii dintre ei chiar asta erau, militari treziți din încărcătură fie acum, fie data trecută, care au întărit echipa de securitate ori de câte ori fusese nevoie de forțe suplimentare. Alții erau veterani ai echipei lui: Echipajul Principal care fusese alături de el încă de la început. Îi lua doar pe cei mai buni, ceea ce în acest caz însemna că aproape toți fuseseră instruiți corespunzător să îmbrace costumele pentru EVA.

Și-a amintit foarte clar că și el fusese instruit. I se păruse o pierdere inutilă de vreme, dar dorise să își câștige un loc în Echipajul Principal de pe *Gilgamesh* și era ceva ce și alții așteptaseră din partea lui. Își petrecuse luni întregi umblând pe orbită, învățând cum să se deplaseze în gravitație zero, cum să pășească folosind ghetele magnetice, adaptându-se și făcând față stării de greață și dezorientării provocate de un mediu atât de ostil și dușmănos.

Nimeni nu îi spusese vreodată cum să lupte cu o armată de păianjeni pentru a salva rasa umană, dar Karst parcă deja își imaginase asta, visase asta când era tânăr, când proiectul *Gilgamesh* nu era decât o idee. Cu siguranță că se văzuse stând pe coca unei puternice nave-colonie, având arma în mână și alungând hoarda de extratereștri.

Acum, aflat în ecluză și auzindu-și respirația puternic în urechi, simțind cum costumul greu îl apasă, nu i s-a părut deloc la fel de amuzant cum își imaginase.

Bocaportul prin care urma să iasă era fixat în podea, față de locul în care se afla el. La ieșire, legați între ei cu carabine și străduindu-se să nu fie azvârliți de pe latura navei de forța centripetă a secțiunii care se rotea, se va produce o schimbare vertiginoasă de perspectivă. Apoi va trebui să se încreadă în

ghete ca să rămână în picioare, înaintând pe o suprafață care va încerca tot timpul să îi desprindă. În mod ironic, lucrurile ar fi fost mai ușoare dacă ar fi accelerat sau decelerat în spațiu, odată ce au avut senzația că „jos“ se mută spre partea din față sau din spate a navei și că secțiunile rotative încremenesc, însă acum erau pe orbită, coborând liber spre planetă, așadar, siliți să mimeze atracția gravitațională.

– Șefu’! l-a prevenit un membru al echipei. Pierdem aer!

– Sigur că…

Apoi s-a oprit, fiindcă nu dăduse ordin să deschidă ușile exterioare. Stătuseră acolo încordați câtva timp, iar cuvintele nu se îndurau să fie rostite. Acum, cineva – *ceva* – îi forța mâna.

Undeva în bocaport trebuia să existe o fisură prin care pierdeau aer. Acolo erau păianjenii care încercau să se strecoare înăuntru.

– Toată lumea, prindeți-vă și încheiați-vă bocancii! a ordonat el și, acum că trebuia să intre în acțiune, gândurile îi curgeau lin și fără broderii emoționale inutile. Mai bine vă ghemuiți. Vreau ca ușa exterioară să fie deschisă cât de repede doriți, fără să pierdem aer!

Unul dintre membrii Tribului a confirmat primirea instrucțiunilor și Karst a urmat sfaturile pe care le dăduse celorlalți.

În loc de deschiderea stabilă pe care o anticipa, cineva pusese la suflet acel „cât de repede doriți“ și activase un fel de comandă de urgență, ceea ce a făcut ca bocaportul să se deschidă în câteva secunde, astfel că aerul presurizat din jurul lor a ieșit prin deschizătură cu forța unui baros. Karst a simțit cum îl smulge aerul, ca să se bucure de priveliștile vaste ale universului. Însă corzile și bocancii lui au rezistat și a simțit că a trecut de acel moment greu. O femeie din echipă a fost smulsă imediat de lângă el, trasă prin deschizătură și salvată doar de coarda de ancorare. Karst a întins o mână și a prins-o de mănușă, trăgând-o cu greu înapoi, până când ea a ajuns pe podea, în fața marelui gol.

În acel moment a văzut câteva fragmente: picioare articulate și ceva desfăcut, care fusese probabil cea mai mare parte a unui corp prins de mecanismul bocaportului. Dincolo…

Dincolo era dușmanul.

Erau derutați, târându-se unul peste altul. Câțiva fuseseră striviți din cauza decompresiei și a sperat că și alții se pierduseră în spațiu, dar erau cel puțin trei sau patru care se legănau la capetele firelor, coborând înapoi spre bocaport. Karst a țintit cu arma. Era construită în mănușă și reprezenta o piesă surprinzător de simplă a kitului. În pustietățile lipsite de aer ale vidului nimic nu putea să împiedice carburantul chimic să funcționeze în cazul în care el conținea oxigen, iar vidul era paradisul perfect al

țintașului, raza de acțiune fiind limitată doar de curbura cocii lui *Gilgamesh.*

A vrut să spună ceva memorabil, ca să-i încurajeze, dar, în cele din urmă, văzând monștrii care se târau cu mișcări spasmodice, agitându-și picioarele care îl oripilau atât de tare, nu a reușit să spună decât:

– Ucideți-i pe nenorociți!

Cum sistemul de țintire al costumului s-a încăpățânat să se concentreze asupra micilor invadatori, el a încercat să se obișnuiască cu peisajul suprarealist, dar, apreciind greșit distanța și mărimea țintelor, a tras, ratând de trei ori. Apoi a reușit, lovind una dintre creaturile rămase pe cocă și făcând-o să se rostogolească. Și oamenii din echipa lui trăgeau, atent și controlat, iar păianjenii erau complet nepregătiți pentru ceea ce se întâmpla. Karst le-a văzut corpurile slabe, cu picioare lungi, împrăștiate în toate părțile, iar pe cele moarte atârnând de cocă, asemenea unor baloane macabre.

Unele dintre creaturi răspundeau cu foc, iar asta era o întorsătură urâtă. Aveau un soi de arme, dar proiectilele erau lente și groaie în comparație cu cele iuți ale gloanțelor din pistoalele făcute de ființele umane. O clipă, Karst a crezut că ele aruncau din nou cu pietre, însă proiectilele păreau a fi din gheață sau sticlă. Ele se sfărâmau când atingeau costumele blindate, fără să provoace vreo daună.

Și păianjenii erau neașteptat de rezistenți în armurile lor țesute strâns, care îi făceau să se legene ca într-un dans sub lovitura gloanțelor, fără a permite neapărat vreunuia să pătrundă, iar Karst și camarazii lui s-au văzut siliți să îi împuște de câteva ori până când glonțul să poată pătrunde.

Însă, imediat ce mureau, creaturile explodau și asta îi mulțumea pe membrii echipajului.

Curând, nu mai existau supraviețuitori printre inamici, căci fugiseră; Karst s-a oprit un moment și i-a raportat lui Lain, după care a făcut marele pas pentru a se desprinde de coca navei, în fața orizontului restrâns al lui *Gilgamesh.*

Și, după ce nu a mai rămas nimic – s-a dus.

Costumele grele pentru EVA reprezentau o tehnologie militară, dar, cu toate acestea, sistemele militare la care Karst ar fi dorit să aibă acces nu erau disponibile sau fuseseră aruncate cu totul. La urma urmei, inginerii nu avuseseră nevoie de programe sofisticate de țintire când ieșeau să facă reparații. La fel ca orice altceva care supraviețuise din rasa umană, la cârmă se dezlănțuise o tiranie a priorităților. Totuși, costumele erau întărite la încheieturi și blindate aproape complet cu dispozitive servo care să ajute un războinic spațial hotărât să se miște în ele. Aveau multe rezerve de aer, sisteme de reciclare a deșeurilor, de control al temperaturii și, dacă senzorii cocii ar fi rămas intacți, atunci

Karst ar fi avut la dispoziție și o hartă mică și drăguță a tot ce se afla în jurul lui. Însă în situația de față s-a cățărat cu greu prin bocaport într-o a doua piele care i-a umflat torsul și i-a dublat circumferința mâinilor și a picioarelor, ceea ce l-a făcut să se încingă în strânsoare. A simțit o ușoară vibrație când servomotoarele antice și minunat de bine întreținute analizau în fiecare secundă dacă era cazul să își dea duhul și să se blocheze. Unele dintre costume încă mai aveau pachete cu propulsie funcționale, care permiteau deplasarea în anumite limite atunci când purtătorul se afla departe de coca navei, dar combustibilul era foarte puțin și Karst dăduse ordin ca acesta să fie păstrat pentru situațiile de urgență. Nu era convins dacă folosirea în exces a pachetelor vechi și reparate nu însemna de multe ori decât un pas înainte spre o capcană mortală.

Imaginea a ceea ce se afla în jurul lui era aglomerată și îngustată din cauza măștii de pe față, dar se adăugau și alte câteva de la camerele de pe costumele unora dintre camarazii lui, pe care nu le putea atașa celor care practic trebuiau să le poarte.

– Lain, poți să transmiți tuturor instrucțiuni să se așeze în formație și să precizeze care le este locul? a cerut el, ca și cum ar fi recunoscut înfrângerea, însă el nu avea instrumentele pe care inventatorul costumului le anticipase ca fiind utile. Am nevoie de ochi care să privească în toate părțile. Ne îndreptăm spre ușile hangarului navetei șapte. Închide ecluza în urma noastră! Ușa spre exterior este oarecum compromisă…

– Nu se închide, a venit răspunsul lui Alpash. S-a întâmplat ceva… neplăcut.

– Ei bine… iar după aceea, Karst și-a dat seama că nu avea prea multe de spus despre asta. Nu le putea cere inginerilor să iasă ca să repare totul chiar acum. Atunci, etanșați ușa interioară până ne întoarcem. Acum plecăm mai departe.

Apoi s-au auzit instrucțiunile transmise de Lain: prezentându-le tuturor cea mai bună rută de urmat și o formație în care echipa de securitate să se așeze, cu ochii concentrați asupra a tot ce se întâmpla în jurul lor.

– Mai avem o dronă pe care o vom lansa, a adăugat ea. O voi trimite departe de navă, ca să te vadă și să te sfătuiască în… La dracu'!

– Ce s-a întâmplat? a întrebat imediat Karst.

– Nu avem nicio dronă. Du-te imediat spre hangarul navetei!

– Încearcă tu să te grăbești în astfel de acțiuni! s-a rățoit Karst, dar s-a mișcat, fiind astfel vârful săgeții, după care oamenii din echipa lui s-au adunat în formație pe loc, făcând pas după pas pe coca metalică a navei. Și, dă-mi voie să ghicesc: hangarul dronei de după navetă, corect?

– Ai înțeles perfect.

Drona nu ieșise din hangarul ei și atârna de firele pe care nici măcar senzorii ei nu îi puteau detecta, având bocaportul de lansare încă deschis. Holsten nu știa ce fel de acces ofereau hangarele dronelor către restul navei, dar Lain trimitea deja oameni în acea direcție, ceea ce însemna că acele creaturi ajunseseră la bord.

Au primit imagini ale camerelor folosite de Karst și de câțiva dintre oamenii lui, dar nicidecum complete. Erau doar niște înregistrări ale înaintării lor lente în afara cocii, supraveghind constant terenul din fața lor, dincolo de orizontul trunchiat.

– Suntem orbi! a șuierat Lain cu furie.

Rețeaua senzorilor de cocă era făcută bucăți, iar sutele de ore de reparații ale daunelor se anulaseră în doar câteva minute.

– Unde sunt? Unde?

Holsten a deschis gura – încă o șansă să facă o remarcă banală și lipsită de înțeles, dar imediat alarmele au început să sune.

– Spărtură în cocă în zona încărcăturii, a spus sec Alpash, apoi, cu un ton ciudat de sec, a adăugat: Asta este a doua breșă, bineînțeles. După impactul de mai devreme.

– Există deja o gaură în zona încărcăturii, a repetat ca un ecou Lain, căutându-l din ochi pe Holsten. Probabil au ajuns înăuntru.

– Și atunci, de ce ar mai face o gaură?

– Sala este mare, a spus Alpash. Probabil că fac găuri peste tot în navă. Nu au nevoie de bocaporturi. Noi… și privind-o cu ochi mari, parcă implorând-o pe Lain, a continuat: Ce ne facem?

– Încărcătura…

Holsten s-a gândit la miile de oameni adormiți care, aflați în sicriele lor din plastic, nu știau nimic. S-a gândit la păianjenii care coborau deasupra lor, îndreptându-se în vidul lipsit de gravitație spre prăzile lor. S-a gândit la ouăle lor.

Probabil și Lain se gândea la același lucru.

– Karst! a țipat ea. Karst, avem nevoie de oamenii tăi înăuntru!

– Venim prin bocaportul hangarului chiar acum, a anunțat Karst, ca și cum nu ar fi auzit.

– Karst, au pătruns deja în navă! a insistat Lain.

A urmat o pauză, deși înaintarea tresăltată a camerelor nu a încetinit.

– Aduceți oameni din interior! Termin ce am de făcut aici, apoi intru și mă ocup de restul. Ori îi vrei chiar în fața ușii?

– Karst, încărcătura nu are nici atracție gravitațională, nici atmosferă și nu pot transmite… a început Lain.

– Lasă-mă să ucid cuibul ăsta și după aceea ne întoarcem, a spus Karst odată cu ea. Nu te îngrijora, e totul sub control!

Părea înnebunitor de calm.

Apoi, la bordul navei a sosit o altă transmisie, niște țipete și urlete amestecate… după care, nimic.

A urmat o tăcere. Lain, Alpash și Holsten s-au uitat îngroziți unul la altul.

– Cine a fost? a întrebat în cele din urmă bătrâna ingineră. Alpash, ce am…?

– Nu știu. Încerc să… Apelează, apelați, toți…

A urmat un val de confirmări agitate venind din toate părțile navei, de la diferitele grupuri ale Tribului și ale militarilor treziți din nou. Holsten îl urmărea pe Alpash cum le verifica pozițiile. Înainte să încheie operațiunea, cineva a strigat:

– Au ajuns aici! Ieșiți, ieșiți! Sunt înăuntru!

– Confirmați poziția! a spus Alpash încordat. Lori, confirmă poziția!

– Alpash… a început Lain.

– Aia e familia mea! s-a răstit tânărul inginer și s-a îndepărtat brusc de lângă consolă. E vorba de spațiile noastre de locuit! Au pătruns acolo: rudele mele, copiii noștri.

– Alpash, rămâi la postul tău! i-a ordonat Lain și mâna i-a tremurat pe baston, dar autoritatea ei – conferită în mare parte de vârsta și de trecutul ei – se transformase acum în fum.

Alpash deschisese deja bocaportul și plecase.

– Uite, s-a auzit prin sistemul de comunicații strigătul triumfător al lui Karst, iar apoi: Unde sunt ceilalți?

Lain a deschis gura, și ochii ei s-au îndreptat irezistibil spre ecrane. În jurul bocaportului de la hangarul navetei erau câțiva păianjeni, surprinși în strălucirea soarelui, cu umbrele lor slabe și alungite, proiectate de-a lungul cocii. Erau însă mai puțini decât înainte, ceea ce însemna probabil că ceilalți se duseseră deja la puncte de intrare mai accesibile. Haosul din mesajele venite arăta că păianjenii își stabileau capete de pod în toată nava.

– Karst… a spus Lain, dar prea încet pentru ca el să o poată auzi.

Holsten a văzut cum un păianjen a fost străpuns de o lovitură de-a lui Karst sau de-a unuia din echipa lui. Apoi cineva a țipat „În spate!“ și camerele s-au învârtit, oferind imagini de jur împrejurul cocii și de sus, dinspre stele.

– M-a prins! a răcnit altul, iar mulți dintre oamenii echipei de securitate nu se mai mișcau. Surprins de camera unui camarad, Holsten a văzut un om care se lupta cu ceva nevăzut, plesnindu-și costumul cu palmele și trăgând de el, însă plasa mișcătoare din fire care îl prinsese era invizibilă și mult prea rezistentă ca să fie ruptă.

Apoi au apărut păianjeni care goneau de-a lungul curburii navei cu o viteză care ridiculiza înaintarea greoaie a lui Karst. Alții coborau de deasupra, bălăngănindu-se la capetele unor fire,

și se cățărau pe partea exterioară a secțiunii rotative; se cățărau ca să se arunce asupra lui Karst și a oamenilor lui.

Karst a ridicat mănușa-pistol, iar arma a fulgerat orbitor, încercând să descopere noi ținte, și a ucis cel puțin un păianjen. Holsten și ceilalți au văzut cum unul dintre oamenii lui Karst a fost lovit de un camarad; ghetele lui s-au desprins de cocă din cauza impactului, iar omul a căzut de pe navă, fiind apoi prins de un fir nevăzut, zbătându-se în timp ce un monstru cu opt picioare s-a apropiat de silueta lui neajutorată. Femei și bărbați strigau, trăgeau cu arme, răcneau și încercau să se îndepărteze cu pași greoi, ca de plumb.

Încă trăgând și văzând afișajul din interiorul căștii, care anunța câte proiectile mai avea în încărcătorul elicoidal, Karst s-a retras cu greu doi pași. Mai mult ajutat de noroc decât de rațiune, a nimerit o creatură care aterizase peste femeia de lângă el; bucăți înghețate din carapace și viscere au zăngănit când s-au lovit de el. Femeia a fost prinsă în plasa cu care creaturile întesaseră coca navei, niște nori mari și dezlânați de fire fine în care se prinseseră cu totul aproape jumătate din oamenii lui.

Urechile îi țiuiau din cauza țipetelor: ale echipei lui, ale altora din interiorul navei, chiar și ale lui Lain. A încercat să își amintească cum să închidă canalele: totul era prea tare; nici nu putea gândi. Tunetul respirației lui hârâite se suprapunea acelor țipete, ca un gigant în hiperventilație care îi urla în urechi.

A văzut un alt om de-al lui desprinzându-se de coca navei, anulând magnetismul ghetelor fără să se poată prinde ceva. S-a îndepărtat în zbor, urcând spre infinit. Propulsoarele costumului nu funcționau în acele momente. Nefericitul om a continuat să se înalțe dispărând în spațiu, ca și cum nu ar mai fi suportat să împartă nava cu monștrii care voiau să intre în ea.

Cu un salt colosal și ținându-și picioarele întinse în lături, un alt păianjen s-a aruncat asupra unei femei de lângă Karst, prinse în niște fire. A auzit-o răcnind, iar el s-a aplecat și a încercat să țintească monstrul, în timp ce femeia se zbătea și îl lovea cu mâinile înmănușate.

Păianjenul s-a agățat de ea și Karst a văzut cum el își aliniază atent părțile gurii, ori un mecanism anexat lor, după care s-a aplecat spre ea și a străpuns-o brusc între zalele costumului cu o forță irezistibilă.

Costumul avea să se etanșeze în jurul găurii, dar asta nu o putea ajuta pe femeie împotriva substanței cu care tocmai fusese injectată. Karst a încercat să apeleze informațiile medicale ale costumului ei, dar nu a reușit să își ducă aminte cum. Ea nu mai mișca, legănându-se moale în punctul de ancorare al ghetelor ei. Indiferent cu ce fusese injectată, substanța acționa extrem de rapid.

În cele din urmă, a reușit să anihileze toate vocile din minte, lăsând-o doar pe a lui. A urmat un moment de calm binecuvântat, în care i s-a părut că era oarecum posibil să recâștige controlul asupra situației. Trebuia să existe un cuvânt fermecat, un ordin infinit de eficient pe care îl putea da un conducător cu adevărat înzestrat, unul care să refacă săgeata corectă a evoluției și să permită umanității să triumfe asupra acestor aberații.

Ceva i-a căzut în spinare.

7.8 Războiul din interior

Ca o colonie de furnici, gândește Portia.

Însă nu este adevărat, ci e doar ceva ce își spune ea ca să combată mediul cu totul străin care o apasă.

Vine dintr-un oraș plin de păduri, de spații complexe, cu multe laturi, și totuși arhitecții poporului ei au redus până și geografia tridimensională la propriile lor dimensiuni, compartimentând ceea ce este vast până când devine ușor de gestionat și controlat. Aici, giganții au procedat la fel, făcând încăperi care pentru ei sunt probabil cam strâmte și înghesuite, dar pentru Portia tot ce vede este înspăimântător, amintindu-i constant de dimensiunea și puterea fizică a ființelor asemănătoare zeilor, care au creat acest loc și ai căror descendenți încă locuiesc aici.

Mai grav este că nu își modifică geometria. Portia este obișnuită cu un oraș cu o mie de unghiuri, un lanț de pereți și podele și tavane prinse la orice înclinație posibilă, o lume din mătase rezistentă, care poate fi desfăcută și realcătuită, divizată și subdivizată și modelată la nesfârșit pentru a se potrivi cât mai bine locuitorilor. Invariabil, giganții trebuie să își ducă viața între acești pereți rigizi, drepți, îngropați între ziduri masive și solide. Nicio încercare de a imita natura. În schimb, totul este ținut cu o mână de fier de acea dominantă estetică străină.

Grupul ei de surate trece prin ușile devastate de la hangarul navetei, iar breșa este etanșată în urma lor pentru a micșora pierderea de presiune. Ea a avut o scurtă pauză de contact radio cu alte grupuri, o reluare, înainte ca giganții să își schimbe propria frecvență și să le ascundă pe toate celelalte cu furtuna lor invizibilă. Acum există șase grupuri separate de surate în navă, câteva dintre ele într-o secțiune în care nu există aer. Încercările de coordonare sunt fără speranță. Fiecare trupă este pe cont propriu.

La puțin timp apoi se confruntă cu primii apărători: probabil douăzeci de giganți care dau buzna cu violență, înainte ca păianjenii să își poată desfășura armele de mare amploare. Vibrațiile produse de apropierea dușmanului sunt un avertisment

aproape absurd, iar grupul Portiei – deja douăzeci de surate – este pregătit să organizeze o ambuscadă. O capcană cu arc, țesută în grabă îi prinde pe giganții care aleargă în primul rând într-o încâlceală de plasă prost alcătuită – care nu poate să-i rețină prea mult timp, dar care îi poate face să se oprească un moment sau două, pentru ca tovarășii lor să se prăbușească peste ei. Aceștia au arme – care nu lansează proiectile rapide și ucigătoare ca ale compatrioților lor de afară, dar care declanșează un fel de vibrație concentrată, care gonește ca un urlet dement prin fiecare fibră din corpul Portiei, șocând toți păianjenii, făcându-i să rămână nemișcați și ucigându-i instantaneu.

Apoi încep să riposteze. Armele atârnate dedesubtul corpurilor lor sunt mult mai lente decât gloanțele, cumva mai aproape de praștiile pe care le foloseau strămoșii Portiei. Muniția lor este alcătuită din săgeți de sticlă trilaterale, care se rotesc atunci când zboară. Aici, în condiții de gravitație, raza lor de acțiune este mică, însă în interiorul navei *Gilgamesh* oricum nu este nevoie de țintași la mare distanță. Măcar Portia și suratele ei sunt foarte bune țintașe, apreciind bine distanța și mișcarea relativă. Unii giganți poartă armuri asemenea celor din exterior, dar majoritatea nu au așa ceva.

Când sângele țâșnește, săgețile plesnesc, vârfurile se rup, iar conținutul lor pătrunde cu forța în sistemele circulatorii curios de complicate cu care se laudă giganții, fiind răspândit cu repeziciune în corpurile lor de metabolismul lor grăbit. Este nevoie doar de o cantitate infimă ca efectul să fie complet, iar combinația atent cântărită acționează foarte repede, urcând direct la creier. Portia îi urmărește pe giganți care se prăbușesc unul după altul în convulsii și care apoi rămân nemișcați. Puținii dușmani în armuri sunt eliminați prin injectare directă, ceea ce este o acțiune mai riscantă. Portia pierde patru surate din echipă și știe că, dacă ambuscada ar fi dat greș, ar fi murit toate.

Cu toate acestea, numărul lor crește constant în interiorul navei. Chiar dacă ar prefera să supraviețuiască, a acceptat mereu posibilitatea rezonabilă că această misiune ar putea însemna moartea ei.

Chimista în domeniu este încă în viață, pregătită să primească ordine. Portia nu se zgârcește. *Mesagera a spus că există orificii care permit circulația aerului în interiorul navei.* Logistica precisă legată de asigurarea aerului respirabil în zonele locuite ale navei-arcă depășește cunoștințele Portiei, dar informațiile date de Avrana Kern au fost înțelese în măsura în care le pot fi de folos.

Corpurile lor păroase sunt sensibile la orice mișcare chiar și prin îmbrăcămintea care le permite să iasă în vid, și astfel păianjenii depistează rapid mișcarea aproape imperceptibilă a aerului prin orificiile de ventilare. Portia știe că acolo se adună

armate întregi de giganți care fără îndoială se așteaptă ca păianjenii să îi atace. Însă nu acesta este planul.

Chimista își instalează rapid arma, pregătind amestecul rafinat care va pătrunde în conductele de ventilație, de unde se va împrăștia în toată nava.

Treci mai departe! dă Portia ordin după ce chimista și-a făcut treaba. Mai au multe astfel de arme chimice de plasat. La urma urmei, pe navă se află o mulțime de giganți.

Când, în cele din urmă, au înțeles ceea ce încerca Avrana Kern să le comunice; când a devenit evident că drumul pe care înainta specia lor le va aduce în coliziune cu o civilizație de zei-creatori giganți, păianjenii au recurs la trecut pentru a se inspira, căutând învățături îngropate încă din primele zile ale istoriei lor. Însă pentru păianjeni istoria putea fi rememorată la fel de ușor ca și cum ar fi fost ziua de ieri. Nu suferiseră din cauza problemei cu care se confruntă arhivele umane, care pierd pentru totdeauna foarte multe informații pe măsură ce moara istoriei se învârtește. Stimulați de nanovirus, strămoșii lor îndepărtați au dezvoltat o capacitate de a-și transmite cunoștințele și experiențele pe cale genetică direct progeniturilor, lucru vital pentru o specie la care grija paternă este aproape inexistentă. Așa se face că acea cunoaștere a vremurilor îndepărtate se păstrează în amănunt, inițial transmisă de părinți puilor, și ulterior distilată și disponibilă pentru orice păianjen, pentru a fi încorporată în mintea și genele lui.

La nivel global, păianjenii au alcătuit o bibliotecă uriașă de experiențe din care să se inspire, o facilitate care a contribuit la evoluția lor rapidă, de la obscuritate până la zborul pe orbita planetei.

În această bibliotecă alexandrină a arahnidelor stau ascunse secrete remarcabile. De exemplu, cu multe generații în urmă, în timpul marelui război cu furnicile, câțiva giganți au călcat pentru scurtă vreme pe planeta verde, o echipă de pe aceeași navă-arcă pe care Portia a invadat-o acum.

Una dintre acele gigante a fost capturată și ținută mulți ani. Înțelegerile din acea vreme nu luau în calcul faptul că ea ar putea fi înzestrată cu conștiință, iar savantele vibrează și tresar de frustrare și acum când se gândesc cât de multe ar fi putut învăța strămoșii lor dacă ar fi încercat ceva mai insistent să comunice cu ea.

Asta nu înseamnă totuși că de la giganta captivă păianjenii nu au învățat absolut nimic. În cursul vieții, și îndeosebi după moartea ei, savantele timpului au făcut tot posibilul să examineze biochimia și metabolismul creaturii, comparând totul cu mamiferele mărunte cu care împărțeau lumea. În biblioteca lor de cunoștințe nemijlocite, păianjenii au descoperit foarte multe lucruri despre modul în care funcționează biochimia umană.

Înarmate cu aceste informații și folosind șoareci și animale similare drept subiecți – nu era ideal, dar altceva nu aveau la dispoziție –, păianjenii au elaborat măreața lor armă, pe care să o folosească în ultimă instanță împotriva invadatorilor. Au existat dispute aprinse între reprezentantele orașelor și grupurile mari de surate, și între toate acestea și Avrana Kern. Alte soluții și posibilități au fost înlăturate până când natura păianjenilor și gravitatea situației au lăsat-o doar pe aceasta. Chiar în aceste momente, Portia și celelalte echipe de asalt sunt primele care află că soluția dă rezultate, cel puțin deocamdată.

Senzorii lui *Gilgamesh* abia dacă depistează amestecul care pătrunde în instalația de aer a navei, strecurându-se în secțiunea rotativă a echipajului, cameră cu cameră. Nu este vorba de toxine ucigătoare și nici de substanțe chimice care dăunează imediat. Unele aparate de pe navă depistează o ușoară modificare a compoziției aerului, dar insidioasa armă produce deja haos.

Războinicii giganți pe care Portia abia i-a înfrânt au fost injectați cu o formă concentrată a substanței. Portia îi examinează curioasă. Vede ochii lor stranii, ciudat de mobili tresărind și mișcându-se, în sus și în jos, dar și în lateral din cauza terorii invizibile, pe măsură ce substanța le atacă creierul. Totul se desfășoară conform planului.

Vrea să rămână și să-i lege, dar ea și echipa ei nu au timp și nu știu dacă firele de mătase îi pot imobiliza pe acești monștri gigantici. Trebuie să spere că incapacitatea inițială – observată și la mamiferele supuse testului – are consecințele permanente intenționate. Ar fi neplăcut dacă, într-un fel sau altul, giganții și-ar reveni.

Suratele Portiei înaintează repede, hotărâte. Substanța este inofensivă pentru fiziologia lor, trecând prin plămânii lor fără să aibă vreun efect.

La scurt timp după aceea, ajung într-o încăpere plină de giganți. Aceștia nu sunt înarmați și au dimensiuni diferite, iar Portia presupune că sunt adulți și tineri care au suferit diverse năpârliri. Aceștia deja mor din cauza gazului invizibil, umblă împleticindu-se ca bețivii, se prăbușesc brusc pentru că li se înmoaie picioarele, ori zac întinși, holbându-se la lucruri care există doar în mințile lor. În aer plutește un puternic miros organic, iar Portia își dă seama că multe dintre victimele ei s-au scăpat pe ele.

Suratele verifică dacă a mai rămas cineva care ar putea să le înfrunte, apoi merg mai departe. Mai sunt încă mulți alți giganți care trebuie cuceriți.

7.9 Ultima redută

L-au auzit îngrozitor de multă vreme pe Karst strigând și urlând, pentru că microfonul lui rămăsese fixat pe un canal deschis. Camera de pe costumul lui le-a oferit imagini neclare de pe coca navei, cu stelele și cu alte siluete care luptau. Lain striga la el cu o voce sugrumată, îndemnându-l să intre în navă, dar Karst nu o mai auzea de mult, fiindcă lupta furios cu ceva pe care ei nu îl puteau vedea. Judecând după cum bâjbâia cu mănușile, zărite la periferia imaginilor, părea că încerca să își scoată casca.

Apoi, brusc, vocea lui s-a stins și, pentru o clipă, au crezut că el închisese transmisia, însă canalul lui rămăsese deschis, astfel că au auzit un gâlgâit, ca și cum Karst s-ar fi înecat cu un lichid. Mișcările nebunești ale camerei încetaseră, iar câmpul stelar de dincolo de el arăta aproape pașnic.

– A, nu, nu se poate… a reușit să spună, după care un picior segmentat s-a arcuit de dincolo de cameră și s-a așezat pe masca lui Karst.

Au văzut doar o parte din acel lucru, când s-a ghemuit pe umărul lui, strângându-se ca să se agațe mai bine. O arahnidă păroasă cu un exoschelet lucios și un fel de chelicere curbate în interiorul unui soi de mască: spaima cea mai veche a omului care îl aștepta acolo, la granița expansiunii umane, deja echipată pentru activitatea în spațiu.

Până în acel moment primiseră rapoarte din toată nava. Echipele de ingineri îmbrăcau costume – unele ușoare pentru lucru, fără armură sau sisteme care nu îi fuseseră de niciun folos nici lui Karst – și se îndreptau spre încăperile atacate, ostile, unde se afla încărcătura. Alții încercau să respingă creaturile târâtoare din locurile în care acestea pătrunseseră. Problema era că, după ce senzorii de pe cocă fuseseră smulși din foarte multe locuri, *Gilgamesh* nu putea face decât o estimare cu privire la locurile prin care intraseră invadatorii.

Lain a încercat minute în șir să coordoneze diferitele grupuri, unele aflate acolo din ordinul Comenzii, altele alcătuite doar din justițiari din rândul Tribului sau oameni treziți, care așteptau o cuvă de hibernoterapie înlocuitoare.

Apoi, ceva s-a schimbat în jurul lor. Holsten și Lain s-au privit unul pe altul, înțelegând instantaneu că se întâmpla ceva grav, dar niciunul dintre ei nu a fost în stare să spună ce anume. Ceva universal, niciodată observat în mod conștient și luat drept firesc, dispăruse.

În cele din urmă, Lain a spus:

– Sistemul de susținere a vieții.

Holsten a simțit că pieptul îi încremenește doar gândindu-se la așa ceva.

– Poftim?

– Cred că… a început ea, după care s-a uitat la ecrane. Circulația aerului a încetat. Difuzoarele s-au închis.

– Și asta înseamnă că…

– Înseamnă să nu respiri mai mult decât e nevoie, pentru că, brusc, am rămas fără oxigen. Ce dracu' se…?

– Lain?

Bătrâna ingineră s-a strâmbat.

– Vitas! Ce se întâmplă?

– Am oprit alimentarea cu aer, Lain.

În vocea omului de știință s-a simțit o inflexiune ciudată, ceva între hotărâre și spaimă.

Lain s-a uitat fix la Holsten, încercând parcă să capete putere de la el.

– Ai putea să-mi explici de ce?

– Păianjenii au eliberat un fel de substanță chimică sau de armă biologică. Segmentez nava, izolând zonele care încă nu au fost infectate.

– Izolezi zonele care *nu* au fost infectate?

– Mă tem că s-a răspândit destul de mult, a confirmat Vitas, aproape vioi, ca un doctor care încearcă să ascundă vestea proastă cu un zâmbet. Cred că pot să ocolesc acele zone contaminate și să pun din nou în circulație aerul care nu este contaminat, dar deocamdată…

– Și cum de știi tu toate astea? a întrebat-o Lain.

– Asistenții mei din laborator s-au prăbușit. Suferă de un fel de crize. Au uitat tot ce știau, și, spunând asta, dincolo de cuvinte, apăruse un tremur slab, înăbușit imediat. Eu mă aflu într-o cameră de testare etanșă. Lucrez la o armă biologică ca să câștigăm acest război și să anihilăm specia fără să fie nevoie să tragem vreun foc de armă. De unde am putea ști dacă sunt mai buni decât noi?

– Bănuiesc că nu ai terminat, nu? a întrebat Lain, fără să tragă prea mari speranțe.

– Cred că sunt pe aproape. Înregistrările lui *Gilgamesh* despre vechiul Pământ sunt incomplete. Lain, va trebui să…

– Dirijez aerul necontaminat, a încheiat inginera.

Stătea aplecată deasupra unei console și, cu mâini tremurânde, apăsa cu disperare pe taste. Părea și mai bătrână, ca și cum ultima oră îi pusese pe umeri încă un deceniu.

– Mă ocup eu de asta. Holsten, trebuie să îi avertizezi pe oamenii noștri să își pună măști sau să se retragă spre… oriunde voi spune eu…

Holsten se străduia din greu, luptând cu interfața lui *Gilgamesh*, care era cam nesigură, apelând fiecare grup pe care îl putea localiza pe sistem. Unele nu i-au răspuns. Arma

păianjenilor se răspândea nevăzută dintr-un compartiment în altul, chiar în timp ce Vitas și Lain se chinuiau să securizeze zonele.

L-a găsit pe Alpash și s-a mai liniștit puțin.

– Păianjenii folosesc un gaz sau ceva de genul…

– Știu, a confirmat inginerul Tribului. Avem măști. Însă nu vor funcționa mult timp, sunt doar niște truse de urgență.

În ciuda situației disperate, vocea lui a sunat bizar de plină de entuziasm.

– Lain pregătește o… și cuvintele potrivite i-au venit în minte exact în momentul potrivit …o poziție de retragere. Ai văzut vreun…

– Tocmai am împușcat un grup de-al lor, a spus Alpash dur.

Holsten și-a dat seama că pentru Trib lupta se purta altfel. Da, intelectual vorbind, știa că *Gil* era singurul reazem al întregii omeniri și că supraviețuirea speciei depindea de asta în acele momente, însă pentru el era vorba doar de o navă, un mijloc de a călători dintr-un loc în altul. Pentru Alpash și ai lui, *Gil* reprezenta *căminul*.

– Bine, trebuie să vă retrageți spre… și, până atunci, Lain pregătise ruta, lucrând cu o concentrare furioasă, respirând hârâit printre buze.

– Vitas! a strigat bătrâna ingineră.

– Încă aici.

Vocea ei a sunat aproape la fel de distantă ca a unui om de știință.

– Înțeleg că această compartimentare va împiedica dispersia armei tale, da?

Vitas a scos un sunet ciudat: probabil trebuia să fie un râs, dar în glasul ei a apărut o notă tăioasă de isterie care a anulat totul.

– Mă aflu… în spatele liniei dușmane. Sunt izolată, Lain. Dacă reușesc să pregătesc amestecul, voi putea să… să îl trimit spre *ei*. Și sunt aproape gata. O să-i otrăvesc pe toți.

Holsten a stabilit legătura cu un alt grup de luptători și pentru scurt timp a auzit țipete și răcnete, după care totul s-a stins.

– Cred că ar fi bine să ne grăbim, a spus el răgușit.

– La dracu'! a exclamat Lain. Am pierdut… pierdem zonele sigure. Și-a strâns degetele ofilite. Ce se…?

– Se deplasează prin navă, s-a auzit vocea pierdută a lui Vitas. Taie ușile, pereții, conductele, și vocea îi tremura din ce în ce mai tare. Mașini, sunt doar niște mașini! Mașini, plus o tehnologie moartă. Doar asta sunt! Arme biologice!

– Cine dracu' ar face din niște păianjeni uriași arme biologice? a răcnit Lain, continuând să recalibreze zonele etanșe și dându-i noi instrucțiuni lui Holsten pe care să le transmită celor care mai rămăseseră din echipaj.

– Lain…

Ceva din tonul lui Vitas i-a făcut pe amândoi să încremenească.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Lain.

A urmat o pauză lungă, în care Lain a strigat-o pe Vitas de mai multe ori, fără ca aceasta să-i răspundă, după care s-a auzit:

– Au ajuns aici. În laborator. Sunt aici.

– Ești în siguranță? Protejată?

– Lain, au ajuns aici! și a rostit cuvintele ca și cum orice emoție umană de care era capabilă fusese păstrată pentru acel moment, doar ca să scoată în evidență vocea tremurătoare și disperarea din fiecare cuvânt. Sunt aici, aici, și se uită la *mine*! Lain, te rog, trimite pe cineva! Ajută-mă, te rog! Vin spre mine, și…

Apoi s-a auzit un răcnet atât de puternic încât transmisia s-a întrerupt pentru o secundă.

– Sunt pe sticlă! Vin înăuntru! Trec prin sticlă! Lain! Lain, ajută-mă! Te rog, Lain! Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Holsten nu a mai apucat să afle de ce îi părea rău lui Vitas, pentru că nu a mai auzit niciun cuvânt. Au auzit doar o pocnitură puternică, care acoperea strigătele femeii, când păianjenii au spart camera de testare a lui Vitas.

Apoi vocea ei s-a stins brusc, rămânând doar un suflu tremurat care a trecut neobservat printre acele zgomote de groază. Lain și Holsten au schimbat câteva priviri, dar niciunul dintre ei nu a găsit vreun motiv ca să-și mai facă speranțe.

– Alpash! a încercat clasicistul. Alpash, raportează!

Nu a recepționat niciun cuvânt de la Alpash. Cel care organizase ambuscada fusese luat prin surprindere sau poate că aparatul lui radio nu mai funcționa. La fel ca orice altceva, la fel ca apărarea navei în sine, totul se destrăma.

Rând pe rând, luminile se stingeau peste tot în *Gilgamesh*. Zonele pe care le securizase Lain au fost compromise la fel de repede sau nu erau la fel de sigure cum îi afișau computerele. Fiecare grup de luptători și-a purtat bătălia finală, iar păianjenii din navă au devenit tot mai numeroși și mai încrezători.

Iar în cală zecile de mii care alcătuiau restul rasei umane continuau să doarmă, neștiind că bătălia pentru viitorul lor era pierdută. În starea de hibernoterapie nu existau coșmaruri. Holsten s-a întrebat dacă era cazul să îi invidieze. Nu a făcut-o.

Mai bine înfrunți ultimele clipe cu ochii deschiși.

– Lucrurile nu arată deloc bine.

Era o exprimare mult prea greoaie pentru o afirmație care nu reflecta nici pe departe adevărul, rămânând astfel doar o încercare care să o liniștească pe Lain măcar o clipă. Ea și-a întors spre el fața plină de riduri, apoi l-a strâns de mână.

– Am ajuns atât de departe…

Dar nu se referea la navă sau la ei doi.

Au petrecut câteva momente în tăcere, evaluând daunele tot mai extinse, iar apoi, când au vorbit iar amândoi, au făcut-o aproape simultan.

– Nu pot lua legătura cu nimeni, a spus Holsten.

– Am pierdut integritatea încăperii alăturate, a spus Lain.

Am rămas doar noi. Ori computerele sunt din nou pe ducă. La o adică, am trăit prea mult. Clasicistul Holsten a simțit că era singurul om cu adevărat calificat să privească de-a lungul drumului pe care timpul îi așezase pe toți. *Ce istorie!* De la maimuță la omenire, la folosirea uneltelor, familie, comunitate, stăpânirea mediului înconjurător, competiție, război, până la dispariția treptată a atâtor specii care împărțiseră planeta cu oamenii. Existase apoi acea culme fragilă, reprezentată de Vechiul Imperiu, când oamenii fuseseră asemenea zeilor și călcaseră printre stele, creând tot felul de lucruri abominabile pe planete aflate la mare depărtare de Pământ. Și oamenii s-au ucis unii pe alții în moduri pe care strămoșii lor, maimuțele, nici nu le visaseră vreodată.

Și apoi noi; moștenitorii unei lumi distruse, care au plecat spre stele chiar dacă Pământul le murea sub picioare, și, ca într-un pariu disperat, rasa umană a folosit nava-arcă. *Nava-arcă, singură acum, pentru că nu avem știri de la celelalte.* Și totuși ei se certaseră și luptaseră, dând frâu liber ambițiilor personale, până aproape de un război civil. *Și toate astea în timp ce inamicul nostru, inamicul nostru necunoscut, a devenit mai puternic.*

Bocănind cu bastonul în podea, Lain se apropiase de bocaport.

– E cald, a spus ea încet. Păianjenii sunt afară. Taie ușa.

– Măști, a zis Hosten, care găsise câteva, astfel că i-a întins și ei una. Mai ții minte?

– Nu cred că vom mai avea nevoie de un canal privat.

A trebuit să o ajute să-și fixeze masca, după care, în cele din urmă, ea s-a așezat, împreunându-și mâinile tremurânde în față, părând mică, fragilă și bătrână.

– Îmi pare rău, a spus ea într-un târziu. Eu am declanșat totul.

Rece și aproape descărnată, și-a lăsat mâna în a lui; o piele uscată peste oase.

– Nu aveai de unde să știi. Ai făcut tot ce s-a putut. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

Erau doar niște vorbe de complezență, care să o calmeze, nimic altceva.

– Avem arme aici?

– E uimitor cât de multe lucruri neplanificate apar, nu-i așa?

Ceva din umorul sec al lui Lain revenise. Folosește bastonul

meu. Strivește tu un păianjen pentru mine.

Pentru o secundă, Holsten a crezut că Lain glumea, însă ea i-a întins bastonul din metal, iar el l-a acceptat și, ridicându-l, i s-a părut surprinzător de ușor. Acesta era sceptrul care, de la o generație la alta, păstrase în ordine societatea în curs de formare a Tribului? Câți concurenți la șefie învinsese Lain cu acel baston de-a lungul secolelor? Practic, era o relicvă sfântă.

Era o bâtă. În acel sens, el reprezenta chintesența lucrului uman: o unealtă menită să strivească, să spargă, să disloce cu aceeași elocvență cu care umanitatea înfruntase direct universul.

Și cum văd ei *lumea? Ce însușire de bază are păianjenul?*

S-a gândit puțin: *Ei construiesc.* Și aceasta s-a dovedit a fi o imagine ciudat de pașnică, însă apoi consola a sunat, iar el aproape că s-a prăbușit peste baston când s-a repezit spre ea. O transmisie? Asta însemna că afară mai era cineva în viață.

O clipă, s-a trezit încercând să își retragă mâna, gândind că acesta ar putea fi un mesaj pentru *ei*, un amestec confuz într-o Imperială C aproximativă, în care se ascundea acea inteligență non-umană, malignă și de netăgăduit.

– Lain…? s-a auzit o voce slabă și nesigură. Lain…? Tu ești…? Lain…?

Holsten a făcut ochii mari. Cuvintele sunau îngrozitor, cutremurate, modificate și informe.

– Lain, mă întorc, a continuat Karst, părând mai calm ca niciodată. Mă întorc acum.

– Karst…

– E-n regulă, s-a auzit vocea șefului echipei de securitate. Totul e în regulă. Totul va fi bine.

– Karst, ce ai pățit? a întrebat Holsten.

– E bine. Acum am înțeles.

– Dar păianjenii…

– Ei sunt… dar a urmat o pauză lungă, ca și cum Karst ar fi scotocit prin propriul creier ca să-și găsească cuvintele potrivite. Ca noi. Ei sunt ca noi. Sunt… la fel ca noi.

– Karst!

– Ne întoarcem acum. Toți.

Iar prin mintea lui Holsten a trecut gândul înfiorător, irațional, al unui cadavru albit, uscat, supt, rămas în costumul blindat, însă încă imposibil de viu.

– Holsten! l-a strigat Lain, prinzându-l de un braț.

Se lăsase ușor un fel de ceață, o substanță chimică slabă – nu arma ucigătoare folosită de păianjeni, ci un abur provenit din substanța care eroda bocaportul.

Apoi a apărut o gaură aproape de marginea de jos a bocaportului și ceva a pătruns prin ea.

S-au privit o clipă: două vlăstare ale strămoșilor antici care locuiau în copaci, cu ochi mari și minți curioase.

Holsten a ridicat bastonul lui Lain. Păianjenul era mare, însă uriaș doar în comparație cu un păianjen normal. Putea să-l strivească. Putea să spintece acea carapace păroasă și să-i împrăștie picioarele strâmbe. Putea să fie uman în acel ultim moment. Putea să exalte fiindcă era capabil să distrugă.

Însă prin breșă veneau și mai mulți, iar el era bătrân, și Lain era și mai bătrână, așa că și-a căutat cealaltă calitate umană, atât de puțin prezentă în ultima vreme, și a îmbrățișat-o pe Lain, ținând-o strâns lipită de el, atât cât a îndrăznit, iar bastonul a căzut pe podea cu un zdrăngănit.

– Lain… s-a auzit vocea fantomatică a lui Karst. Mason…, iar apoi către oamenii lui: Haideți, grăbiți-vă! Tăiați-vă legăturile dacă v-ați blocat!

Și, în ciuda liniștii recent descoperite, a izbucnit și scânteia de nerăbdare, tipică pentru Karst.

Păianjenii s-au împrăștiat puțin, stând cu ochii uriași, ca niște farfurioare, dinapoia măștilor translucide pe care le purtau, privindu-i fix pe cei doi. Întâlnirea acelei priviri extraterestre l-a șocat pe Holsten, pentru că o mai întâlnise și înainte, când se confruntase cu cei din neamul păiajenilor.

A văzut cum picioarele din spate ale unei creaturi se strâng și se încordează.

Păianjenii au sărit și totul s-a terminat.

7.10 Capacitatea de a fi îndurător

Se pare că navetei îi trebuie o veșnicie ca să coboare din cerul albastru și senin.

Pe un câmp eliberat, aflat dincolo de marginea cartierului Marele Cuib din orașul Șapte Copaci, s-a strâns o mulțime impresionantă. Îngrămădiți pe sol, în copacii din jur sau agățați de fire de mătase, mii de păianjeni s-au adunat și așteaptă împreună. Unii sunt înspăimântați, alții entuziasmați, iar alții sunt prea puțin informați în legătură cu ceea ce urmează să se întâmple.

Există și câteva zeci de colonii pe post de observatoare, iar acestea captează și transmit imagini către ecranele cromatofore din întreaga lume verde – pentru a fi văzute de milioane de păianjeni și de stomatopodele de sub valurile oceanului și, în grade diferite de neînțelegere, de un număr de specii care sunt aproape de pragul care înseamnă conștiința. În aceste momente,

imaginile pot fi văzute până și de păianjenii scuipători – neo-Scytodele de pe rezervațiile lor din sălbăticie.

Este un moment istoric. Ba mai mult, istoria abia începe: o nouă eră.

Omniprezentă, doctorul Avrana Kern își urmărește copiii care se pregătesc. Încă nu este convinsă, dar în multele milenii ce vor urma va avea timp să renunțe la cinism.

Ar fi trebuit să îi distrugem, o exasperează gândul, dar, la urma urmei, în ciuda formei dispersate în care locuiește acum, ea rămâne o ființă umană.

Fișierele referitoare la neurochimia umană, împreună cu investigațiile făcute de păianjeni asupra captivei pe care au avut-o mai demult au dus la acest moment. Însă nu ea a fost inițiatoarea. Păianjenii au avut dispute îndelungi și încinse despre cum să reacționeze în fața invadatorilor așteptați, mai curând ignorând recomandările ei decât urmându-le. Au fost conștienți de mize. Au acceptat estimarea ei cu privire la calea pe care o vor alege ființele umane dacă li se va permite accesul pe planetă. Genocidul – împotriva altor specii și a lor – a fost dintotdeauna un instrument periculos în mâna ființelor umane.

De-a lungul timpului, și păianjenii s-au făcut răspunzători de dispariția câtorva specii, dar istoria lor timpurie cu furnicile i-a îndemnat să aleagă un alt drum. Au văzut ce înseamnă distrugerile, dar au înțeles și modul în care furnicile foloseau lumea. Totul este folositor. Păianjenii nu au distrus Scuipătorii, așa cum nu au exterminat nici furnicile, o hotărâre care mai târziu s-a dovedit a fi baza tehnologiei lor avansate.

Confruntați cu sosirea umanității, specia-creatoare, giganții de legendă, gândul păianjenilor nu a fost: *Cum îi putem distruge?,* ci *Cum îi putem face prizonieri? Cum i-am putea folosi?*

Care este obstacolul dintre noi, care îi face să-și dorească să ne distrugă?

Păianjenii au echivalente ale Dilemei Deținuților, dar ei gândesc în termeni de interconectivitate complicată, într-o lume care nu este doar a vederii, ci și a vibrațiilor și a mirosurilor constante. Ideea privind cei doi deținuți incapabili să comunice nu ar fi un statu quo acceptabil pentru ei, ci o problemă care trebuie depășită: Dilema Deținuților este văzută ca un nod gordian, care trebuie tăiat, nu unul cu care să se lase legați.

Au știut de mult timp că, în interiorul corpului lor, dar și al altor specii de pe planetă, există un mesaj. În vremurile antice, când au luptat împotriva molimei, au crezut că acest lucru era ceva deosebit față de codul lor genetic și l-au interpretat ca fiind opera Mesagerei. Într-un fel, au avut dreptate. Cu mult timp în urmă, ei au reușit să izoleze nanovirusul din sistemul lor.

Nu le scăpase nici faptul că ființele alcătuite la fel ca giganții – șoarecii și vertebratele similare din lumea lor – nu erau purtătoare

ale nanovirusului, și astfel le lipsea trăsătura comună care părea să lege păianjenii unii de alții și de alte specii artropode. Șoarecii erau doar animale. Nu exista nicio posibilitate ca ei să devină altceva. În comparație cu ei, gândacii Paussidae – sau o mulțime de alte creaturi similare – prezentau un potențial uriaș.

Mult timp, păianjenii s-au chinuit din răsputeri să creeze și să cultive o variantă a nanovirusului care să atace sistemul nervos al mamiferelor – nu întregul virus, în toată complexitatea lui, ci un instrument simplu, cu un singur scop, care să fie virulent, transmisibil, care să poaăe fi moștenit ireversibil. Acele părți din virus care încurajează evoluția au fost eliminate – erau prea complexe și prea puțin înțelese – lăsând intactă doar una din funcțiile sale de bază. Este așadar vorba o pandemie a minții, ajustată și modificată pentru a rescrie anumite părți foarte concrete din creierul mamiferelor.

Primul efect al nanovirusului, atunci când a atins păianjenii antici, *Portia labiata*, cu multe mii de generații în urmă, a fost să transforme o specie de vânători solitari într-o societate. Cine se aseamănă se adună, iar cei atinși de virus și-au recunoscut camarazii chiar și când aceștia nu posedau o capacitate cognitivă suficientă pentru a se cunoaște pe ei înșiși.

Kern și toți ceilalți urmăresc naveta care aterizează. Pe *Gilgamesh*, aflat pe orbită la o sută de kilometri dincolo de rețeaua ecuatorială și de ascensoarele ei spațiale, există multe ființe umane, toate infectate, și mii care încă dorm și care vor trebui injectați cu acest virus. Sarcina le va răpi mult timp, dar această aterizare reprezintă primul pas spre integrare și va dura mult.

Chiar și în cazul păianjenilor, nanovirusul a avut de dus o bătălie lungă împotriva obiceiurilor adânc înrădăcinate în firea lor, cum ar fi canibalismul și uciderea partenerului de împerechere. Succesul său notabil s-a înregistrat cu precădere în cadrul speciei. Portiile au fost întotdeauna vânători și, astfel, empatia panspecifică le-ar fi distrus. Acesta a fost adevăratul test al ingeniozității lor biochimice. Păianjenii și-au dat toată silința, desfășurând toate testele posibile pe mamifere inferioare, însă adevărul a putut fi cunoscut doar după ce Portia și suratele ei au preluat controlul asupra navei-arcă.

Misiunea nu a fost doar să ia o versiune prescurtată a virusului și să-l reconfigureze, astfel încât să atace un creier uman: o sarcină destul de dificilă în sine, dar inutilă în esență. Adevărata dificultate pentru numeroasele savante-păianjen care au lucrat vreme de generații, fiecare moștenind învățătura compactă a generației precedente, a fost să prelucreze infecția umană în așa fel încât să își cunoască părinții: să-și recunoască propria prezență în creatorii-arahnide și să-și însușească acea similitudine. *Înrudire* la nivel submicrobian, astfel încât uriașii de

pe *Gilgamesh*, zeii-creatori, înfricoșători și neglijenți din preistorie să se poată uita la Portia și la neamul ei și să îi recunoască drept propriii lor copii.

Imediat după aterizarea navetei, păianjenii se îngrămădesc mai aproape, formând un val cenușiu, clocotitor și păros de picioare și chelicere. Se uită cu ochii lor iscoditori, lipsiți de pleoape. Kern vede cum bocaportul se deschide și apar primele ființe umane.

Sunt doar câteva. Acesta este, în sine, doar un experiment, făcut pur și simplu ca să vadă dacă fragmentul de nanovirus a produs efectul dorit.

Oamenii coboară în mulțimea de păianjeni, ale căror corpuri dure și păroase se lovesc de ei. Fără repulsie, fără să se panicheze brusc. Pentru ochii reconfigurați ai lui Kern, ființele umane par să se simtă în largul lor. Una dintre ele chiar întinde o mână, trecând-o apoi peste spinările celor care se bulucesc. Virusul din ele se adresează tuturor: *Aceştia suntem noi; ei sunt ca noi.* Și păianjenilor li se pare la fel, că fragmentul deformat al virusului aduce aminte de verii săi mai îndepărtați: *Noi suntem ca voi*.

Și Kern bănuiește că intervenția păianjenilor ar fi putut merge chiar mai departe decât crezuseră. Dacă ar fi existat o mărgică prezentă în creierul tuturor oamenilor, care să le fi spus: *Ei sunt ca voi*; care să fi trasat un fir subțire de empatie de la o persoană la alta, într-o rețea care să cuprindă planeta – ce s-ar fi întâmplat? Ar mai fi existat aceleași războaie, masacre, persecuții și cruciade?

Probabil, crede Kern cu amărăciune. Vrea să discute cu Fabian, dar până și acolitul ei credincios s-a furișat la soare ca să urmărească totul cu ochii lui.

La bocaportul navetei, Portia păşeşte în urma ființelor umane, împreună cu grupul ei de surate. Grandoarea acțiunii la care a luat parte îi scapă în mare măsură. Este fericită că a supraviețuit: multe dintre camaradele ei nu au fost la fel de norocoase. Prețul plătit pentru a face rasa umană să împărtășească același punct de vedere ca ei a fost mare.

Dar a meritat, o asigurase Bianca, atunci când a transmis acest gând. *După ziua de astăzi, cine ştie ce am mai putea realiza împreună? La urma urmei, ei se fac răspunzători de existența noastră aici. Suntem copiii lor, deşi ei nu ne-au cunoscut până acum.*

Printre cei aduși se află o ființă umană despre care Portia crezuse că era rănită sau bolnavă, dar acum înțelege că pur și simplu este la capătul îndelungatei ei vieți de gigantă. O altă ființă umană, un mascul, a adus-o în brațe din navetă și a așezat-o pe sol, unde păianjenii, împingându-se din curiozitate, dar respectuoși, au alcătuit un cerc în jurul lor. Portia vede mâinile slăbite ale femeii strângând pământul, apucând fire de iarbă.

Privește lung spre cerul albastru cu ochi ciudați, îngustați – dar ochi în care Portia recunoaște o asemănare, acum, când legătura nanovirusului circulă în ambele sensuri.

Bătrâna ființă umană este pe moarte – cea mai bătrână ființă umană care a existat vreodată, asta în cazul în care Kern a tradus corect. Dar moare pe o lume care va deveni a poporului ei: pe care oamenii o vor împărți cu alte ființe. Portia nu poate fi sigură, dar crede că bătrâna ființă umană este mulțumită de acest lucru.

8

DIASPORA

Să mergem cu îndrăzneală [9]

Simțindu-se în largul ei în starea de imponderabilitate, Helena Holsten Lain stă întinsă pe pânză, în vreme ce în jurul ei restul echipajului încheie verificările dinaintea lansării.

Nava are două nume, și amândouă înseamnă același lucru: *Voyager (Călătoarea)* [10]. Helena nu știe că acest nume a aparținut cândva, într-o epocă de mult apusă, unui vehicul spațial de pionierat, construit de oameni care, la milenii depărtare de prima sa lansare, ar putea goni prin cosmos undeva, o dovadă mută a realizărilor de mult uitate de descendenții creatorilor ei.

Nu mai există nimic din *Gilgamesh*, care a fost dezmembrat de mult, în afară de ideile pe care le conținea. Vechea tehnologie a Pământului, dureros de greu păstrată de stră-stră-străbunica Helenei, a fost reînviată, redescoperită, folosită și îmbunătățită. Savantele din rândul păianjenilor au învățat mai întâi ceea ce puteau preda ființele umane despre tehnologia metalului și a electricității, despre computere și reactoare de fuziune. După aceea, păianjenii au predat aceste lucruri copiilor tutorilor lor, extinse și îmbunătățite dintr-o perspectivă non-umană. În același fel, mințile umane au descoperit firele biotehnologiei complexe a păianjenilor și le-au oferit părerile lor. Ambele specii au limite, pe care nu le pot depăși cu ușurință: mentale, fizice și senzoriale. De aceea au nevoie una de cealaltă.

Voyager este ceva viu, având ca inimă un reactor de fuziune, un obiect uriaș de bioinginerie, cu un sistem nervos programabil și cu o colonie de furnici care îl reglează, repară și îmbunătățește. Are la bord un echipaj alcătuit din șaptezeci de membri și material genetic pentru alți zeci de mii și sute de mii de Înțelegeri. Aceasta este o navă destinată explorării, nu o navă-arcă disperată, dar călătoria va dura mulți ani de somn, iar măsurile de siguranță au părut înțelepte.

Cele două popoare ale lumii verzi conlucrează acum într-o armonie perfectă. A existat o generație în care ambele părți erau speriate și îngrijorate, dar imediat ce nanovirusul a doborât aceste

bariere – dintre specii și indivizi – o potențială tragedie a fost deja evitată. Viața nu este perfectă, indivizii vor greși în continuare, însă empatia – simpla inabilitate de a-i vedea pe cei din jur ca persoane – îi cucerește în cele din urmă pe toți.

La început, comunicarea a fost mereu o mare problemă, Helena știa asta. Păianjenilor le lipsește capacitatea de a înțelege vorbirea ca fiind mai mult decât o gâdilătură la picioare; în vreme ce oamenilor le lipsește simțul tactil fin, necesar pentru a detecta bogăția limbajului arahnidelor. Tehnologia ambelor părți a sărit în ajutor, desigur, și tot timpul a existat prezența recalcitrantă și acră a Avranei Kern. Limbajul comun, cea de-a doua limbă cunoscută de toți, este acea curioasă și maltratată Imperială C pe care Kern și păianjenii au folosit-o pe vremea când ea încă era Mesagera, iar ei erau credincioșii ei. Limba moartă continuă să trăiască. Stră-străbunicul Helenei s-ar fi amuzat pe tema asta, fără îndoială.

Toate sistemele vii ale navei se încadrează în limitele normale, așa comunică indicatoarele. Helena își adaugă propria confirmare la acel cor și așteaptă cuvântul. Nu ea este comandantul acestei misiuni. Această onoare i-a fost acordată Portiei, prima pionieră interstelară a păianjenilor. Ghemuită în propria plasă atârnată de tavan – ori mai precis de latura curbată a încăperii lor, față în față cu hamacul Helenei, păianjenul chibzuiește câteva secunde, schimbă câteva comunicații cu docul și cu lumea de dedesubt, apoi se adresează navei.

Când dorești.

Răspunsul navei, deși pozitiv, conține un fragment sec, ironic al Avranei Kern. Inteligența ei biomecanică a fost extrapolată de la ceea ce a fost odată: a fost binecuvântată cu un copil.

Cu o grație colosală și impresionantă, *Voyager* își reconfigurează forma pentru a dobândi o eficiență optimă și se desprinde de rețeaua orbitală, o structură cu mult mai mare decât cea pe care a văzut-o *Gilgamesh* prima oară și care acum este înțesată de panouri solare verzi și de alte nave amorfe care au cartografiat deja întinderea sistemului solar al planetei verzi.

Voyager este mai eficientă în privința consumului de combustibil decât *Gilgamesh* – ori, după cum afirmă Kern, chiar decât navele Vechiului Imperiu. Câteodată, pentru rezolvarea unei probleme nu este nevoie decât de o nouă perspectivă. Reactorul navei poate să accelereze lin și constant mult mai mult timp, la fel și să decelereze, iar structura internă fluidă protejează mult mai eficient membrii echipajului de accelerațiile extreme. Călătoria în afară va presupune un somn de câteva decenii, nu de secole sau chiar milenii.

Cu toate acestea, este un pas mare, care nu trebuie luat în râs. Deși întoarcerea către stele a reprezentat mereu o certitudine pe care ambele specii au avut-o în vedere muncind din greu, nimeni

nu ar fi sugerat deocamdată să se deplaseze spre acel loc dacă nu ar fi apărut semnalul, mesajul.

Dintre toate acele puncte luminoase de pe cer, unul dintre ele vorbește. Nu spune ceva inteligibil, însă mesajul este sigur mai mult decât un simplu zgomot de fond. Este ceva mai structurat decât chemările obișnuite ale pulsarilor sau ale altor fenomene cunoscute ale universului. Pe scurt, este opera inteligenței, acolo unde nu ar trebui să se afle așa ceva. Cum ar putea locuitorii planetei verzi să nu ia în seamă un asemenea semnal?

Voyager își începe îndelunga accelerație, apăsând delicat corpurile membrilor din echipaj, realiniindu-și geometria internă. Curând vor dormi, iar când se vor trezi, vor găsi o nouă lume. O lume necunoscută a pericolelor, a minunilor și a misterelor. O lume care îi cheamă. Însă nu o lume străină, nu întru totul. Creatorii antici ai celor de pe planeta verde au pus piciorul acolo cândva. Ea există pe hărțile stelare ale lui *Gilgamesh*, o altă insulă în arhipelagul creat de terraformatori, care a fost lăsată să se descurce singură după prăbușirea Vechiului Imperiu.

După toți acei ani, după războaie, tragedii și pierderi, păianjenii și maimuțele se întorc spre stele pentru a-și căuta moștenirea.

NOTE

1 - Prescurtare pentru Head-up Display sau bara de stare care îi prezintă utilizatorului informaţii privind scorul, situaţia resurselor etc. în timpul jocurilor video.

2 - Majoritatea păianjenilor au patru perechi de oceli, ochi simpli.

3 - Citat din romanul *2010. A doua odisee* de Arthur C. Clarke, publicat de la Editura Nemira în 2013.

4 - Puls electromagnetic.

5 - Maxima completă este *Dulce et decorum est pro patria mori* – „Este dulce şi frumos să mori pentru patrie“, Horaţiu, poet roman.

6 - Facțiune de agenți subversivi care încearcă să submineze solidaritatea unei națiuni (n. red.).

7 - Pandemie răspândită în Europa între 1346 şi 1353, despre care se estimează că a ucis 30–60% din populaţie.

8 - EVA – *Extravehicular Activity* – Activitate în afara navei spaţiale.

9 - Expresia completă, „Să mergem cu îndrăzneală spre locuri în care niciun om nu a ajuns“, este preluată din serialul SF Star Trek, lansat în 1966.

10 - Program ştiinţific american iniţiat în 1977, care foloseşte două sonde spaţiale pentru studierea spaţiului din afara Sistemului Solar. În 2012 s-a confirmat că Voyager 1 a devenit primul obiect creat de om care a pătruns în spaţiul interstelar.

Table of Contents

Despre autor	2
Mulțumiri	8
1 - Facerea	9
2 - Pelerinajul	28
3 - Război	84
4 - Iluminarea	161
5 - Schisma	203
6 - Zenit / Nadir	273
7 - Ciocnirea	315
8 - Diaspora	380
Note	383